

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΔΕΚΑΤΑ
και
ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

δέκατα και προσφορές

1^η έκδοση - έτος 2022 μ.Χ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

**ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ
ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΣΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ**

ΔΕΚΑΤΑ και ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© COPYRIGHT 2022

για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:
ALKIVIADIS TZELEPIS (FILADELFOS)

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 05/2022

Επιμέλεια κειμένων & εξώφυλλου:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Τηλ. κινητό - Viber - WhatsApp:

694 - 49 21 318

SITE:

www.AlkiviadisFiladelfos.com

FACEBOOK (3 λογαριασμοί):

Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)

Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

Groups 2: «Vivliothiki FILADELFOS»

E - MAIL

filadelfos02@hotmail.com

alkiviadistzelepis@yahoo.gr

YOUTUBE (5 κανάλια):

Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2

FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS

"Κέντρο Ευαγγελίου /Filadelfos

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: GRAFIMA ΔΙΑΦΗΜΗΣΤΙΚΗ Α.Ε.

www.grafimaprint.gr

Λ.Ελευθερίας 29 - Τ.Κ. 17455 ΑΛΙΜΟΣ

Τηλ. 210 72 51 600

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου, χωρίς αλλοίωση
ή μεταβολή του κειμένου και με την αναγραφή
του ονόματος του συγγραφέα
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 39 - 5

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ - ΠΡΟΛΟΓΙΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Γράφει η Ρένα Τζωράκη Μανουκάκη	09
---	----

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ από ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ	21
--	----

ΠΡΟΛΟΓΟΣ από τον ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ	27
----------------------------------	----

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ	35
1. ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΡΙΝ ΤΟ ΝΟΜΟ	35
2. ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ	38
3. ΟΙ ΛΕΥΙΤΕΣ ΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ	40
4. ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ	41

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ

ΔΕΚΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ	45
1. ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΔΕΚΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΡΧΩΝ	45
2. ΤΟ "ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ" ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΑΡΧΕΣ	46
3. ΟΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΣΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ	47
4. ΟΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	50

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ	53
1. ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ	53
2. ΤΡΙΑ ΒΑΣΙΚΑ ΕΙΔΗ ΔΕΚΑΤΩΝ	59
3. ΤΟ "ΔΕΚΑ" ΚΑΙ Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ	63

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ και Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ	67
1. ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ	67
2. Ο ΜΩΥΣΗΣ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΑΚΟΜΑ	69

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ	73
1. ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑΤΩΝ	73
2. Η ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ	76
3. Ο ΙΗΣΟΥΣ "ΓΕΜΙΣΕ" ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΤΩΝ ΔΕΚΑΤΩΝ...	81
4. ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ.....	83

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΠΟΡΑΣ και ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ	87
1. ΕΝΑΣ ΝΟΜΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙ	87
2. ΘΕΡΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΕΣ ΗΜΕΡΕΣ	90
3. ΣΠΕΡΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥ	95
4. ΣΠΕΡΝΟΥΜΕ ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ	96
5. ΔΩΣΕ ΟΝΟΜΑ ΣΤΟ ΔΕΚΑΤΟ	98
6. Η ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	102

Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ

ΣΠΕΡΝΟΥΜΕ και ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ	105
1. Η ΣΠΟΡΑ ΚΑΙ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ	105
2. ΑΓΟΡΑΖΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΣ.....	107
3. ΠΩΛΗΣΗ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑ ΕΠΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ	109
4. ΤΟ ΔΙΛΕΠΤΟ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ	111
5. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ	114

Κεφάλαιο ΟΓΔΩΟ

ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΕΣ και ΜΑΤΑΙΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ	119
1. ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ	119
2. ΤΟΠΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ και ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΩΜΑΤΟΣ	121
3. ΑΝΥΠΑΚΟΗ και ΜΑΤΑΙΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ	126

Κεφάλαιο ΕΝΑΤΟ

ΠΟΙΟΙ ΔΙΝΟΥΝ - ΠΟΤΕ και ΠΩΣ ΔΙΝΟΥΜΕ	129
1. ΠΟΙΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ	129
2. ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΘΕΟ	134
3. Π Ω Σ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΘΕΟ	137

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ

ΚΑΝΕ ΤΟΝ ΘΕΟ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟ ΣΟΥ	139
1. ΣΥΝΕΡΓΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	139
2. ΟΥΙΛΙΑΜ ΓΚΟΛΓΚΕΪΤ	140
3. ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΛΕΤΟΥΡΝΩ	141
4. ΔΗΜΟΣ ΣΑΚΑΡΙΑΝ	142
5. ΤΖΑΚ ΧΑΡΤΜΑΝ	143
6. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ	146

Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΟΜΗΘΕΥΩΝ	149
1. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΕ ΤΟΝ ΑΒΡΑΑΜ	149
2. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΕ ΤΟΝ ΑΔΑΜ & ΤΗΝ ΕΥΑ	150
3. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΕ ΤΟΝ ΙΩΒ	151
4. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΑ	152
5. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΕΛΙΣΣΑΙΕ	154
6. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕ	157
7. ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ Ο ΠΡΟΜΗΘΕΥΩΝ ΣΕ	158

Κεφάλαιο ΔΩΔΕΚΑΤΟ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	163
1. ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	163
2. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ	165

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

ΜΙΣΘΩΤΟΙ -ΠΛΗΡΟΥΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ- ΕΡΓΑΤΕΣ	173
1. ΜΙΑ ΑΝΤΙΚΡΟΥΟΜΕΝΗ ΘΕΣΗ	173
2. Ο ΕΡΓΑΤΗΣ ΑΞΙΟΣ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΤΟΥ	174
3. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ και Ο ΠΑΥΛΟΣ	178
4. ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ Ποιμένας (184) - Γεωργός (188) - Στρατιώτης (190)	183

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΤΟ ΑΔΑΠΑΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ	199
1. ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ	199
2. ΕΞΟΥΣΙΑ που "ΔΕΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ"	202

3. ΕΞΟΥΣΙΑ που "ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΜΠΟΔΙΟ"	207
4. Η ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ	212
5. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΤΑΤΟΠΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ	220

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΚΑΝΕ ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ	225
1. ΣΥΝΘΗΚΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΑΜ	226
2. ΣΥΝΘΗΚΗ ΜΕ ΤΟΝ ΝΩΕ	226
3. ΣΥΝΘΗΚΗ ΜΕ ΤΟΝ ΑΒΡΑΑΜ	227
4. ΣΥΝΘΗΚΗ ΜΕ ΤΟΝ ΜΩΥΣΗ	229
5. ΣΥΝΘΗΚΗ ΣΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑ.....	230
6. ΣΥΝΘΗΚΗ Μ' ΕΣΕΝΑ	232

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ και ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΥΗΜΕΡΙΑΣ	237
1. ΓΙΑΤΙ ΦΤΩΧΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ;	237
2. Ο ΘΕΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΣΟΥ	241
3. ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕ ΣΤΗΝ "ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ".....	245
4. ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ	250

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ	257
1η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ (24 ερωτήσεις - απαντήσεις)	
<i>Θέματα που περιλαμβάνονται στο βιβλίο</i>	258
2η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ (12 ερωτήσεις - απαντήσεις)	
<i>Θέματα που ΔΕΝ περιλαμβάνονται στο βιβλίο</i>	284

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ

ΟΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΑ	307
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΠΗΓΕΣ - ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ	313
ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ	315

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ - ΠΡΟΛΟΓΙΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Γράφει η Ρένα Τζωράκη Μανουκάκη

<https://logotexnikoperiboli-archives.blogspot.com/>

1. Σε μια εποχή που η σκέψη μας ρηχαίνει και οι νοητικές μας λειτουργίες υποχωρούν καταταλαιπωρούμενες καθημερινά από την υπερβολή και την αλλοίωση της ΑΛΗΘΕΙΑΣ από τις σκοτεινές δυνάμεις, σε μια εποχή που ο άνθρωπος, αντί να έχει την όψη του **"ΑΝΘΡΩΠΟΥ"** με κεφαλαία και να **"θρώσκει"** (να κοιτά) **για τα άνω**", για τα αιώνια και τα αληθινά, είναι ο **"άνθρωπος"** με μικρά γράμματα, είναι του **"Φαίνεσθαι αντί του Είναί..."**

Σε αυτή την εσχαιτιά των καιρών που διανύουμε, έρχεται το συγκεκριμένο βιβλίο του Αλκιβιάδη Τζελέπη, του ακάματου εργάτη του Πνεύματος και ενός τέλειου υπηρέτη του ζωντανού Θεού μας, να δώσει απαντήσεις σε ερωτήματα για τα οικονομικά του Θεού. Ο συγγραφέας, μας έχει αποδείξει πως είναι υπέρ δραστήριος των πνευματικών, έχοντας στο ενεργητικό του **44 βιβλία**, εύληπτα για τον αναγνώστη.

Με το βιβλίο αυτό και τις 320 σελίδες του, με γλώσσα απλή, κατανοητή με γλαφυρότητα και σαφήνεια, απευθύνεται σε όλες τις μορφωτικές και κοινωνικές ομάδες και καταφέρνει να διεισδύσει στην καρδιά του κάθε αναγνώστη και τον κάνει να σκεφτεί βαθυστόχαστα και να θέσει στον εαυτό του το ερώτημα: **"Άραγε, εγώ τι δεκατίζω για τον Κύριό μου, που με ευλογεί με ουράνιες και επίγειες ευλογίες και εκπληρώνει κάθε μου ανάγκη;"**

Πρόκειται για ένα αληθινό πόνημα, που το συνιστώ ανεπιφύλακτα να το διαβάσουμε όλοι μας και μέσα από αυτό φαίνεται πόσο βαθιά έχει εντρυφήσει στον άγιο Λόγο του Θεού ο συγγραφέας που μας κάνει τον Λόγο του Θεού πράξη στη ζωή μας. Διαβάζοντάς το βιβλίο, ένιωσα μέσα από την ανθρωποκεντρική και θεολογική του προσέγγιση ότι επαναφέρει τη σκέψη μας στο

θέλημα του Θεού, συνοδοιπόροι για να αιώνια, τα άφθαρτα, τα αληθινά και τα ένδοξα.

Από τον τίτλο του βιβλίου και μόνο **«ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ»** ο συγγραφέας προϊδεάζει τον αναγνώστη για την ιδιαιτερότητα αυτού του βιβλίου και κάθε αναγνώστης που έχει αληθινή δίψα και πείνα πνεύματος, θέλει να το διαβάσει, γιατί δεν υπάρχει πλούσια βιβλιογραφία τουλάχιστον στην Ελλάδα για τα οικονομικά του Θεού.

2. Το βιβλίο γραμμένο με ειλικρίνεια, αντικειμενικότητα και αμεροληψία, μα πάνω από όλα με ανυπόκριτη ΑΓΑΠΗ για τον Κύριό μας Ιησού, μιλά κατευθείαν μέσα στην καρδιά του αναγνώστη, έχοντας μια **νεωτεριστική καινοτομία** όσον αφορά τη γλώσσα των Βιβλικών εδαφίων, που εισάγεται για πρώτη φορά στο χρησιμοποιούμενο κείμενο του Βάμβα, στο οποίο λέξεις μεταφράζονται στη δημοτική γλώσσα. Πρόκειται για έναν εξαιρετο συνδυασμό της ΑΠΛΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΣ με τη ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ, όπου υπερισχύει η καθαρεύουσα, ώστε, **αφενός μεν** να μην αλλοιώνεται η αρχική μορφή του κειμένου του Βάμβα και **αφετέρου** το κείμενο να είναι πλέον προσιτό και σ' αυτούς που δεν είναι γνώστες της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας.

Είναι πραγματικά μια μακρόχρονη και επίπονη προσπάθεια μελέτης της Αγίας Γραφής από τα πρώτα κεφάλαια, από τη Γένεση, ως το τέλος της Αποκάλυψης, για να περάσει το μήνυμα σε όλους εμάς, που είμαστε αδαείς επάνω στον δεκατισμό, πως ο Κύριος δεν έχει ανάγκη τα χρήματά μας, **είναι ΟΛΑ δικά Του**, όπως αναφέρεται και στον Ψαλμό ΚΔ/24, αλλά θέλει να ξεριζώσει από μέσα μας κάθε τι που μας δένει με τον "Μαμωνά" του κόσμου αυτού και να Τον εμπιστευόμαστε πλήρως.

3. Επίσης μεταφέρει ένα σπουδαίο μήνυμα σε όλους τους εργάτες του Λόγου του Κυρίου, **όταν δεν διδάσκουν το σώμα του Χριστού για τους νόμους του Θεού στα οικονομικά θέματα**, ενώ για τις λοιπές διδασκαλίες της Γραφής κάνουν εκα-

τοντάδες μαθήματα, μηνύματα και κηρύγματα. Ο Κύριος θα τους το καταλογίσει αυτό. Πρέπει να διδάσκουν όλη την Γραφή και να μην κάνουν διακρίσεις ή εξαιρέσεις και να διακηρύττουν στα αδέρφια μόνο αυτά που **"γαργαλίζουν την ακοή"**!

Πραγματικά διαβάζοντας το βιβλίο του αδελφού μας, ενώ δεν ήξερα πνευματικό κολύμπι στα βαθιά νερά, σου δίνει την απαραίτητη στολή, αφού σου κάνει τα μαθήματα της θεωρίας και σου δίνει το έναυσμα να πέσεις από το ασφαλή πλεούμενό σου και να κάνεις κατάδυση στον ωκεανό του πνεύματος να δεις μόνος σου τις ανείπωτες ομορφιές του βυθού, που μέχρι τώρα γνώριζες θεωρητικά.

Όταν ο Θεός μας προτρέπει **να Τον δοκιμάσουμε**, δίνοντάς Του το δέκατο και Αυτός θα ανοίξει τους καταρράκτες των ευλογιών Του, ώστε να μην υπάρχει χώρος για τις ευλογίες Του. Αυτό δεν σημαίνει μόνο ότι θα μας δώσει τα πάντα που χρειαζόμαστε σε υλικά αγαθά, προς ζωή και ευσέβεια, πνευματικά και υλικά αγαθά, **αλλά θα είμαστε αυτάρκεις και ποτέ δεν θα βρισκόμαστε σε πραγματική ένδεια**, γιατί ο ουράνιος Πατέρας μας θα έχει μέριμνα για εμάς και για να συμβεί αυτό, το μόνο που ζητεί από εμάς είναι να έχουμε πίστη και εμπιστοσύνη στον άγιο Λόγο Του.

4. Αυτό το βιβλίο, που κρατάτε στα χέρια σας, είναι ένα ιδιαίτερο βιβλίο, που απευθύνεται **σε μια συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων**, απευθύνεται σε όλους, όσους έχουν δεχτεί το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά και έχουν πλυθεί με το άγιο αίμα Του, απευθύνεται σε αγίους, σε ξεχωρισμένους για τον Κύριο, που έχουν το προνόμιο να σπέρνουν και η σπορά τους να γίνεται ευπρόσδεκτη από τον Θεό. Αυτό σημαίνει ότι τα δέκατα και οι προσφορές γίνονται αποδεκτά από τον Θεό, **μόνον όταν προέρχονται από άγια χέρια και καθαρές καρδιές**, όταν προέρχονται όχι από τον κόσμο, αλλά από λυτρωμένους με το αίμα της θυσίας του Ιησού Χρι-

στού. Η ειδοποιός διαφορά είναι ο τρόπος, με τον οποίο η κάθε κατηγορία προσεγγίζει το θέμα και πως ανταποκρίνεται σε αυτό.

Όπως τονίζει και ο συγγραφέας στο προλογικό του σημείωμα, με το βιβλίο αυτό ταραξεί τα λιμνάζοντα πνευματικά νερά της εκκλησίας, που επί αιώνες ζούσε μέσα στην πνευματική πενία και την χειμερία νάρκη. Τώρα, **ήρθε η ώρα ν' αρχίσει να σπέρνει και να δίνει**, ν' αρχίσει να ζει μέσα στη σφαίρα της παρουσίας του Κυρίου Ιησού και να θερίζει τις πλούσιες ευλογίες τ' ουρανού και αυτή η δόξα της εκκλησίας των τελευταίων καιρών θα επιφέρει ένα συντριπτικό πλήγμα στις δυνάμεις της κόλασης και θα προετοιμάσει την ένδοξη επιστροφή του νυμφίου μας Ιησού Χριστού, όπως γράφει και ο ίδιος ο συγγραφέας στον πρόλογό του.

5. Ο αδελφός μας και συγγραφέας, μας μεταφέρει σε ένα ταξίδι μέσα στο "χρόνο", που αρχίζει από την περίοδο της επίγειας ζωής του Ιησού Χριστού, τότε που οι θρησκευτικοί ηγέτες ήταν πολύ αυστηροί με τον δεκατισμό των υπαρχόντων τους, δίνοντας δέκατα ακόμα και για ασήμαντα μικροκηπευτικά προϊόντα, όπως ήταν ο δυόσμος και ο άνηθος, αλλά στερούσαν από το λαό, αυτά που πραγματικά διακήρυττε ο νόμος, δηλαδή τη δικαιοσύνη, το έλεος, την πίστη και την αγάπη του Θεού, αρχές οι οποίες εξακολουθούν να ισχύουν και στην περίοδο της χάρης, που ζούμε εμείς σήμερα. Ο Ιησούς με αυστηρά λόγια τους είπε: *«Θυαί εις εσάς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, υποκριταί, διότι αποδεκατίζετε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἀνηθὸν καὶ τὸ κύμινον, καὶ ἀφήσατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν ΚΡΙΣΙΝ καὶ τὸν ΕΛΕΟΝ καὶ τὴν ΠΙΣΤΙΝ, ταῦτα ἔπρεπε νὰ πράττετε καὶ ἐκεῖ νὰ μὴ ἀφήνετε»*, όπως αναφέρεται στον ΜατθαῖοςΚΓ/23:23.

Το βιβλίο χωρίζεται σε **18 κεφάλαια**, που δελεάζουν μόνο από τους τίτλους τον αναγνώστη! Στέκομαι ιδιαίτερα στο **6^ο** κεφάλαιο, όπου ο συγγραφέας με αναλυτικό και περιγραφικό τρόπο μας μιλά για τον αναλλοίωτο "ΝΟΜΟ ΣΠΟΡΑΣ ΚΑΙ ΘΕΡΙ-

ΣΜΟΥ", όπου ο νόμος της σποράς και του θερισμού δεν αφορά μόνο την υλική δημιουργία, αλλά και την πνευματική. Σπέρνουμε αγάπη, θερίζουμε αγάπη. Σπέρνουμε υλικά αγαθά βοήθειας, θερίζουμε ευλογίες. Σπέρνουμε πίστη, καλοσύνη, συγχωρητικότητα, θερίζουμε αυτό που σπείραμε. Αυτό που σπέρνουμε, το γνωρίζουμε από τους καρπούς του. **Ότι γίνεται με τη φυσική σπορά στον αγρό από τον γεωργό, το ίδιο συμβαίνει και με την πνευματική σπορά από τον πιστό στον αγρό του Κυρίου.** Ο σπόρος που σπάρθηκε μπορεί να καταστραφεί, για πολλούς λόγους, όπως λόγω έλλειψης βροχής και μεγάλης ξηρασίας, ή λόγω του ότι δεν ήταν βαθιά χωμένος στη γη και τον έφαγαν τα πετεινά του ουρανού. Στην περίπτωση αυτή λέμε ότι ο γεωργός τη χρονιά εκείνη είχε κακή σοδειά.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τον σπόρο του πιστού, που μπορεί να καταστραφεί και να μην υπάρχει σοδειά. Έτσι ακριβώς συμβαίνει και στην περίπτωση που ο πιστός έσπειρε και είναι πολύ ανυπόμονος θέλοντας να θερίσει αμέσως, παραβλέποντας ότι ο φυσικός σπόρος για να βλαστήσει και να φέρει καρπό χρειάζεται καλλιέργεια, νερό και λίπασμα και όταν όλα γίνουν σωστά, ο θερισμός θα γίνει στην κατάλληλη εποχή! Όταν ο πιστός έχει ανυπομονησία, μη περιμένοντας την εποχή του θερισμού και γογγύζει με παράπονο κατά του Θεού, ο γογγυσμός αυτός φέρνει την έλλειψη εμπιστοσύνης στον Λόγο του Θεού.

Ο συγγραφέας μας κάνει μια αναφορά στην **παραβολή του πλούσιου και του Λαζάρου** και μας κάνει με κατανοητό τρόπο να καταλάβουμε πως ο πλούσιος έχασε τη Βασιλεία του Θεού και πήγε στον Άδη, όχι επειδή ήταν πλούσιος, αλλά επειδή έσπειρε αδικία, αδιαφορία για τον φτωχό και τον πεινασμένο, επειδή έσπειρε πλεονεξία και απόρριψη του Θεού και αυτό που έσπειρε εδώ στη Γη, τον ακολούθησε και στην αιωνιότητα. Αντίθετα, η ταπεινή και απλή καρδιά του Λαζάρου, που εκζητούσε με όλη του τη δύναμη τον Θεό στη ζωή του, τον οδήγησε στην αιώνια απόλαυση του προσώπου του Θεού.

6. Εκείνο που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση και μου κέντρισε το ενδιαφέρον είναι ότι η προσφορά μας στα δέκατα δεν πρέπει να περιορίζεται μόνο στα υλικά, αλλά την πρώτη θέση πρέπει να κατέχει η ΠΡΟΣΕΥΧΗ. Η προσευχή είναι ο κινητήριος μοχλός για τις απαντήσεις του Θεού και είναι σπορά για τους άλλους και θερισμός για εμάς γιατί, όταν προσευχόμαστε για θεραπεία, τότε σπέρνουμε θεραπεία και στον κατάλληλο καιρό θα θερίσουμε και εμείς θεραπεία. **Όταν** προσφέρουμε τη συντροφιά μας σε μοναχικά άτομα και προσευχόμαστε γι' αυτά, θα θερίσουμε πλούσιες ευλογίες. **Όταν** σπέρνουμε τον λόγο της σωτηρίας, ποτισμένο με προσευχή πίστης, θα θερίσουμε ψυχές για την αιώνια βασιλεία του Θεού και θα είμαστε μαζί στην αιωνιότητα. **Όταν** προσευχόμαστε ο Κύριος να ευλογήσει κάποιον στην εργασία του και σε άλλους τομείς, η ευλογία θα επιστρέψει και σε μας.

Είναι πολύτιμος ο πνευματικός σπόρος της προσευχής, τον οποίο σπέρνουμε και από τη σπορά αυτή η σοδειά μας θα είναι μεγάλη. Δεν πρέπει να μας εξαπατά ο Διάβολος και να ησυχάζει τη συνειδήσή μας ότι επειδή προσφέραμε μόνο χρήματα, μπορούμε να αμελούμε να σπέρνουμε και τον σπόρο της προσευχής.

Ο Λόγος του Θεού στην Αποκάλυψη μας λέγει ότι οι προσευχές μας φυλάσσονται σε **φιάλες χρυσές** και αυτό σημαίνει ότι όλες οι προσευχές θα φέρουν πλούσιο καρπό στον κατάλληλο καιρό, γι' αυτό πρέπει με υπομονή να περιμένουμε να βλαστήσει και να καρποφορήσει ο σπόρος που σπείραμε. Όταν σε ένα ποτήρι ρίχνουμε συνέχεια νερό και δεν σταματάμε, κάποια στιγμή αυτό θα γεμίσει και θα ξεχειλίσει.

Έτσι είναι και με τις προσευχές μας που φυλάσσονται σε χρυσές φιάλες, ο καθένας μας έχει στον ουρανό μια προσωπική χρυσή φιάλη, μέσα στην οποία πηγαίνουν οι προσευχές μας. Εάν αποκάνουμε και σταματήσουμε την προσευχή η φιάλη μας

δεν μπορεί να γεμίσει και μένει μισοάδεια. Όταν όμως συνεχίζουμε τις προσευχές, μετατρέπουμε τη φιάλη σε μια ατομική πνευματική βόμβα, μεγάλης ισχύος, γιατί οι προσευχές μας είναι τόσες πολλές που δεν θα χωράνε πλέον μέσα και από τη φωτιά του Πνεύματος του Θεού η φιάλη εκρήγνυται και αρχίζουν οι προσευχές να λαμβάνουν απάντηση. Θερίζουμε ότι σπείραμε και ο θερισμός είναι πλέον χωρίς σταματημό.

7. Επίσης ανάλογα με την εξειδίκευσή μας στα επαγγελματικά, εάν για παράδειγμα:

- **Είσαι γιατρός;** Πρόσφερε το δέκατο της εργασίας σου στους οικείους της πίστης και στους αδύναμους, αφιέρωσε (κατά την κρίση σου) κάποια ημέρα ή ώρες την εβδομάδα για την προσφορά σου αυτή!
- **Είσαι νομικός;** Πρόσφερε τις νομικές γνώσεις σου με χαρά στο λαό του Θεού και στους οικονομικά αδύναμους, για τη δική Του δόξα!!
- **Είσαι λογιστής;** Αφιέρωσε κάποια ημέρα, ή κάποιον άλλον πρόσφορο τρόπο για να υπηρετήσεις τους έχοντας ανάγκη βοήθειας.
- **Είσαι εστίατορας;** Ξεχώρισε καθημερινά, ή εβδομαδιαία μερίδες φαγητού που θα είναι για τοις φτωχούς και τους αδύναμους.

Όποιο επάγγελμα και εάν έχεις, ζήτησε από τον Κύριο να σε οδηγήσει πως θα δίνεις το **δέκατο της εργασίας σου**. ΘΥΜΗΣΟΥ ότι οι Ισραηλίτες δεν έδιναν χρήματα, αλλά έδιναν από τα υπάρχοντά τους.

Καλό θα ήταν να προσευχόμαστε πριν δεκατίζουμε:

"Κύριε Ιησού, με την προσφορά μου αυτή σπέρνω **θεραπεία**, Εσύ είσαι ο **θεραπεύων**, **θεράπευσε το μέλος της οικογένειάς μου από την ασθένειά του** (ανάφερε το όνομά του και την ασθένειά του).

Κύριε Ιησού, σπέρνω για να θερίσω σωτηρία στα μέλη της οικογένειάς μου που μέχρι σήμερα δεν Σε έχουν γνωρίσει *(ανάφερε ονομαστικά τα μέλη της οικογένειάς για τα οποία προσεύχεσαι)*.

Κύριε Ιησού, σπέρνω από τα δικά Σου αγαθά και ζητώ Εσύ να αναλάβεις το θέμα της εργασίας μου.

Κύριε Ιησού, σπέρνω για να φανερωθεί η δύναμη Σου στη ζωή μου, βάπτισέ με Κύριε με το άγιο Πνεύμα Σου κατά τον λόγο Σου....

Κύριε Ιησού, σπέρνω για να θερίσω καθαρότητα και αγιότητα, Σου ζητώ να με γεμίζεις καθημερινά με το Πνεύμα Σου και τον λόγο Σου και να ζω κατά το θέλημά Σου...."

Όποιο αίτημα και εάν έχεις, πες το στον Κύριο όταν σπέρνεις, πότισέ το με πίστη και περίμενε τον καιρό του θερισμού. Κάθε φορά που σπέρνεις επανέλαβε και πάλι το αίτημά σου μέχρι να δεις την επέμβαση του Κυρίου. Δεν θα μένεις μόνο σ' αυτό, αλλά καθημερινά θα πρέπει να προσεύχεσαι για τον πλούσιο θερισμό της σποράς σου, ώστε να εκριζώνεις τα "ζιζάνια", που έρχονται να πνίξουν τον σπόρο της προσευχής σου.

Σπείρε με πίστη, **δώσε όνομα στη σπορά σου** και θα θερίσεις τον καρπό της απάντησης. Πίστεψέ το και αυτό θα γίνει μια πραγματικότητα στη ζωή σου, οι καταρράκτες του ουρανού θα ανοίγουν διάπλατα κάθε φορά που εσύ θα σπέρνεις, κάθε φορά που εσύ θα δίνεις με ιλαρή καρδιά και η χρυσή βροχή θα κατακλύζει το χώρο που θα βρίσκεσαι.

8. Σε αυτό το βιβλίο ο Αλκιβιάδης Τζελέπης υπενθυμίζει σε όλους μας πως ο Θεός δεν είναι εναντίον στους πλούσιους ανθρώπους, αντίθετα μάλιστα βλέπουμε μέσα στην Βίβλο ανθρώπους να τους υπέρ ευλογεί, όπως τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Σολομώντα, ή τον Ιώβ μετά τη δοκιμασία του και πολλούς άλλους. Όλοι αυτοί δεν ζήτησαν οικονομική ευημερία για να ικανοποιήσουν τα πάθη τους και το εγώ τους, ούτε ήρθαν ξαφνικά τα πλούτη στη ζωή τους. Χρησιμοποίησαν από τη μία μεριά την πί-

στη και την υπακοή τους στον Λόγο του Κυρίου και από τη άλλη μεριά εργάστηκαν με σύνεση και σοφία για να τα αποκτήσουν και να ευημερήσουν. Γνώριζαν ότι ο Θεός καταδικάζει την οκνηρία, ενώ τον εργατικό άνθρωπο τον παρομοιάζει με το μερμήγκι στις Παροιμίες της Βίβλου.

Το συμπέρασμα λοιπόν είναι ότι ο Θεός προμηθεύει για όλες τις ανάγκες μας όταν εμείς σπέρνουμε με καρδιά καθαρή, αλλά ο "καλός σπόρος" είναι ξένος όταν πέφτει σε καρδιά φιλάργυρη και οκνηρή και δεν μπορεί να φέρει καρπό ευλογίας. Σπέρνουμε με ευγνωμοσύνη και με χαρά τα δέκατα και τις προσφορές μας, αυτό είναι το δικό μας μέρος και ο Κύριος αναλαμβάνει να κάνει το δικό Του μέρος.

9. Επίσης να θυμόμαστε πως ο κινητήριος μοχλός του «δίδειν» είναι η λέξη ΑΓΑΠΗ, καθώς αναφέρεται στην επιστολή Α' Ιωάννη ότι *«ο Θεός ΑΓΑΠΗ εστίν»* και εφόσον δίνουμε με αγάπη τότε θα θερίσουμε και τις πλούσιες ευλογίες του ουρανού, όπως αναφέρεται και στο Λουκά 5'6:38 *«...Δίδετε, και θέλει δοθεί εις εσάς μέτρον καλόν, πεπιεσμένον και συγκεκαθισμένον και υπερεκχυνόμενον θέλουν δώσει εις τον κόλπον σας. Διότι με το αυτό μέτρον, με το οποίον μετρείτε, θέλει αντιμετρηθεί (και) εις εσάς».*

Ακολουθώντας πιστά τις εντολές του Θεού στο "δίδειν" θα θερίζουμε από τη σπορά μας. Εάν το κάνουμε αυτό, δεν θα έχουμε καμιά στέρηση, θα είμαστε αυτάρκεις, γιατί ο Κύριος θα προμηθεύει τις ανάγκες μας: *«Διότι ήλιος και ασπὶς είναι Κύριος ο Θεός, χάριν και δόξαν θέλει δώσει ο Κύριος, δεν θέλει στερήσει ουδενός αγαθού τους περιπατούντας εν ακακία»* (Ψαλμός ΠΔ/84:11).

Ας κάνουμε λοιπόν τον Κύριο της δόξας συνέταιρό μας με την ακόλουθη προσευχή:

«....Κύριε Ιησού, σε Σένα ανήκει όλη η δόξα, η τιμή και η λατρεία. Δοξασμένο και ευλογημένο το όνομά Σου το άγιο. Είσαι ο Κύριός Μου και ο Θεός Μου.

Σ' ευχαριστώ που με τη θυσία Σου επάνω στο σταυρό του

Γολγοθά πήρες και τις αμαρτίες μου και τις ασθένειες μου και με ελευθέρωσες από τη δυναστεία του Σατανά.

Σ' ευχαριστώ που Εσύ έγινες ο μεσίτης μου προς τον Πατέρα Θεό και μπορώ να έρχομαι μέσα στα άγια των αγίων και να πλημμυρίζω με τη δόξα της άγιας παρουσίας Σου.

Σ' ευχαριστώ που μου χάρισες και τα υλικά αγαθά για να ζω, είναι δώρα δικά Σου, γιατί μέσα στον άγιο Λόγο Σου λέγεις ότι "κάθε δόση αγαθή και πάν δώρημα τέλειον κατεβαίνει από τον ουρανό από τον Πατέρα των φώτων".

Σ' ευχαριστώ για τις πλούσιες ευλογίες στη ζωή μου και στη ζωή της οικογένειάς μου. Εσύ μου έχεις δώσει την εργασία μου και όσα απολαμβάνω μέσα απ' αυτή. Τα πάντα Κύριε είναι δικά Σου, γιατί Εσύ είσαι η πηγή κάθε ευλογίας.

Μέσα στον Λόγο Σου λέγεις να φέρουμε στις αποθήκες Σου το δέκατο των υπαρχόντων μας, να μη διστάζουμε και να μην αμφιβάλλουμε, αλλά να Σε δοκιμάσουμε και όταν το κάνουμε αυτό, Εσύ θα ανοίξεις τους καταρράκτες των ευλογιών Σου.

Ναι Κύριε Ιησού, πιστεύω στον άγιο Λόγο Σου και θέλω τώρα να κάνω μια συμφωνία μαζί Σου. Ότι έχω είναι δικά Σου, Εσύ μου τα έδωσες και από τα δικά Σου, σου δίνω. Θέλω Κύριε να γίνεις συνέταιρός μου στην οικονομική διαχείριση των υπαρχόντων μου και εγώ με πιστότητα θα Σου δίνω το δέκατο, κατά τον Λόγο Σου.

Σ' ευχαριστώ Κύριε, γιατί τώρα γνωρίζω πως ποτέ το καράβι της ζωής μου, πάνω στο οποίο υπάρχουν όλα τα υπάρχοντά μου, ποτέ δεν θα βουλιάξει, γιατί όλα αυτά σαν συνέταιρός μου είναι και "δική Σου περιουσία" και Εσύ εργάζεσαι για να μου προμηθεύεις ευλογίες και ευημερία στη ζωή μου.

Οδηγήσε με Κύριε να χρησιμοποιώ τα υπάρχοντά μου με σύνεση και σοφία και να με οδηγείς όπου υπάρχουν ανάγκες για να προσφέρω για τη δική Σου δόξα.

Διακηρύττω ότι ο Διάβολος είναι ψεύτης και κλέφτης και θέλει να μου κλέψει τις ευλογίες Σου Κύριε και να ζω μέσα στην απάτη, στην πλάνη και στο ψέμα της φτώχειας, πνευματικής και υλικής.

Αρνούμαι τον Διάβολο που φέρνει στη ζωή μου πόνο, θλίψη, μιζέρια, φτώχεια και γογγυσμούς. Στο παντοδύναμο όνομα του Κυρίου Ιησού επιτιμώ το πνεύμα της φτώχειας και διακηρύττω την ευλογία του Κυρίου επάνω στη ζωή μου και στη ζωή της οικογένειάς μου.

Δεν δέχομαι Διάβολε καμία ενέργεια επάνω μου και επάνω στη ζωή της οικογένειάς μου στο παντοδύναμο όνομα του Κυρίου Ιησού. Διακηρύττω ότι ο Ιησούς επάνω στο Γολγοθά με τη θυσία Του, σου σύντριψε το κεφάλι, έχασες την εξουσία που είχες επάνω μου, δεν σου ανήκω πλέον.

Βοήθησέ με Κύριε να τιμήσω τη ΣΥΜΦΩΝΙΑ που κάναμε μαζί και να μείνω πιστός σ' αυτό. Σ' ευχαριστώ Κύριε γιατί θα κάνεις περισσότερα απ' ότι Σου ζητώ ή εννοώ. Δοξασμένο και ευλογημένο το όνομά Σου το άγιο.....».

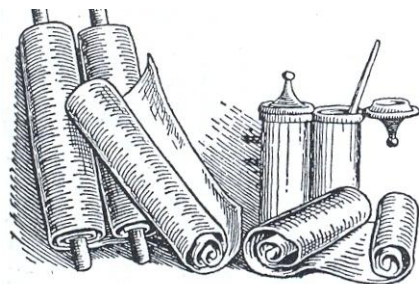
Και όπως μας συμβουλεύει και ο φιλόσοφος Πλωτίνος της ύστερης αρχαιότητας: «Καθάρισον την ψυχή σου από πάσης φρούδης ελπίδος και από παντός φόβου περί των ανθρωπίνων πραγμάτων και τότε ο ενδότερος οφθαλμός σου θα αρχίσει να βλέπει την ευθείαν οδόν. Ενθυμού ότι η Αγάπη είναι ο σωτήρ σου και ο φρουρός σου. Άνευ της Αγάπης ο κεντρόφυξ νόμος θα εξεσφενδόνιζε την ψυχήν σου εις πας παγωτέρας της εξωτέρας ζώνης».

10. Συμπερασματικά λοιπόν, από κάθε άποψη το προσεγμένο και καλαίσθητο αυτό βιβλίο **ανανεώνει** ουσιαστικά την επικοινωνία μας, με την συστηματική μελέτη του Λόγου του Θεού, φέρνοντας στην επιφάνεια νέες προσεγγίσεις και προτείνοντας θέματα επικοδομητικά για την ουσιαστική σχέση του ανθρώπου με τον ουράνιο Πατέρα μας, **αποτελεί** μια σταθερή αξία στον θεολογικό τομέα και προπάντων για την αναθέρμανση των αναγεννημένων χρι-

στιανών που χλιαρά και επιφανειακά διαβάζουμε την Αγία Γραφή, προτρέποντάς μας να ακολουθούμε πιστά τους νόμους και τα διατάγματα του Κυρίου των δυνάμεων, αν θέλουμε να περπατάμε με ακεραιότητα και την ελπίδα της προσδοκίας πως θα συναντήσουμε πρόσωπο με πρόσωπο τον Ζωντανό Θεό μας, για να λάβουμε τον **στέφανο της Νίκης** για το «**ευ αγωνίζεσθαι**».

Εύχομαι καλοτάξιδο το νέο βιβλίο σου αδελφέ Αλκιβιάδη με ούριους ανέμους, με αφετηρία των αρετών την ευσέβεια και κορυφαίο όριό τους την άνευ όρων αγάπη. Εύχομαι από καρδιάς οι άνθρωποι που θα το διαβάσουν να αλλάξουν συνήθειες και βολεμένες συμπεριφορές και να δουν τη ζωή με άλλη ματιά, τη ματιά της ανυπόκριτης και ανιδιοτελούς ΑΓΑΠΗΣ!

Μάιος 2022

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ από ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

Έγραψαν - Είπαν - Σχολίασαν

Νίκος Ιωσηφέλης

εργάτης του ευαγγελίου - κήρυκας του Λόγου του Θεού

«Αγαπητέ Αλκιβιάδη συγχαρητήρια για το καινούριο σου βιβλίο και για το θέμα το οποίο πραγματεύεται **"ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ"**. Αρχίζεις από το **0** και φθάνεις αισίως μέχρι το **10**. Έχεις κάνει μια πολύ καλή διαδρομή μέσα στον χρόνο και μέσα στην ιστορία, στηρίζοντας το μεγάλο και "παρεξηγημένο" θέμα για τα δέκατα και τις προσφορές.

Δυστυχώς είναι ένα θέμα που δεν διδάσκεται από τους άμβωνες για διάφορες λόγους. Κάποιος ποιμένας αναφερόμενος στο θέμα αυτό είπε στο εκκλησίασμα: **«Αφού το θέμα των δεκάτων αναφέρεται μέσα στον Λόγο του Θεού, εγώ έχω την ευθύνη να το διδάξω, ώστε να το γνωρίζετε, γιατί όταν θα έρθει εκείνη η ημέρα να μην πείτε στον Θεό "Κύριε, δεν το διδαχθήκαμε"..."»**

Ένα σοβαρό λάθος που γίνεται με το θέμα των δεκάτων και γενικά των οικονομικών νόμων του Θεού είναι ότι το περιορίζουμε μόνο στα οικονομικά. Για το πιστό παιδί του Θεού υπάρχουν τρία **"Χ"**, τα οποία είναι: **Χρήμα - Χρόνος - Χαρίσματα**.

Αν ο πιστός δώσει το δέκατο από τα **χρήματά** του, το δέκατο από τον **χρόνο** του και το δέκατο από τα **χαρίσματά** του, τότε η εκκλησία θα αλλάξει και αυτό είναι που το έχει ανάγκη για να φανερωθεί στη ζωή του πιστού η δόξα του σωτήρα του και λυτρωτή του Ιησού Χριστού.

Εύχομαι ο Κύριος να ευλογήσει τον κόπο σου και την προσπάθειά σου. Με εκτίμηση - Νίκος Ιωσηφέλης...».

... /// ...

Τάκης Καραθανάσης

απόστρατος αξιωματικός αεροπορίας

«Ο τίτλος του βιβλίου **"ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ"** τα λέει όλα. Δηλώνει πολύ απλά ότι ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα, την τιμή και την πρόσκληση να συνεργαστεί με τον Θεό, με τον Δημιουργό Του, για την επέκταση της βασιλείας Του.

Ο πάνσοφος Θεός έδωσε και συνεχίζει να δίνει αδιακρίτως σε καλούς και κακούς ανθρώπους. Εμείς όταν δίνουμε, σπέρνουμε και κάθε σπορά μας έχει και τον ανάλογο θερισμό στο τέλος. Έτσι όμως συνεργαζόμαστε με τον Θεό, στην εξάπλωση της βασιλείας Του επάνω στη γη. Με το να δίνουμε, είναι μια προσπάθεια να μοιάσουμε στον Δημιουργό μας.

Επί πλέον είναι γραμμένο ότι **«ο γενναιόδωρος θα ευημερήσει...»** (Παροιμίες ΙΑ/11:25). Έχει όμως σημασία να δίνει κανείς με αγάπη για τον Θεό και τους ανθρώπους και να κάνει την προσφορά του με χαρά. Αυτό είναι που χαρακτηρίζει τον συγγραφέα του βιβλίου, ο οποίος πάντα με χαρά προσφέρει.

Είναι ένα βιβλίο που καλύπτει ένα μεγάλο κενό, καθόσον οι νόμος του Θεού για τη σπορά και το θερισμό είναι από τις θεμελιώδεις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής και είναι ένας νόμος που ο Θεός έθεσε από την αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου και το έδειξε έμπρακτα ο Πατέρας Θεός προσφέροντας τον Υιό του θυσία, ενώ η ζωή του Ιησού ήταν μια συνεχής έμπρακτης προσφοράς αγάπης.

Πρόκειται για ένα βιβλίο που όταν διαβαστεί από κάθε παιδί του Θεού, θα του δώσει τη δυνατότητα να ανοίξει τις πηγές του ουρανού και οι ευλογίες του Κυρίου θα ρέουν σε όλο το σώμα της εκκλησίας...».

... /// ...

Τίτος Βραχνός

υπεύθυνος του "Κέντρου Ευαγγελίου"

«Το βιβλίο αυτό ήρθε να καλύψει μια τεράστια ανάγκη, που είναι η έλλειψη ολοκληρωμένης και συστηματικής παρουσίασης της βιβλικής διδασκαλίας σχετικά με την οικονομική στήριξη της εκκλησίας του Ιησού Χριστού και των εργατών Του.

Πιστεύω ότι το βιβλίο αυτό ήρθε την κατάλληλη στιγμή, όπου η εκκλησία του Χριστού στην Ελλάδα βρίσκεται μπροστά σε μεγάλα έργα που ο Θεός έχει προετοιμάσει και μπροστά σε μεγάλες προκλήσεις στις οποίες πρέπει να ανταποκριθεί με χρίσμα και με δύναμη. Έργα που αφορούν την πατρίδα μας και είναι υπόθεση όλων μας.

Μέσα στο βιβλίο αυτό, ολοκληρωμένα και ξεκάθαρα, παρουσιάζονται οι όροι και οι προϋποθέσεις για να γίνει κάποιος «συνεταίρος» του Θεού σε αυτή την μεγάλη «επιχείρηση» που ξεκινά ο Θεός. Μέσα στο βιβλίο αυτό μπορείς να ανακαλύψεις ότι κι εσύ μπορείς να γίνεις μέρος αυτού του μεγάλου έργου που ο Θεός θέλει να κάνει με τον λαό Του...».

Σπύρος Βούλαρης

υπεύθυνος της διακονίας "Rhema Ελλάδας"

«Αδελφέ μου Αλκιβιάδη, ευχαριστώ πάρα πολύ για το βιβλίο σου. Ναι ο Κύριος θέλει να είμαστε γενναιόδωροι και συμφωνώ 100 τοις 100 με αυτό...».

Αντώνης Μενδρινός

υπεύθυνος των εκδόσεων "Το ΑΝΩΓΕΙΟ"

«Συγχαρητήρια αδερφέ μου, έχεις κάνει καταπληκτική δουλειά και πολύ ολοκληρωμένη. Αισθάνομαι ότι είναι πολύ καλό και πολύ χρήσιμο για την εποχή μας. Ο Κύριος να σε ευλογεί και να σε οδηγεί, καθώς Τον υπηρετείς...».

Γιάννης Γαρδέλης

υμνωδός - συγγραφέας - Βιβλικός ερευνητής

«Το βιβλίο του αγαπητού Αλκιβιάδη Τζελέπη περί δεκάτων και προσφορών, που αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά και στη Νέα Διαθήκη του Θεού με τον άνθρωπο, εμπεριέχει αλήθειες που πρέπει να ακουστούν σε όλους. Γνωστό θέμα από τις Άγιες Γραφές εδώ και εκατοντάδες χρόνια, αλλά είναι ένα αναγκαίο θέμα στους καιρούς μας επίσης.

Γενικά το θέμα που πραγματεύεται το βιβλίο είναι ένα αρκετά διαστρεβλωμένο θέμα και μη κατανοητό από τους περισσότερους **Έλληνες πιστούς και συγγραφείς**, τους ελάχιστους που έχουν ασχοληθεί με το θέμα αυτό και φυσικά από τους περισσότερους "πιστούς", με ή χωρίς εισαγωγικά,.

Από την αντίπερα όχθη, **ξένοι συγγραφείς** που έχουν ασχοληθεί με το θέμα αυτό, το έχουν και κηρύξει και συγγράψει σωστά. Ο αγαπητός φίλος και αδελφός Αλκιβιάδης έχει συλλάβει το θέμα των δεκάτων στη σωστή του ερμηνεία, ώστε κάποιος που θα διαβάσει το βιβλίο του, όχι μόνο δεν θα βρει φανατικές θέσεις στη σφαιρική παρουσίαση του όλου θέματος, αλλά θα μπορέσει να βοηθηθεί, στο να πάρει σωστή θέση ακριβείας, ώστε τα δέκατα και οι προσφορές να μη είναι πλέον ένα βαρύ φορτίο και μια υποχρέωση ασήκωτη, αλλά να είναι χαρά και ευλογία τόσο στη ζωή του, όσο και στη ζωή των άλλων.

Όταν ο Ιησούς Χριστός έδωσε τα πάντα για τον άλλον και προσωπικά για εμάς, πόσο εμείς θα πρέπει να δίνουμε από το υστέρημά μας και για τους άλλους (τον πλησίον μας), αλλά και για τις ανάγκες μιας συνάθροισης, που κάποιοι κοπιάζουν για μας.

Συστήνω το βιβλίο, σε αυτόν που θέλει να δει το θέμα με την καρδιά του και όχι με την τσέπη του...».

... / / / ...

Μάρκος Αγαπητός
agapitosmarkos@hotmail.com

«Αγαπητέ αδελφέ Αλκιβιάδη, θα αρχίσω το σχόλιό μου με μια εξομολόγηση καρδιάς και εάν αναρτήσεις το σχόλιό μου θέλω η **εξομολόγησή μου να είναι δημόσια**. Μέχρι σήμερα είχα λάθος θέση για τους νόμους του Θεού που αφορούν τα δέκατα και τις προσφορές και σε ευχαριστώ πολύ για το βιβλίο που μου έστειλες και μπόρεσα να μάθω την αλήθεια, που τόσο επιμελώς μου την είχε κρύψει ο Διάβολος.

Είχα αναζητήσει και εγώ στο παρελθόν στοιχεία για το θέμα αυτό και δεν μπόρεσα να βρω κάτι το ενδιαφέρον. Μετά στράφηκα σε πολλούς αδελφούς για το θέμα αυτό, αλλά οι απαντήσεις τους ήσαν πολύ "διστακτικές", καταλάβαινα πως για το θέμα αυτό φοβόντουσαν να μου μιλήσουν ανοιχτά και καθαρά, σαν να ήταν κάποιο ταμπού απαγορευμένο.

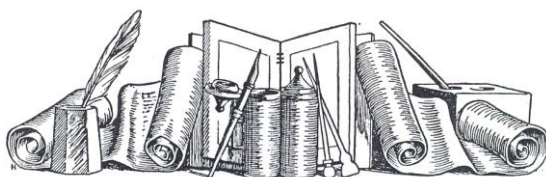
Μετά απ' όλα αυτά σκέφτηκα "λογικά", σκέφτηκα ότι εφόσον αυτό το θέμα οι κήρυκες και οι διδάσκαλοι της Γραφής δεν το θίγουν ιδιαίτερα, άρα δεν είναι μεγάλης σημασίας, γι' αυτό και δεν πρέπει να με απασχολεί ιδιαίτερα. Διαβάζοντας όμως το βιβλίο σου, δεν μου έκανε τόσο μεγάλη εντύπωση και κατάπληξη η εξαιρετική ερμηνεία και ανάλυση που κάνεις, όσο βλέποντας την πληθώρα των εδαφίων που ασχολούνται με το θέμα των οικονομικών. Άρχισα να αναρωτιέμαι, μήπως στη δική μου Γραφή λείπουν σελίδες, αφού τόσο καιρό αυτά τα εδάφια δεν τα έβλεπα.

Δοξάζω τον Κύριο γιατί τώρα μου ανοίχτηκαν τα πνευματικά μάτια και κατάλαβα ότι Διάβολος μου είχε κρύψει αυτή τη θαυμαστή αλήθεια, όπως έχει κάνει και σε ολόκληρες μεγάλες εκκλησίες. Κατάλαβα πόσο μεγάλη αλήθεια και αποκάλυψη είναι αυτό που γράφεις ότι μετά τη σωτηρία του ανθρώπου το αμέσως σημαντικό βήμα είναι ο πιστός να έχει καρδιά γενναιόδωρη και προσφοράς, γιατί εάν σωθεί και μάθει να προσφέρει, σημαίνει ότι έχει μέσα του την καρδιά του Θεού, που έμπρακτα μας το έδειξε προσφέροντας τον

Υιό Του για τη δική μας λύτρωση.

Από την ημέρα που διάβασα το βιβλίο και πήρα την απόφαση να έχω τον Θεό **συνέταιρο** στα οικονομικά μου όλη μου η ζωή άλλαξε. Αισθάνομαι ότι τώρα "αναγεννήθηκα" πραγματικά, καταλαβαίνα ότι πριν ήμουν χριστιανός που γνώριζε την αλήθεια του ευαγγελίου, αλλά δεν την ζούσε, τώρα όμως την ζω έμπρακτα και η καρδιά μου πλημμυρίζει με χαρά. Βρίσκω πολύ ευλογημένο τον τίτλο που έχεις βάλει στο βιβλίο και πιστεύω ότι αυτός θα πρέπει να αντιπροσωπεύει τον κάθε πιστό, που θέλει να ευαρεστεί τον Θεό.

Εύχομαι το βιβλίο αυτό να διαβαστεί απ' όλους τους πιστούς και όλοι μας να το κάνουμε δώρο μαζί με μια Καινή Διαθήκη σε κάθε άνθρωπο, πιστό και μη πιστό. Γράφεις μέσα στον πρόλογο του βιβλίου ότι λόγω θέματος το βιβλίο απευθύνεται ιδιαίτερα μόνο σε αναγεννημένους, θα μου επιτρέψεις να σου πω αδελφέ μου **ότι είναι για όλους τους ανθρώπους** και γι' αυτούς που δεν έχουν γνωρίσει προσωπικά τον Ιησού, γιατί πιστεύω πως όποιος διαβάσει λόγια Θεού, θα τον αγγίξουν και μέσα στο βιβλίο σου τα εδάφια για την προσφορά και για την σπορά και το θερισμό όταν διαβαστούν και ξανά διαβαστούν θα αγγίξουν κάθε ειλικρινή καρδιά...».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ από τον ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

1. ΕΛΛΕΙΨΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ: Ένα θέμα μεταξύ των διαφόρων χριστιανικών ομάδων, ομολογιών, κινήσεων και εκκλησιών, που έχει γίνει σημείο διαφωνίας και αντιπαράθεσης είναι το **οικονομικό θέμα** και πιο συγκεκριμένα αναφερόμαστε στην εντολή του Θεού για τα **δέκατα**. Ενώ σε πολλά θέματα της Βίβλου υπάρχει ενιαία διδασκαλία μεταξύ των αναγεννημένων πιστών, εκεί όμως που παρατηρείται έλλειψη συγκροτημένης διδχής είναι για τα δέκατα και τις προσφορές.

Αυτό το παρατηρούμε και από τη **χριστιανική βιβλιογραφία** όπου, ενώ υπάρχουν πληθώρα βιβλίων που ασχολούνται με όλες τις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής, τα βιβλία που έχουν άμεση σχέση με τα δέκατα και τις προσφορές είναι ελάχιστα και θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι σπάνια, ή εφόσον υπάρχουν είναι μικρά τευχίδια, στα οποία γίνεται μια σύντομη γενική παρουσίαση του όλου θέματος, χωρίς όμως να καλύπτονται τα πολλά ερωτηματικά που απασχολούν τον κάθε πιστό, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει μια υπεύθυνη θέση και στάση ενώπιον του Θεού για το πως πρέπει να γίνεται η διαχείριση των οικονομικών τους.

Πολλοί υπεύθυνοι χριστιανικών κινήσεων και ομολογιών για να έχουν οικονομική άνεση για το έργο του Κυρίου, φροντίζουν να διδάσκουν μεν ότι ο πιστός πρέπει να προσφέρει οικονομικά στην εκκλησία, **αλλά η διδασκαλία τους είναι "άτολη και χαλαρή"**. Συνήθως δεν γίνονται σειρές μαθημάτων για το τι διδάσκει η Γραφή για τα οικονομικά θέματα (δέκατα, προσφορές, κλπ), ούτε κατά διάφορα χρονικά διαστήματα γίνεται κάποιο αυτοτελές μήνυμα για το θέμα αυτό, ή εάν γίνεται είναι πολύ δύσκολο να το εντοπίσει ο ενδιαφερόμενος στο YouTube ή σε κάποια ηλεκτρονική σελίδα.

Στις πλείστες των περιπτώσεων ο ομιλητής (ποιμένας, διάκονος, εργάτης, κλπ), σαν σφήνα μέσα στο κήρυγμά του, **το οποίο δεν**

έχει σχέση καμιά με τα δέκατα, αφιερώνει λίγα λεπτά για το θέμα αυτό, κάτι που γίνεται κατά αραιά χρονικά διαστήματα. Όπως έχουν ομολογήσει εργάτες του Λόγου του Θεού, διάφοροι είναι οι λόγοι που γίνεται αυτό, όπως **είναι** για να μην παρεξηγηθούν και φανεί ότι τους ενδιαφέρουν τα χρήματα, **ή** γιατί φοβούνται μήπως σκανδαλισθούν οι πιστοί και φύγουν από την εκκλησία, **ή** γιατί μέλη της εκκλησίας ανήκουν σε χαμηλόμισθες κοινωνικές τάξεις ή είναι χωρίς εργασία και δεν μπορούν να δώσουν, **ή** για άλλους λόγους που η κάθε τοπική συνάθροιση αντιμετωπίζει.

Αυτό είναι μία πολύ μεγάλη πλάνη του Διαβόλου, που θέλει τον πιστό να μην βρίσκεται μέσα στο θέλημα του Θεού και ο ίδιος να μπορεί εύκολα να τον καταδυναστεύει, γιατί ο Διάβολος **γνωρίζει** ότι σε όλα τα πνευματικά θέματα, όχι μόνο στο οικονομικό, επικρατεί ο ευλογημένος νόμος του Θεού **της ΣΠΟΡΑΣ και του ΘΕΡΙΣΜΟΥ** και ότι σπείρει ο πιστός, χρήματα, υλικά αγαθά, υπηρεσίες, προσευχές, αγάπη, κλπ, αυτό και θα θερίσει πλούσια. Γι' αυτό ο Διάβολος μάχεται με λύσσα και διαστρεβλώνει κάθε τι μέσα από τον Λόγο του Θεού, ώστε να μην υπάρχει θερισμός σε κανέναν τομέα στη ζωή μας και η εκκλησία να είναι πνευματικά ξερή.

Θα πρέπει όμως όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί, αλλά ιδιαίτερα οι διδάσκαλοι του Λόγου του Θεού, να μην ξεχνούν πως, ότι αναφέρει η Αγία Γραφή, **είναι ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού** και δεν πρέπει να κάνουν εξαίρεση σ' αυτό που πρέπει να διδάξουν. Έχουν μεγάλη ευθύνη ενώπιον του Θεού, γιατί η Γραφή είναι *«ωφέλιμη για διδασκαλία και για έλεγχο και για επανόρθωση»* (βλ. Α' Τιμόθεου Β/2:16-17) και εάν ο πιστός δεν διδαχθεί σωστά τον Λόγο του Θεού, πως θα τον εκτελέσει; Ο Θεός έχει θέσει συγκεκριμένες αρχές τις οποίες πρέπει να ακολουθούν, όχι μόνο οι υπεύθυνοι των επί μέρους εκκλησιών, αλλά και ολόκληρο το σώμα του Χριστού και ο κάθε πιστός ξεχωριστά.

2. ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΨΕΙΣ: Έχει παρατηρηθεί απ' όλη αυτή την κατάσταση να υπάρχει μεγάλη σύγχυση με-

ταξύ των πιστών για το τι είναι ή τι δεν είναι σύμφωνο με τον Λόγο του Θεού σχετικά με τα δέκατα, με αποτέλεσμα να υπάρχουν αντικρουόμενες γνώμες και απόψεις και το σώμα του Χριστού να στερείται όλες τις ευλογίες που απορρέουν από το θέμα αυτό.

Άλλοι διακηρύττουν ότι σήμερα δεν είναι πλέον υποχρεωμένοι να δίνουν το "δέκατο" **γιατί αυτό ήταν νόμος της Παλαιάς Διαθήκης** που στην περίοδο της Καινής Διαθήκης καταργήθηκε, χωρίς όμως να παρουσιάζουν τεκμηριωμένες αποδείξεις μέσα από την Καινή Διαθήκη **πως και γιατί** καταργήθηκε, απλά αρκούνται σε γενικότητες ότι δεν αναφέρεται ρητά σαν δέκατο και αυτό είναι αρκετό για να μάχονται με υπέρμετρο ζήλο και φανατισμό.

Άλλοι διακηρύττουν ότι δεν τους αφορά ο νόμος των δεκάτων, αφού πάντα **δίνουν πολύ περισσότερα από το δέκατο** και κατά συνέπεια στην περίοδο της χάρις που ζούμε δεν πρέπει να δίνεται **μεγάλη έμφαση** στο νόμο των δεκάτων, αλλά να δίνεται έμφαση οι πιστοί να μάθουν προσφέρουν για να έχουν ευλογίες στη ζωή τους και να προσέχουν την αγιότητά τους.

Άλλοι, όπως οι ίδιοι ομολογούν δεν έχουν άποψη για τα δέκατα, **γιατί ποτέ αυτό δεν το διδάχθηκαν σαν ολοκληρωμένο θέμα**, παρ' όλο που βρίσκονται χρόνια μέσα σε κάποια συνάθροιση. Απλά προσφέρουν κάθε φορά **ότι αυτοί νομίζουν σωστό** στο "καλάθι" για τις λειτουργικές ανάγκες της εκκλησίας και έτσι έχουν ήσυχη τη συνείδησή τους ότι εκτέλεσαν το καθήκον τους.

Άλλοι πιστεύουν και διδάσκουν ότι εξακολουθεί να ισχύει ο νόμος των δεκάτων, αλλά **επειδή δεν βρισκόμαστε υπό νόμο**, και είμαστε μέσα στη χάρη δια της θυσίας του Ιησού Χριστού, μπορούμε να προσφέρουμε στον Κύριο σύμφωνα με τις δυνατότητές μας, χωρίς να υπάρχει καμιά καταναγκαστική δέσμευση.

Άλλοι είναι τελείως **αδιάφοροι** για το θέμα αυτό, καθόσον όπως ομολογούν οι ίδιοι, δεν εμπιστεύονται ότι γίνεται καλή διαχείριση των χρημάτων (στις περισσότερες των περιπτώσεων, χωρίς να μπορούν να το στηρίξουν), γι αυτό και δεν είναι υποχρεωμένοι να

προσφέρουν. Σαν δικαιολογία αναφέρουν ότι αφήνουν τον Κύριο να τους οδηγήσει προς βοήθεια σ' αυτούς που έχουν ανάγκη και κατά "παράδοξο τρόπο" τέτοια οδηγία ποτέ δεν παίρνουν, γιατί φαίνεται πως σήμερα δεν υπάρχουν πλέον συνάνθρωποί μας με προβλήματα και ανάγκες!

Άλλοι διακηρύττουν ότι ο νόμος των δεκάτων, που ήταν νόμος του Θεού πριν τον Μωυσή, εξακολουθεί να ισχύει και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης με όλες τις συνέπειες σε περίπτωση που ο πιστός δεν υπακούει στον Λόγο του Θεού. Οι ανήκοντες στην κατηγορία αυτή προσφέρουν με πίστη στον Κύριο αυτά που Του ανήκουν, γιατί είναι δικά Του και τους τα εμπιστεύθηκε για να τα διαχειρίζονται.

...Και πολλές άλλες απόψεις υπάρχουν που θα μπορούσαμε να αναφέρουμε, αλλά πιστεύω ότι οι παραπάνω αναφερόμενες είναι οι πιο αντιπροσωπευτικές και καλύπτουν επαρκώς το όλο θέμα και μέσα σε κάποια από αυτές τις κατηγορίες ο κάθε αναγνώστης θα βρει τον εαυτό του να ταυτίζεται. Σε περίπτωση που διαπιστώσει ότι δεν βρίσκεται μέσα στο θέλημα του Θεού για τη διαχείριση των οικονομικών του, θα πρέπει να μετανοήσει και να λάβει υπεύθυνη θέση στο θέμα αυτό, ώστε να γίνει μια πηγή ευλογίας στη ζωή του.

3. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ: Στο βιβλίο αυτό θα παρουσιάσουμε με υπευθυνότητα και με αντικειμενικότητα όλες τις περιπτώσεις (αρνητικές και θετικές) που θα μπορούσαν να απασχολήσουν τον ειλικρινή ερευνητή της αλήθειας και να δώσουν απάντηση στις απορίες και στα ερωτηματικά του. Θα δώσουμε απαντήσεις στα παρακάτω ερωτήματα, αλλά και σε πολλά άλλα:

- **Τι λέγει** η Αγία Γραφή για το θέμα των δεκάτων και των προσφορών.
- **Για ποιον λόγο** ίσχυε ο νόμος των δεκάτων στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης.
- **Καταργήθηκε** σήμερα ή όχι ο νόμος του Μωυσή και ποια εί-

ναι η θέση που πήρε ο Κύριος Ιησούς για το θέμα αυτό;

- **Τι εφαρμόζε** η πρώτη αποστολική εκκλησία; Υπάρχει για το θέμα αυτό αναφορά μέσα στις Πράξεις των Αποστόλων;
- **Πως είμαστε** βέβαιοι ότι το δέκατο **δεν ισχύει** στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, σύμφωνα με τους υποστηρικτές της άποψης αυτής, υπάρχει ρητή αναφορά για το θέμα αυτό;
- **Μόνο στην τοπική** συνάθροιση είμαστε υποχρεωμένοι να δίνουμε; Τι γίνεται με τις ανάγκες των άλλων συναθροίσεων;
- **Πρέπει να δίνουμε** μόνο όταν έχουμε οικονομική ευρυχωρία, **ή** πρέπει να δίνουμε ακόμα και σε περιόδους φτώχειας και στέρησης, που υπάρχει οικονομική στενότητα;
- **ΠΟΤΕ και ΓΙΑΤΙ** ο Θεός **δεν θέλει** τις προσφορές μας και τις ονομάζει μέσα στον Λόγο Του "μάταιες";
- Υπάρχει **χρονικός περιορισμός** για το **πότε** χρονικά πρέπει να δίνουμε, **ή** είναι στη δική μας διακριτική ευχέρεια;
- Ο εργάτης του Κυρίου πρέπει να συντηρείται από την εκκλησία ή το ευαγγέλιο να είναι αδάπανο;

4. ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ: Η αγιότητα είναι η φύση του Θεού, γι' αυτό ο Θεός χρησιμοποιεί **άγιους** τρόπους, **άγια** μέσα και **άγιους** ανθρώπους για να εκτελέσει το **άγιο** θέλημά Του. Αυτό σημαίνει ότι τα δέκατα και οι προσφορές γίνονται αποδεκτά από τον Θεό, μόνον όταν προέρχονται από **άγια χέρια** και καθαρές καρδιές όταν προέρχονται όχι από τον κόσμο, αλλά από λυτρωμένους με το αίμα της θυσίας του Ιησού Χριστού.

Για τον λόγο αυτό, θα ήθελα να κάνω μία βασική επισήμανση, ώστε να αρθούν τυχόν απορίες και ερωτηματικά, που μπορεί να έχει ο αναγνώστης που δεν είναι ακόμα εξοικειωμένος με τις αλήθειες και τις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής. Το βιβλίο αυτό απευθύνεται κατά βάση **σε συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων**, απευθύνεται σε όλους, όσους έχουν δεχτεί το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά και έχουν πλυθεί με το ά-

γιο αίμα Του, απευθύνεται σε αγίους που **έχουν το προνόμιο να σπέρνουν** και η σπορά τους να γίνεται ευπρόσδεκτη από τον Θεό.

Είναι αυτονόητο ότι μπορεί ένα οποιοδήποτε βιβλίο να απευθύνεται **ΕΙΔΙΚΑ** σε μια συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων, λόγω θέματος, αλλά πάντα το κάθε βιβλίο απευθύνεται και **ΓΕΝΙΚΑ** σε όλους τους ανθρώπους, δεν εξαιρείται κανένας και ιδιαίτερα όταν το θέμα του βιβλίου αποκαλύπτει τον άγιο Θεό και τον Λόγο Του. Η ειδοποιός διαφορά είναι ο τρόπος, με τον οποίο η κάθε κατηγορία προσεγγίζει το θέμα και πως ανταποκρίνεται σε αυτό.

5. ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ:

Για την εύκολη κατανόηση της γλώσσας της Αγίας Γραφής στη μελέτη μας αυτή χρησιμοποιείται σε **νέα απλοποιημένη μορφή** το κείμενο της μετάφρασης του αρχιμ. **Νεόφυτου Βάμβα**, όπου λέξεις του κειμένου μεταφράζονται στη δημοτική. Είναι μία καινοτομία που εισάγεται αποκλειστικά από τις εκδόσεις "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" και πρόκειται για έναν εξαιρετο συνδυασμό της **ΑΠΛΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΣ** με τη **ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ**, όπου υπερισχύει η καθαρεύουσα, ώστε, αφενός μεν να μην αλλοιώνεται η αρχική μορφή του κειμένου του Βάμβα και αφετέρου το κείμενο να είναι πλέον προσιτό και σ' αυτούς που δεν είναι γνώστες της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας. Εφεξής το κείμενο αυτό, θα αποκαλείται "**νέος ΒΑΜΒΑΣ απλοποιημένος - ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ**" (συντομ/κά "**νΒΦ**").

- Σε αρκετές περιπτώσεις που το κείμενο του Βάμβα είναι κατανυκτικό, τίθεται αυτούσιο στην αρχική του μορφή, χωρίς καμιά διαφοροποίηση λέξεων.
- Πολλά εδάφια έχουν τεθεί, όπως αναφέρονται στο πρωτότυπο αρχαίο Ελληνικό κριτικό κείμενο και υπάρχει η σχετική ένδειξη (έκδοση UBS).
- Σε όσες περιπτώσεις ο Βάμβας έχει στο κείμενό του μεταφράσει λάθος κάποια λέξη από το πρωτότυπο αρχαίο Ελληνικό κείμενο της Καινής Διαθήκης, θα τίθεται **απευθείας** η σωστή μετάφραση της λέξης του αρχαίου κειμένου και σαν

ένδειξη θα βρίσκεται μέσα σε εισαγωγικά.

- Όσες λέξεις βρίσκονται **μέσα σε παρένθεση**, δεν υπάρχουν στο θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο.

Για τις παραπομπές των εδαφίων χρησιμοποιούνται και ΓΡΑΜΜΑΤΑ (Α,Β,Γ, ...κλπ) και ΑΡΙΘΜΟΙ (1,2,3,κλπ). Για παράδειγμα «βλ. Ματθαίος Ε/5:8 και Αποκάλυψη ΙΒ/12:9», δηλαδή Ματθαίος, 5^ο κεφάλαιο (Ε΄) και εδάφιο 8 και Αποκάλυψη, 12^ο κεφάλαιο (ΙΒ΄) και εδάφιο 9. Αυτό κρίθηκε απαραίτητο για όσους αναγνώστες χρησιμοποιούν Αγία Γραφή σε νέο Ελληνική μετάφραση, όπου στα εδάφια και στις παραπομπές χρησιμοποιούνται μόνον ΑΡΙΘΜΟΙ (Αραβικοί αριθμοί) και καθόλου ΓΡΑΜΜΑΤΑ (Ελληνικοί αριθμοί).

6. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ: Μία διπλή καινοτομία που παρουσιάζεται στην παρούσα μελέτη μας και πιστεύω ότι θα απολέσει τον προπομπό και για άλλες παρόμοιες περιπτώσεις είναι η ακόλουθη:

(1) Έχει αφιερωθεί ένα κεφάλαιο στο τέλος του βιβλίου, όπου με τη μορφή "ερωτήσεων και απαντήσεων" γίνεται μία **γενική ανασκόπηση** του όλου θέματος για τα δέκατα και τις προσφορές, ώστε ο αναγνώστης να μπορεί να απομνημονεύσει πιο εύκολα τα βασικά μέρη του βιβλίου. Χωρίζεται σε δύο κατηγορίες (ενότητες), όπου στην 2η περιλαμβάνονται θέματα **που δεν θίγονται** καθόλου μέσα στο βιβλίο, με αποτέλεσμα η ενότητα αυτή να είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, η οποία σε κάθε επανέκδοση του βιβλίου θα εμπλουτίζεται με νέα στοιχεία.

(2) Περιλαμβάνει ένα "**σκελετό κηρύγματος**", στον οποίο αναγράφονται επιγραμματικά **μόνο τα εδάφια** κατά θέμα (όπως παρουσιάζονται στο παρόν βιβλίο) με ελάχιστες διευκρινίσεις και που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για μια σειρά μηνυμάτων και μαθημάτων από εργάτες του Κυρίου (ομιλητές, κήρυκες, διδασκάλους, κλπ) για να διδάξουν το λαό του Θεού το θέμα της διαχείρισης των οικονομικών της εκκλησίας.

7. Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ: Πολλές φορές έχει συμβεί στην πνευματική μας πορεία να έχουμε πέσει και προς στιγμή να χάσαμε το στόχο μας, αλλά ο Κύριος Ιησούς μας έχει σηκώσει και συνεχίζουμε να προχωράμε προς το ένδοξο τέρμα. Υπάρχουν περιπτώσεις που ο Διάβολος είχε τη νίκη στη ζωή μας, αλλά πάλι δεν απογοητευόμαστε, **γιατί μπορεί να χάσαμε κάποιες μάχες, αλλά δεν χάσαμε τον πόλεμο**, γιατί μαζί μας είναι ο Κύριος των κυρίων, ο αρχιστράτηγος των δυνάμεων.

Εάν συνέβηκε στο θέμα των δεκάτων και των προσφορών ο εχθρός να μας παγίδεψε, η προσευχή μας είναι ο Κύριος να αναπληρώσει στο εκατονταπλάσιο αυτά που μας έφαγε *«ο βρούχος, η κάμψια και η ερυσίβη»* (Ιωήλ Α/1:14) και να μετατρέψει το πρόβλημα που μας έφερε ο Διάβολος σε ευλογία, γιατί τα πάντα συνεργούν στο αγαθό, γι' αυτούς που αγαπούν τον Θεό (Ρωμαίους Η/8:28). Εφόσον η καρδιά μας είναι καθαρή ενώπιον του Θεού, τότε ο Κύριος θα μας οδηγήσει στην αλήθεια και όταν θα δίνουμε θα το κάνουμε με χαρά. Αυτή είναι η πνευματική πορεία του πιστού.

Πιστεύω ότι αυτό το βιβλίο θα επιφέρει μια μεγάλη τομή μέσα στο λαό του Θεού και θα ταράξει τα λιμνάζοντα πνευματικά νερά της εκκλησίας, που επί αιώνες ζούσε μέσα σε **πνευματική φτώχεια**. Τώρα, ήρθε η ώρα ν' αρχίσει να σπέρνει και να δίνει, ν' αρχίσει να ζει μέσα στη σφαίρα της παρουσίας του Κυρίου Ιησού και να θερίζει τις πλούσιες ευλογίες τ' ουρανού και αυτή η δόξα της εκκλησίας των τελευταίων καιρών θα επιφέρει ένα συντριπτικό πλήγμα στις δυνάμεις της κόλασης και θα προετοιμάσει την ένδοξη επιστροφή του νυμφίου Ιησού.

Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στον Κύριο Ιησού με την προσδοκία και την προσευχή ότι θα γίνει ένα μικρό και ταπεινό εργαλείο για την αναζωπύρωση, τον αγιασμό και τον καθαρισμό των πιστών των εσχάτων καιρών από κάθε πλάνη και ψευδοδιδασκαλία του εχθρού της ψυχής μας, για τη δόξα Του. ΑΜΗΝ.

... /// ...

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

1. ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΡΙΝ ΤΟ ΝΟΜΟ

α) ΑΒΡΑΑΜ - 1η περίπτωση: Για πρώτη φορά το δέκατο αναφέρεται στη συνάντηση του Άβραμ (μετέπειτα **Αβραάμ**) με τον Μελχισεδέκ, ιερέα και βασιλιά της πόλης Σαλήμ, ο οποίος ως ιερέας τον ευλόγησε και ο Άβραμ του πρόσφερε το δέκατο απ' όλα τα υπάρχοντά του: *«Και ο Μελχισεδέκ βασιλεύς Σαλήμ, έφερεν έξω άρτον και οίνον· ήτο δε ιερεύς του Θεού του Υψίστου. Και ευλόγησεν αυτόν και είπεν: "Ευλογημένος ο Άβραμ παρά του Θεού του Υψίστου, ο οποίος έκτισε τον ουρανόν και την γην· και ευλογητός ο Θεός ο Υψιστος ο οποίος ΠΑΡΕΔΩΚΕ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ σου εις την χείρα σου". Και ο Άβραμ έδωκεν εις αυτόν ΔΕΚΑΤΟΝ από πάντων»* (Γένεση ΙΔ/14:18-20). Το γεγονός αυτό αναφέρεται και στην επιστολή Εβραίους Ζ/7:1-3, που είναι μια επιβεβαίωση των όσων θα αναφέρουμε στη συνέχεια.

Το ερώτημα που τίθεται είναι: "Ποιος ήταν ο λόγος που ο Αβραάμ έδωσε το δέκατο στον Μελχισεδέκ και γιατί ο Μελχισεδέκ, όταν ευλόγησε τον Αβραάμ του είπε ότι "ο Θεός παρέδωσε τους εχθρούς σου εις την χείρα σου", τι ακριβώς είχε συμβεί;"

Ο ανιψιός του Αβραάμ, ο Λωτ μαζί με όλα τα υπάρχοντά του, την οικογένειά του και τη συνοδεία του αιχμαλωτίστηκαν από τους βασιλείς της περιοχής στην οποία ζούσαν και οι οποίοι είχαν έρθει εναντίον του βασιλιά των Σοδόμων. Ο Αβραάμ όταν το πληροφορήθηκε, πήρε 318 από τους δούλους του, που είχαν γεννηθεί στο σπίτι του, καταδίωξε τα στρατεύματα που είχαν αιχμαλωτίσει τον Λωτ και τους ελευθέρωσε όλους (Γένεση ΙΔ/14:14-16).

Καθώς ο Αβραάμ επέστρεφε νικητής και θριαμβευτής συνάντησε τον βασιλιά της πόλης Σαλήμ (που είναι η Ιερουσαλήμ), τον Μελχισεδέκ, που ήταν ιερέας του ύψιστου Θεού. Έχει μεγάλη σημασία να καταλάβουμε τι συνέβη στη συνέχεια μεταξύ Αβραάμ και

Μελχισεδέκ, καθόσον ο Μελχισεδέκ **ήταν τύπος του Ιησού**, γιατί αναφέρεται μέσα στον Λόγο του Θεού ότι το καταπέτασμα της σάρκας του Ιησού σχίσθηκε με τη θυσία Του και με την ανάστασή Του εισήλθε ως πρόδρομος για εμάς στα ουράνια άγια των αγίων «*γενόμενος αρχιερέυς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ*» (βλ. Εβραίους 5/6:20). Εδώ βλέπουμε τον "τύπο" (Μελχισεδέκ, επίγειος αρχιερέας) και το "αντίτυπο" (Ιησούς, ουράνιος αρχιερέας).

Όταν λοιπόν ο ιερέας Μελχισεδέκ συνάντησε το νικητή Αβραάμ, αφού του έδωσε άρτο και οίνο, **τον ευλόγησε**. Η ευλογία του Μελχισεδέκ έκανε τον Αβραάμ να καταλάβει ότι η περίτρανη νίκη του δεν οφειλόταν στη δική του ανδρεία και ικανότητα, αλλά ήταν νίκη που του έδωσε ο Θεός. Αυτό ο Αβραάμ το κατάλαβε πολύ καλά και σαν μεγάλη ευγνωμοσύνη για την ευλογία αυτή του Θεού, Του πρόσφερε το δέκατο από όλα τα υπάρχοντά του, αναγνωρίζοντας με αυτό τον τρόπο ότι ο Θεός είναι η πηγή κάθε ευλογίας και ότι τα πάντα είναι δικά Του.

Εκείνο που θα πρέπει να προσέξουμε από το περιστατικό αυτό είναι ότι ο Αβραάμ έδωσε το δέκατο με τη θέλησή του, δεν τον εξανάγκασε κανένας, **ήταν μια αυθόρμητη ενέργεια της καρδιάς του**, που ήθελε με τον τρόπο αυτό να εξωτερικεύσει τον εσωτερικό του κόσμο. Δεν έδωσε κάποιο ποσό, ούτε κάθισε να σκεφτεί τι ποσό θα έδινε, μικρό ή μεγάλο, αλλά αμέσως έδωσε το δέκατο από ΟΛΑ τα υπάρχοντά του και αυτό το έκανε όταν ακόμα δεν υπήρχε ο νόμος του Μωυσή, το έκανε χωρίς να υπάρχουν δεσμεύσεις και υποχρεώσεις.

Αυτό είναι ένα μεγάλο παράδειγμα για μας σήμερα, γιατί δεν δίνουμε στον Θεό με κίνητρο το νόμο, επειδή δηλαδή είναι εντολή και είμαστε αναγκασμένοι να το κάνουμε **για να μην παραβούμε το νόμο**, αλλά δίνουμε, επειδή αναγνωρίζουμε τον Θεό σαν κυρίαρχο και ύψιστο στη ζωή μας και Του δίνουμε από ευγνωμοσύνη ένα μέρος από αυτά που Αυτός μας έχει δώσει, αναγνωρίζουμε ότι Αυτός είναι η πηγή κάθε ευλογίας.

β) ΙΑΚΩΒ - 2η περίπτωση: Το δέκατο αναφέρεται και στην περίπτωση που ο Ιακώβ βρισκόταν στην Λουζ, στη γη Χαναάν (βλ. Γένεση ΜΗ/48:3) και κοιμήθηκε στην ύπαιθρο, έχοντας σαν προσκεφάλι έναν λίθο. Είδε ένα ενύπνιο, όπου υπήρχε μια σκάλα από τη γη μέχρι τον ουρανό, στην οποία ανεβοκατέβαιναν άγγελοι του Θεού και άκουσε τον Θεό να τον ευλογεί, δίνοντάς του θαυμαστές υποσχέσεις, τις οποίες είχε δώσει και στους προπάτορές του Ισαάκ και Αβραάμ (Γένεση ΚΗ/28:13-15). Στην ευλογία του Θεού διακρίνονται τέσσερα βασικά σημεία. Ο Θεός του είπε:

- Θα δώσω σε σένα και στο σπέρμα σου τη γη στην οποία κοιμάσαι.
- Θα ευλογηθούν από το σπέρμα σου όλες οι φυλές της γης.
- Εγώ θα είμαι μαζί σου και θα σε διαφυλάπτω όπου και αν πας.
- Θα σε επαναφέρω στη αυτή και δεν θα σε εγκαταλείψω.

Όταν ξύπνησε ο Ιακώβ έκανε μια ευχή, λέγοντας: *«Αν ο Θεός είναι μετ' εμού και με διαφυλάξει εις την οδό ταύτη εις την οποίαν υπάγω, και μου δώσει ΑΡΤΟΝ να φάγω και ΕΝΔΥΜΑ να ενδυθώ, και επιστρέψω εν ειρήνη εις τον οίκον του πατρός μου, τότε ο Κύριος θέλει είσθαι Θεός μου· και ο λίθος ούτος, τον οποίον έστησα διά στήλην, θέλει είσθαι οίκος Θεού· και εκ πάντων όσα μου δώσεις, το ΔΕΚΑΤΟ θέλω προσφέρει εις Σε...»* (Γένεση ΚΗ/28:20-22).

Από τα παραπάνω λόγια του Ιακώβ φανερώνεται μια καρδιά ευγνωμοσύνης για τις ευλογίες του Θεού, αναγνωρίζει πως όλα όσα έχει, δεν είναι δικό του επίτευγμα, αλλά είναι δώρα από τον Θεό, γι' αυτό αυθόρμητα λέγει "...από πάντα, όσα Εσύ μου δώσεις, το ένα δέκατο θα το προσφέρω σε Σένα". Το δέκατο είναι ένα **σημάδι** ότι τα πάντα ανήκουν στον Θεό και εμείς από τα δικά Του προσφέρουμε σ' Αυτόν.

Ο Ιακώβ, ως ενθύμηση της ευλογίας του Θεού στη ζωή του, αλλά και της υπόσχεσης που ο ίδιος έδωσε στον Θεό ότι θα Του προσφέρει το δέκατο των υπαρχόντων του, αποκάλεσε τον λίθο

που έσθησε "**ΟΙΚΟ ΘΕΟΥ**", που στα Εβραϊκά είναι "**Βαιθ-ΗΛ**". Η λέξη "ΗΛ" είναι σύντμηση της λέξης "ΕΛΟΧΙΜ", όρος που αποδίδεται στον αληθινό Θεό. Ο τόπος δηλαδή ονομάσθηκε "**οίκος του ΗΛ**", που τυπολογικά σημαίνει ότι τα δέκατα πηγαίνουν στον οίκο του Θεού (Μαλαχίας Γ/3:10), όπως θα δούμε και στη συνέχεια.

γ) Από τα δύο περιστατικά του Αβραάμ και του Ιακώβ, που αναφέρθησαν, φαίνεται πολύ καθαρά ότι η διδασκαλία του δέκατου **προϋπήρχε του νόμου του Μωυσή**. Δεν υπήρχε όμως ως γραπτός νόμος που να υποχρεώνει τον πιστό να δίνει τα δέκατα, αλλά η διδασκαλία αυτή, όπως και οι όλες οι άλλες εντολές του Θεού μεταδίδονταν από πατέρα σε γιο και από γενεά σε γενεά.

Ο Αβραάμ έδωσε το δέκατο στον Μελχισεδέκ 420 χρόνια περίπου πριν το νόμο του Μωυσή και βλέπουμε ότι η μεθεπόμενη γενιά γνώριζε για τα δέκατα, αφού ο Ιακώβ (εγγονός του Αβραάμ) υποσχέθηκε να δίνει στον Θεό το δέκατο των υπαρχόντων του. Αυτό σημαίνει ότι ο Αβραάμ δίδαξε τον γιο του Ισαάκ να δίνει τα δέκατα και ο Ισαάκ με τη σειρά του δίδαξε τον γιο του Ιακώβ, ο οποίος το ίδιο έκανε στη συνέχεια και με τους δώδεκα γιους του.

2. ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Όταν αργότερα δόθηκε ο νόμος από τον Θεό στον Μωυσή κάθε Ισραηλίτης υποχρεωνόταν να δίνει στον **Κύριο** το ένα δέκατο απ' όλα τα εισοδήματά του, όπως προϊόντα γης, ποιμνία, ζώα, κλπ. Ο Θεός έδωσε στον Μωυσή σαφείς εντολές σχετικά με το δέκατο. Θα πρέπει να προσέξουμε από τα παρακάτω εδάφια ότι οι Ισραηλίτες δεν έδιναν ειδικά **μόνον χρήματα** (ενδεχομένως και να μην είχαν), αλλά έδιναν από τα υπάρχοντα αγαθά τους, που συνήθως ήταν προϊόντα από τη γεωργία και την κτηνοτροφία και εκτός αυτών στο βιβλίο Β' Χρονικών αναφέρεται και το δέκατο από τα ΑΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ που ήσαν αφιερωμένα στον Κύριο:

- **ΛΕΥΙΤΙΚΟ ΚΖ/27:30-32** *«Και παν δέκατον της ΓΗΣ, είτε εκ του ΣΠΟΡΟΥ της γης είτε εκ του ΚΑΡΠΟΥ των δένδρων, του Κυρίου είναι· είναι άγιον εις τον Κύριον. Και εάν ποτέ θελήσει κά-*

ποιος να εξαγοράσει το δέκατον αυτού, θέλει προσθέσει εις αυτό το πέμπτον αυτού. Και παν δέκατον ΒΟΩΝ και ΠΡΟΒΑΤΩΝ, παντός ζώου διαβαίνοντος υποκάτωθεν της ράβδου, το δέκατον θέλει είσθαι άγιον εις τον Κύριον».

- **ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ ΙΔ/14:22** «Θέλεις εξάπαντος δεκατίζει πάντα τα γεννήματα του σπόρου σου, τα οποία φέρει ο αγρός κατ' έτος».
- **Β' ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΛΑ/31:5-6** «Και καθώς εξεδόθη ο λόγος (του Εζεκία), οι υιοί Ισραήλ έφεραν εις αφθονία **απαρχάς ΣΙΤΟΥ, ΟΙΝΟΥ και ΕΛΑΙΟΥ και ΜΕΛΙΤΟΣ** και πάντων των γεννημάτων του αγρού· έφεραν ακόμα εις αφθονία **τα δέκατα** παντός πράγματος.....
.....Και οι υιοί Ισραήλ και Ιούδα, οι κατοικούντες εις τας πόλεις του Ιούδα, και αυτοί έφεραν **τα δέκατα ΒΟΩΝ και ΠΡΟΒΑΤΩΝ και τα δέκατα των ΑΓΙΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ** των αφιερουμένων εις Κύριον τον Θεόν αυτών, και έθεσαν κατά σωρούς».
- **ΝΕΕΜΙΑΣ ΙΓ/13:12** «Τότε έφερε πας ο Ιούδας εις τας αποθήκας **το δέκατον του σίτου και του οίνου και του ελαίου**».

Ο απόστολος Παύλος γράφει ότι «εξ έργων νόμου δεν θέλει δικαιωθεί ουδεμία σαρξ ενώπιον Αυτού· επειδή διά του νόμου γίνεται **η γνώρισις της αμαρτίας**» (Ρωμαίους Γ/3:20). Με απλά λόγια ο Παύλος λέγει ότι με το νόμο γίνεται σαφή γνώση της αμαρτίας, γι' αυτό και ο Θεός έδωσε το νόμο Του για να διδάξει το άνθρωπο να μην αμαρτάνει και να υπακούει στο θέλημά Του. Άρα ο νόμος ήταν "**παιδαγωγός**" για να μας οδηγήσει στον Χριστό, αλλά αφού ήρθαμε στον Χριστό δεν είμαστε πλέον κάτω από τον παιδαγωγό νόμο: «Ωστε ο νόμος έγινε εις εμάς **παιδαγωγός εις τον Χριστόν, διά να δικαιωθώμεν εκ πίστεως, αφού όμως ήλθεν η πίστις, δεν είμεθα πλέον υπό παιδαγωγόν (νόμο)...**» (Γαλάτες Γ/3:24-25).

Εφόσον ήρθε η πίστη στο λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού και δικαιωθήκαμε, δεν είμαστε πλέον κάτω από τον παιδαγωγό νόμο, αλλά θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι και σήμερα ο νόμος μας διδάσκει ηθικές αρχές και αιώνιες αξίες **που είναι μέρος** του θελήματος του Θεού. Επειδή σήμερα υπάρχει μεγάλη σύγχυση μεταξύ

των πιστών εάν καταργήθηκε ολοκληρωτικά ή όχι ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, θα αφιερώσουμε επ' αυτού **ένα κεφάλαιο**, καθόσον έχει άμεση σχέση με το θέμα της εντολής των δεκάτων.

Ο Αβραάμ και ο Ιακώβ, που έζησαν πριν το νόμο του Μωυσή, έδιναν τα δέκατα στον Θεό με χαρά και με τη θέλησή τους (εκούσια), αλλά με το νόμο όμως το δέκατο ήταν υποχρεωτικό: *«Θέλεις εξάπαντος δεκατίζει πάντα τα γεννήματα του σπόρου σου, τα οποία φέρει ο αγρός κατ' έτος»* (Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22). Ο Θεός έδωσε τις εντολές Του, γιατί ο λαός Του ήταν απειθής και δεν υπάκουε. Έδωσε εντολές, νόμους και διατάγματα για να γνωρίζει επακριβώς τι πρέπει να εφαρμόζει, όπως ήταν και με το νόμο των δεκάτων.

3. ΟΙ ΛΕΥΙΤΕΣ ΙΕΡΕΙΣ και ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ

Από τα προσφερόμενα δέκατα έτρωγαν οι **αναξιοπαθόντες**, όπως ήσαν τα **ορφανά** και οι **χήρες**, αλλά και οι **ξένοι**. Οι **Λευίτες ιερείς** αποκλειστικά συντηρούντο από τα δέκατα και ο Θεός είχε δώσει συγκεκριμένες εντολές για το θέμα αυτό. Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος στους Κορίνθιους πιστούς για το θέμα αυτό χρησιμοποιεί **ενεστώτα χρόνο**, ότι αυτό ήταν κάτι που δεν συνέβαινε μόνο στην περίοδο του νόμου (που υπήρχαν ιερείς μέσα στον επίγειο ναό της Ιερουσαλήμ), αλλά εξακολουθεί η εντολή αυτή να ισχύει και να αφορά το **"βασίλειον ιεράτευμα"** της Καινής Διαθήκης, για το οποίο θα αναφερθούμε στη συνέχεια εκτενέστερα, έχοντας αφιερώσει ολόκληρο το "Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ" για το θέμα αυτό:

- **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:13** *«Δεν εξεύρετε ότι οι εργαζόμενοι τα ιερά εκ του ιερού τρώγουν, οι ενασχολούμενοι εις το θυσιαστήριον μετά του θυσιαστηρίου λαμβάνουν μερίδιον;»*
- **ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ ΙΔ/14:28-29** *«Εις το τέλος του τρίτου έτους, θέλεις εκφέρει παν το δέκατον των ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ σου του έτους εκείνου, και θέλεις εναποθέτει εντός των πυλών σου.....
.....Και ο Λευίτης, διότι δεν έχει μερίδα ουδέ κληρονομίαν μετά σου, και ο ξένος και ο ορφανός και η χήρα, οι οποίοι είναι εντός*

των πυλών σου, θέλουν έρχεσθε και θέλουν τρώγει και χορταίνει διά να σε ευλογήσει Κύριος ο Θεός σου εις πάντα τα έργα της χειρός σου όσα εργάζεσαι.....».

- **ΑΡΙΘΜΟΙ ΙΗ/18:21** *«Και ιδού, έδωκα εις τους υιούς Λευί πάντα τα δέκατα του Ισραήλ εις κληρονομίαν, διά την υπηρεσίαν αυτών την οποίαν υπηρετούν, την υπηρεσίαν της σκηνής του μαρτυρίου».* Αργότερα αυτό συνέβαινε στο ναό του Σολομώντα.
- **ΕΒΡΑΙΟΥΣ Ζ/7:5** *«Και όσοι μεν εκ των υιών του Λευϊ λαμβάνουν την ιερατείαν, έχουν εντολήν να αποδεκατίζουν τον λαόν κατά τον νόμον, τουτέστι τους αδελφούς αυτών, καίτοι εξελθόντας εκ της οσφύος του Αβραάμ».*

Τα δέκατα δίνονταν μεν στον Θεό, αλλά μέσω των ιερέων Του, που σημαίνει πως, όταν δίνουμε σε ανθρώπους, στον Θεό δίνουμε. Ο Θεός είναι κυρίαρχος και ιδιοκτήτης όλων, εάν εμείς Του δώσουμε, δεν πρόκειται να γίνει πλουσιότερος, αλλά καθιέρωσε τα δέκατα και τις προσφορές **για να δοξάζεται με τον τρόπο τον οποίο εμείς φερόμαστε στους άλλους.** Ο Θεός δοξάζεται με πράξεις που πηγάζουν από καθαρή καρδιά και φανερώνουν **πως** αναγνωρίζουμε τις ευλογίες Του σ' εμάς και **πως** Τον εμπιστευόμαστε ότι Αυτός με πιστότητα θα φροντίσει και τις δικές μας ανάγκες όταν Του δίνουμε με χαρά.

Οι ιερείς δεν συντηρούντο μόνο με τις προσφορές των "δεκάτων", αλλά συντηρούντο και με τις προσφορές των "απαρχών" από τα πρωτογεννήματα και της γης και των ζώων (Αριθμοί ΙΗ/18:8-21). Πρόκειται για δύο διαφορετικές προσφορές, διάκριση για την οποία αναφερθούμε εκτενέστερα στο επόμενο 2ο κεφάλαιο.

Λεπτομέρειες για το δέκατο που δίνεται στους ιερείς, καθώς και για είδη δεκάτων, θα αναφερθούμε στο 3ο κεφάλαιο.

4. ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ

Το δέκατο είναι εντολή του ίδιου του Θεού, η τήρηση της οποίας έχει μεγάλη ευλογία για τον πιστό: **«Φέρετε πάντα τα δέκατα εις την αποθήκην (Μου), διά να είναι τροφή εις τον οίκον Μου· και δο-**

κιμάσατέ Με τώρα εις τούτο, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, εάν δεν σας ανοίξω τους καταρράκτας του ουρανού και **εκχέω την ευλογίαν εις εσάς, ώστε να μην αρκεί τόπος δι' αυτήν...**» (Μαλαχίας Γ/3:10). Ο Θεός δεν ζητούσε, αλλά απαιτούσε να δίνει ο λαός Του το δέκατο πάντων, σε σημείο να τους αποκαλεί ΚΛΕΦΤΕΣ, εάν δεν το έκαναν, γι' αυτό πριν τους πει τα παραπάνω λόγια ευλογίας, τους επισημαίνει την κατάρρα (κρίση) από την ανυπακοή τους: *«Μήπως θέλει κλέπτει ο άνθρωπος τον Θεόν; ΣΕΙΣ όμως με εκλέπετε· και λέγετε, "Εις τι σε εκλέψαμεν;" (Με εκλέψατε) εις τα δέκατα και εις τας προσφοράς. Σεις είσθε καταραμένοι με ΚΑΤΑΡΑ· διότι εσεείς Με εκλέψατε, ναι, εσεείς, όλον το έθνος»* (Μαλαχίας Γ/3:8-9).

Ο Αβραάμ και ο Ιακώβ τα δέκατα που πρόσφεραν στον Κύριο ήταν **πριν το νόμο** του Μωυσή, γεγονός που φανερώνει ότι τώρα που βρισκόμαστε στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι δεν είμαστε υποχρεωμένοι να δίνουμε δέκατα, γιατί δεν βρισκόμαστε πλέον υπό νόμο, αφού αυτά δόθηκαν πριν το νόμο. Το ότι ο Αβραάμ έδωσε το δέκατο στον Θεό, έχει άμεση σχέση με τους αγίους της Καινής Διαθήκης, γιατί εμείς σήμερα είμαστε πνευματικοί υιοί του Αβραάμ και μας ανήκουν όλες οι ευλογίες, που απολάμβανε ο Αβραάμ πριν δοθεί ο νόμος: *«Εάν δε είσθε του Χριστού, άρα είσθε σπέρμα του Αβραάμ και κατά την επαγγελίαν κληρονόμοι»* (βλ. Γαλάτες Γ/3:7,29).

Η εκκλησία του Ιησού Χριστού είναι **ο πνευματικός Ισραήλ** και όλοι εμείς που είμαστε μέλη του ενός σώματος με κεφαλή τον Ιησού, είμαστε "σπέρμα του Αβραάμ", πνευματικά καταγόμαστε από τον πατέρα της πίστης και θα πρέπει να ακολουθούμε το παράδειγμα της δικής του πίστης.

Ας προσέξουμε μια λεπτομέρεια: Ο Αβραάμ έδωσε το δέκατο των υπαρχόντων του από βαθιά έκφραση ευγνωμοσύνης προς τον Θεό ο οποίος του χάρισε τη νίκη, χωρίς αυτό να το έχει ζητήσει ο ίδιος, δεν είχε κάνει πριν καμιά συμφωνία με τον Θεό. Γι' αυτό δεν δίνουμε εκ των προτέρων το δέκατο, για να κάνει ο Θεός

κάτι εκ των υστέρων για εμάς, **αλλά δίνουμε από μεγάλη ευγνωμοσύνη για εκείνο που ήδη έκανε, χωρίς εμείς να Του ζητήσουμε** και αυτό που έκανε ήταν να πεθάνει ο Ιησούς στη θέση τη δική μας και η θυσία του να γίνει αποδεκτή από τον Θεό. Είναι συγκλονιστικό εάν το σκεφτούμε αυτό! Δίνουμε στον Θεό, όχι για να μας δώσει (παρ' όλο που αυτό το υποσχέθηκε), αλλά δίνουμε επειδή ήδη μας έδωσε τον Υιό Του.

Ο Αβραάμ που διάλεξε να δώσει το δέκατο, σαν ποσό που ανήκε στον Θεό και σ' Αυτόν το επέστρεφε, το έκανε **δια πίστεως**. Εμείς σήμερα σαν πνευματικό σπέρμα του Αβραάμ ακολουθούμε τα δικά του **βήματα πίστης** (βλ. Ρωμαίους Δ/4:12, Ιωάννης Η/8:39), δίνοντας το δέκατό μας, όπως θα δούμε σε επόμενο κεφάλαιο.

Θα πρέπει να επισημάνουμε ότι δεν ήταν μόνο ο νόμος των δεκάτων, που ο άνθρωπος ακολουθούσε **πριν το νόμο του Μωυσή**, ο Θεός από την αρχή της πτώσης του στον κήπο της Εδέμ έδωσε στον άνθρωπο εντολές και νόμους για το πως θα Τον πλησίαζε και θα Τον λάτρευε.

- Για παράδειγμα, υπήρχε η εντολή του Θεού για **τις θυσίες των ζώων** και σ' αυτό ήταν που ο Κάιν παράκουσε και πρόσφερε από τους καρπούς της γης. Η προσφορά του δεν έγινε αποδεκτή από τον Θεό, οργίσθηκε κατά του αδελφού του που είχε προσφέρει θυσία και τον σκότωσε (Γένεση Δ/4:3-8).
- Πιο αργότερα, βλέπουμε τον Νώε να γνωρίζει το νόμο του Θεού για **τα καθαρά και ακάθαρτα ζώα**, πολύ πριν από το νόμο του Μωυσή, γιατί κατά εντολή του Θεού έβαλε μέσα στην κιβωτό επτά ζευγάρια καθαρών ζώων και δύο ζευγάρια ακαθάρτων ζώων (Γένεση Ζ/7:2).

Σαν πιστοί της Καινής Διαθήκης δεν βρισκόμαστε πλέον **κάτω από το νόμο** της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί ο Ιησούς Χριστός μας εξαγόρασε από την κατάρτα του νόμου (Γαλάτες Γ/3:13). **ΠΩΣ** λοιπόν μπορούμε να γνωρίζουμε τι ισχύει και τι δεν ισχύει σήμερα από την Παλαιά Διαθήκη, όταν ο Παύλος λέγει **«όλη η Γραφή είναι**

θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν...» (Β' Τιμόθεου Γ/3:16) και όταν λέγει **"ΟΛΗ η Γραφή"** εννοεί μόνο το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί τότε δεν υπήρχαν ακόμα τα βιβλία της Καινής Διαθήκης; Την απάντηση θα την δούμε στη συνέχεια και δεν θα μας αφήσει κενά και ερωτηματικά.

Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι ο Θεός δεν μας υποσχέθηκε πως όταν δεκατίζουμε θα μας κάνει πλούσιους και θα ζούμε μέσα σε μια σκανδαλώδη χλιδή και πολυτέλεια, γιατί εάν συνέβαινε αυτό όλοι θα πήγαιναν στον Θεό όχι από αγάπη και ευγνωμοσύνη, αλλά θα πήγαιναν με πονηρή καρδιά και ιδιοτελείς σκοπούς.

Όταν ο Θεός λέγει να Τον δοκιμάσουμε δίνοντάς Του το δέκατο και Αυτός θα ανοίξει τους καταρράκτες των ευλογιών Του ώστε να μην υπάρχει χώρος για τις ευλογίες Του, **σημαίνει ότι θα μας δώσει τα πάντα προς ζωή και ευσέβεια, πνευματικά και υλικά αγαθά, θα είμαστε αυτάρκεις και ποτέ δεν θα βρισκόμαστε σε πραγματική ένδεια**, γιατί ο ουράνιος Πατέρας μας θα έχει μέριμνα για εμάς και για να συμβεί αυτό, το μόνο που ζητεί από εμάς είναι να έχουμε πίστη και εμπιστοσύνη στον λόγο Του.

Εφόσον δεν υπήρχε "νόμος" δεν υπήρχε και "παρακοή", γιατί με το νόμο γίνεται η αναγνώριση της αμαρτίας (Ρωμαίους Γ/3:20) εάν κάποιος δεν έδινε δέκατα στον Θεό. Ήταν ενέργεια μιας καρδιάς που ξεχείλιζε από ευγνωμοσύνη προς τον Θεό, όπως ακριβώς συνέβηκε με τον Αβραάμ και τον Ιακώβ, που έδωσαν το δέκατο των υπάρχόντων τους από δική τους προαίρεση.

Όταν δόθηκε ο νόμος του Θεού στον Μωυσή στο όρος Σινά, όλες οι εντολές έπρεπε να εκτελούνται από το λαό για να ευαρεστούν τον Θεό. **Η υπακοή** στις εντολές του Θεού, μέσα στις οποίες ήταν και ο νόμος για τα δέκατα και τις προσφορές έφερνε ευλογία, **η ανυπακοή** έφερνε κρίση (**ΕΥΛΟΓΙΕΣ**: Δευτερονόμιο ΚΗ/28:1-14 **ΚΡΙΣΗ**: Δευτερονόμιο ΚΗ/28:1-15-35).

. . . / / / . . .

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ

ΔΕΚΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ

1. ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΔΕΚΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΡΧΩΝ

Πολλοί είναι εκείνοι που ταυτίζουν το "**δέκατο**" με τις "**απαρχές**" και πιστεύουν ότι πρόκειται για την ίδια προσφορά. Αυτή η άποψη στηρίζεται στην άγνοια των υποστηρικτών της, καθόσον με πολύ καθαρό τρόπο η Αγία Γραφή αναφέρει ότι πρόκειται για δύο διαφορετικές προσφορές προς τον Κύριο. Η διάκριση αυτή (εκτός των άλλων περιπτώσεων που θα αναφέρουμε), φαίνεται ακόμα και από την έννοια των δύο λέξεων:

- **Το ΔΕΚΑΤΟ** είναι αριθμητικό και εκφράζει ένα συγκεκριμένο ποσοστό (δέκα τοις εκατό), το οποίο εάν αλλάξει, εάν δηλαδή αυξηθεί ή ελαττωθεί έστω και στο ελάχιστο, παύει πλέον να είναι δέκατο. Ο Θεός ζητούσε ακριβώς αυτό το ποσοστό.
- **Οι ΑΠΑΡΧΕΣ** της συγκομιδής ήταν μία μερίδα από το σιτάρι, τον οίνο, το έλαιο και απ' όλα τα λοιπά προϊόντα, τα οποία ξεχώριζαν για τον Θεό. Ενώ το δέκατο ήταν συγκεκριμένο ποσοστό, δεν ήταν το ίδιο με τις απαρχές, καθόσον η Γραφή **δεν καθιερώνει το ποσό** που θα δινόταν στον Θεό, ίσως γιατί ο Θεός να το άφησε στην προαίρεση της καρδιάς του κάθε Ισραηλίτη και ανάλογα με την ποσότητα που έδινε, εξέφραζε και την ευγνωμοσύνη που αισθανόταν προς τον Θεό.

Οι απαρχές επεκτείνονταν σε όλα τα υπάρχοντα του καθενός, όχι μόνο στη συγκομιδή των προϊόντων, αλλά και στα γεννήματα των ζώων τους. Όπως το δέκατο ήταν υποχρεωτικό, το ίδιο και η προσφορά των απαρχών ήταν υποχρεωτική, απλά στις απαρχές δεν έχουμε συγκεκριμένη ποσότητα. Τι σημαίνει "απαρχές" το λέγει η ίδια η λέξη, σημαίνει ότι το "πρώτο" από τη συγκομιδή, ή από τα γεννήματα ανήκε στον Κύριο, όπως είχε διατάξει: *«Θέλεις λοιπόν υπακούει εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σου, και (θέλεις) εκτε-*

**Λεί τας εντολάς Αυτού και τα διατάγματα Αυτού τα οποία Εγώ προ-
στάζω εις σε σήμερον...»** (Δευτερονόμιο ΚΖ/27:10).

Κατά συνέπεια, οι απαρχές σαν προσφορά, δεν ήταν κάτι το προαιρετικό, το οποίο ο Θεός το άφηνε στην επιλογή του κάθε Ισραηλίτη, αλλά ήταν υποχρεωτικό. Για τις απαρχές η Γραφή λέγει:

- **ΕΞΟΔΟΣ ΚΒ/22:29-30** *«Τας απαρχάς του ΑΙΩΝΙΟΥ σου και του ληνού σου δεν θέλεις καθυστερήσει· τον πρωτότοκόν σου εκ των υιών σου θέλεις δώσει εις Εμέ· ομοίως θέλεις κάμει διά τον ΒΟΥΝ σου και διά το ΠΡΟΒΑΤΟΝ σου....».*
- **ΕΞΟΔΟΣ ΚΓ/23:19** *«Τας απαρχάς των ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ της γης σου θέλεις φέρει εις τον οίκον Κυρίου του Θεού σου....».*
- **ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ Γ/3:9-10** *«Τίμα τον Κύριον από των υπαρχόντων σου και από των απαρχών ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ σου και θέλουν γεμίσει οι σιταποθήκες σου από αφθονίας και οι λη-
νοί σου θέλουν εκχειλίζει από νέου οίνου.....».*

2. ΤΟ "ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ" ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΑΡΧΕΣ

Το πρώτο πάντα ανήκε στον Κύριο, γι' αυτό και ο κάθε Ισραηλίτης όταν έκανε συγκομιδή από τα πρωτογεννήματα της γης, ξεχώριζε τις απαρχές για τον Θεό. Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί μία ακόμα διαφορά ανάμεσα στα ΔΕΚΑΤΑ και στις ΑΠΑΡΧΕΣ, γι' αυτό είναι λάθος όσοι ταυτίζουν αυτές τις έννοιες και διδάσκουν ότι είναι το ίδιο πράγμα. Είναι δύο ξεχωριστές προσφορές στον Κύριο, όπου **πρώτα** έδιναν από τις απαρχές της συγκομιδής ή των γεννημάτων τους και **μετά** έδιναν και το δέκατο από τα ίδια πρωτογεννήματα της γης και των ζώων. Εάν χρησιμοποιήσουμε τη σημερινή ορολογία περί του φόρου για να γίνει κατανοητό το γεγονός αυτό, σημαίνει ότι Ισραηλίτες έδιναν στον Θεό **από την ίδια συγκομιδή** δύο φορές "φόρο", μία στην αρχή, χωρίς να είναι προσδιορισμένο το ποσοστό και μία μετά που ήταν το προσδιορισμένο δέκατο.

Ίσως να υπήρχε περίπτωση μερικοί να έδιναν στον Θεό τις απαρχές μόνο μία φορά, αλλά όμως το δέκατο έπρεπε να το πληρώνουν απ' όλα τα εισοδήματά τους. Αυτό πιθανόν να γίνεται και

σήμερα από πολλούς πιστούς, οι οποίοι επειδή δεν έχουν κατανοήσει τη σημασία των δεκάτων, δίνουν ένα απροσδιόριστο κάθε φορά ποσό από τα εισοδήματά τους, κατά πολύ αραιά χρονικά διαστήματα και δεν δίνουν ποτέ το δέκατο.

Οι απαρχές που έδιναν οι Ισραηλίτες στον Θεό, δεν ήταν κάτι το οποίο έπρεπε να κρίνουν ότι δεν τους χρειάζεται, ή ότι τους πείσσειε οπότε δεν θα ζημιώνονταν εάν το έδιναν, ή έπρεπε να το αξιολογήσουν ότι δεν θα είχε πολύ κέρδος. Τίποτα απ' όλα αυτά, αντίθετα έπρεπε να δίνουν στον Θεό από τον πρώτο θερισμό ή συγκομιδή, ή από τα πρώτα ζώα που γεννιούνταν **τα ΚΑΛΥΤΕΡΑ**, έπρεπε να δίνουν αυτά, που εάν τα πουλούσαν θα κέρδιζαν στο εμπόριο υπέρογκα ποσά. Η εντολή του Θεού ήταν: *«Παν το εξάαιρετον του ΕΛΑΙΟΥ, και παν το εξάαιρετον του ΟΙΝΟΥ και του ΣΙΤΟΥ, τας απαρχάς αυτών, όσα προσφέρουν εις τον Κύριον...»* (Αριθμοί ΙΗ/18:12). Εξαίρετο, σημαίνει το "καλύτερο" και αυτό έπρεπε να προσφέρουν με χαρά στον Θεό.

Ενώ οι απαρχές από τη συγκομιδή των προϊόντων της γης ήταν δύσκολο να προσδιοριστούν σε τι ποσότητα να δίνονται στον Θεό, με τις απαρχές των ζώων ήταν πιο εύκολο να γίνει ο προσδιορισμός, καθόσον όταν τα ζώα τους γεννούσαν, τα πρώτα που ήταν αρτιμελή και δεν είχαν κάποιο ελάττωμα, τα πρόσφεραν στον Θεό από τα οποία λάμβαναν και οι ιερείς (Αριθμοί ΙΗ/18:8-21).

3. ΟΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΣΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, όπως διαβάζουμε στο ΚΓ'/23ο κεφάλαιο του Λευιτικού ο ίδιος ο Θεός είχε θεσπίσει **επτά ετήσιες εορτές και μία εβδομαδιαία** (το Σάββατο), οι οποίες κατά σειρά είναι: (1) **Πάσχα**, (2) **Αζύμων**, (3) **Δράγματος εκ των απαρχών του θερισμού**, (4) **Πεντηκοστής**, (5) **Σαλπίγγων**, (6) **Εξιλασμού** και (7) **Σκηνοπηγίας**. Δεν είναι του παρόντος να σχολιάσουμε όλες τις εορτές αυτές, απλά θα αναφερθούμε με συντομία σε τρεις εορτές, του Δράγματος, της Πεντηκοστής και της Σκηνοπηγίας, που έχουν άμεση σχέση με τις εντολές του Θεού για τις

απαρχές. Οι τρεις αυτές εορτές είχαν και μια κοινή ονομασία, τις ονόμαζαν και "γεωργικές εορτές", καθόσον είχαν να κάνουν με τη συγκομιδή των προϊόντων της γης από τη σπορά και το θερισμό.

Η 3η εορτή του Δράγματος εορταζόταν στις 17 Νισάν, που ήταν ο 1ος Εβραϊκός μήνας. Ολόκληρος ο τίτλος της εορτής αυτής είναι **"εορτή του Δράγματος ΕΚ των απαρχών του θερισμού"**. Δράγμα είναι μια "αδραξιά", δηλαδή κατά τη λαϊκή έκφραση είναι μια "χούφτα". Ο Θεός είχε διατάξει του Ισραηλίτες από τις απαρχές του θερισμού τους να πάρουν μια αδραξιά και να την φέρουν στον ιερέα: *«**Αάλησον προς τους υιούς Ισραήλ και ειπέ προς αυτούς, Όταν εισέλθετε εις την γην, την οποίαν εγώ δίδω εις εσάς, και θερίσετε τον θερισμόν αυτής, τότε θέλετε φέρει ένα ΔΡΑΓΜΑ ΕΚ των απαρχών του θερισμού σας προς τον ιερέα...**»* (Λευιτικό ΚΓ/23:1011).

Το δράγμα (χούφτα) των καρπών που πρόσφεραν στον Κύριο **ήταν προϊόν προηγούμενης σποράς**. Έπρεπε δηλαδή ο σπόρος **να** πέσει στη γη, **να** ταφεί, **να** βλαστήσει και **να** καρποφορήσει και από τις απαρχές αυτού του καρπού πήγαιναν μία αδραξιά στον ιερέα και στο ναό. Αυτό το διέταξε ο Θεός, γιατί συμβόλιζε τη μελλοντική θυσία και ανάσταση του Μεσσία που θα ερχόταν.

Στις 17 Νισάν (που ήταν η εορτή του Δράγματος), αναστήθηκε ο Ιησούς, που είχε σταυρωθεί πριν από τρεις ημέρες στις 14 Νισάν. Μαζί με τον Ιησού αναστήθηκαν και πολλοί άλλοι, οι οποίοι βγήκαν από τα μνημεία τους, εισήλθαν στην Ιερουσαλήμ και εμφανίσθηκαν σε πολλούς (Ματθαίος ΚΖ/27:50-53). Αυτοί που αναστήθηκαν ήταν **οι πρώτοι καρποί** από τη σπορά του σώματος του Ιησού. Η εορτή ονομαζόταν "δράγμα **ΕΚ** των απαρχών του θερισμού", γιατί τυπολογικά οι αναστηθέντες ήταν μια αδραξιά ανθρώπων που αναστήθηκαν **ΕΚ των νεκρών**. Ήταν οι απαρχές του μεγάλου θερισμού που θα συμβεί στο μέλλον όταν η εκκλησία αρπαχθεί (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ/4:13-18, Α' Κορινθίους ΙΕ/15:51-53, κλπ).

Η 4η εορτή της ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ εορταζόταν 50 ημέρες μετά την εορτή του Δράγματος, τον 3ο μήνα Σιβαν, γι' αυτό και ονο-

μάζεται "Πεντηκοστή". Η εορτή αυτή συνολικά είχε πέντε ονομασίες: **Πρωτογεννημάτων, Θερισμού, Απαρχών, Εβδομάδων και Πεντηκοστής**. Οι τρεις πρώτες ονομασίες, αλλά κατ' επέκταση και οι υπόλοιπες δύο έχουν άμεση σχέση με το θέμα των απαρχών που εξετάζουμε.

Η εορτή αυτή εκπληρώθηκε 50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού, όπου οι Ισραηλίτες εόρταζαν την Πεντηκοστή. Τότε ήταν που ο Κύριος Ιησούς έστειλε την επαγγελία του Πνεύματος του Πατέρα στους 120 συγκεντρωμένους μαθητές που προσευχόντουσαν στο ανώγειο και πληρώθηκαν όλοι με το άγιο Πνεύμα (Πράξεις Β/2:1-4). **Ονομάζεται εορτή του ΘΕΡΙΣΜΟΥ και των ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ**, γιατί την ημέρα της Πεντηκοστής από το κήρυγμα του απόστολου Πέτρου πίστεψαν 3.000 άνθρωποι και λίγες ημέρες αργότερα ο αριθμός αυξήθηκε σε 5.000 (Πράξεις Β/2:38-41, Δ/4:4). Εδώ, έχουμε τον πρώτο μεγάλο θερισμό ψυχών, είναι τα πρώτα γεννήματα που ανήκουν στον Κύριο Ιησού, που βγήκαν από την τρυπημένη Του πλευρά: *«...Και την εορτήν του θερισμού, των πρωτογεννημάτων των κόπων σου, τα οποία έσπειρας εις τον αγρόν· και την εορτήν της συγκομιδής των καρπών, εις το τέλος του ενιαυτού, αφού συνάξεις τους καρπούς σου εκ του αγρού....»* (Εξοδος ΚΓ/23:16).

Ονομάζεται και **εορτή "των ΑΠΑΡΧΩΝ"** γιατί οι Ισραηλίτες έφερναν στον Κύριο τον πρώτο καρπό, που είχε ωριμάσει και έτσι εόρταζαν το θερισμό: *«Και εις την ημέραν των απαρχών, όταν προσφέρετε νέαν εξ αλφίτων προσφοράν προς τον Κύριον, εις το τέλος των εβδομάδων σας, θέλετε έχει συγκάλεσιν αγίαν· δεν θέλετε κάμνει ουδέν έργον δουλεντικόν...»* (Αριθμοί ΚΗ/28:26).

Θα πρέπει να προσέξουμε τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις δύο εορτές, του Δράγματος και των Απαρχών. Η εορτή του Δράγματος είναι **"εορτή ΕΚ των απαρχών"** (από τις απαρχές), ενώ η εορτή της Πεντηκοστής είναι **"εορτή ΤΩΝ απαρχών"** (όχι "εκ των..."). Αυτό γίνεται, γιατί στην εορτή του Δράγματος έχουμε θερισμό "ΕΚ των νεκρών", δηλαδή θερισμό "ΑΠΟ τους νεκρούς", δεν θερίζονται

(ανασταίνονται) ΟΛΟΙ οι πιστοί νεκροί, αλλά μόνο ένα μικρό αντιπροσωπευτικό μέρος (μία αδραξιά). Στην εορτή της Πεντηκοστής έχουμε τον πρώτο μεγάλο θερισμό των ζωντανών, είναι οι απαρχές της συνεχόμενης συγκομιδής ψυχών, που θα ακολουθούσε μέσα στους αιώνες και που θα κορυφωθεί τους έσχατους καιρούς με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας, που θα γίνει ο μεγαλύτερος θερισμός που έγινε ποτέ.

Η 7η εορτή της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ εορταζόταν για επτά συνεχείς ημέρες από τις 15-21 του 7ου μήνα Τισρί. Η εορτή αυτή συνολικά είχε τρεις ονομασίες: **Σκηνών, Σκηνοπηγίας και Συγκομιδής**. Η εορτή αυτή, καθώς και η 4η εορτή της Πεντηκοστής (θερισμού) συμβόλιζαν τα πρώτα γεννήματα της θυσίας του Ιησού Χριστού: *«...Και την εορτήν της συγκομιδής των καρπών, εις το τέλος του ενιαυτού, αφού συνάξεις τους καρπούς σου εκ του αγρού...»* (Εξοδος ΚΓ /23:16).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για λεπτομέρειες σχετικά με τις επτά εορτές του Κυρίου συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεων μας με τίτλο **"ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ"** (κωδικός 40), καθώς και τη σειρά δώδεκα μηνυμάτων με τον ίδιο τίτλο, που έχουν αναρτηθεί στο YouTube στο κανάλι **Filadelfos Channel 1**.

4. ΟΙ ΑΠΑΡΧΕΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ο Θεός ήθελε να διδάξει το λαό Του να έχει πνεύμα ευχαριστίας, δοξολογίας και ευγνωμοσύνης για τις θαυμαστές επεμβάσεις που είχε κάνει και να τις θυμούνται, δοξάζοντάς Τον. Αυτός ήταν και ο λόγος που είχε διατάξει τους Ισραηλίτες να δίνουν από τις απαρχές όλων των γεννημάτων τους, ώστε να θυμούνται ότι τους ελευθέρωσε από τη σκλαβιά της Αιγύπτου. Ο Θεός είχε πει στη δεύτερη γενιά των Ισραηλιτών όταν θα εισέλθουν στη γη της επαγγελίας: *«Θέλεις λάβει από της απαρχής πάντων των ΚΑΡΠΩΝ της γης, τους οποίους συνάξεις εκ της γης σου, την οποίαν Κύριος ο Θεός σου δίδει εις σε...»* (Δευτερονόμιο Κς'/26:2).

Αυτό αφορά σήμερα και το σώμα της εκκλησίας του Χριστού. Εμείς, ως πνευματικά τέκνα του Αβραάμ, πρέπει να εκφράζουμε

την ευγνωμοσύνη μας και την ευχαριστία μας προς τον Κύριο Ιησού που με τη θυσία Του μας απελευθέρωσε από τη δυναστεία του Φαραώ του κόσμου τούτου, του Διαβόλου. Για τον λόγο αυτό, **πρέπει με χαρά να Του δίνουμε τα καλύτερα από τις δικές μας απαρχές μας.**

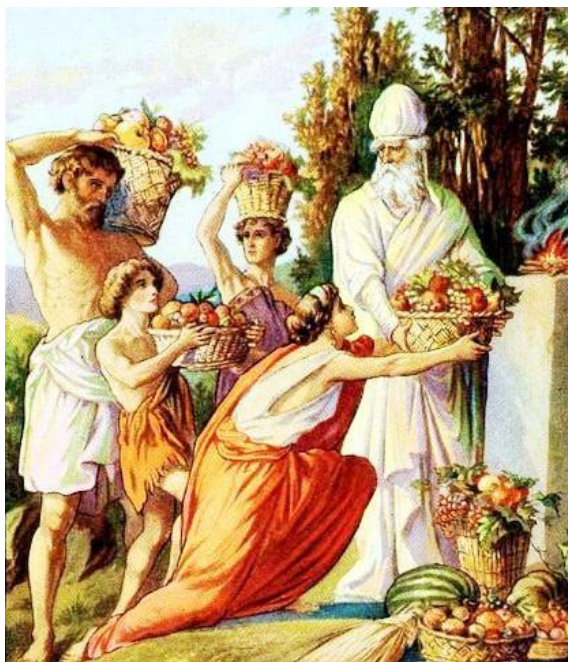
Θα πρέπει, όποια εργασία και εάν έχουμε σήμερα, να δούμε τι είναι αυτό που θα ευαρεστήσει τον Κύριο για να Του δώσουμε και μετά να προσθέσουμε σ' αυτό και τα δέκατά μας, για τα οποία θα δούμε με πολύ καθαρότητα και σαφήνεια ότι ισχύουν και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, χωρίς να υπάρχει καμιά αμφισβήτηση για αυτό. Ήδη με όσα έχουμε αναφέρει στο παρόν κεφάλαιο, τυπολογικά έχουν την εφαρμογή τους και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Στην Παλαιά Διαθήκη είχαμε τον "τύπο", σήμερα είναι το "αντίτυπον", έχουμε την πνευματική τους εκπλήρωση.

Η Παλαιά Διαθήκη αναφέρει για τα δέκατα και τις απαρχές λεπτομερείς αναφορές, που εάν καταγραφούν όλες θα χρειαζόταν ειδική μελέτη και ίσως μερικοί να το θεωρήσουν σαν ένα θέμα δύσκολο και να μην μπορούν να το καταλάβουν. Πιστεύω όμως ότι η ουσία δεν έγκειται ακριβώς σε αυτό, όσο στο γεγονός να υπάρχει ο αποκαλυπτικός Λόγος του Κυρίου που θα μας οδηγήσει σε πιο βαθιά επίγνωση της αλήθειας και **να γνωρίσουμε τις αρχές που περιέχονται μέσα στην εντολή των δεκάτων και στο νόμο για τις απαρχές.**

Εάν έχουμε επίγνωση των πνευματικών αρχών, τότε με ευγνωμοσύνη αναγνωρίζουμε ότι ο Κύριος μας έβγαλε από το πονηρό σύστημα του κόσμου και μας γεμίζει συνέχεια με πλούσιες πνευματικές και υλικές ευλογίες και εμείς με τη σειρά μας του δίνουμε το **"εξαίρετον"** και το **"πρώτον"** απ' όλα.

Ο Ιησούς είχε πει *«...αλλά ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην Αυτού, και ταύτα πάντα θέλουν σας προστεθεί...»* (Ματθαίος ζ'/6:33). Όταν πιστός φλέγεται για τη βασιλεία του Θεού και θέλει η πρώτη θέση στο θρόνο της καρδιάς του να

ανήκει στον Κύριο της δόξας, τότε τα πάντα δίνει στον Κύριο, όχι μόνο το "πρώτον", αλλά και το "τελευταίον", το υστέρημά του. Δεν τον ενδιαφέρει ο κόσμος, οι απολαύσεις του, τα πλούτη του, ένα τον ενδιαφέρει να μένει με υπακοή στο θέλημα Εκείνοι που πλήρωσε το βάρος των δικών του αμαρτιών.

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΜΕΣΑ

ΣΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

1. ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ

α) ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΕΔΕΜ: Υπάρχουν πολλοί ερμηνευτές και σχολιαστές της Αγίας Γραφής που δέχονται την άποψη ότι το δέκατο ξεκινά μέσα από τον **κήπο της Εδέμ**, όχι όμως σαν αριθμητική μονάδα ή υποδιαίρεση, αλλά σαν κάτι που ο Θεός κρατούσε κατ' αποκλειστικότητα για τον εαυτό Του. Όλα ανήκουν στον Θεό και όλα τα δίνει σ' εμάς, αλλά θέλει όμως από αυτά να κρατήσει το μέρος εκείνο που Του ανήκει και το έχει προσδιορίσει να είναι στο ποσοστό τους ενός δεκάτου, γι' αυτό όταν έδωσε το νόμο στον Μωυσή το συμπεριέλαβε ως μία από τις εντολές του νόμου, ενώ προϋπήρχε του νόμου και με αυτόν τον τρόπο υπενθύμιζε στο λαό Του να μην ξεχνά και να τηρεί τις υποχρεώσεις του, λέγοντας *«φέρετε πάντα τα ΔΕΚΑΤΑ εις την αποθήκην (Μου), διά να είναι τροφή εις τον οίκον Μου»* (Μαλαχίας Γ/3:10). Ο Θεός διεκδικεί τα δέκατα γιατί είναι δικά του.

Φυσικά δεν υπήρχε το δέκατο μέσα στον κήπο της Εδέμ, αλλά υπήρχε η **ίδια αρχή** που ο Θεός είχε θέσει για να κρατεί κάτι για το εαυτό Του και στην περίπτωση αυτή ήταν το **δένδρο της γνώσεως του καλού και του κακού** για το οποίο ο Θεός έδωσε ρητή εντολή στον Αδάμ να μην το αγγίξει, γιατί ήταν κάτι που το κρατούσε αποκλειστικά για το εαυτό Του: *«Προσέταξε δε Κύριος ο Θεός εις τον Αδάμ λέγων: Από παντός δένδρου του παραδείσου ελευθέρως θέλεις τρώγει, από δε τον ξύλον της γνώσεως του καλού και του κακού δεν θέλεις φάγει απ' αυτού· διότι την ημέραν κατά την οποία φάγεις απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος αποθάνει»* (Γένεση Β/2:16-17).

Εάν ο Αδάμ δεν υπάκουε και έπαιρνε τους καρπούς από το

απαγορευμένο δένδρο, με τη σημερινή ορολογία θα λέγαμε ότι ήταν ένας κλέφτης, που έκλεψε τον καρπό ενός δένδρου που δεν ανήκε στην ιδιοκτησία του. Ενώ είχε στην εξουσία τα πάντα μέσα στον παράδεισο, γιατί ο Θεός τον κατέστησε κύριο των πάντων, αυτός όμως επιθύμησε κάτι που δεν του ανήκε και τελικά το πήρε με τραγικές συνέπειες. Αυτό ακριβώς είπε και ο Θεός αιώνες αργότερα, όταν έδωσε το νόμο Του και αποκάλεσε κλέφτες αυτούς που δεν φέρνουν στον οίκο Του το δέκατο των υπαρχόντων τους: **«Μήπως θέλει κλέπτει ο άνθρωπος τον Θεόν; ΣΕΙΣ όμως με εκλέπτετε· και λέγετε, "Εις τι σε εκλέψαμεν;" (Με εκλέψατε) εις τα δέκατα και εις τας προσφοράς....»** (Μαλαχίας Γ/3:8-9).

β) ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ: Αργότερα βλέπουμε τον Θεό να ζητεί πάλι κάτι δικό Του, που ήταν **οι θυσίες των ζώων**, αυτό ζητούσε από τον άνθρωπο για να Τον πλησιάσει και να έχει επικοινωνία μαζί Του, κάτι που δεν έκανε ο Κάιν, καθόσον πρόσφερε στον Θεό από τους καρπούς της γης. Όταν ο άνθρωπος δίνει το δέκατο, αυτό φανερώνει την υπακοή του και την αληθινή του λατρεία προς τον Θεό. **Αυτό συνέβαινε** μέσα στον κήπο της Εδέμ και όσο ο Αδάμ και η Εύα υπάκουαν τον Θεό, υπήρχε τέλεια επικοινωνία μαζί Του, υπήρχε η ομορφιά της παρουσίας Του. **Το ίδιο συνέβηκε** και αργότερα με τους απογόνους του Αδάμ, όταν με πίστη και υπακοή πρόσφεραν στον Θεό τις θυσίες, γιατί αυτό ήταν που Τον ευαρεστούσε, εάν όμως δεν το έκαναν, τότε "έκλεβαν" από τον Θεό και δεν Του έδιναν αυτό που Του ανήκε, δεν Του έδιναν την αληθινή λατρεία.

Δεν μας αναφέρει ρητά η Γραφή εάν ο Νώε, που έζησε περίπου χίλια χρόνια πριν τον Αβραάμ, γνώριζε για τα δέκατα, όπως γνώριζε για τα καθαρά και τα ακάθαρτα ζώα και για τις θυσίες των ζώων. Ο Νώε είχε το μεγάλο προνόμιο να γνωρίζει έναν άνθρωπο ο οποίος είχε γνωρίσει τον Αδάμ και την Εύα και απ' αυτόν τον άνθρωπο είχε μάθει πολλά και για τον ίδιο τον Αδάμ και για όλους τους απογόνους του μέχρι τις δικές του ημέρες. Ο άνθρωπος αυ-

τός ήταν ο Μαθουσάλας και θα λέγαμε ότι ήταν ένας **συνδεδειγμένος κρίκος** μεταξύ του πρώτου ανθρώπου επί τη γης και των τελευταίων ανθρώπων πριν την ολοσχερή καταστροφή του κόσμου με τον παγκόσμιο κατακλυσμό.

Σε ελεύθερη απόδοση "Μαθουσάλας" σημαίνει **"θα έρθει ό-
ταν αυτός πεθάνει"**, τι θα ερχόταν όταν θα πέθαινε ο Μαθουσά-
λας; Θα ερχόταν με τον κατακλυσμό η κρίση του Θεού επάνω στην
ανθρωπότητα λόγω της αμαρτίας. Όσο ο Μαθουσάλας ζούσε η
κρίση του Θεού δεν θα ερχόταν και αυτό **συμβόλιζε τη μεγάλη
μακροθυμία του Θεού**. Ο Μαθουσάλας έζησε συνολικά **969 έτη**
και είναι ο άνθρωπος που έζησε τα περισσότερα χρόνια στη γη
απ' όλους. Από τον Μαθουσάλα λοιπόν ο Νώε προφορικά είχε
μάθει πολλά για τις εντολές του Θεού τις οποίες και εφάρμοζε στη
ζωή του και γι' αυτό βρήκε χάρη ενώπιον του Θεού και σώθηκε αυ-
τός και η οικογένειά του.

Στη συνέχεια, από τους απογόνους του Νώε, που προήλθαν
από τους τρεις γιους του, Σημ, Χαμ και Ιάφεθ, μεταδόθηκαν προ-
φορικά οι εντολές του Θεού και βλέπουμε πολύ αργότερα τον Α-
βραάμ, τέσσερις και πλέον αιώνες πριν από το νόμο του Μωυσή,
να προσφέρει το δέκατο των υπαρχόντων του στον ιερέα Μελχισε-
δέκ (Γένεση 14/14:20). Δύο αιώνες αργότερα ο εγγονός του Ιακώβ δί-
νει υπόσχεση στον Θεό ότι θα Του προσφέρει το δέκατο.

Το δέκατο έφθασε στον Μωυσή από γενιά σε γενιά με προ-
φορική μετάδοση και έγινε μέρος το νόμου που δόθηκε από τον
Θεό και έτσι εμείς σήμερα γνωρίζουμε πολλές λεπτομέρειες για το
δέκατο. Πρόκειται για μια αρχή, ένα πρότυπο που η πηγή του είναι
ο ίδιος ο Θεός, γιατί είναι και ένας τρόπος έκφρασης λατρείας και
ευγνωμοσύνης προς Αυτόν που μας προμηθεύει τα πάντα.

**Μετά το νόμο του Μωυσή ιστορικά φθάνουμε στα χρό-
νια του Ιησού και στην πρώτη αποστολική εκκλησία.** Ο Ιη-
σούς σε πολλές περιπτώσεις αναφερόταν για τον δεκατισμό, αλλά
επειδή έζησε υπό νόμο, μιλούσε και δίδασκε σύμφωνα με το νόμο,

γεγονός που πολλοί μελετητές της Βίβλου δεν θεωρούν ότι οι αναφορές του Ιησού για τα δέκατα έχουν πλέον ισχύ και για την εκκλησία, την οποία ο ίδιος απέκτησε με τη σταυρική Του θυσία. Κατά συνέπεια, για την τήρηση του νόμου των δεκάτων θα πρέπει να δούμε **τι εφαρμόζε η πρώτη αποστολική εκκλησία**. Εκείνο που είναι γενικά αποδεκτό απ' όλους είναι ότι ο νόμος του Μωυσή περιέχει ηθικές αρχές και αξίες που είναι διαχρονικές και εφαρμόζονται και κάτω από τη χάρη, ο δε Ιησούς έδωσε μια άλλη διάσταση στην ερμηνεία του νόμου, γεγονός που Τον έφερνε σε συνεχή διαμάχη και αντίθεση με τη θρησκευτική τάξη της εποχής του.

Ο νόμος του Μωυσή δεν μπορεί να κυβερνήσει την εκκλησία του Χριστού, καθόσον καταργήθηκε η Λευιτική ιεροσύνη και τώρα διοικείται από τα πέντε χαρίσματα διακονίας (βλ. Εφεσίους Δ/4:11-13, κλπ), αλλά αρχές που δόθηκαν από τον ίδιο τον Θεό και που έχουν σχέση για παράδειγμα με τον αγιασμό, ή τον αποχωρισμό από τον κόσμο και με άλλα δόγματα της πίστης, **αποτελούν και μέρος της χάρης**, γι' αυτό και μέσα στις επιστολές τους οι απόστολοι επικαλούνται συνέχεια μαρτυρίες της Παλαιάς Διαθήκης.

Βλέπουμε τον απόστολο Παύλο για να στηρίξει και να επιβεβαιώσει ότι είναι σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, **η οικονομική στήριξη και συντήρηση των εργατών του ευαγγελίου** χρησιμοποιεί εδάφια από το νόμο του Μωυσή (βλ. Α' Κορινθίους Θ/9:8-9, 13-14, Δευτερονόμιο ΚΕ/25:4, κλπ). Στο κεφάλαιο που θα ασχοληθούμε με το δέκατο στην Καινή Διαθήκη, θα αναφερθούν όλες οι περιπτώσεις που έχουν σχέση με το θέμα αυτό και πιστεύω ότι στο τέλος δεν θα υπάρχουν απορίες και ερωτηματικά.

γ) ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ: Το δέκατο εφαρμόζαν και οι αρχαίοι ειδωλολατρικοί λαοί. Αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο γιατί οι τρεις γιοι του Νώε, που σώθηκαν από τον κατακλυσμό και από τους οποίους προήλθαν όλες οι επόμενες φυλές, γνώριζαν τις εντολές του Θεού. Στην πορεία όμως οι μεν απόγονοι του Χαμ και του Ιάφεθ έπεσαν την ειδωλολατρία, οι δε απόγονοι του Σήμ διατή-

ρησαν την πίστη τους και λάτρευαν τον μόνο αληθινό Θεό που υπάρχει, πέφτοντας πνευματικά και αυτοί αρκετές φορές, αλλά ο Θεός τους επανέφερε και τους ευλογούσε για χάρη αυτών που Τον εκζητούσαν με πίστη και υπάκουαν στον Λόγο Του, όπως ήταν ο Αβραάμ, ο Ισαάκ και ο Ιακώβ, στους οποίους έδωσε υπόσχεση ότι από το σπέρμα τους θα έρθει ο Μεσσίας.

Η μεγάλη πτώση του ανθρώπου, μπορεί να χαρακτηριστεί ότι έγινε μετά την προσπάθεια που έκαναν στη Βαβέλ να κατασκευάσουν έναν πύργο που να φθάνει μέχρι τον ουρανό. Μέχρι τότε οι άνθρωποι είχαν μια γλώσσα, ο Θεός όμως σύγχυσε τη γλώσσα τους και τους διασκόρπισε σε όλα τα μέρη της γης (Γένεση 11:1-9). Μετά το διασκορπισμό τους, όσοι στράφηκαν στα είδωλα, διατήρησαν πολλά στοιχεία από τις εντολές του Θεού που είχαν διδαχθεί από τους προπάτορές τους Χαμ και Ιάφεθ, τα οποία ανάμειξαν με στοιχεία ξένα προς τις αλήθειες που είχαν διδαχθεί και έτσι δημιούργησαν νέες λατρείες και δοξασίες.

Αυτός είναι και ο λόγος που μέσα σε πολλές θρησκείες και λατρείες, που αναπτύχθηκαν με την πάροδο του χρόνου, βρίσκουμε πολλά κοινά στοιχεία. Οι μυθολογίες όλων των λαών είναι ανάμειξη δαιμονικών δοξασιών και αληθειών του Θεού τις οποίες έχουν παραποιήσει και διαστρεβλώσει. Για παράδειγμα, κατακλυσμός απαντάται σε όλες σχεδόν τις αρχαίες θρησκείες και λατρείες, μόνο που αναφέρεται ότι ήταν ένας τοπικός κατακλυσμός και όχι παγκόσμιος όπως συνέβη στην πραγματικότητα (Γένεση, κεφ. Ζ/7).

Στην αρχαία Ελλάδα μιλούν για τον κατακλυσμό επί της εποχής του βασιλιά της Θεσσαλίας **Δευκαλίωνα**, όπου ο Δίας αποφάσισε να καταστρέψει όλη τη γενιά των ανθρώπων γιατί είχαν διαφθαρεί, με εξαίρεση τον ίδιο και τη γυναίκα του Πύρρα, προς τους οποίους ειπώθηκε από τον πατέρα του Δευκαλίωνα να φτιάξουν ένα πλοίο για να σωθούν. Εδώ βλέπουμε πολλά κοινά με την αφήγηση της Βίβλου για τον Νώε και τον κατακλυσμό που συνέβη στην εποχή του.

Κατά τον ίδιο τρόπο έχουν διατηρηθεί πολλές εντολές του Θεού μέσα στις αρχαίες λατρείες, όπως και με την περίπτωση του **δεκατισμού**, που τον συναντάμε και στην αρχαία Ελλάδα, όχι σαν μυθολογία, αλλά και σαν έθιμο και μέρος της κοινωνικής και λατρευτικής ζωής.

- Όταν τύραννος των Αθηνών ήταν ο **Πεισίστρατος** (561-527 π.Χ), έγραψε στο νομοθέτη Σόλωνα, για να του δείξει την καλοσύνη των κατοίκων, ότι ο καθένας πλήρωνε το ένα **δέκατο** όλων των αγαθών του σαν προσφορά στους Θεούς.
- Ο Ρωμαίος συγγραφέας και φιλόσοφος **Γάιος Πλίνιος** ο Πρεσβύτερος, στα συγγράμματά του αναφέρει ότι οι Άραβες έμποροι μπαχαρικών, δεν τολμούσαν να πουλήσουν απολύτως τίποτα, εάν πρώτα δεν "πλήρωναν" **το δέκατο** στον θεό τους Σάμπις.
- Ο ιστορικός **Πλούταρχος** συχνά αναφέρει στα γραπτά του ένα Ρωμαϊκό έθιμο, σύμφωνα με το οποίο προσφέρουν στον Ηρακλή **το ένα δέκατο** απ' όλα τα λάφυρα πολέμου.

Οι άνθρωποι κάποτε γνώριζαν τον Θεό και τις εντολές Του, αλλά στην πορεία στράφηκαν στο ψέμα και στην πλάνη και εξέπτεσαν της αλήθειας των εντολών του Θεού, με αποτέλεσμα να σκοτισθεί η καρδιά τους και να φθάσουν στο σημείο, όχι μόνο να λατρεύουν άλλους ανθρώπους, αλλά να λατρεύουν ζώα και ερπετά, όπως πολύ γλαφυρά περιγράφει ο απόστολος Παύλος: *«Διότι **γνωρίσαντες τον Θεόν, δεν εδόξασαν ως Θεόν ουδέ ευχαρίστησαν, αλλ' ματαιώθησαν εις τους διαλογισμούς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδιά· λέγοντες ότι είναι σοφοί εμωράνθησαν, και άλλαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εις ομοίωμα εικόνης φθαρτού ΑΝΘΡΩΠΟΥ και ΠΕΤΕΙΝΩΝ και ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ και ΕΡΠΕΤΩΝ**»* (Ρωμαίους Α/1:21-23).

Όταν υπακούμε στον Θεό και δίνουμε το δέκατο, είναι ένας τρόπος για να Του εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας, αλλά και ένας τρόπος λατρείας της καρδιάς μας. Όταν όμως Τον ξεχνάμε, τότε γινόμαστε αγνώμονες σε όλους τους τομείς της ζωής μας και

ειδικά στον τομέα των οικονομικών το θεωρούμε πως είναι κάτι ξένο προς τον Λόγο του Θεού, ότι δηλαδή η Γραφή δεν αναφέρει τίποτα για το θέμα αυτό. Πολλοί αναγεννημένοι πιστοί, έχοντας χάσει τον στόχο τους και την όραση τ' ουρανού, ενώ δεν δίνουν δέκατα και προσφορές, ξοδεύουν όλα τα χρήματά τους, όχι απλά για την καθημερινή τροφή τους (που είναι κάτι το αναγκαίο και το σωστό), αλλά για την ικανοποίηση εγωιστικών επιθυμιών τους.

Το ίδιο όμως δεν κάνουν και οι άνθρωποι του κόσμου, που δεν έχουν επίγνωση του Θεού, δεν δίνουν σήμερα δέκατα σε ειδωλολατρικούς θεούς όπως στην αρχαιότητα, αλλά τα ξοδεύουν για την ικανοποίηση των παθών τους. **Αρα, στον οικονομικό τομέα σε τι διαφέρει ένας αναγεννημένος πιστός από έναν πνευματικά απερίτμητο;** Σε τίποτα, ταυτίζονται στη λατρεία του χρήματος, όπως και σε πολλά άλλα θέματα όταν ο πιστός συμβιβάζεται με το σύστημα του κόσμου.

2. ΤΡΙΑ ΒΑΣΙΚΑ ΕΙΔΗ ΔΕΚΑΤΩΝ

Μέσα στην Αγία Γραφή συναντάμε διάφορα "είδη" δεκάτων, ανάλογα με τον τρόπο ή τον σκοπό που χρησιμοποιούνται. Για να διακρίνουμε το κάθε είδος δεκάτου, θα τα παρουσιάσουμε όπως ακριβώς αναφέρονται μέσα στον Λόγο του Θεού, πλην όμως η διάκριση αυτή είναι ανθρώπινη, είναι ορολογία που χρησιμοποιεί η πλειοψηφία των σχολιαστών και μελετητών της Βίβλου. Πιστεύω ότι ο δόκιμος όρος δεν είναι "**είδη**" των δεκάτων, αλλά είναι σε ποιες "**περιπτώσεις**" οι Ισραηλίτες έδιναν το δέκατο από τα υπάρχοντά τους.

Έδιναν βασικά σε τρεις περιπτώσεις, όπου οι ιερείς έπαιρναν μερίδιο από όλες τις περιπτώσεις. Οι παρακάτω χρησιμοποιούμενες ορολογίες για το δέκατο, δεν είναι "Γραφικές", η χρήση τους γίνεται για να γίνει κατανοητό και προσιτό το όλο θέμα:

- **ΙΕΡΑΤΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ:** Δινόταν στους ΙΕΡΕΙΣ για να συντηρούνται .
- **ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ:** Δινόταν κάθε χρόνο στο ΛΑΟ για να ευφρανθεί ενώπιον του Κυρίου (και στους ιερείς).

- **ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ:** Δινόταν κάθε τριετία στους ΞΕΝΟΥΣ, στις ΧΗΡΕΣ και στα ΟΡΦΑΝΑ (και στους ιερείς).

(1) ΙΕΡΑΤΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ: Εφόσον το δέκατο ανήκει στον Κύριο, αυτό πηγαίνει στους λειτουργούς Του, στους Λευίτες ιερείς και αυτός είναι ο βασικός λόγος της εντολής του Θεού, καθόσον στη γη τους δεν θα είχαν καμιά κληρονομία, αλλά κληρονομία τους θα ήταν ο ίδιος ο Θεός και το δέκατο ήταν ο μισθός τους και η δική τους κληρονομία για την προσφερόμενη υπηρεσία τους στη Σκηνή του Μαρτυρίου αρχικά και αργότερα στο ναό. Με απλά λόγια δεν θα είχαν καμιά εγκόσμια εργασία και θα εργαζόντουσαν αποκλειστικά για τον Θεό:

*«...Και είπε Κύριος προς τον Ααρών, Εις την γη αυτών δεν θέλεις έχει κληρονομίαν, ουδέ θέλεις έχει μερίδα μεταξύ αυτών· **Εγώ είμαι η μερίς σου και η κληρονομία σου εις το μέσον των υιών Ισραήλ.** Και ιδού, έδωκα εις τους υιούς Λευϊ **PANTA TA ΔΕΚΑΤΑ** του Ισραήλ εις κληρονομίαν, διά την υπηρεσίαν αυτών την οποίαν υπηρετούν, την υπηρεσίαν της σκηνής του μαρτυρίου...»* (Αριθμοί ΙΗ/18:20-21 /βλ. & 24).

Οι ιερείς είχαν και αυτοί υποχρεώσεις δεκατισμού ενώπιον του Θεού. Αποδεκάτιζαν το δέκατο που έπαιρναν και το έδιναν στον Κύριο: *«**Λάλησον και προς τους Λευϊτας και επέ προς αυτούς, Όταν λαμβάνετε παρά των υιών Ισραήλ το δέκατον, το οποίον έδωκα εις εσάς παρ' αυτών διά κληρονομίαν σας, τότε θέλετε προσφέρει εξ αυτών προσφοράν υψουμένην εις τον Κύριον, δέκατον από του δεκάτου**»* (Αριθμοί ΙΗ/18:26).

Ίσως να απορήσει κάποιος και να αναρωτηθεί "πως οι ιερείς το έδιναν στον Κύριο, ποιος το έπαιρνε;" Ο λαός το έδινε στους ιερείς για να συντηρούνται, αυτοί που το έδιναν; Το αναφέρει στη συνέχεια παρακάτω η Γραφή ότι το έδιναν στον αρχιερέα Ααρών. Άρα οι ιερείς αποδεκάτιζαν το δέκατο που τους πρόσφεραν για τον εκάστοτε αρχιερέα: *«**Ούτω και εσείς (οι ιερείς) θέλετε προσφέρει προσφοράν υψουμένην εις τον Κύριον από πάντων των δεκάτων σας, ΤΑ***

ΟΠΟΙΑ ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΙΣΡΑΗΛ· και από τούτων θέλετε δίδει την υψουμένην προσφοράν του Κυρίου εις τον Ααρών τον ιερέα» (Αριθμοί ΙΗ/18:28).

Αυτό είναι ένα παράδειγμα προς μίμηση των σημερινών ηγετών της εκκλησίας, οι οποίοι πρέπει **πρώτοι** να εφαρμόζουν αυτό που διδάσκουν, όχι μόνο στα οικονομικά θέματα, αλλά και σε όλες τις εντολές του Θεού.

(2) ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ: Το δέκατο αυτό δεν προοριζόταν ειδικά για τους ιερείς, αλλά για τους Ισραηλίτες, οι οποίοι **ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ** έπρεπε να παίρνουν το δέκατο από τα γεννήματα της γης (σίτο, οίνο και έλαιον) και από τα πρωτότοκα των ζώων τους (βόδια, πρόβατα, κλπ) και να πηγαίνουν σε μέρος **το οποίο θα όριζε ο Θεός**, όπου θα έτρωγαν και ευφραίνονταν ενώπιόν Του. Θα λέγαμε ότι ήταν μία εορτή, στην οποία συμμετείχαν και οι ιερείς: *«Θέλεις εξάπαντος δεκατίζει πάντα τα ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΠΟΡΟΥ ΣΟΥ, τα οποία φέρει ο αγρός κατ' έτος. Και θέλεις τρώγει ενώπιον Κυρίου του Θεού σου, εις τον τόπον, τον οποίον εκλέξει (ο Θεός) διά να θέσει το όνομα Αυτού εκεί, το δέκατον του σίτου σου, του οίνου σου και του ελαίου σου, και τα ΠΡΩΤΟΤΟΚΑ των βοών σου και των προβάτων σου· διά να μάθεις να φοβείσαι πάντοτε Κύριον τον Θεόν σου»* (Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22-23).

Σε περίπτωση που δεν μπορούσαν να πάνε στο μέρος που ο Θεός είχε ορίσει, επειδή ήταν πολύ μακριά, μπορούσαν να πουλήσουν τη σοδειά τους και τα ζώα του και το ασήμι που θα αποκτούσαν θα πήγαιναν στον τόπο που ο Κύριος θα είχε εκλέξει και εκεί θα το πρόσφεραν αντί για βόδια και πρόβατα, ή αντί για κρασί και σίκερα, ή αντί για οποιοδήποτε άλλο πράγμα:

«Και εάν η οδός είναι ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΑΝ διά σε, ώστε να μη δύνασαι να φέρεις αυτά, ή εάν ο τόπος ΑΠΕΧΕΙ ΠΟΛΥ από σου....τότε

- **θέλεις εξαργυρώσει αυτά**
- **και (θέλεις) υπάγει εις τον τόπον τον οποίον εκλέξει Κύριος ο Θεός σου....**

- και θέλεις δώσει το αργύριον αντί οποιουδήποτε πράγματος επιθυμεί η ψυχή σου, αντί βοών, ή αντί προβάτων, ή αντί οίνου, ή αντί σίκερα, ή αντί οποιουδήποτε πράγματος ορέγεται η ψυχή σου....
- και θέλεις τρώγει εκεί ενώπιον Κυρίου του Θεού σου.....
- και θέλεις ευφρανθεί, συ και ο οίκος σου....»

(Δευτερονόμιο ΙΔ/14:24-26).

Θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε το δέκατο αυτό, σαν ένα **επιπρόσθετο δέκατο**, το οποίο δινόταν από τους Ισραηλίτες μια φορά το χρόνο και που ήταν για τη χρήση των ιδίων και της οικογένειάς τους, αλλά και των ιερέων: «...Και ο Λευΐτης ο εντός των πυλών σου· δεν θέλεις εγκαταλείψει αυτόν· διότι δεν έχει μερίδα ουδέ κληρονομία μετά σου» (Δευτερονόμιο ΙΔ/14:27).

Το ετήσιο ειδικό (εορταστικό) δέκατο που έδιναν οι Ισραηλίτες και που επέστρεφε στους ίδιους, αφού αυτοί απολάμβαναν και ευφραίνονταν τα αγαθά τους ενώπιον του Κυρίου, είναι μία αρχή που πρέπει να εφαρμόζεται σήμερα από τις τοπικές εκκλησίες, κινήσεις και ομάδες. Να δίνουν δηλαδή οι πιστοί ένα ειδικό δέκατο (ή προσφορά), ώστε τα χρήματα αυτά να καλύπτουν διάφορες εορταστικές εκδηλώσεις των επιμέρους εκκλησιών, στις οποίες θα συμμετέχουν οι πιστοί και θα απολαμβάνουν με χαρά γεύματα από τα δικά τους χρήματα και να υπάρχει κοινωνία μεταξύ τους.

(3) ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ: Εκτός του δέκατου προς τους ιερείς και του ετήσιου εορταστικού δέκατου, οι Ισραηλίτες στο τέλος κάθε τρίτου χρόνου έδιναν ένα ακόμα δέκατο, το οποίο με τη σύγχρονη ορολογία μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε ότι ήταν για κοινωνικούς και φιλανθρωπικούς σκοπούς και προοριζόταν για τον ΞΕΝΟ, τον ΟΡΦΑΝΟ, και την ΧΗΡΑ, αλλά και για τους Λευίτες:

«...Εις το τέλος του ΤΡΙΤΟΥ έτους, θέλεις εκφέρει παν το ΔΕΚΑΤΟΝ των γεννημάτων σου του έτους εκείνου, και θέλεις εναποθέτει εντός των πυλών σου· και ο Λευΐτης, διότι δεν έχει μερίδα ουδέ κληρονομία μετά σου, και ο ξένος και ο ορφανός και η χήρα, οι οποίοι είναι εντός των πυλών σου, θέλουν έρχεσθε και

θέλουν τρώγει και χορταίνει διά να σε ευλογήσει Κύριος ο Θεός σου εις πάντα τα έργα της χειρός σου όσα εργάζεσαι....»

(Δευτερονόμιο ΙΔ/14:28-29).

Το δέκατο αυτό, που δινόταν στο τέλος κάθε τρίτου έτους, δεν ήταν από τα υπάρχοντα και των δύο προηγούμενων ετών, αλλά μόνον «...του έτους εκείνου», που σημαίνει ότι Ισραηλίτες κάθε τρίτο έτος έδιναν **τριπλό δέκατο** (ιερατικό, εορταστικό και φιλανθρωπικό). Τα δύο ειδικά δέκατα, το εορταστικό και το φιλανθρωπικό, ήταν "άπαξ", μία φορά, το δε δέκατο για τους ιερείς, ήταν περισσότερες φορές το χρόνο, ανάλογα με τη συγκομιδή των καρπών της γης ή με τα γεννήματα των ζώων που είχαν.

3. Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑ

Η Αγία Γραφή είναι γεμάτη από **τυπολογίες** και **αριθμητικούς συμβολισμούς**, τα οποία είναι **σκιά μελλοντικών γεγονότων και πραγμάτων**. Όταν κάποιος γνωρίζει τους συμβολισμούς αυτούς μπορεί να εννοήσει τις πνευματικές αποκαλύψεις του Λόγου του Θεού, καθόσον η Γραφή "πνευματικώς ανακρίνεται". Όλοι οι αριθμοί μέσα στην Βίβλο έχουν ένα συμβολισμό και εφόσον στη μελέτη μας αυτή ασχολούμαστε με το "δέκατο", μας ενδιαφέρει να γνωρίζουμε ποιος είναι ο συμβολισμός και η τυπολογία του αριθμού "**ΔΕΚΑ**", ο οποίος συχνά αναφέρεται στην Βίβλο και συμβολίζει τη **δοκιμασία και τη θλίψη**, αλλά συμβολίζει και την **πληρότητα** των ενεργειών, κάτι που γίνεται συνέχεια, όπως θα δούμε και στις παρακάτω περιπτώσεις:

- **10 ΠΛΗΓΕΣ** (κρίσεις) έδωσε ο Θεός στο λαό της Αιγύπτου, που για τους Ισραηλίτες ήταν μία δοκιμασία πίστης, που έπρεπε να εμπιστευθούν πλήρως τον Θεό ότι θα τους διαφυλάξει (Έξοδος, κεφάλαια Θ/9 - ΙΒ/12).
- **10 ΕΝΤΟΛΕΣ** έδωσε ο Θεός στο όρος Σινά στον Μωυσή, η τήρηση των οποίων φανέρωνε την υπακοή του λαού Ισραήλ σ' Αυτόν. Τις εντολές ο λαός του Θεού έπρεπε **συνέχεια να υπακούει και να τις τηρεί**, δεν ήταν προσωρινή εντολή του

Θεού (Έξοδος Κ/20:1-17).

- **10 ΗΜΕΡΕΣ** ζήτησε από τον αρχιευνούχο του βασιλιά Ναβουχοδονόσορα ο Δανιήλ για να τους δοκιμάσει (αυτόν και τους 3 νέους) που θα έτρωγαν μόνο όσπρια και όχι από τα εδέσματα του βασιλιά για να μη μιανθούν: *«Δοκίμασον, παρακαλώ, τους δούλους σου δέκα ημέρας· και ας δοθούν εις εμάς όσπρια να τρώωμεν και ύδωρ να πίνωμεν»* (Δανιήλ Α/1:11-18).
- **10 ΦΟΡΕΣ** άλλαξε ο Λάβαν τους μισθούς του Ιακώβ, που γι' αυτόν ήταν μια μεγάλη δοκιμασία: *«Αλλ' ο πατήρ σας με απάτησε και άλλαξε τους μισθούς μου δεκάκις· πλην ο Θεός δεν αφήκεν αυτόν να με κακοποιήσει»* (Γένεση ΛΑ/31:7).
- **10 ΦΟΡΕΣ** οι φίλοι του Ιώβ τον ντρόπιασαν, που σημαίνει ότι ήταν μια δοκιμασία συνεχόμενη, και όχι ότι έγινε κατά γράμμα 10 φορές: *«Δεκάκις ήδη με ονειδίζατε· δεν αισχύνεσθε να σκληρύνεσθε εναντίον μου;»* (Γένεση ΛΑ/31:7).
- **Ο ΕΛΚΑΝΑ** είπε παρηγορητικά λόγια στη γυναίκα του Άννα που δεν είχε αποκτήσει παιδιά: *«...Διά τι η καρδιά σου είναι τεθλιμμένη; Δεν είμαι εγώ εις σε καλύτερος παρά δέκα υιούς;»* (Α' Σαμουήλ Α/1:8). Εδώ ο Ελκανά της εξέφραζε την πληρότητα της αγάπης, της έλεγε ότι αυτός αναπληρώνει συνέχεια το κενό στη ζωή της, παρά να είχαν δέκα γιους. Αυτό την ευχαρίστησε, με αποτέλεσμα να πάει να φάει και στη συνέχεια να πάει στο ναό για να προσευχηθεί.
- **10 ΠΑΡΘΕΝΕΣ** αναφέρθηκαν από τον Ιησού Χριστό στην παραβολή Του, που έπρεπε να δοκιμαστεί η υπομονή και η πίστη τους και στο τέλος βλέπουμε ότι μόνον οι μισές έμειναν στην πίστη (Ματθαίος ΚΕ/25:1-11). Ο αριθμός 5, που είναι το μισό του 10 είναι σύμβολο της **χάρης** του Θεού.
- **10 ΛΕΠΡΟΙ** θεραπεύτηκαν από τον Ιησού, αλλά μόνον ένας γύρισε να Τον ευχαριστήσει (Λουκάς ΙΖ/21:12-19). Εδώ έχουμε και έναν συμβολισμό της ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΣ και της ΑΓΝΩΜΟΣΥ-

ΝΗΣ του ανθρώπου προς τον Θεό. Εδώ δοκιμάζεται η καρδιά του ανθρώπου, ως προς την έκφραση ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης προς τον Θεό.

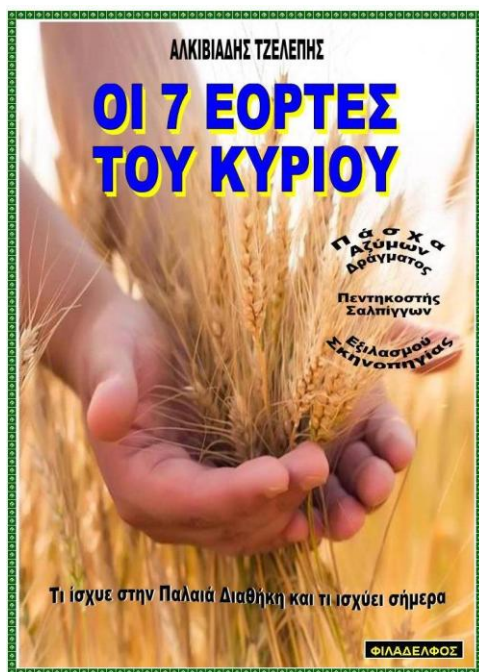
- **10 ΗΜΕΡΩΝ ΘΛΙΨΗ** αναφέρεται ότι θα έχουν οι πιστοί της περιόδου της εκκλησίας της Σμύρνης και η δοκιμασία της πίστεως τους θα φανέρωνε την υπακοή τους στον Κύριο Ιησού (Αποκάλυψη Β/2:10).

Το ΔΕΚΑΤΟ των υπαρχόντων του πρέπει να δίνει ο πιστός στον Κύριο, γεγονός που φανερώνει την χωρίς όρους υπακοή του στον άγιο Λόγο Του και τη δοκιμασία των υποσχέσεών του Θεού ότι θα ανοίξει τους καταρράκτες του ουρανού και θα βρέξει "**χρυσή βροχή**". Εάν ο πιστός δεν περάσει νικηφόρα τη δοκιμασία του "δίδειν", εάν κλέβει τον Θεό, θα επισύρει την κρίση του Θεού, γι' αυτό μας λέγει «**δοκιμάστε Με ΤΩΡΑ εις τούτο...**». Η νίκη στη δοκιμασία θα φέρει την ευλογία, αντίθετα η κλοπή και η πλεονεξία θα φέρουν την κατάρα στη ζωή του πιστού.

Ο απόστολος Παύλος αναφέρει **ΔΕΚΑ κατηγορίες** ανθρώπων που δεν θα κληρονομήσουν την αιώνια βασιλεία και ανάμεσα σ' αυτούς είναι οι κλέπτες και οι πλεονέκτες: «*Δεν εξεύρετε ότι οι άδικοι δεν θέλουν κληρονομήσει την βασιλεία του Θεού; Μην πλανασθε· (1)ούτε πόρνοι, (2)ούτε ειδωλολάτρες, (3)ούτε μοιχοί, (4)ούτε μαλακοί, (5)ούτε αρσενοκοίτες, (6)ούτε κλέπτες, (7)ούτε πλεονέκτες, (8)ούτε μέθυσοι, (9)ούτε λοίδοροι, (10)ούτε άρπαγες θέλουν κληρονομήσει την βασιλεία του Θεού*» (Α' Κορινθίους ζ'/6:910).

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 32 - 6

Α' έκδοση: 01/2019 - Σελίδες 84

❖ Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ο Θεός είχε καθιερώσει **7 ετήσιες** εορτές και **1 εβδομαδιαία** εορτή, το Σάββατο, μέσα στις οποίες ο Θεός είχε "κρύψει" αιώνιες αλήθειες, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορτές αυτές ήταν **τύποι** μελλοντικών αγαθών και αληθειών, που είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και με την ένδοξη πορεία της νύμφης εκκλησίας.

❖ Στο βιβλίο αυτό γίνεται παρουσίαση και ανάλυση των 7 ετήσιων εορτών, οι οποίες προφητικά και χρονολογικά καλύπτουν όλα τα γεγονότα από τη ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ του ανθρώπου μέχρι τη ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ του κόσμου. Δίνονται απαντήσεις σε ερωτήματα που απασχολούν τον εκζητητή της αλήθειας, **όπως:**

- Ποιος ήταν ο προφητικός συμβολισμός των εορτών;
- Ισχύουν οι εορτές αυτές και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης;
- Η πρώτη αποστολική εκκλησία τι εφαρμόζε;
- Οι σημερινές εορτές είναι από τον Θεό ή είναι ανθρώπινες;

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ και Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

1. ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ο Ιησούς έκανε μια πολύ βασική διακήρυξη: *«Μη νομίζετε ότι ήλθον να καταλύσω τον ΝΟΜΟ ή τους ΠΡΟΦΗΤΕΣ· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω»* (αρχ. "αλλά ΠΛΗΡΩΣΑΙ")...» (Ματθαίος Ε/5:17). Ο Ιησούς είναι ο μόνος που μπορεί να εξηγήσει και να δώσει τη σωστή ερμηνεία του νόμου του Θεού και εδώ το ξεκαθάρισε στους ομοεθνείς Του Ιουδαίους όταν τους είπε ότι δεν ήρθε για να καταλύσει το νόμο του Θεού και τους προφήτες, αλλά ήρθε **για να "γεμίσει"** το νόμο. Αυτό σημαίνει ο όρος **"πληρώσαι"** που χρησιμοποιεί ο θεόπνευστος συγγραφέας.

Ο Ιησούς δεν ήρθε **να εκπληρώσει** το νόμο, όπως λάθος μεταφράζει ο Βάμβας, αλλά ήρθε **να τον "γεμίσει"**, να του δώσει τη σωστή διάσταση μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.

Καταργήθηκε όλος ο **τυπολογικός (τελετουργικός) νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης (θυσίες ζώων, μεσιτεία ιερέων, κλπ), αλλά ο **ηθικός νόμος** παραμένει πάντα φρέσκος και επίκαιρος. Τι σημαίνει με ένα απλό παράδειγμα "γεμίζω" (πληρώνω), μπορούμε να το δούμε στο Ε/5ο κεφάλαιο του Ματθαίου, όπου ο Ιησούς Χριστός επάνω στο όρος δίδαξε το συγκεντρωμένο πλήθος με τους λεγόμενους **μακαρισμούς**.

Όταν τελείωσε τους μακαρισμούς (Ματθαίος Ε/5:1-16), άρχισε να ερμηνεύει το νόμο του Θεού (Μη φονεύσεις, Μη μοιχεύσεις, Μη επιορκήσεις, κλπ). Αναφερόμενος για παράδειγμα στην εντολή "Μη μοιχεύσεις" είπε: *«Ακούσατε ότι ερρέθη (ειπώθηκε) εις τους αρχαίους, "μη μοιχεύσεις". Εγώ όμως σας λέγω ότι πας ο βλέπων γυναίκα διά να επιθυμήσει αυτήν, ήδη εμοίχευσεν αυτήν εις την καρδίαν αυτού...»* (Ματθαίος Ε/5:27-28).

Εδώ ο Ιησούς δεν εκπλήρωσε, ούτε κατάργησε αυτή την

εντολή, αλλά την **"γέμισε"**, λέγοντας με απλά λόγια «Μοιχεία δεν έχουμε μόνο όταν κάποιος την διέπραξε, αλλά έχουμε και στην περίπτωση που κάποιος δει μια γυναίκα και την επιθυμήσει με την καρδιά του». Αυτό σημαίνει "γεμίζω το νόμο", σημαίνει δίνω περιεχόμενο και νόημα στο νόμο.

Εφόσον όμως καταργήθηκε ο τυπολογικός νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, σημαίνει ότι έχουμε την **εκπλήρωσή** του στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, γιατί εδώ έχουμε τον "τύπο" και το "αντίτυπο". **Οι θυσίες των ζώων** στην περίοδο του νόμου ήταν ο ΤΥΠΟΣ, που συμβόλιζαν τη μοναδική θυσία του Αρνού του Θεού, που θα γινόταν στο μέλλον. **Η θυσία του Ιησού**, που έχυσε το δικό Του άγιο αίμα για τον αμαρτωλό, είναι το ΑΝΤΙΤΥΠΟ, οπότε και **καταργείται ο τύπος**, γιατί πλέον εκπληρώθηκε.

Όταν ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είπε το «*τέλεσται*» και το καταπέτασμα του επίγειου ναού σχίστηκε από επάνω προς τα κάτω (Ματθαίος ΚΖ/27:51), τότε καταργήθηκε και όλος ο τυπολογικός - λειτουργικός νόμος της Παλαιάς Διαθήκης.

- **Καταργήθηκαν** οι θυσίες των ζώων, γιατί η θυσία του Ιησού ήταν «*άπαξ*», πέθανε ο δίκαιος υπέρ των αδίκων.
- **Καταργήθηκε** η Λευιτική ιεροσύνη, γιατί ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος μεσίτης και ιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ.
- **Καταργήθηκαν** οι εορτές που ο ίδιος ο Θεός είχε θεσπίσει, γιατί άρχισε η εκπλήρωσή τους (Πάσχα, Πεντηκοστή, κλπ).
- **Καταργήθηκαν** οι "τύποι" αφού εκπληρώθηκε πλέον το "αντίτυπον".

Δεν καταργήθηκε όμως ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη, που πολλές χριστιανικές ομάδες σήμερα διακηρύττουν, εκφράζοντας ένα αντί Ιουδαϊκό πνεύμα, γιατί «*ΟΛΗ η Γραφή είναι θεόπνευστη*». Ο Ιησούς Χριστός ήρθε για να "γεμίσει" τον θεόπνευστο νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, δεν ήρθε για να τον καταργήσει. Αυτό θα το δούμε αμέσως παρακάτω με περισσότερες λεπτομέρειες.

Αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων ότι οι πιστοί της

πρώτης εκκλησίας *«ενέμενον εις την διδαχή των αποστόλων, και εις την κοινωνία και εις την κλάση του άρτου και εις τας προσευχάς»* (Πράξεις Β/2:42). Ποια ήταν η "διδαχή των αποστόλων;" Τι δίδασκαν στους νέους πιστούς; Φυσικά τους δίδασκαν τον αποκαλυπτικό πλέον Λόγο του Θεού μέσα από τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης (προφήτες, ψαλμούς, νόμο του Μωυσή, κλπ) και αυτή ήταν η θεό-πνευστη Γραφή που λέγει ο Παύλος.

Την ημέρα της Πεντηκοστής ο Πέτρος μιλώντας στο συγκεντρωμένο πλήθος χρησιμοποίησε **πληθώρα αποσπασμάτων** από τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης (Ιωήλ Β/2, Ψαλμός Ις'/16, κλπ), για να τους αποδείξει, τόσο την ανάσταση του Ιησού, όσο και το σημείο της Πεντηκοστής που εκείνη τη στιγμή το ζούσαν και το έβλεπαν. Το ίδιο συνέχισαν και μετά οι απόστολοι να διδάσκουν το λαό και τους πιστού μέσα από τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, δίνοντας βάση και στα **αρχικά στοιχεία** των λόγων του Θεού, που αναφέρονται στην επιστολή προς Εβραίους Ε/5:12-14 και ς'/6:1-2.

Ο Ιησούς μέσα στον ηθικό ΝΟΜΟ της Παλαιάς Διαθήκης, έβαλε και τη ΧΑΡΗ της αγάπης Του με τη Νέα Διαθήκη που την σφράγισε με το αίμα της θυσίας Του: *«Ο νόμος του Κυρίου είναι Α-ΜΩΜΟΣ, επιστρέφων ψυχήν· η μαρτυρία του Κυρίου πιστή, σοφίζουσα τον απλούν»* (Ψαλμός ΙΘ/19:7).

2. Ο ΜΩΥΣΗΣ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΑΚΟΜΑ

Στις Πράξεις διαβάζουμε ότι η εκκλησία της Ιερουσαλήμ είχε συνέλθει για να λύσει ένα σοβαρό πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί με τους νέους πιστούς, που προέρχονταν από τα έθνη: *«Απ' αιώνος είναι γνωστά εις τον Θεόν πάντα τα έργα Αυτού. Όθεν εγώ κρίνω να μη παρενοχλώμεν τους επιστρέφοντας εις τον Θεόν από τα έθνη, αλλά να γράφωμεν προς αυτούς να απέχουν από των μiasμάτων των ειδώλων και από της πορνείας και του πνικτού και του αίματος. Διότι ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας έχει εις πάσαν πόλιν τους κηρύττοντας αυτόν εις τας συναγωγάς, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον»* (Πράξεις ΙΕ/15:19-21). Εδώ μιλάει ο Ιάκωβος, σαν υπεύ-

θυνος της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ και λέγει να ΜΗΝ παρενοχλούμε τους επιστρέφοντες στον Θεό από τα έθνη και εξηγεί με σαφήνεια για ποιο λόγο το λέγει αυτό: «...**ΔΙΟΤΙ ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ** αυτόν εις τις συναγωγές, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον».

Έχουν μεγάλη βαρύτητα τα λόγια του Ιακώβου, γιατί έχουν εφαρμογή σε πρώην ειδωλολάτρες (εθνικούς), οι οποίοι "από γενεάς αρχαίας" δεν γνώριζαν τίποτα για τον Μωυσή, αλλά εδώ όμως γίνεται η διευκρίνιση πως, ότι γινόταν στις προηγούμενες γενεές με τους ομοεθνείς τους Ιουδαίους, που διδάσκονταν το νόμο του Μωυσή, το ίδιο θα συνεχιστεί να γίνεται και με τους νέους πιστούς που προέρχονται από τα έθνη, γιατί **ο νόμος του Θεού είναι αιώνιος** και δεν καταργείται.

Απλή η αλήθεια: Κάθε τοπική εκκλησία που δημιουργείτο τότε, είχε σαν βάση μερικούς Εβραίους οι οποίοι είχαν βγει από κάποια συναγωγή και αυτοί αποτελούσαν τον πυρήνα, τη βάση επάνω στην οποία οικοδομείτο η νέα εκκλησία. **Οι άνθρωποι αυτοί ΓΝΩΡΙΖΑΝ το νόμο του Θεού (που είχε δώσει στον Μωυσή) και τον ΔΙΔΑΣΚΑΝ στους νέους πιστούς.** Γνώριζαν τις δέκα εντολές, γνώριζαν όλους τους ηθικούς νόμους που αναφέρει η Βίβλος. Γι' αυτό ο Ιάκωβος τους επισημαίνει ότι **«έχουν σε κάθε πόλη τους κηρύττοντας τον Μωυσή»** ώστε να διδάσκονται αυτά που έπρεπε να μάθουν, μεταξύ των οποίων ήταν τα δέκατα και οι προσφορές

Άλλωστε δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός πως, όταν οι απόστολοι συγκεντρώθηκαν για να συζητήσουν τα θέματα αυτά, δεν υπήρχε ακόμα ο γραπτός λόγος της Καινής Διαθήκης, δεν γνώριζαν τη συνομιλία του Ιησού με τον Νικόδημο, δεν γνώριζαν τα γραπτά των αποστόλων, δεν γνώριζαν τίποτα απ' αυτά που εμείς γνωρίζουμε σήμερα, γνώριζαν μόνο τον γραπτό νόμο του Μωυσή και αυτόν μόνο δίδασκαν και ακολουθούσαν.

Πρέπει λοιπόν να είμαστε προσεκτικοί και να μην ισχυριζόμαστε αβίαστα και χωρίς εξέταση ότι όλος ο νόμος της Παλαιάς

Διαθήκης καταργήθηκε, γιατί **τότε ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία ήταν σε πλάνη, γιατί δίδασκε το νόμο του Μωυσή**, όπως βλέπουμε παραπάνω από τα λόγια του Ιακώβου, αλλά είμαστε και εμείς σήμερα σε πλάνη αφού συνεχίζουμε να διδάσκουμε το λαό του Θεού και από την Παλαιά Διαθήκη, της οποίας ένα πολύ μεγάλο μέρος των προφητειών δεν έχει ακόμα εκπληρωθεί. Θα πρέπει λοιπόν να ερμηνεύουμε τον Λόγο του Θεού ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ και όχι ΚΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑ, θα πρέπει να αναζητούμε ποιος ήταν **ΤΟΤΕ ο τύπος** και ποιο είναι **ΣΗΜΕΡΑ το αντίτυπο** και έτσι θα οδηγηθούμε στην αλήθεια.

Για να μη γίνει παρερμηνεία από όσους δεν έχουν "επίγνωση" της αλήθειας του Λόγου του Θεού, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι, **το να δεχόμαστε τον ηθικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης**, δεν σημαίνει ότι μπαίνουμε κάτω από τον αυστηρό και δεσμευτικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, ούτε και ο άνθρωπος πλέον μπορεί να δικαιωθεί δια του νόμου, όπως συνέβαινε τότε. Ο άνθρωπος σώζεται μόνο με τη χάρη του Θεού και δικαιώνεται **"εκ πίστεως"** με το αίμα της θυσίας του Ιησού Χριστού, που μας εξαγόρασε από την κατάρα του νόμου (βλ. Γαλάτες Γ/3:10-13).

Ο Παύλος λέγει: *«Απεχωρίσθητε από του Χριστού όσοι δικαιώνεσθε διά του νόμου, εξεπέσατε από της χάριτος»* (Γαλάτες Ε/5:4). Τώρα έχουμε εισέλθει σε μια *«νέα και ζώσα οδόν»* (Εβραίους Ι'/10:20) και περπατούμε με το νόμο γραμμένο μέσα στις καρδιές μας.

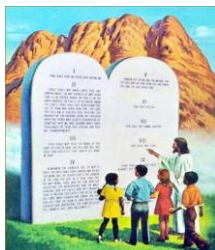
Ποια είναι η διαφορά της "διαθήκης του ΝΟΜΟΥ" και της "διαθήκης της ΧΑΡΗΣ;"

- **Η διαθήκη του νόμου** στηριζόταν στη θυσία των ζώων, η οποία δεν μπορούσε να αφαιρέσει τις αμαρτίες *«διότι αδύνατον είναι αίμα ταύρων και τράγων να αφαιρεί αμαρτίας»* (Εβραίους Ι'/10:4). Δεν γινόταν ολοκληρωτική αφαίρεση της αμαρτίας, αλλά γινόταν κάλυψη των αμαρτιών.
- **Η διαθήκη της χάρης** σφραγίστηκε με το αίμα του Ιησού και η θυσία Του ήταν **"άπαξ"**, ήταν μία για πάντα: *«Επειδή και ο*

Χριστός άπαξ έπαθε διά τας αμαρτίας, ο δίκαιος υπέρ των αδίκων, διά να φέρει ημάς προς τον Θεόν, θανατωθείς μεν κατά την σάρκα, ζωοποιηθείς δε διά του πνεύματος» (Α' Πέτρου Γ/3:18 /βλ. Εβραίους Ι'/10:10, Ιούδας, εδ.3).

Στην Καινή Διαθήκη ο ΗΘΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ της Παλαιάς Διαθήκης "ντύθηκε" με τη ΧΑΡΗ της θυσίας του Ιησού Χριστού, ο οποίος τον "γέμισε" (Ματθαίος Ε/5:17). Κατά συνέπεια και η ΧΑΡΗ "ντύθηκε" τον ΗΘΙΚΟ ΝΟΜΟ του Μωυσή, που διδασκόταν στην πρώτη αποστολική εκκλησία και μέσα στο νόμο του Μωυσή, εκτός των άλλων ήταν και τα δέκατα με τις προσφορές.

Ο Λόγος του Θεού πρέπει να ερμηνεύεται πνευματικά, να ερμηνεύεται **«οπτόν εν πυρί»** (Εξοδος ΙΒ/12:8), να είναι δηλαδή ψημένος με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος του Θεού και για να αποφεύγουμε πνευματικά ολισθήματα και παγίδες, στη μελέτη μας εδώ για το νόμο των δεκάτων, η πνευματική αυτή αρχή πρέπει να εφαρμόζεται απαρέγκλιτα, καθόσον το θέμα που πραγματευόμαστε έχει μεγάλη σπουδαιότητα για την παραπέρα πνευματική πορεία του πιστού. Πρέπει να εκζητούμε τον αποκαλυπτικό λόγο του Κυρίου **για όλες τις έννοιες** που συναντάμε μέσα στην Βίβλο, οι οποίες δεν πρέπει να εξετάζονται κατά γράμμα, γιατί οι πιστοί είναι πλέον "διδακτοί Θεού", είναι **«διάκονοι της καινής διαθήκης, ουχί του ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ, αλλά του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ· διότι το γράμμα θανατώνει, το δε πνεύμα ζωοποιεί»** (Β' Κορινθίους Γ/3:6). **ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Τι σημαίνει ερμηνεία **"οπτόν εν πυρί"** θα αναφερθούμε στο επόμενο κεφάλαιο.

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

1. ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑΤΩΝ

Το πιο ισχυρό επιχείρημα που προβάλλουν όσοι απορρίπτουν την εντολή του Θεού για τα δέκατα είναι ότι στην Καινή Διαθήκη δεν αναφέρεται **ρητά** ότι οι πιστοί πρέπει να δίνουν το δέκατο, σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή. "**Ρητά**" σημαίνει να υπάρχει εντολή παρόμοια με αυτή της Παλαιάς Διαθήκης, όπως αναφέρεται στον Μαλαχία Γ/3:8-10, να υπάρχει εντολή καθαρή που να μην επιδέχεται διαφορετική ερμηνεία. Αυτό όμως είναι αυθαίρετη ερμηνεία και **δεν αποτελεί απόδειξη**, αλλά ούτε και απλή ένδειξη ότι η εντολή των δεκάτων καταργήθηκε.

Στη νομική επιστήμη για να καταργηθεί ένας νόμος, πρέπει να υπάρχει κάποιος **νεότερος νόμος** που να τον καταργεί, ή τουλάχιστον να τον τροποποιεί ή να τον συμπληρώνει. Εφόσον δεν συμβαίνει αυτό, ο νόμος εξακολουθεί να είναι ισχυρός, έστω και εάν έχουν αλλάξει οι πολιτικοκοινωνικές συνθήκες και ο νόμος παραμένει ανενεργός. Συμβαίνει σε αρκετές περιπτώσεις ένας νόμος να μην έχει καταργηθεί ρητά (με άλλο νόμο), αλλά να έχει καταστεί **ανίσχυρος**, γιατί το αντικείμενο του νόμου αυτού ρυθμίζεται ευνοϊκότερα με κάποια άλλη μεταγενέστερη νομοθετική ρύθμιση.

Εάν προσέξουμε μέσα στην Βίβλο αυτό είναι μία βασική αρχή που ακολουθείται, όταν δηλαδή καταργείται ο τύπος της Παλαιάς Διαθήκης, αυτό γίνεται γιατί στην Καινή Διαθήκη έχουμε το αντίτυπο, που είναι η εκπλήρωση του τύπου και αυτό έρχεται ο Παύλος και μας το διευκρινίζει, λέγοντας: *«Ας μη σας κρίνει λοιπόν μηδεὶς διὰ φαγητόν ἢ διὰ ποτόν ἢ διὰ λόγον εορτῆς ἢ νεομηνίας ἢ σαββάτων, τα οποία εἰναι σκιά των μελλόντων, το σώμα όμως είναι του Χριστού»* (Κολοσσαείς Β/2:16-17). Αυτά ήσαν ΤΥΠΟΙ, σκιά μελλόντων αγαθών, τώρα στην περίοδο της χάρης έχουμε το ΑΝΤΙΤΥΠΟ.

Το ερώτημα είναι: "Εάν η εντολή των δεκάτων ήταν ο τύπος στην Παλαιά Διαθήκη, ποιο είναι το αντίτυπο στην Καινή Διαθήκη, ώστε να έχουμε τη βεβαιότητα ότι η εντολή αυτή πλέον δεν ισχύει, αλλά εκπληρώθηκε και καταργήθηκε;"

Όχι μόνο δεν αναφέρεται κάτι σχετικό μέσα στην Καινή Διαθήκη, αλλά υπάρχουν **τρία ισχυρά επιχειρήματα** που έχουν ήδη αναφερθεί στα προηγούμενα κεφάλαια και που έχουν εφαρμογή γενικά για όλο το νόμο του Μωυσή, μέσα στον οποίον περιέχεται και η εντολή των δεκάτων. Λόγω της εξαιρετικά μεγάλης σημασίας του θέματος αναφερθούμε και πάλι στα επιχειρήματα αυτά, προσθέτοντας μερικές ουσιώδεις λεπτομέρειες:

(1ο) ΙΗΣΟΥΣ: Ο ίδιος ο Ιησούς κατηγορηματικά είπε ότι δεν ήρθε να καταλύσει το νόμο και τους προφήτες, αλλά ήρθε για να "γεμίσει" το νόμο (αρχ. "...*αλλά ΠΛΗΡΩΣΑΙ*" - Ματθαίος Ε/5:17) και μία από τις εντολές Του ήταν και το δέκατο, το οποίο προϋπήρχε του νόμου και μετά έγινε μέρος του νόμου του Μωυσή. **Εφόσον δεν υπάρχει στην Καινή Διαθήκη το αντίτυπο της εντολής, ο νόμος δεν καταργήθηκε και θα πρέπει να ψάξουμε να βρούμε με ποιον τρόπο ο Ιησούς τον "γέμισε", ποιο είναι το νέο περιεχόμενο που έδωσε στην εντολή αυτή και που εμείς πρέπει να εφαρμόζουμε σήμερα.** Καταργήθηκε ο τυπολογικός νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, όπως ήσαν οι θυσίες των ζώων, αλλά ο ηθικός νόμος (μη φονεύσεις, μη μοιχεύσεις, τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου, κλπ) είναι και σήμερα "φρέσκος", εξακολουθεί να ισχύει, όπως ισχύουν και δεκάδες άλλες εντολές του Θεού, πριν και μετά το νόμο.

(2ο) ΙΑΚΩΒΟΣ: Ο πρώτος ποιμένας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ, ο Ιάκωβος, όταν προέκυψε πρόβλημα τι θα έπρεπε να διδάσκουν στους νέους εξ εθνών πιστούς, ήταν κατηγορηματικός και σαφής όταν είπε στους λοιπούς αποστόλους ότι «*ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ αυτόν εις τις συναγωγές, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον*» (Πράξεις ΙΕ/15:19-21). Μήπως η πρώτη αποστολική εκκλησία βρισκόταν υπό νόμο; Φυσι-

κά, δεν συνέβαινε αυτό, αλλά διδασκόταν ο νόμος του Μωυσή, τον οποίο "γέμισε" ο Ιησούς με την αποκάλυψη του Λόγου Του.

(3ο) ΠΑΥΛΟΣ: Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι «*ΟΛΗ η Γραφή είναι θεόπνευστη*» (Β' Τιμόθεου Γ/3:16) και όπως γνωρίζουμε αναφερόταν **μόνο** για τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης καθόσον δεν υπήρχαν ακόμα τα βιβλία της Καινής Διαθήκης, **τα οποία χρονολογικά άρχισαν να γράφονται από το έτος 50 μΧ και μετά**. Από τα ιστορικά στοιχεία που έχουμε τα περισσότερα βιβλία γράφτηκαν στη δεκαετία 55-65 μΧ. Ο Ιωάννης έγραψε το ευαγγέλιό του κατά το χρονικό διάστημα 85-90 μΧ, ενώ την Αποκάλυψη την έγραψε περίπου το 95-96 μΧ. Αρχαιότερο γραπτό της Καινής Διαθήκης θεωρείται η επιστολή Α' Θεσσαλονικείς που γράφτηκε το 51 μΧ.

Τη θεοπνευστία των προφητικών κειμένων της Παλαιάς Διαθήκης αναφέρει και ο απόστολος Πέτρος λέγοντας ότι «*ουδεμία προφητεία της Γραφής γίνεται εξ ιδίας του προφητεύοντος διασαφήσεως· διότι δεν ήλθε ποτέ προφητεία εκ θελήματος ανθρώπου, αλλ' υπό του Πνεύματος του αγίου κινούμενοι ελάλησαν οι άγιοι άνθρωποι του Θεού*» (Β' Πέτρου Β/2:20-21). Εδώ ο Πέτρος αναφέρεται στα προφητικά κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης. Ο ίδιος έγραψε τις δύο επιστολές του κατά το χρονικό διάστημα 62-64 μΧ την Α' επιστολή και 66-67 μΧ την Β' επιστολή.

Αυτό σημαίνει ότι μετά την Πεντηκοστή, επί πολλές δεκαετίες η πρώτη αποστολική εκκλησία **δίδασκε μόνο τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης**, την Πεντάτευχο του Μωυσή, τα γραπτά του Σολομώντα, τους Ψαλμούς του Δαβίδ, τα βιβλία των προφητών και τα λοιπά θεόπνευστα κείμενα. Αυτή είναι η "Γραφή" που οι απόστολοι Παύλος και Πέτρος αποκαλούν θεόπνευστη.

Τα γραπτά κείμενα της Καινής Διαθήκης και ιδιαίτερα τα πολυσέλιδα που γράφτηκαν μέχρι το 96 μΧ τεχνικά δεν μπορούσαν να εξυπηρετήσουν τις πνευματικές ανάγκες των πιστών, γιατί δεν μπορούσαν να διδαχθούν, καθόσον η αναπαραγωγή τους σε πολλά αντίτυπα (όπως γίνεται σήμερα με την τυπογραφία) ήταν αδύνατη.

Ο Παύλος συνιστούσε τις επιστολές του να τις ανταλλάσσουν οι εκκλησίες μεταξύ τους, ώστε να γνωρίζουν το περιεχόμενό τους. Αυτό είπε στους πιστούς της εκκλησίας των Κολοσσαίων: «...*Και αφού αναγνωσθεί μεταξύ σας η επιστολή (αυτή), κάμετε να αναγνωσθεί και εις την εκκλησία των Λαοδικέων, και την (επιστολή) εκ Λαοδικείας να αναγνώσετε και εσείς*» (Κολοσσαείς Δ/4:16).

Οι απόστολοι λοιπόν εξακολούθησαν να διδάσκουν τις εντολές του νόμου του Μωυσή και αυτό το βλέπουμε και από τις επιστολές τους στην Καινή Διαθήκη, **που συχνά ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΟ την Παλαιά Διαθήκη** για να επιβεβαιώσουν τη διδασκαλία τους. Διαβάζουμε ότι ο Παύλος όταν βρισκόταν στην Θεσσαλονίκη, **κατά τη συνήθειά του**, πήγαινε τα Σάββατα στη συναγωγή των Ιουδαίων και «*διελέγετο μετ' αυτών από των Γραφών*» (Πράξεις ΙΖ/17:2). Μέσα από τις "Γραφές", από τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, τους μιλούσε ο Παύλος, στα οποία ήταν και ο νόμος του Μωυσή, ο οποίος ήταν «*αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον*» από την πρώτη αποστολική εκκλησία (Πράξεις ΙΕ/15:19-21).

2. Η ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Όσοι δεν έχουν τον αποκαλυπτικό Λόγο της Γραφής εμμένουν και ισχυρίζονται με αυθαίρετο τρόπο (χωρίς τεκμηριωμένες αποδείξεις) ότι η εντολή των δεκάτων καταργήθηκε στην περίοδο της Καινής Διαθήκης και το ισχυρό και αδιάσειστο επιχείρημά τους είναι: "...**Αφού η Καινή Διαθήκη δεν αναφέρει καθαρά** (κατά την άποψή τους), **ούτε επαναλαμβάνει την εντολή των δεκάτων, άρα καταργήθηκαν και μπορούμε να δίνουμε κατά την προαίρεση της καρδιάς μας**".

ΠΡΟΣΕΞΤΕ! Εδώ υπάρχει ένας πολύ ισχυρός και αξιόπιστος αντίλογος, που ανατρέπει ριζικά το παραπάνω επιχείρημα: "Όπως εσύ λέγεις ότι η Καινή Διαθήκη δεν γράφει ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ τα δέκατα και εγώ σου λέγω ότι επίσης δεν γράφει και ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΝΟΥΜΕ, **ποιος** από τους δύο μας έχει δίκιο, εσύ ή εγώ;" Με αυτό το επιχείρημα κανένας από εμάς δεν έχει δίκιο και για να οδηγηθούμε στην αποκάλυψη της αλήθειας, θα πρέπει να εξετάσουμε τον Λόγο

του Θεού σύμφωνα με τον ερμηνευτικό κανόνα που μας δίνει ο Ησαΐας στο κεφάλαιο ΚΗ/28, ο οποίος είναι το πνευματικό "**κλειδί**" που ξεκλειδώνει τα "δυσνόητα" της Γραφής, που οι αμαθείς και οι αστήρικτοι διαστρεβλώνουν (Β' Πέτρου Γ/3:16).

(α) ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΗΣΑΪΑ: Ο προφήτης Ησαΐας αναφερόμενος στο θέμα της ερμηνείας και της διδασκαλίας του Λόγου του Θεού λέγει: *«Ποιος θέλει διδάξει την ΣΟΦΙΑΝ; και ποιος θέλει κάμει να καταλάβει την ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ; αυτοί είναι ως βρέφη απογεγαλκτισμένα, απεσπασμένα από των μαστών....»* (Ησαΐας ΚΗ/28:9). Είναι ένα ερώτημα, που είναι δύσκολο να απαντηθεί από ανθρώπινη πλευρά, γιατί κανένας δεν μπορεί να διδάξει τη σοφία και να μπορέσει να κάνει τον άνθρωπο να καταλάβει τη διδασκαλία του Θεού, παρά μόνον ο ίδιος ο Θεός.

Ο Λόγος του Θεού σαν σύνολο δεν είναι ένα νομικό κείμενο, που να λέγει άρθρο 1, άρθρο 2, άρθρο 3, κλπ, και μετά να δίνει διευκρινίσεις με παραγράφους 1, 2, 3, κλπ, αλλά είναι όπως ακριβώς το περιγράφει ο Ησαΐας: *«...Και ο λόγος του Κυρίου θέλει εἶσθαι προς αυτούς διδασκαλία ἐπὶ διδασκαλίαν, διδασκαλία ἐπὶ διδασκαλίαν, στίχος ἐπὶ στίχον, στίχος ἐπὶ στίχον, ὀλίγον ἐδῶ, ὀλίγον ἐκεῖ...»* (Ησαΐας ΚΗ/28:10,13). Τον Λόγο του Θεού για να τον εννοήσει κάποιος δεν μπορεί να τον πάρει ξεκομμένο, αλλά σαν ένα ενιαίο σύνολο, θα αρχίσει να εξετάζει διδασκαλία με διδασκαλία, κεφάλαιο με κεφάλαιο, στίχο με στίχο, εδάφιο με εδάφιο, ὀλίγον ἐδῶ και ὀλίγον ἐκεῖ.

Αυτό σημαίνει **πνευματική ερμηνεία**, παίρνεις δηλαδή μια διδασκαλία από ἐδῶ, μια ἄλλη διδασκαλία από ἐκεῖ, παίρνεις ένα στίχο (εδάφιο) από το ένα μέρος και ένα στίχο από το ἄλλο μέρος της Γραφής, βρίσκεις λίγο ἐδῶ και λίγο παραπέρα και στο τέλος δημιουργείς ένα θαυμαστό οικοδόμημα, το οποίο σαν ένα καλλιτεχνικό παζλ συναρμολογείται και **δένει τέλεια**, σαν να γράφτηκε ὅλο το κείμενο μαζί από έναν ἄνθρωπο και σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο.

Όσοι δεν ερμηνεύουν σωστά (πνευματικά) τον Λόγο, με τον

παραπάνω τρόπο, τον οποίο δείχνει ο Λόγος του Θεού και ακολουθούν δικό τους λάθος τρόπο (ακούσια ή εκούσια), θα παγιδευτούν, με αποτέλεσμα να συντριφθούν και να στραφούν προς τα πίσω, όπως πολύ γλαφυρά αναφέρει ο Ησαΐας: «...*Διά να περιπατήσουν και να προσκώσουν εις τα οπίσω και να συντριφθούν και να παγιδευθούν και να πιασθούν*» (Ησαΐας ΚΗ/28:13). Για να μην προσκόψουμε και συντριφθούμε και για να μην παγιδευτούμε και πιαστούμε στην παγίδα της πλάνης του εχθρού της ψυχής μας, πρέπει τον Λόγο να τον ερμηνεύουμε **"ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ"** και τότε οι παγίδες του Διαβόλου θα γίνουν "μπούμερανγκ" για τις πονηρές δυνάμεις του.

(β) ΕΡΜΗΝΕΙΑ "ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ": Στο κεφάλαιο ΙΒ/12 του βιβλίου της Εξόδου, έχουμε πολλές τυπολογίες, αλλά θα αναφερθούμε μόνο σε μία, μέσα στην οποία κρύβονται και οι υπόλοιπες: Είχε διατάξει ο Θεός τους Ισραηλίτες δια μέσου του Μωυσή, για να αποφύγουν την επερχόμενη κρίση, όπου «παν πρωτότοκο» στη Γη της Αιγύπτου θα εξολοθρευέτο, να σφάξουν ένα ΑΡΝΙ, το οποίο θα ήταν «τέλειον, αρσενικόν και ενιαύσιον» και να βάλουν το αίμα του «*επί τους παραστάτες και επί το ανώφλιον της θύρας των οικιών τους*» (Εξοδος ΙΒ/12:5-7), ώστε όταν θα προσπερνούσε ο εξολοθρευτής άγγελος, να τους προσπερνούσε και δεν θα επέφερε κρίση στα πρωτότόκά τους.

Στα παραπάνω εδάφια υπάρχουν πολλές τυπολογίες, αλλά δεν είναι του παρόντος για να τις αναλύσουμε και θα αναφερθούμε στην αμέσως επόμενη τυπολογία που έχει άμεση σχέση με το θέμα που εξετάζουμε: «...*Και θέλουν φάγει το κρέας την νύκτα εκείνην, ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ· με άζυμα, και με χόρτα πικρά θέλουν φάγει αυτό· μη φάγετε απ' αυτού ΩΜΟΝ, μηδέ ΒΡΑΣΤΟΝ εν ύδατι, αλλά ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ...*» (Εξοδος ΙΒ/12:8-9).

Όλοι γνωρίζουμε τυπολογικά ότι το ΑΡΝΙ εδώ συμβολίζει τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, ο οποίος είναι το «*αρνίον το εσφαγμένο προ καταβολής κόσμου*». Ο Ιησούς όμως είναι **και** Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» («*Εν αρχή*

ήτο ο Λόγος και ο Λόγος ήτο ΠΡΟΣ τον Θεό...» - Ιωάννης Α/1:1 και Αποκάλυψη ΙΘ/19:9), είναι και ο ΑΡΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Εδώ τυπολογικά, μας διατάσσει ο Κύριος να «φάμε» τον Λόγο Του, όχι κατά γράμμα όπως ακριβώς αναγράφεται, αλλά με αποκάλυψη του Λόγου Του, δεν πρέπει δηλαδή να τον «τρώμε» **ωμό** (όπως είναι γραμμένος), ούτε **βραστό** (να δίνουμε ανθρώπινες ερμηνείες κατά το δοκούν), αλλά να τον τρώμε **«οπτόν εν πυρί»**, ψημένο στη φωτιά του αγίου Πνεύματος του Θεού, να έχουμε δηλαδή αποκαλυπτικό λόγο.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για λεπτομέρειες τι σημαίνει ερμηνεία "**οπτόν εν πυρί**" συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "**ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ**" (κωδικός 33).

(γ) ΓΕΝΙΚΟΙ ΒΙΒΛΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ: Σύμφωνα με το "κλειδί" ερμηνείας που μας δίνει ο Ησαΐας, ώστε να μπορέσουμε να φάμε τον Λόγο "οπτόν εν πυρί" και να οδηγηθούμε στο σωστό συμπέρασμα, θα πρέπει να ακολουθήσουμε μερικούς γενικούς **Βιβλικούς κανόνες ερμηνείας**, για οποιοδήποτε θέμα της Γραφής εξετάζουμε, που όταν τους εφαρμόσουμε τα συμπεράσματά μας θα είναι ασφαλή και αξιόπιστα.

Οι πιο βασικοί κανόνες είναι: **Δεν εξετάζουμε** ποτέ ένα εδάφιο μεμονωμένα, αλλά πάντα σύμφωνα με τα συμφραζόμενα εδάφια πριν και μετά από αυτό. **Εξετάζουμε** εάν υπάρχει πλήρης συμφωνία των εδαφίων μεταξύ τους, χωρίς να αντιφάσκουν, ενώ θα βρίσκονται σε διαφορετικά βιβλία μέσα στην Βίβλο. **Εξετάζουμε** τις πολιτικοκοινωνικές συνθήκες της εποχής που αναφέρεται το εδάφιο, λαμβάνοντας υπόψη επικρατούντα τα ήθη και τα έθιμα. **Δίνουμε** πρωτεύουσα θέση στο πρωτότυπο θεόπνευστο κείμενο και όχι στις μεταφράσεις, οι οποίες σε πολλές περιπτώσεις αλλοιώνουν την έννοια των λέξεων.

Έχοντα υπόψη τα παραπάνω και το γεγονός ότι, τόσο ο απόστολος Παύλος, όσο και οι λοιποί συγγραφείς της Καινής Διαθήκης, δεν χρησιμοποίησαν στα κείμενά του τη λέξη "δέκατο", δεν σημαίνει ότι απορρίπτουν την εντολή του Θεού για τα δέκατα στην

περίοδο μετά την Πεντηκοστή. Αυτό το γεγονός (της χρήσης δηλαδή διαφορετικής ορολογίας), το συναντάμε συχνά μέσα στην Καινή Διαθήκη, σε πολλές περιπτώσεις. Για παράδειγμα, ενώ ο Ιησούς είπε ότι ο άνθρωπος για να σωθεί πρέπει "**να γεννηθεί άνωθεν**", δηλαδή να αναγεννηθεί (Ιωάννης Γ/3:3), οι απόστολοι δεν χρησιμοποίησαν στις επιστολές τους αυτή την ορολογία, παρ' όλο που συχνά διακήρυτταν τη σωτηρία δια πίστεως στο λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού επάνω στον Γολγοθά.

Ενώ ο Ιησούς πολύ συχνά μιλούσε για τη "**γένενα**" (Ματθαίος Ε/5:22,29, Ι/10:28, ΚΓ/23:23, κλπ), ο Παύλος χρησιμοποιούσε διαφορετικές ορολογίες για να διδάξει επάνω σ' αυτό το γεγονός (βλ. Ρωμαίους Ε/5:9, Α' Θεσσαλονικείς Α/1:10, Β' Θεσσαλονικείς Α/1:9, κλπ). Θα ήταν ανόητο να πούμε ότι ο Παύλος ερχόταν σε αντίθεση με τον ο Ιησού, έχοντας διαφορετική διδασκαλία στο θέμα αυτό! Ο Παύλος δίδασκε αυτά που του αποκάλυψε ο Κύριος, απλά χρησιμοποιούσε διαφορετικούς όρους, οι οποίοι ταυτίζονταν με τους όρους της διδασκαλίας του Ιησού.

Ο Ιησούς επιδοκίμασε την εντολή του δεκάτου (Ματθαίος ΚΓ/23:23), αλλά και ο Παύλος την επιδοκίμασε, με ένα τελείως διαφορετικό τρόπο, χωρίς να χρησιμοποιήσει τον όρο "δέκατο" (Α' Κορινθίους Θ/9:13-14), γεγονός για το οποίο θα αναφερθούμε στη συνέχεια με λεπτομέρειες.

Εάν στην περίοδο του νόμου ανήκε **ΜΟΝΟ το ένα δέκατο** στον Θεό, όταν ακόμα η αμαρτία σκεπαζόταν με τις θυσίες των ζώων, τώρα στην περίοδο της χάρις που ζούμε και που είμαστε λυτρωμένοι με τη μοναδική θυσία του Ιησού και έχουμε ελευθερωθεί από τη δυναστεία του Διαβόλου, **ΟΛΑ ΤΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΜΑΣ** ανήκουν στον Κύριο: *«Του Κυρίου είναι η γη και το πλήρωμα αυτής· η οικουμένη και οι κατοικούντες εις αυτήν»* (Ψαλμός ΚΔ/24:1 -Διάβασε: Ησαΐας ΜΒ/42:5, Έξοδος Θ/9:29, ΙΘ/19:5, Ιώβ ΜΑ/41:11, Ψαλμός Ν/50:12, Α' Κορινθίους Ι'/10: 26, κλπ). Ο Θεός δεν έχει ανάγκη τα υπάρχοντά μας, είναι όλα δικά Του γιατί Αυτός μας τα έχει δώσει, έχει ανάγκη

να Του προσφέρουμε την καρδιά μας και όταν το κάνουμε αυτό, τότε όλες οι ευλογίες αρχίζουν να ρέουν πλούσια: *«Υιέ μου, δος την καρδιάν σου εις Εμέ, και ας προσέχουν οι οφθαλμοί σου εις τας οδούς μου»* (Παροιμίες ΚΓ/23:26).

3. Ο ΙΗΣΟΥΣ "ΓΕΜΙΣΕ" ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΤΩΝ ΔΕΚΑΤΩΝ

Για το δέκατο αναφέρθηκε και ο Ιησούς όταν επέπληττε τους Φαρισαίους για την υποκρισία τους, χρησιμοποιώντας τον όρο "**αποδεκατίζετε**" (Ματθαίος ΚΓ/23:23, Λουκάς ΙΑ/11:42, κλπ). Ο Ιησούς ευρισκόμενος και ο ίδιος "υπό νόμο", ήταν υποταγμένος στο νόμο, που σημαίνει ότι **τηρούσε την εντολή των δεκάτων**, όπως τηρούσε και όλες τις εντολές του Μωυσή και το επιβεβαίωσε όταν διακήρυξε ότι δεν ήρθε να καταργήσει το νόμο, αλλά ήρθε για να τον "πληρώσει", ήρθε για να του δώσει το σωστό περιεχόμενο, που οι συμπατριώτες Του είχαν πέσει στον στείρο τυπικισμό, έχοντας προσθέσει πλήθος ανθρωπίνων διατάξεων, που για το λαό ήταν ένα δυσβάσταχτο φορτίο.

Οι θρησκευτικοί ηγέτες στην εποχή του Ιησού ήσαν πολύ αυστηροί με τον δεκατισμό των υπαρχόντων τους, δίνοντας δέκατα ακόμα και για ασήμαντα μικροκηπευτικά προϊόντα, όπως ήταν ο δυόσμος και ο άνηθος, αλλά στερούσαν από το λαό, **αυτά που πραγματικά διακήρυττε ο νόμος**, δηλαδή τη δικαιοσύνη, το έλεος, την πίστη και την αγάπη του Θεού, αρχές οι οποίες εξακολουθούν να ισχύουν και στην περίοδο της χάρης, που ζούμε εμείς σήμερα. Ο Ιησούς με αυστηρά λόγια τους είπε: *«Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί, διότι αποδεκατίζετε το ηδύοσμον και το άνηθον και το κύμινον, και αφήσατε τα βαρύτερα του νόμου, την ΚΡΙΣΙΝ και τον ΕΛΕΟΝ και την ΠΙΣΤΙΝ· ταύτα έπρεπε να πράττετε και εκείνα να μη αφήνετε»* (Ματθαίος ΚΓ/23:23).

Προσέξτε τη διατύπωση του Ιησού Χριστού, ο οποίος εάν ήθελε να καταδικάσει ή να καταργήσει τα δέκατα, η στιγμή αυτή ήταν η πλέον κατάλληλη για να το κάνει, όχι μόνο δεν το έκανε, αλλά εξήρε **τις αρχές του νόμου** που έπρεπε να ακολουθούν και

να διδάσκουν οι θρησκευτικοί άρχοντες του Ισραήλ, τις οποίες εάν εφαρμόζαν σωστά, τότε θα έπρεπε και τα άλλα να μην αφήνουν (*«...και εκείνα μη αφήνετε»*) και στην προκειμένη περίπτωση όταν έλεγε "και τα άλλα" αναφερόταν στον δεκατισμό. Ο Ιησούς με τα λόγια αυτά "γέμισε" το νόμο του Θεού, τον οποίο είχαν αλλοιώσει και τον είχαν αντικαταστήσει με ανθρώπινα εντάλματα.

Ο Ιησούς καυτηρίασε την υπακοή στο νόμο, όταν δεν γίνεται με αγάπη. Ο Λουκάς αναφερόμενος στο ίδιο γεγονός, προσθέτει και την αγάπη: *«Αλλ' ουαί εις εσάς τους Φαρισαίους, διότι αποδεκατίζετε το ηδύοσμον και το πήγανον και παν λάχανον, και παραβλέπετε την κρίσιν και την ΑΓΑΠΗΝ του Θεού· ταύτα έπρεπε να κάμετε και εκείνα να μη αφήσετε»* (Λουκάς ΙΑ/11:42).

Για παράδειγμα, αυτό το βλέπουμε και στην περίπτωση με την μοιχαλίδα γυναίκα, την οποία έφεραν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι μπροστά στον Ιησού Χριστό για να Τον παγιδεύσουν (Ιωάννης Η/8:3-1). Ο Ιησούς γνώριζε ότι σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή η γυναίκα αυτή έπρεπε να λιθοβοληθεί (Λευιτικό Κ/20:10, Δευτερονόμιο ΚΒ/22:22). Ο Ιησούς, χωρίς να παραβεί το νόμο, τους είπε κάτι που τους έφερε σε αμηχανία και σύγχυση και στο τέλος τους προκάλεσε εντροπή, τους είπε πολύ απλά (παραφράζοντας λίγο τα λόγια), *"...ναι, έχετε δίκιο, αυτό λέγει ο Μωυσής, ας ρίξει λοιπόν πρώτος την πέτρα, αυτός που είναι αναμάρτητος"*. Ο Ιησούς στην περίπτωση αυτή "γέμισε" το νόμο, οι θρησκευτικοί άρχοντες ήθελαν να εφαρμόσουν το νόμο, αλλά τους έλειπε η δικαιοσύνη, η αγάπη και το έλεος του νόμου.

Ο Ιησούς επιδοκίμασε το νόμο για τα δέκατα, γνωρίζοντας ότι αυτό ήταν εντολή του Θεού πριν το νόμο του Μωυσή, που έπρεπε να εκτελεσθεί, όχι με τον τρόπο που ζητούσαν οι άρχοντες του λαού, αλλά με τον τρόπο που ο Θεός τον έθεσε, δίνουμε με αγάπη, με χαρά, με ευφροσύνη, δίνουμε για να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη της καρδιάς μας.

. . . / / / . . .

4. ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ (Α' Κορινθίους 9:13-14)

- **Κείμενο Βάμβα:** *«Δεν εξεύρετε ότι οι εργαζόμενοι τα ιερά εκ του ιερού τρώγουσιν, οι ενασχολούμενοι εις το θυσιαστήριον μετά του θυσιαστηρίου λαμβάνουσι μερίδιον; Ούτω και ο Κύριος διέταξεν, οι κηρύττοντες το ευαγγέλιον να ζώσιν εκ του ευαγγελίου....».*
- **Αρχαίο κείμενο:** *«...Ουκ οίδατε ότι οι τα ιερά εργαζόμενοι (τα) εκ του ιερού εσθίουσιν, οι τω θυσιαστηρίω παρεδρεύοντες τω θυσιαστηρίω συμμερίζονται; Ούτως και ο Κύριος διέταξεν τοις το ευαγγέλιον καταγγέλλουσιν εκ του ευαγγελίου ζην».*

Μέρος ΠΡΩΤΟ

Με τα παραπάνω εδάφια ο Παύλος χρησιμοποίησε το νόμο του Μωυσή για να στηρίξει τη συντήρηση των εργατών του Κυρίου. Ίσως κάποιος αφελώς να αναρωτηθεί τι σχέση έχουν τα εδάφια αυτά με τα δέκατα. Έχουν άμεση σχέση γιατί "**οι εργαζόμενοι τα ιερά**" ήσαν οι ιερείς οι οποίοι συντηρούντο αποκλειστικά με το προσφερόμενο δέκατο. Εδώ έχουμε ένα από τα **πιο ισχυρά επιχειρήματα της Καινής Διαθήκης** ότι ο δεκατισμός ισχύει και σήμερα στην περίοδο της χάρις, χωρίς όμως να χρησιμοποιείται κατ' ανάγκη ο όρος δέκατο, αφού ήταν γνωστό ότι οι ιερείς τρέφονταν με τα δέκατα, που σημαίνει εάν αναφερόταν και ο δέκατο, θα ήταν **πλεονασμός**, γεγονός που σε ορισμένες περιπτώσεις μέσα στην Βίβλο αυτό γίνεται για να δοθεί έμφαση.

Έχουμε αναφέρει με λεπτομέρειες τις περιπτώσεις που οι ιερείς συντηρούντο με τα **δέκατα**. Εκτός όμως από τον δεκατισμό, οι ιερείς ("**οι εργαζόμενοι τα ιερά**") συντηρούντο και με τις **προσφορές** που γινόντουσαν και που διακρίνονται σε τέσσερις κατηγορίες: **Προσφορά διά πυρός ή ολοκαυτώματος, προσφορά περί αμαρτίας ή περί παραβάσεως, προσφορά εξ αλφίτων και ειρηνική προσφορά**. Από τα ζώα που θυσιάζονταν ή από τα αγαθά που προσφέρονταν, μερίδιο είχαν και οι ιερείς και θα αναφέρουμε μερικές χαρα-

κτηριστικές περιπτώσεις:

- (α) «*Το δε εναπολειφθέν εκ τούτων θέλουν φάγει ο ΑΑΡΩΝ και οι ΥΙΟΙ αυτού· άζυμον θέλει τρώγεσθαι εις τον άγιον τόπον εις την αυλή της σκηνης του μαρτυρίου θέλουν τρώγει αυτό...*» (Λευιτικό ς'/6:16).

Εδώ πρόκειται για προσφορά **εξ αλφίτων**, η οποία αποτε-
λείτο από αλεύρι, σιμιγδάλι, αλάτι και λάδι και έπρεπε ο άρτος να
είναι άζυμος και όχι ένζυμος. Μέρος από την προσφορά καιγόταν
στο θυσιαστήριο και μέρος αυτής την έδιναν στους ιερείς.

- (β) «*Ο ΙΕΡΕΥΣ ο προσφέρων αυτήν περί αμαρτίας θέλει τρώγει
αυτήν· εις τον άγιον τόπον θέλει τρώγεσθαι, εις την αυλή της
σκηνης του μαρτυρίου*» (Λευιτικό ς'/6:16 και Ζ'/7:6).

Εδώ έχουμε προσφορά περί αμαρτίας, στην οποία γινόντου-
σαν **θυσίες ζώων** για την κάλυψη των αμαρτιών του αμαρτωλού
κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και από τις προσφορές
αυτές έτρωγαν και ιερείς.

- (γ) «*Και πάσα υψουμένη προσφορά εκ πάντων των ΑΓΙΑΣΜΕΝΩΝ
ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ των υιών Ισραήλ, την οποίαν προσφέρουν εις τον
ιερέα, θέλει είσθαι αυτού. Αυτού λοιπόν θέλουν είσθαι τα αγια-
ζόμενα παντός ανθρώπου· ό,τι έκαστος δίδει εις τον ιερέα, θέλει
είσθαι αυτού*» (Αριθμοί Ε'/5:9-10).

Η προσφορά αυτή, δεν αφορούσε θυσία ζώων ή προσφορά
δημητριακών, αλλά αποτελείτο από "αγιασμένα πράγματα" των
υιών Ισραήλ, τα οποία πρόσφεραν στον ιερέα.

- (δ) «*Κατ' εκείνον τον καιρόν εξεχώρισεν ο Κύριος την φυλήν του
Λευϊ, διά να βαστάζει την ΚΙΒΩΤΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ του Κυ-
ρίου, να παρίσταται ενώπιον του Κυρίου διά να υπηρετεί Αυτόν,
και να ευλογεί εν τω ονόματι Αυτού, έως της ημέρας ταύτης.....
....Διά τούτο δεν έχουν οι Λευϊται μερίδιον ή κληρονομίαν μετα-
ξύ των αδελφών αυτών· Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ
ΑΥΤΩΝ, καθώς Κύριος ο Θεός σου υπεσχέθη εις αυτούς*» (ΔΕΥΤΕ-
ρονόμιο Ι'/10:8-9).

Ο Θεός ξεχώρισε τη φυλή Λευί για να έχει αποκλειστική υπηρεσία ενώπιόν Του (πλήρης αφιέρωση και απασχόληση), γι' αυτό και δεν έδωσε μερίδιο ή κληρονομία στη φυλή αυτή, όπως έδωσε στις υπόλοιπες ένδεκα φυλές του Ισραήλ. Η τροφή τους θα ήταν τα **δέκατα** και οι **προσφορές** του λαού.

Τυπολογικά, εφόσον οι ιερείς ζούσαν από τα δέκατα και τις προσφορές, το ίδιο και οι σημερινοί λειτουργοί που ασχολούνται **αποκλειστικά** στην υπηρεσία του Κυρίου και δεν ασκούν άλλο βιοποριστικό επάγγελμα (καθόσον σήμερα οι κοινωνικές συνθήκες δεν είναι οι ίδιες με τις εποχές εκείνες), μπορούν να συντηρούνται από τα δέκατα και τις προσφορές των πιστών. Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε εκτενέστερα σε επόμενα κεφάλαια.

Μέρος ΔΕΥΤΕΡΟ

Επανερχόμαστε στα λόγια του Παύλου που λέγει ότι οι εργαζόμενοι στα ιερά τρώγουν από τα ιερά και οι ασχολούμενοι στο θυσιαστήριο λαμβάνουν μερίδιο από το θυσιαστήριο. Εδώ θα επισημάνουμε δύο βασικές λεπτομέρειες, που μας οδηγούν στην αλήθεια, εάν δηλαδή σήμερα ισχύουν ή όχι τα δέκατα.

Το πρώτο στοιχείο που έχουμε είναι ότι ο Παύλος μιλώντας για το θέμα αυτό χρησιμοποιεί δύο ρήματα **σε ενεστώτα χρόνο**, που σημαίνει ότι αυτό που έλεγε γινόταν την περίοδο εκείνη. Λέγει «*τρώγουσιν*» (αρχ. "εσθίουσιν") και «*λαμβάνουσι*» (αρχ. "συμμερίζονται"). Το στοιχείο αυτό μας οδηγεί στο επόμενο στοιχείο.

Το δεύτερο στοιχείο είναι ότι ο δεκατισμός που δόθηκε με το νόμο του Μωυσή ίσχυε ακόμα και δεν είχε καταργηθεί, όταν ο Παύλος έγραφε τα λόγια αυτά στους Κορίνθιους. Η Α' επιστολή προς Κορινθίους γράφτηκε στο διάστημα μεταξύ 54 - 58 μΧ, ο δε ναός στην Ιερουσαλήμ και το Λευιτικό σύστημα ήσαν ακόμα σε ισχύ, γιατί καταστράφηκαν αργότερα το 70 μΧ από τις Ρωμαϊκές λεγεώνες. Αυτό σημαίνει πως όταν έγραφε ο Παύλος τα λόγια αυτά τους αγίους της εκκλησίας της Κορίνθου, αυτοί μπορούσαν πολύ εύκολα να καταλάβουν τι ακριβώς ήθελε ο Παύλος να τους πει.

Άλλωστε αυτό, δεν ήταν κάτι το πρωτόγνωρο για τους Κοείνθιους πιστούς, ως πρώην ειδωλολάτρες, γιατί στους ειδωλολατρικούς ναούς στην Ελλάδα οι ιερείς συντηρούντο από τους ναούς που υπηρετούσαν.

Εδώ υπάρχει και ο αντίλογος από τους αντιφρονούντες, από αυτούς που διδάσκουν ότι το δέκατο δεν ισχύει πλέον στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, λένουν: "Πράγματι την περίοδο εκείνη ίσχυε το Λευιτικό σύστημα και ο δεκατισμός, αλλά ίσχυε μόνο μεταξύ των Ιουδαίων που δεν είχαν πιστεύει στον Ιησού και εξακολουθούσαν να μένουν στο προηγούμενο θρησκευτικό καθεστώς, κάτι που δεν ίσχυε πλέον για την εκκλησία του Χριστού!"

Ίσως ο ισχυρισμός αυτός να φαινόταν φαινομενικά σωστός, εάν δεν υπήρχε η συνέχεια των λόγων Παύλου, ο οποίος ξεκαθαρίζει την κατάσταση ότι αναφερόταν ειδικά για το σώμα της εκκλησίας του Χριστού, λέγει *«έτσι (αρχ. "οὕτως") και ο Κύριος διέταξε, οι κηρύττοντες το ευαγγέλιο να ζουν από το ευαγγέλιο»*. Με απλά λόγια τους λέγει ότι "...όπως οι ιερείς και οι Λευίτες εξακολουθούν να συντηρούνται από τα δέκατα και τις προσφορές του λαού Ισραήλ, **με τον ίδιο τρόπο** θα συντηρούνται και οι υπηρέτες της εκκλησίας.

Ο Παύλος χρησιμοποίησε σαν πρότυπο τι γινόταν στην Παλαιά Διαθήκη για τη συντήρηση των εργατών του Κυρίου στη νέα περίοδο που ξεκίνησε μετά την Πεντηκοστή. Ο Θεός καθιέρωσε το δέκατο για να υποστηριχθούν οι λειτουργοί και υπηρέτες κάτω από το νόμο πριν και κάτω από τη χάρη μετά. Ο Ιησούς είπε ότι ο εργάτης είναι άξιος του μισθού του (Ματθαίος 10:10, Λουκάς 10:7).

Ο απόστολος Παύλος αναφέρει ένα ακόμα επιχείρημα για τα παραπάνω: *«...Διότι εις τον νόμο του Μωυσή είναι γεγραμμένον· Δεν θέλεις εμφράξει το στόμα βοός αλωνίζοντος. Μήπως μέλει τον Θεόν περί των βοών;»*. Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε στο κεφάλαιο που θα ασχοληθούμε ειδικά με τους "μισθωτούς εργάτες" (Κεφάλαιο 13ο) και το "αδάπανον" ευαγγέλιο (Κεφάλαιο 14ο).

. . . / / / . . .

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΠΟΡΑΣ και ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

1. ΕΝΑΣ ΝΟΜΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙ

Μέσα στον Λόγο του Θεού υπάρχει ένας νόμος, που η τήρησή του από τον πιστό ανοίγει τους καταρράκτες των ευλογιών του ουρανού, είναι ο νόμος της σποράς και του θερισμού: *«Μη πλανήσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει»* (Γαλάτες 5'/6:7). Απλή αλήθεια, ότι σπέρνουμε αυτό και θερίζουμε, είναι αδύνατο για παράδειγμα να σπείρουμε φασόλια και να φυτρώσουν κολοκύθια, αυτό αντιβαίνει στο νόμο που ο Θεός έχει θέσει μέσα στη δημιουργία Του.

Ο νόμος της σποράς και του θερισμού άρχισε να ισχύει αμέσως όταν ο Θεός δημιούργησε τη Γη και αυτός ο νόμος δεν θα καταργηθεί όσο υπάρχει η Γη: *«Εν όσω μένει γη, ΣΠΟΡΑ και ΘΕΡΙΣΜΟΣ, και ψύχος και καύμα, και θέρος και χειμών, και ημέρα και νύξ, δεν θέλουνσι παύσει»* (Γένεση 1/8:22). Όταν ο Ιησούς εξήγησε την παραβολή του σπορέα έδωσε έναν αποκαλυπτικό λόγο ότι κάθε τομέας της βασιλείας του Θεού στηρίζεται στο νόμο της σποράς και του θερισμού: *«ΟΥΤΩΣ είναι η βασιλεία του Θεού, ως εάν άνθρωπος ρίψει τον σπόρον επί της γης, και (αυτός) κοιμάται και σηκώνεται νύκτα και ημέραν, και ο σπόρος βλαστάνει και αυξάνει καθώς αυτός δεν εξεύρει»* (Μάρκος 4/4:26-27).

Ο γεωργός ρίχνει το σπόρο και μετά κοιμάται με ησυχία, γνωρίζοντας ότι αυτό που έσπειρε θα βλαστήσει και θα αυξηθεί. Πως όμως γίνεται αυτό, **ο ίδιος δεν το γνωρίζει**, γιατί αυτό το έχει φροντίσει ο Δημιουργός. Ο πιστός που σπέρνει πνευματικά και υλικά, πρέπει να εφησυχάζει και να εμπιστεύεται τον Θεό ότι ο σπόρος του θα βλαστήσει, θα αυξηθεί, θα καρποφορήσει και όταν θα έρθει η καιρός της σοδειάς, τότε θα τον θερίσει.

Ο νόμος της σποράς και του θερισμού δεν αφορά μόνο την

υλική δημιουργία, αφορά και την **πνευματική δημιουργία**. Σπέρνουμε αγάπη, θερίζουμε αγάπη. Σπέρνουμε υλικά αγαθά βο-
ηθείας, θερίζουμε ευλογίες. Σπέρνουμε πίστη, καλοσύνη, συγχω-
ρητικότητα, θερίζουμε αυτό που σπείραμε. Αυτό που σπέρνουμε
το γνωρίζουμε από τους καρπούς του: «...*Από των καρπών αυτών
θέλετε γνωρίσει αυτούς*» (Ματθαίος Ζ/7:20). Εάν σπέρνουμε σπόρους
πόνου, κατάκρισης, ασυγχωρησίας, θα θερίσουμε αυτό που σπεί-
ραμε και αυτό θα το δούμε από τα αποτελέσματα.

Ας θυμηθούμε την αφήγηση από τον Κύριο Ιησού της ιστο-
ρίας του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου (βλ. Λουκάς, κεφ.Ις'/16),
όπου ο μεν πλούσιος βρέθηκε στο κατώτερο μέρος του Άδη στο
οποίο πήγαιναν οι ψυχές των αδίκων και υπήρχε βασανισμός, ο δε
ταπεινός Λάζαρος βρέθηκε στον κόλπο του Αβραάμ όπου πήγαι-
ναν προ Χριστού οι ψυχές των δικαίων. Όταν, σε κάποια περίπτω-
ση ζήτησε ο πλούσιος (το όνομα του οποίου δεν αποκαλύπτει η Γρα-
φή), να στείλει ο Αβραάμ τον Λάζαρο με λίγο νερό για να δροσίσει
τη γλώσσα του, γιατί βασανιζόταν, αυτός του απάντησε: «*Τέκνον,
εnthymήθητι ότι εσύ απόλαυσες τα αγαθά σου εις την ζωή σου, και ο
Λάζαρος ομοίως (απόλαυσε) τα κακά· τώρα ούτος μεν παρηγορείται, συ
δε βασανίζεσαι...*» (Λουκάς Ις'/16:25).

Από το περιστατικό αυτό, φαίνεται πολύ καθαρά ότι ο νόμος
της σποράς και του θερισμού, μας ακολουθεί και στην άλλη ζωή,
στην αιωνιότητα. ΠΡΟΣΞΕΤΕ: **Ο πλούσιος δεν πήγε στον Άδη
επειδή ήταν πλούσιος**, αλλά πήγε επειδή έσπειρε αδικία, αδια-
φορία για τον φτωχό και τον πεινασμένο, επειδή έσπειρε πλεονε-
ξία και απόρριψη του Θεού και αυτό που έσπειρε εδώ στη Γη, τον
ακολούθησε και στην αιωνιότητα. Αντίθετα, η ταπεινότητα της καρ-
διάς του Λαζάρου, που εκζητούσε τον Θεό στη ζωή του, τον οδή-
γησε στην αιώνια απόλαυση του προσώπου του Θεού.

Ο Παύλος λέγει ότι ο Θεός «*θέλει αποδώσει εις έκαστον κατά
τα ΕΡΓΑ αυτού*» (Ρωμαίους Β/2:6). Όλοι, δίκαιοι και άδικοι, μια ημέρα
θα βρεθούμε, ή μπροστά στο **βήμα του Χριστού** (οι δίκαιοι /Βλ.Ρω-

μαίους 14/14:10), ή μπροστά στον μεγάλο **Λευκό θρόνο** (οι άδικοι /Βλ.Αποκάλυψη Κ/20:11), όπου θα αποδώσουμε λόγο για τα πεπραγμένα μας εδώ στη Γη και όταν ο Παύλος λέγει "**κατά τα έργα μας**", εννοεί πρώτιστα τα πνευματικά μας έργα, τα οποία θα κριθούν εάν έχουν οικοδομηθεί με άχυρο ή με χρυσάφι, εάν έχουν οικοδομηθεί ή επάνω στο ένα θεμέλιο που έθεσε ο Κύριος Ιησούς, ή επάνω σε μάταιες ανθρώπινες ενέργειες: *«Το έργον εκάστου θέλει φανερωθεί· διότι η ημέρα θέλει φανερώσει αυτό, επειδή διά πυρός ανακαλύπτεται· και το πυρ θέλει δοκιμάσει το έργον εκάστου οποίον είναι. ΕΑΝ το έργον κάποιου, το οποίον επωκοδόμησε μένει, **θέλει λάβει μισθόν**, ΕΑΝ το έργον κάποιου κατακαεί, **θέλει ζημιωθεί...**»* (Α' Κορινθίους Γ/3:13-15). Ότι σπεύρουμε εδώ στη Γη, θα θερίσουμε και στον ουρανό, είναι ένας πνευματικός νόμος του Θεού που θα μας ακολουθήσει στην αιωνιότητα.

Πολλοί πιστοί αδυνατούν να καταλάβουν ότι ο νόμος της σποράς και του θερισμού έχει άμεση σχέση και εφαρμογή και στα οικονομικά ζητήματα. Δεν μπορεί να υπάρξει σοδειά από χρήματα, εάν πριν δεν έχουν σπαρθεί **σπόροι χρημάτων**, δεν θα υπάρξει θερισμός χωρίς σπορά. Πρέπει σαν παιδιά του Θεού, να έχουμε υπακοή στους οικονομικούς νόμους του Θεού και συνέχεια να σπέρνουμε **απ' όλα τα υπάρχοντά μας** και η υπόσχεση του Λόγου του Θεού είναι πως, ότι καλό κάνουμε θα έχουμε ανταπόδοση: *«Εξεύροντες ότι έκαστος ό,τι καλόν πράξει, τούτο θέλει λάβει παρά του Κυρίου, είτε δούλος, είτε ελεύθερος»* (Εφεσίους ζ'/6:8).

Ο απόστολος Παύλος δεν μένει στα παραπάνω λόγια προς τους Εφέσιους πιστούς, αλλά στους Κορίνθιους αδελφούς το θέτει ακόμα πιο παραστατικά, λέγοντας ότι: *«**Δυνατός δε είναι ο Θεός να περισσεύσει πάσαν χάριν εις εσάς, ώστε έχοντες πάντοτε εν παντί ΠΑΣΑΝ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΝ να περισσεύετε εις παν έργον αγαθόν**»* (Β' Κορινθίους Θ/9:8). Η λέξη "δυνατός" είναι το κλειδί στο εδάφιο αυτό, που σημαίνει ότι είναι δυνατός να προμηθεύει συνέχεια κάθε ανάγκη του πιστού, αλλά δεν σημαίνει ότι θα το κάνει οπωσδήποτε.

Θα ρωτήσει κάποιος: «**Ποια είναι διαφορά ότι "ο Θεός είναι δυνατός" να το κάνει και ότι "ο Θεός θέλει" να το κάνει;**» Η διαφορά είναι ότι εμείς είμαστε αυτοί που "λύνουμε" τα χέρια του Θεού για να το κάνει, ώστε να έχουμε κάθε αυτάρκεια και να περυσεύουμε σε κάθε αγαθό έργο. Το ότι εξαρτάται από εμάς, φαίνεται πολύ καθαρά από τα δύο προηγούμενα εδάφια, που δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία γι' αυτό: *«Τούτο δε λέγω, ότι ο σπείρων με φειδωλίαν και με φειδωλίαν θέλει θερίσει, και ο σπείρων με αφθονίαν και με αφθονίαν θέλει θερίσει. Έκαστος κατά την ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΝ της καρδιάς αυτού, ουχί με λύπην ή εξ ανάγκης· διότι τον ΙΛΑΡΟΝ δότην αγαπά ο Θεός»* (Β' Κορινθίους Θ/9:6-7).

Εξαρτάται από εμάς εάν θα θερίσουμε με φειδωλία ή εάν θα θερίσουμε με αφθονία, θα θερίσουμε αυτό που σπείραμε. Θα πρέπει να επαναλάβουμε ότι ο Θεός δεν έχει ανάγκη τα δικά μας χρήματα, γιατί όλος ο πλούτος της Γης είναι δικός Του, όπως και όλος ο πλούτος του Ουρανού, όπου οι άγιοι θα περπατούν σε χρυσούς δρόμους της Άνω Ιερουσαλήμ (Αποκάλυψη ΚΑ/21:21).

2. ΘΕΡΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΠΟΛΛΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Οι πιστοί εκεί που χωλαίνουν στην υπακοή των οικονομικών νόμων του Θεού είναι σε δύο λάθη που κάνουν. **Πρώτον**, ότι θέλουν να θερίζουν **χωρίς να σπέρνουν**, κάτι που αντιβαίνει στους νόμους του Θεού και αυτό στις περισσότερες περιπτώσεις συμβαίνει λόγω έλλειψης σωστής διδασχής. **Δεύτερον**, όταν σπέρνουν θέλουν **να θερίζουν αμέσως**, χωρίς να έχουν την υπομονή να περιμένουν, κάτι που επίσης αντιβαίνει στους νόμους που ο Θεός έχει θέσει για τη σπορά και τον θερισμό.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, γεννιέται ένα πολύ σοβαρό ερώτημα, το οποίο είναι: **"Εφόσον ο νόμος του Θεού είναι να θερίζουμε ό,τι σπείραμε, υπάρχει περίπτωση να μην θερίσουμε αυτό που σπείραμε;"** Ναι, αυτό συμβαίνει σε πολλές περιπτώσεις και οι πιστοί βρίσκονται σε απορία "γιατί δεν απαντά ο Θεός", αφού έχουν εκπληρώσει την εντολή Του για σπορά και θερισμό.

Ότι γίνεται με τη φυσική σπορά στον αγρό από τον γεωργό, το ίδιο συμβαίνει και με την πνευματική σπορά από τον πιστό στον αγρό του Κυρίου. Ο σπόρος που σπάρθηκε μπορεί να καταστραφεί, για πολλούς λόγους, όπως λόγω έλλειψης βροχής και μεγάλης ξηρασίας, ή λόγω του ότι δεν ήταν βαθιά χωμένος στη γη και τον έφαγαν τα πετεινά του ουρανού. Στην περίπτωση αυτή λέμε ότι ο γεωργός τη χρονιά εκείνη είχε κακή σοδειά. **Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τον σπόρο του πιστού, που μπορεί να καταστραφεί και να μην υπάρχει σοδειά.**

Αυτό συμβαίνει και στην περίπτωση που ο πιστός έσπειρε και είναι πολύ ανυπόμονος θέλοντας να θερίσει **αμέσως**, παραβλέποντας ότι ο φυσικός σπόρος για να βλαστήσει και να φέρει καρπό χρειάζεται καλλιέργεια, νερό και λίπασμα και όταν όλα γίνουν σωστά, ο θερισμός θα γίνει στην **κατάλληλη εποχή**. Όταν ο πιστός δεν έχει υπομονή για να περιμένει την εποχή του θερισμού, αρχίζει να γογγύζει κατά του Θεού και ο γογγυσμός στη συνέχεια φέρνει έλλειψη εμπιστοσύνης στον Λόγο του Θεού. Χωρίς να το καταλαβαίνει ο πιστός, αρχίζει να πέφτει στην παγίδα του Διαβόλου και να του δίνει τόπο, με αποτέλεσμα τον σπόρο που έσπειρε να έρχονται τα "πετεινά" του ουρανού και να τον καταστρέφουν.

Οι Ισραηλίτες που βγήκαν από την Αίγυπτο και βρέθηκαν στην έρημο, ο Θεός τους είχε προμηθεύσει τα ΠΑΝΤΑ για να επιβιώσουν, αλλά **συνέχεια γόγγυζαν κατά του χριστού** (κεχρισμένου) του Κυρίου, κατά του Μωυσή και ο Θεός έφερε κρίση ότι κανένας από τη γενιά που βγήκε από την Αίγυπτο δεν θα μπει στη γη της επαγγελίας, τα κόκαλά τους θα μείνουν στην έρημο, εκτός από τον Ιησού του Ναυή και τον Χάλεβ, που έμειναν μέχρι τέλους πιστοί και υπάκουοι στις υποσχέσεις του Θεού (Α' Κορινθίους Ι'/10:5).

Ο Παύλος αναφερόμενος στο γεγονός αυτό, αναφέρει για τους πιστούς της Καινής Διαθήκης, που έχουν βγει έξω από την "Αίγυπτο της αμαρτίας" του Φαραώ του κόσμου του τούτου, του Διαβόλου, ότι αυτά έγιναν παραδείγματα για εμάς και να μην γί-

νουμε επιθυμητές κακών: «...*Ταύτα δε έγιναν παραδείγματα εις ημάς, διά να μην είμεθα (και) εμείς επιθυμηταί κακών, καθώς και εκείνοι επεθύμησαν*» (Α' Κορινθίους 10:6). Δεν πρέπει και εμείς να γογγύζουμε, πηγαίνοντας ενάντια στο νόμο του Θεού για τη σπορά και τον θερισμό. Χρειάζεται να περιμένουμε με υπομονή και με πίστη να έρθει ο κατάλληλος καιρός του θερισμού.

Η έλλειψη υπομονής "δένει" τα χέρια του Θεού για να μπορέσει ο πιστός να θερίσει αυτό που έσπειρε, του στερεί τις ευλογίες του Θεού και τον οδηγεί έξω από τις επαγγελίες (υποσχέσεις) του Θεού: «*Διότι έχετε χρείαν υπομονής, διά να κάμετε το θέλημα του Θεού και να λάβετε την επαγγελίαν*» (Εβραίους 10:36). Εδώ αναφέρονται τρία βήματα, που πρέπει να τα κάνουμε με τη σωστή σειρά:
1ο βήμα: Ανάγκη υπομονής. **2ο βήμα:** Κάνω το θέλημα του Θεού. **3ο βήμα:** Λαμβάνω την υπόσχεση του Θεού. Για να έχω το αποτέλεσμα του 3ου βήματος, θα πρέπει να κάνω το 1ο και το 2ο βήμα. Οι νόμοι του Θεού που έχουν σχέση με τη σπορά και τον θερισμό, χρειάζονται πάντοτε χρόνο. Αυτό που σπέρνει ο πιστός θα το θερίσει μετά από πολλές ημέρες.

Ο σοφός Σολομώντας λέγει: «*Ρίπον τον άρτον σου επί πρόσωπον των υδάτων· διότι μέσα εις τας πολλές ημέρας ΘΕΛΕΙΣ ΕΥΡΕΙ αυτόν*» (Εκκλησιαστής 11:1). Εδώ, ο Λόγος του Θεού λέγει να ρίξουμε τον ΑΡΤΟ μας στην επιφάνεια των ΥΔΑΤΩΝ και μετά από πολλές ημέρες θα τον βρούμε πάλι. Φυσικά, εάν ρίξουμε στο νερό ψωμί, αυτό θα φουσκώσει και θα αρχίσει σιγά - σιγά να λειώνει και θα χαθεί μέσα σε λίγες ώρες και όχι μέσα σε λίγες ημέρες. Τότε τι εννοεί εδώ ο Λόγος του Θεού; Μεταφορικά ο "**άρτος**" που θα ρίξουμε μέσα στα ύδατα είναι όλα τα υπάρχοντά μας (χρήματα, υλικά αγαθά, κλπ) και όλες οι ικανότητές μας (επιστήμη, τέχνες, χρόνος, ικανότητες, κλπ). Τα "**ύδατα**" μέσα στα οποία θα πέσει ο άρτος είναι ο κόσμος, οι άνθρωποι.

Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι δίνουμε στους πλησίον μας τα υπάρχοντά μας, το χρόνο μας, τις ικανότητες μας και ότι άλλο

έχουμε και "μετά από πολλές ημέρες" (προσέξτε "όχι αμέσως") ο Κύριος θα μας δώσει πάλι τον "άρτο" που ρίξαμε. Σπείραμε και ο Θεός στον δικό Του χρόνο, "μέσα σε πολλές ημέρες" θα μας επι-στρέψει τη σοδεία μας. Πολλοί προσδοκούν με ανυπομονησία να θερίσουν αμέσως, αλλά οι σπόροι του άρτου που έριξαν χρειάζονται τον **κατάλληλο χρόνο** για να ριζώνουν, να φυτρώσουν, να αυξηθούν και να φέρουν καρπό.

Ο Ιησούς είπε *«...διά της υπομονής σας αποκτήσατε τας ψυχάς σας»* (Λουκάς ΚΑ/21:19). Εάν λοιπόν θέλουμε να ευημερούμε και να θερίζουμε αυτά που σπείραμε, να θερίζουμε τον "άρτο" που ρίξαμε στα "ύδατα" θα πρέπει να έχουμε ΥΠΟΜΟΝΗ και να περιμένουμε, υπακούοντας στον Λόγο του Θεού. Ο Παύλος για το θέμα αυτό λέγει *«...ας μην αποκάμνωμεν πράττοντες το καλόν· διότι εάν δεν αποκάμνωμεν, θέλομεν θερίσει εις τον δεόντα καιρόν»* (Εφεσίους ζ'/6:9).

Θα λέγαμε ότι το μήνυμα της Γραφής είναι μία λέξη **"περίμενε"**. Ο **Σολομώντας** λέγει ότι θα θερίσουμε "μέσα σε πολλές ημέρες", ο **Παύλος** λέγει "να μην αποκάμνουμε" και ότι θα θερίσουμε "εις τον πρόπτοντα καιρό" και ο **Ιησούς** μας λέγει να έχουμε "υπομονή". Ο Κύριος θέλει από εμάς να έχουμε πίστη και εμπιστοσύνη στον Λόγο Του και όταν βλέπουμε να μην έρχεται απάντηση, να μην έρχεται θερισμός, εμείς δεν πρέπει να αμφιβάλλουμε, γιατί **αμφιβολία σημαίνει απιστία**.

Όταν "φαίνονται" άσχημες καταστάσεις στον ορίζοντα, εμείς θα ανοίγουμε το στόμα μας και θα ομολογούμε ότι ο Θεός είναι ο προμηθεύων, γιατί είναι δική Του υπόσχεση (Εβραίους Ι'/10:23). Πρέπει να δοξάζουμε και να ομολογούμε τον Θεό για την αφθονία, εάν δεν το κάνουμε και αμφιβάλλουμε, τότε **καταστρέφουμε** τον σπόρο που σπείραμε και αφήνουμε τον εχθρό να κλέβει το σπόρο που σπείραμε.

Προσέξτε, δεν είναι λάθος να διεκδικούμε τις υποσχέσεις του Θεού για να θερίσουμε ότι σπείραμε, εφόσον αυτό το κάναμε γενναιόδωρα και με ιλαρή καρδιά. Κάνουμε αυτό που κάνει και ο γε-

ωργός, δηλαδή καθαρίζουμε τον αγρό από πέτρες, άχρηστα αντικείμενα και ξερά κλαδιά και από ζιζάνια που θέλουν να πνίξουν τη σοδεία μας. Εμείς με τη δοξολογία μας και με τη θετική ομολογία μας καθαρίσουμε τα ζιζάνια της αμφιβολίας που ο εχθρός της ψυχής μας, ο Διάβολος βάζει στη σκέψη μας και έτσι προχωρούμε σε κάθε ενέργειά μας με πίστη ότι έχουμε ήδη λάβει απάντηση στην υπόσχεση του Κυρίου.

Ο Κύριος θέλει τα παιδιά Του να ευημερούν για πολλούς λόγους, τους οποίους θα μπορούσαμε να εκθέσουμε μέσα από την Αγία Γραφή, αλλά θα αναφέρω μόνο δύο λόγους:

Πρώτον: Οι αναγεννημένοι πιστοί ζουν μέσα στο σύστημα του κόσμου που ελέγχεται από τον άρχοντα του κόσμου τούτου, τον Διάβολο, με τον οποίο βρίσκονται σε συνεχή πνευματικό πόλεμο. Η ανθρωπότητα συνέχεια μαστίζεται από οικονομικές κρίσεις, για τον λόγο αυτό θα πρέπει οι πιστοί να μάθουν να εφαρμόζουν τους νόμους του Θεού για την οικονομική ευημερία και μέσα σε δύσκολες καταστάσεις που υπάρχουν, αλλά και στις χειρότερες που πρόκειται να έρθουν σε όλο το πρόσωπο της γη, θα θερίζουν κατά την υπόσχεσή Του.

Δεύτερον: Ο Ιησούς έδωσε μία εντολή, που οι μελετητές της Γραφής την αποκαλούν "Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΝΤΟΛΗ", είπε: *«Υπάγετε σε όλο τον κόσμο και κηρύξατε το ευαγγέλιο σε όλη την κτίση»* (Μάρκος Ις'/16:15). Σε άλλη περίπτωση ο Ιησούς είπε *«θα κηρυχθεί τούτο το ευαγγέλιο της βασιλείας σε όλη την οικουμένη προς μαρτυρία σε όλα τα έθνη...»* (Ματθαίος ΚΔ/24:14). Αυτή η εντολή δεν αφορά τους ιεραποστόλους (όπως ίσως μερικοί να πιστεύουν), αλλά αφορά τον κάθε πιστό ξεχωριστά και εάν εμείς δεν μπορούμε να πάμε σε όλη την οικουμένη για να κηρύξουμε το ευαγγέλιο και μένουμε στα στενά όρια της χώρας μας, μπορούμε όμως να βοηθάμε οικονομικά αυτούς που πηγαίνουν και όχι μόνον αυτούς, αλλά κάθε δραστηριότητα που έχει σχέση με τη διάδοση του Λόγου του Θεού, κάθε διακονία που γίνεται με οποιονδήποτε τρόπο.

3. ΣΠΕΡΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥ

Τα πάντα ότι και όσα έχουμε (χρήματα, σπίτια, φαγητό, υγεία, κλπ) εδώ στη Γη ανήκουν στον Θεό **που μας τα έδωσε** και από αυτά που μας έδωσε, εμείς σπέρνουμε. Δεν δίνουμε πλέον στον Κύριο μόνο το ένα δέκατο των υπάρχόντων μας, αλλά ξεκινάμε με βάση το **ελάχιστο** (που είναι το δέκατο) και προσθέτουμε σ' αυτό τις πλούσιες προσφορές ευγνωμοσύνης, αγάπης και ευχαριστίας μας προς τον Κύριο. Εάν σπείρουμε λίγα, θα θερίσουμε λίγα και αυτό μας λέγει ο Παύλος: *«Τούτο δε λέγω, ότι ο σπείρων με φειδωλία και με φειδωλία θέλει θερίσει, και ο σπείρων με αφθονία και με αφθονία θέλει θερίσει. Έκαστος κατά την προαίρεση της καρδιάς αυτού, ουχί με ΛΥΠΗ ή ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ· διότι τον ιλαρόν δότη αγαπά ο Θεός»* (Β' Κορινθίους Θ/9:6-7). Ιλαρός δότης είναι αυτός που δίνει με χαρά και η Βίβλος μας λέγει ότι *«η χαρά του Κυρίου είναι η ισχύς μας»* (Νεεμίας Η/8:10), αυτό σημαίνει ότι όποιος δεν σπέρνει με χαρά, τότε δεν έχει και τη δύναμη του Κυρίου, ο οποίος θέλει καρδιές που με χαρά να δίνουν, κατά το δικό Του παράδειγμα (Πράξεις Ι'/10:38).

Εφόσον οι πιστοί ευαρεστούνται να υπακούν στις εντολές του Θεού, τότε σπέρνουν για να θερίσουν ευλογίες. Δεν ξεχνάμε ότι ο Θεός μας πρόσφερε με τη θυσία του Υιού Του ότι πολυτιμότερο είχε για εμάς, μας πρόσφερε την αιώνια σωτηρία και αποδεχόμενοι εμείς το έργο του σταυρού γνωρίζουμε πως όταν φύγουμε από τη ζωή αυτή, θα είμαστε μαζί με τον αναστημένο Ιησού στην αιωνιότητα. Όταν λοιπόν ο Ιησούς μας χάρισε **τα πάντα**, τότε και εμείς, από μια καρδιά που ξεχειλίζει από ευγνωμοσύνη, θέλουμε με χαρά να Του δώσουμε **τα πάντα**. Είναι αχαριστία και μεγάλη προσβολή για τον Κύριό μας Ιησού, που επάνω στον ατιμωτικό σταυρό πήρε τη δική ΜΟΥ και τη δική ΣΟΥ αμαρτία, εάν το μέλημά μας (που πηγάζει από μια καρδιά φιλόργουρη) είναι εάν ισχύει ή δεν ισχύει το δέκατο, ώστε να μην ισχύει για να μην το δίνουμε.

Ο θάνατος του Ιησού Χριστού ήταν η σπορά του σώματός Του για να θερίσουμε εμείς αιώνια σωτηρία, αυτό είναι δώρο του Θεού. Για την αιώνια κόλαση που γλυτώσαμε με τη σταυρική θυ-

σία του Ιησού, η μεγαλύτερη χαρά μας θα ήταν **εάν μπορούσαμε** (εφόσον αυτό είναι εφικτό) να αντιστρέψουμε τους όρους και να Του δίνουμε **τα εννέα δέκατα** (9/10) και να κρατάμε για τον εαυτό μας το **ένα δέκατο** (1/10). Δικά Του είναι και Του ανήκουν, μας εμπιστεύθηκε για να γίνουμε **οι δικοί Του οικονόμοι**, όχι μόνων των υλικών αγαθών, αλλά και των πνευματικών αγαθών, γι' αυτό μας έκανε **«οικονόμους των μυστηρίων Του»** (Α' Κορινθίους Δ/4:1) και **«οικονόμους της πολυειδούς χάρης Του»** (Α' Πέτρου Δ/4:10). Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι ο διαχειριστής **δεν διαχειρίζεται** τη δική του περιουσία, αλλά την περιουσία άλλου, όπως γίνεται ακριβώς σήμερα με τα λογιστικά γραφεία και τους λογιστές.

4. ΣΠΕΡΝΟΥΜΕ ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Η προσφορά μας όμως στα δέκατα δεν πρέπει να περιορίζεται μόνο στα παραπάνω, αλλά την πρώτη θέση θα πρέπει να έχει **το δέκατο της προσευχής**, όλα τα άλλα είναι αποτέλεσμα της επικοινωνίας μας και της ενότητάς μας με τον Κύριο. Η προσευχή μας είναι σπορά **για τους άλλους** και θερισμός **για εμάς**:

- **Όταν** προσευχόμαστε για θεραπεία, τότε σπέρνουμε θεραπεία και στον κατάλληλο καιρό θα θερίσουμε και εμείς θεραπεία.
- **Όταν** προσφέρουμε την συντροφιά μας σε μοναχικά άτομα και προσευχόμαστε γι' αυτά, θα θερίσουμε πλούσιες ευλογίες.
- **Όταν** σπέρνουμε τον λόγο της σωτηρίας, ποτισμένο με προσευχή πίστης, θα θερίσουμε ψυχές για την αιώνια βασιλεία του Θεού και θα είμαστε μαζί στην αιωνιότητα.
- **Όταν** προσευχόμαστε ο Κύριος να ευλογήσει κάποιον στην εργασία του, η ευλογία θα επιστρέψει και σε μας.

Είναι πολύτιμος ο πνευματικός σπόρος της προσευχής, τον οποίο σπέρνουμε και από τη σπορά αυτή η σοδειά μας θα είναι μεγάλη. Δεν πρέπει να μας εξαπατά ο Διάβολος και να ησυχάζει τη συνειδήσή μας ότι επειδή προσφέραμε μόνο χρήματα, μπορούμε να αμελούμε να σπέρνουμε τον σπόρο της προσευχής. Ο Λόγος του Θεού μας λέγει ότι οι προσευχές μας φυλάσσονται σε

φιάλες χρυσές (Αποκάλυψη Ε/5:8) και αυτό σημαίνει ότι όλες οι προσευχές θα φέρουν πλούσιο καρπό στον κατάλληλο καιρό, γι' αυτό πρέπει με υπομονή να περιμένουμε να βλαστήσει και να καρποφορήσει ο σπόρος που σπείραμε.

Όταν σε ένα ποτήρι ρίχνουμε συνέχεια νερό και δεν σταματάμε, κάποια στιγμή αυτό θα γεμίσει και θα ξεχειλίσει. Έτσι είναι και με τις προσευχές μας που φυλάσσονται σε χρυσές φιάλες, ο καθένας μας έχει στον ουρανό μια προσωπική χρυσή φιάλη, μέσα στην οποία πηγαίνουν οι προσευχές μας. Εάν αποκόνουμε και σταματήσουμε την προσευχή η φιάλη μας δεν μπορεί να γεμίσει και μένει μισό άδεια. Όταν όμως συνεχίζουμε τις προσευχές, μετατρέπουμε τη φιάλη σε μια **ατομική πνευματική βόμβα**, μεγάλης ισχύος, γιατί οι προσευχές μας είναι τόσες πολλές που δεν θα χωράνε πλέον μέσα και από τη φωτιά του Πνεύματος του Θεού η φιάλη εκρήγνυται και αρχίζουν οι προσευχές να λαμβάνουν απάντηση. Θερίζουμε ότι σπείραμε και ο θερισμός είναι πλέον χωρίς σταματημό.

Σπέρνουμε λοιπόν για να θερίσουμε, αλλά για να θερίσουμε θα πρέπει **να έχουμε υπομονή** και να μην βιαζόμαστε, θα πρέπει να μην αποκόνουμε, αλλά να περιμένουμε να έρθει **η εποχή του θερισμού**, όπως συμβαίνει και στον φυσικό τομέα, γιατί από την ΣΠΟΡΑ μέχρι τον ΘΕΡΙΣΜΟ υπάρχει πάντα μία χρονική απόσταση, που είναι δοσμένη από τον Θεό. Στην εποχή της σποράς, μόνο σπέρνουμε και περιμένουμε την εποχή του θερισμού για να θερίσουμε αυτό που σπείραμε. Εάν ο γεωργός σπείρει μόνο **ένα τσουβάλι** σπόρο σίτου, τότε και η σοδειά που θα θερίσει θα είναι μικρή. Εάν όμως σπείρει είκοσι ή περισσότερα τσουβάλια σπόρο, τότε θα θερίσει είκοσι φορές πιο πλούσια σοδειά. Ο Λόγος του Θεού μας δείχνει τις πλούσιες ευλογίες που απολαμβάνει αυτός που πλούσια σπέρνει:

- **«Δίδετε, και θέλει δοθεί εις εσάς»** (Λουκάς ζ'/6:38).
- **«Ο ελεών πτωχόν δανείζει εις τον Κύριον· και θέλει γίνει εις αυτόν η ανταπόδοσις αυτού»** (Παροιμίες ΙΘ/19:17).

- «Διότι δεν (είναι) άδικος ο Θεός, ώστε να λησμονήσει το έργον σας και τον κόπον της αγάπης, την οποίαν εδείξατε εις το όνομα Αυτού, υπηρετήσαντες τους αγίους και υπηρετούντες...» (Εβραίους 5:10).

Όταν γνωρίζουμε ότι οι προσευχές μας φυλάσσονται μέσα σε φιάλες χρυσές, θα πρέπει να παίρνουμε θάρρος και να γεμίζουμε με χαρά, ώστε να μην αποκάνουμε στη σπορά της προσευχής. Μέσα στην Αγία Γραφή ο χρυσός είναι σύμβολο της θεότητας και οι προσευχές μας έχουν "ντυθεί" τη θεότητα του Κυρίου Ιησού, είναι προσευχές με χρίσμα, γι' αυτό κανένας χρισμένος λόγος δεν επιστρέφει κενός, γιατί είναι λόγια που ο Θεός βάζει στα χείλη μας: **«Ούτω θέλει είσθαι ο λόγος Μου ο εξερχόμενος εκ του στόματός Μου· δεν θέλει επιστρέψει εις Εμέ κενός, αλλά θέλει εκτελέσει το θέλημά Μου και θέλει ευοδωθεί εις ό,τι αυτόν αποστέλλω»** (Ησαΐας ΝΕ/55:11).

5. ΔΩΣΕ ΟΝΟΜΑ ΣΤΟ ΔΕΚΑΤΟ

Το δέκατο είναι το **ελάχιστο** που μπορούμε να δώσουμε στον Κύριο, γιατί όλα όσα έχουμε Του ανήκουν και Αυτός είναι που μας έχει ευλογήσει και μας έχει προμηθεύσει με αγαθά. Πρέπει να δίνουμε στον Κύριο το **περισσότερο απ' όλα** όσα έχουμε και δεν πρέπει να περιοριζόμαστε μόνο στα χρήματα, κάτι που συνήθως γίνεται σήμερα, όπως αναλυτικά θα αναφέρουμε στη συνέχεια.

Επειδή υπάρχει μεγάλη τυπολογία στην εντολή των δεκάτων, θα πρέπει επαναλάβουμε (συνοπτικά) ότι ο Θεός δεν είπε ρητά στους Ισραηλίτες να προσφέρουν "**μόνον χρήματα**" ή να προσφέρουν "**κάτι άλλο ...ΚΑΙ χρήματα**". Αντίθετα ο Θεός τους είπε πολύ καθαρά και με σαφήνεια να προσφέρουν το δέκατο "**απ' όλα τα υπάρχοντά τους**", τα οποία ήσαν συγκεκριμένα και τα ανέφερε **ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΑ**, ανέφερε δηλαδή το είδος από το οποίο ο κάθε Ισραηλίτης έπρεπε να το αποδεκατίσει και το προσφέρει. Προσέξτε τα παρακάτω εδάφια:

- «...**Και παν δέκατον της ΓΗΣ, είτε εκ του ΣΠΟΡΟΥ της γης είτε εκ του ΚΑΡΠΟΥ των δένδρων...** » (Λευιτικό ΚΖ/27:30).

- «...Και παν δέκατον ΒΟΩΝ και ΠΡΟΒΑΤΩΝ, παντός ζώου διαβαίνοντος...» (Λευιτικό ΚΖ/27:32).
- «Θέλεις εξάπαντος δεκατίζει πάντα τα γεννήματα του ΣΠΟΡΟΥ σου, τα οποία φέρει ο ΑΓΡΟΣ κατ' έτος» (Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22).
- «Έφεραν εις αφθονία **απαρχάς ΣΙΤΟΥ, ΟΙΝΟΥ και ΕΛΑΙΟΥ και ΜΕΛΙΤΟΣ και πάντων των ΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ αγρού**» (Β' Χρονικών ΛΑ/31:5).
- «Έφεραν ακόμη εις αφθονία **τα δέκατα παντός ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ...**» (Β' Χρονικών ΛΑ/31:5).
- «Έφεραν **τα δέκατα ΒΟΩΝ και ΠΡΟΒΑΤΩΝ και τα δέκατα των ΑΓΙΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ**» (Β' Χρονικών ΛΑ/31:6).
- «...Διά τας προσφοράς, διά τας **απαρχάς και διά τα δέκατα, διά να συνάγουν εις αυτά από των ΑΓΡΩΝ των πόλεων**» (Νεεμίας ΙΒ/12:44).
- «Τότε έφερε πας ο Ιούδας εις τας αποθήκας το **δέκατον του ΣΙΤΟΥ και του ΟΙΝΟΥ και του ΕΛΑΙΟΥ**» (Νεεμίας ΙΓ/13:5,12).
- «Φέρετε πάντα τα **δέκατα εις την αποθήκην, διά να είναι τροφή εις τον οίκον Μου**» (Μαλαχίας Γ/3:10).
- «...Εις τον οποίον (Μελχισεδέκ) ο **Αβραάμ εχώρισε και (έκδωκεν) δέκατον από πάντων των ΛΑΦΥΡΩΝ...**» (Μαλαχίας Γ/3:10).

Στις παραπάνω περιπτώσεις ο Θεός δεν ζητά από το λαό Του το **ΔΕΚΑΤΟ ΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ**, αλλά ζητά το δέκατο από τα ζώα τους και από τα προϊόντα της γης. Άρα σήμερα, όταν ο πιστός δίνει στον Κύριο μόνο το δέκατο των χρημάτων του και δεν δίνει και το δέκατο από τα λοιπά υπάρχοντά του κλέβει τον Θεό. Θα ισχυριστεί κάποιος ότι σήμερα μία μεγάλη κατηγορία πιστών είναι μισθωτοί ως υπάλληλοι σε ιδιωτικές επιχειρήσεις ή σε κάποια δημόσια υπηρεσία και κατά συνέπεια δεν παράγουν γεωργικά ή κτηνοτροφικά προϊόντα για να προσφέρουν στον Κύριο, όπως γινόταν στην Παλαιά Διαθήκη, γι' αυτό και η προσφορά τους είναι μόνο χρηματική, αφού δεν έχουν κάτι άλλο να δώσουν.

Αυτό μπορεί είναι μια πραγματικότητα στη σημερινή κοινω-

νία, όπως έχει διαμορφωθεί, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν είναι ο **γενικός κανόνας** που ακολουθεί όλα τα επαγγέλματα, γιατί υπάρχουν επαγγέλματα, ειδικότητες, επιχειρήσεις, τέχνες, κλπ, που οι πιστοί θα πρέπει να προσφέρουν το δέκατο από το είδος της εργασίας τους και αυτό να το κάνουν με χαρά.

Για να είμαστε σύμφωνοι με τον Λόγο του Θεού και να εκτελούμε με χαρά την εντολή των δεκάτων, **θα πρέπει να εντάξουμε στα δέκατα και το αντικείμενο της επιστήμης και της εργασίας μας**, εάν δηλαδή είμαστε γιατροί, νομικοί, έμποροι, λογιστές, κλπ, θα πρέπει να προσφέρουμε τις γνώσεις μας και τα εφόδιά μας σ' αυτούς που έχουν ανάγκη, **χωρίς αμοιβή** και αυτό θα το κάνουμε για να φανερωθεί η δόξα του Κυρίου Ιησού στη ζωή όλων μας και οι ενέργειές μας να έχουν τη δική Του σφραγίδα.

- **Είσαι γιατρός;** Πρόσφερε το δέκατο της εργασίας σου στους οικείους της πίστης και στους αδύναμους, αφιέρωσε (κατά την κρίση σου) κάποια ημέρα ή ώρες την εβδομάδα για την προσφορά σου αυτή!
- **Είσαι νομικός;** Πρόσφερε τις νομικές γνώσεις σου με χαρά στο λαό του Θεού και στους οικονομικά αδύναμους, για τη δική Του δόξα!!
- **Είσαι λογιστής;** Αφιέρωσε κάποια ημέρα, ή κάποιον άλλον πρόσφορο τρόπο για να υπηρετήσεις τους έχοντας ανάγκη βοήθειας.
- **Είσαι εστιάτορας;** Ξεχώρισε καθημερινά, ή εβδομαδιαία μερίδες φαγητού που θα είναι για τις φτωχούς και τους αδύναμους.
- **Όποιο επάγγελμα** και εάν έχεις, ζήτησε από τον Κύριο να σε οδηγήσει πως θα δίνεις το δέκατο της εργασίας σου. **ΘΥΜΗΣΟΥ, οι Ισραηλίτες δεν έδιναν χρήματα, αλλά έδιναν από τα υπάρχοντά τους.**

Προσέξτε την παρακάτω τυπολογία:

Όταν ο γεωργός σπέρνει, γνωρίζει επακριβώς τι θα θερίσει. Έχει τσουβάλια με σπόρους από **διάφορα είδη**, όπως σιτάρι, φασόλια, ντομάτες, κολοκύθια, κλπ, τα οποία σπέρνει στον αγρό του χωριστά, **χωρίς να τα αναμειγνύει**. Φροντίζει τον χώρο που έχει

κάνει την σπορά, βγάζοντας τα ζιζάνια, μέχρι η σπορά να αυξηθεί και να αποδώσει καρπό κατά το είδος.

Το ίδιο πρέπει να κάνει και ο κάθε πιστός όταν δίνει στον Κύριο δέκατα και προσφορές. Θα πρέπει να γνωρίζει τι ακριβώς σπέρνει, για να μπορεί να γνωρίζει και τι θερίσει στον κατάλληλο καιρό. Για να το γνωρίζει αυτό, **θα πρέπει να ΟΝΟΜΑΤΙΖΕΙ την κάθε προσφορά** που κάνει, θα πρέπει να δίνει όνομα στη σπορά του, ώστε το αίτημά του να είναι συγκεκριμένο και όχι γενικό και αόριστο. **Τι θα πρέπει να κάνουμε για να έχουμε θερισμό από τη σπορά μας;**

Ο τρόπος που δίνουμε στον Κύριο **διαφέρει** σε κάθε τοπική εκκλησία, ή ομάδα ή συνάθροιση. Συνήθως ρίχνουμε τα χρήματα σε κάποιο κουτί συνεισφορών, ή στο καλάθι σε όσες περιπτώσεις γίνεται η περιφορά του. Σε άλλες περιπτώσεις δίνουμε τα χρήματα στον υπεύθυνο που έχει οριστεί, ή τα καταθέτουμε σε κάποιον τραπεζικό λογαριασμό, ή χρησιμοποιούμε οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Όποιον τρόπο και εάν χρησιμοποιούμε δεν έχει καμιά απολύτως σημασία, εκείνο που πρέπει να κάνουμε όταν προσφέρουμε, είναι να προσευχόμαστε και να λέμε στον Κύριο **για ποιον λόγο** σπέρνουμε και να ζητούμε να ευλογήσει τη σπορά μας απαντώντας στο αίτημα μας. Για παράδειγμα, μπορούμε να λέμε:

- **Κύριε Ιησού**, με την προσφορά μου αυτή **σπέρνω θεραπεία**, Εσύ είσαι ο Θεραπεύων, θεράπευσε το μέλος της οικογένειάς μου από την ασθένειά του (ανάφερε το όνομά του και την ασθένειά του)
- **Κύριε Ιησού**, σπέρνω για να **θερίσω σωτηρία** στα μέλη της οικογένειάς μου που μέχρι σήμερα δεν Σε έχουν γνωρίσει (ανάφερε ονομαστικά τα μέλη της οικογένειάς για τα οποία προσεύχεσαι)....
- **Κύριε Ιησού**, σπέρνω από τα δικά Σου αγαθά και ζητώ Εσύ να αναλάβεις το **θέμα της εργασίας** μου....
- **Κύριε Ιησού**, σπέρνω για να φανερωθεί η δύναμη Σου στη ζωή μου, **βάπτισέ με Κύριε** με το Πνεύμα Σου κατά τον λόγο Σου....
- **Κύριε Ιησού**, σπέρνω για να θερίσω **καθαρότητα και αγιότητα**,

Σου ζητώ να με γεμίζεις καθημερινά με το Πνεύμα Σου και τον λόγο Σου και να ζω κατά το θέλημά Σου....

- **Όποιο αίτημα** και εάν έχεις, πες το στον Κύριο όταν σπέρνεις, πότισέ το με πίστη και περίμενε τον καιρό του θερισμού.....

Κάθε φορά που σπέρνεις επανέλαβε και πάλι το αίτημά σου μέχρι να δεις την επέμβαση του Κυρίου. Δεν θα μένεις μόνο σ' αυτό, αλλά καθημερινά θα πρέπει να προσεύχεσαι για τον πλούσιο θερισμό της σποράς σου, ώστε να εκριζώνεις τα "ζιζάνια", που έρχονται να πνίξουν τον σπόρο της προσευχής σου.

Σπείρε με πίστη, δώσε όνομα στη σπορά σου και θα θερίσεις τον καρπό της απάντησης. Πίστεψέ το και αυτό θα γίνει μια πραγματικότητα στη ζωή σου, οι καταρράκτες του ουρανού θα ανοίγουν διάπλατα κάθε φορά που εσύ θα σπέρνεις, κάθε φορά που εσύ θα δίνεις με ιλαρή καρδιά και η χρυσή βροχή θα κατακλύζει το χώρο που θα βρίσκεσαι.

6. Η ΜΑΚΡΟΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Πολλοί δεν σπέρνουν, γιατί δεν υπακούν στην εντολή των δεκάτων με διάφορες προφάσεις, **είτε** γιατί δεν δέχονται την εντολή ότι είναι και για σήμερα, **είτε** γιατί έχουν πολύ μικρό εισόδημα και σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική θα στερηθούν εάν δώσουν, **είτε** γιατί γνωρίζουν ότι ο Θεός δεν θα τους τιμωρήσει, γιατί κάνει χάρη και έλεος επάνω τους, **είτε** για άλλους λόγους που προβάλλουν. **Σε όλους αυτούς έχω ΚΑΛΑ ΝΕΑ, ότι ο Θεός είναι ο προμηθεύων τα πάντα.** Εσύ απλά δώσε αυτό που έχεις (λίγο ή πολύ) και ο Κύριος θα το εκατονταπλασιάσει, αυτό είναι το δικό σου μέρος. Το πως ο Κύριος θα το αυξήσει, είναι το δικό Του μέρος, εσύ μόνο πρέπει να υπακούσεις στον Λόγο Του.

Κάποιος που δεν πίστευε στην εντολή των δεκάτων είχε φέρει σαν επιχείρημα το εξής: "Εγώ δεν δίνω δέκατα στον Θεό, γιατί δεν έχω και ο Θεός δεν με τιμωρεί, άρα δεν ισχύουν τα δέκατα, γιατί εάν ίσχυαν θα με τιμωρούσε για την απείθεια μου!!" Είναι ένας ισχυρισμός σαρκικού πιστού, γιατί εάν ο Θεός μας τιμωρούσε για

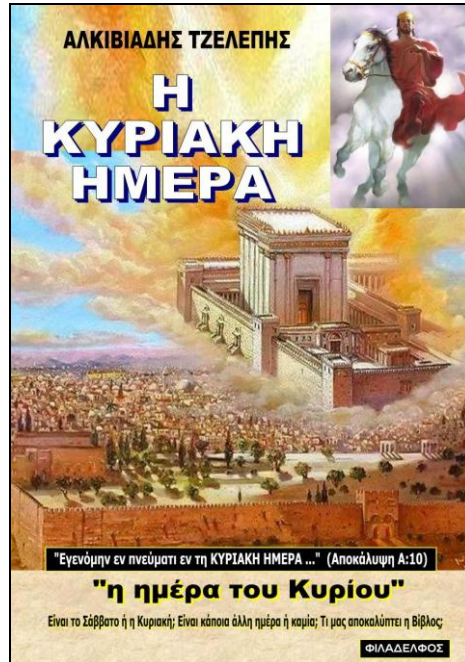
κάθε παράβαση ή αμαρτία που κάνουμε, τότε σήμερα δεν θα ζούσαμε. Θα βρισκόμασταν σε πλάνη εάν πιστεύαμε και ομολογούσαμε ότι σαν αναγεννημένοι πιστοί δεν διαπράττουμε καμιά αμαρτία: *«Εάν είπουμεν ότι αμαρτίαν δεν έχομεν, εαυτούς πλανώμεν και η αλήθεια δεν είναι εις ημάς»* (Α' Ιωάννου Α/1:8). Σαρκικές εκδηλώσεις, όπως εγωισμός, θυμός, γογγυσμός, καταλαλιά, υποκρισία, έριδες, διχοστασίες και πολλές άλλες παρόμοιες εκδηλώσεις, σύμφωνα με την Βίβλο είναι αμαρτία (βλ. Εφεσίους Δ/4:31, Γαλάτες Ε/5:19-21, Κολλοσσαείς Γ/3:5-8, κλπ), **γιατί ο Θεός δεν μας τιμωρεί;** Σαν απάντηση θα εκθέσω μόνο δύο λόγους, που πιστεύω ότι είναι αρκετοί για να καλύψουν κάθε απορία μας:

Πρώτον: Ο Θεός **μακροθυμεί**, εξαντλεί όλα τα περιθώρια που υπάρχουν για να έρθουμε σε επίγνωση της αλήθειας. Ότι κάνει ένας φυσικός πατέρας για τα παιδιά του, το ίδιο κάνει και ο ουράνιος Πατέρας για τα δικά Του παιδιά που τα εξαγόρασε από την δυναστεία του Διαβόλου με το αίμα της θυσίας του Υιού Του. Είμαστε υιοί και θυγατέρες Του και η καρδιά του Θεού πονά για μας, γι' αυτό μας παραγγέλλει στον Λόγο Του να **μη συμμορφωνόμαστε** με τον κόσμο, αλλά **να μεταμορφωνόμαστε** με την ανακαίνιση του νου μας (Ρωμαίους ΙΒ/12:1-2).

Δεύτερον: Ο πνευματικός νόμος του Θεού είναι "σπορά και θερισμός", ότι σπείρουμε, αυτό και θα θερίσουμε. Στον παραπάνω ισχυρισμό ότι "ο Θεός δεν μας τιμωρεί όταν δεν δίνουμε τα δέκατα", η απάντηση είναι ότι, ναι μεν ο Θεός μακροθυμεί και κάνει χάρη και έλεος επάνω μας, αλλά εμείς όμως θερίζουμε τους καρπούς της ανυπακοής μας, που σημαίνει πολύ απλά ότι **χάνουμε ευλογίες** και υλικές και πνευματικές. Ας μην μας εξαπατά ο Διάβολος και να θεωρούμε ότι η μακροθυμία του Θεού μας καλύπτει και την ανυπακοή μας, αυτό δεν συμβιβάζεται με την αγιότητά Του, γιατί η βάση του θρόνου Του είναι **«δικαιοσύνη και κρίση»** (Ψαλμός 97:2).

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 30 - 2

Α' έκδοση: 05/2018 ♦ Σελίδες 270

(αρχική έκδοση 80 σελίδων: 10/1993)

Ποια είναι η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ την οποία αναφέρει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη Α:10, πρόκειται για την "ημέρα της Κυριακής" ή για την μελλοντική "ημέρα του Κυρίου;" Όταν ο Ιωάννης έγραψε την Αποκάλυψη το 95 μ.Χ. ο όρος "Κυριακή" για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ήταν άγνωστος. Ήταν όμως γνωστός στον ειδωλολατρικό κόσμο, γιατί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας λάτρευαν τον θεό Ήλιο και τον Περσικό θεό Μίθρα και την ημέρα αυτή ονόμαζαν "Die Dominica", που σημαίνει "ημέρα του Κυρίου" (Dominicus=Κύριος)

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου:

- Η έννοια της λέξης «ΗΜΕΡΑ»
- Η πρώτη αποστολική εκκλησία τηρούσε την ημέρα του Σαββάτου;
- Τι αναφέρει η Βίβλος για την «εβδομη ημέρα ή Σάββατο» και για την «πρώτη ημέρα» της εβδομάδας;
- Τι είναι τα «δύο Σάββατα;»
- Είναι καλό να τηρούμε σαν «άγια ημέρα» το Σάββατο;

Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ

ΣΠΕΡΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ

1. Η ΣΠΟΡΑ ΚΑΙ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ

Δεν σπέρνουμε μόνο **όταν έχουμε**, αυτό είναι πολύ εύκολο για τον καθένα μας να το κάνει, αλλά σπέρνουμε και **όταν δεν έχουμε** και τότε η ευλογία θα είναι εκατονταπλάσια. Επί των ημερών του Ισαάκ έγινε μεγάλη πείνα και ήθελε να πάει στην Αίγυπτο για να φέρει τροφές, αλλά ο Θεός τον εμπόδισε, λέγοντάς του: *«Μην καταβείς εις την Αίγυπτον· κατοίκησε εις την γη την οποίαν θέλω σου επειδή παροίκει εις την γη ταύτη και Εγώ θέλω είσθαι μετά σου»* (Γένεση Κς'/26:2-3). Μέσα στην περίοδο της πείνας ο Θεός έδωσε μια υπόσχεση στον Ισαάκ ότι θα είναι μαζί του, **"Εγώ θέλω είσθαι μετά σου"** του είπε. Υπάκουσε ο Ισαάκ και πήγε στην πόλη Γεράρα και μέσα σε περίοδο φτώχειας και πείνας *«έσπειρε ...εις την γη εκείνη και εσύναξε κατ' εκείνον τον χρόνον εκατονταπλάσια· και ευλόγησεν αυτόν ο Κύριος»* (Γένεση Κς'/26:12). Η υπακοή στον Θεό ήταν που έφερε την ευλογία.

Ο πιστός δεν πρέπει να λέει "δεν μπορώ να σπείρω, γιατί δεν έχω ή γιατί δεν μου περισσεύουν", αυτό είναι το πνεύμα του κόσμου της αμαρτίας, ο οποίος έχει δικούς του νόμους για την ευημερία και οι οποίοι νόμοι είναι έξω από το θέλημα του Θεού. Ο κόσμος είναι υποδουλωμένος στον "Μαμωνά", που είναι ο θεός του χρήματος και της απάτης και έχει θέσει νόμους γι' αυτούς που τον υπηρετούν. Η ανθρώπινη λογική λέγει "...όσο περισσότερα δίνω, τόσο λιγότερα θα έχω, άρα θα πρέπει να σταματήσω να δίνω, γιατί στο τέλος θα ζητώ εγώ βοήθεια!".

Ο πιστός όμως ακολουθεί το νόμο του Θεού, που του λέγει να έχει πίστη και **να σπέρνει με πίστη** μέσα στη φτώχεια και σε καιρό πείνας. Η πνευματική αρχή που ο Θεός έχει θέσει έρχεται σε τέλεια αντίθεση με την ανθρώπινη σκέψη και λογική, γιατί ο πιστός

"όσο δίνει, τόσο περισσεύει". Αυτό συμβαίνει γιατί ο Θεός, κατά τον Λόγο Του, μας ευλογεί, δίνουμε και μας δίνει. Διαβάστε με προσοχή τα παρακάτω λόγια του σοφού Σολομώντα από τις Παροιμίες ΙΑ/11:24-28:

24. **Οι μεν ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ και όμως ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΝΤΑΙ·
οι δε παρά το δέον ΦΕΙΔΟΝΤΑΙ, και όμως έρχονται εις ΕΝ-
ΔΕΙΑΝ** (έλλειψη).
25. **Η αγαθοποιός ψυχή θέλει παχυνθεί· και όποιος ποτίζει, θέλει ποτισθεί και αυτός.**
26. **Όποιος κρατεί σίτον, θέλει είσθαι λαοκατάρατος·
Ευλογία δε θέλει είσθαι επί την κεφαλήν του ΠΩΛΟΥΝΤΟΣ.**
27. **Όποιος προθυμείται εις το καλόν, θέλει απολαύσει χάριν·
αλλ' όποιος ζητεί το κακόν, θέλει επέλθει επ' αυτόν.**
28. **Όποιος ελπίζει επί τον πλούτον αυτού, ούτος θέλει ΠΕΣΕΙ·
Οι δε δίκαιοι ως βλαστός θέλουν ΑΝΘΗΣΕΙ.....**

Στο εδ.24 έχουμε μια Βιβλική αρχή, η οποία λέγει ότι "...αυτός που είναι υπέρ το δέον φειδωλός, που όλα τα δίνει με μέτρο και υπολογισμό, θα έρθει σε κάποια στιγμή σε ένδεια, θα βρεθεί σε στέρηση". Αντίθετα, η ίδια Βιβλική λέγει ότι "...αυτός που απλόχερα σκορπίζει, στο τέλος θα έχει και περίσσευμα". Αυτό συμβαίνει και όταν ο πιστός σκορπίζει μέσα στην φτώχεια, γιατί απλόχερα δεν σκορπίζει μόνον **αυτός που έχει**, αλλά απλόχερα σκορπίζει και **αυτός που δεν έχει** πολλά υλικά, αλλά έχει μια καρδιά ευγνωμοσύνης προς τον Θεό και μια καρδιά αγάπης για τον πλησίον του που βρίσκεται σε ανάγκη.

Στο εδ.25 έρχεται το επιστέγασμα όλων αυτών ότι αυτός που κάνει το αγαθό θα παχύνει πνευματικά και υλικά και αυτός που ποτίζει, ο ίδιος δεν θα νιώσει δίψα αλλά θα ποτισθεί, για τον οποίο αναφερθήκαμε στο "Κεφάλαιο ΕΚΤΟ" και θα αναφερθούμε και στο "Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ", που αφορά τη συντήρηση των εργατών. Ο εργάτης του Θεού που ποτίζει πνευματικά το ποίμνιό του, θα ποτισθεί και ο ίδιος από τα υλικά αγαθά τους, γιατί ο εργάτης είναι

άξιος του μισθού του, ο Λόγος του Θεού είναι αλήθεια και η αλήθεια λέγει "όποιος ποτίζει, θέλει ποτισθεί και αυτός.

2. ΑΓΟΡΑΖΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΩΛΟΥΝΤΑΣ

Η ίδια αρχή της σποράς του και του θερισμού υπάρχει και στα επόμενα εδάφια στις Παροιμίες ΙΑ/11:26-28. Ας προσέξουμε ιδιαίτερα το εδ.26, που έχει μία λέξη κλειδί: *«Όποιος κρατεί σίτον, θέλει είσθαι λαοκατάρατος· Ευλογία δε θέλει είσθαι επί την κεφαλήν του πωλούντος»*. Η λέξη κλειδί είναι "πωλούντος", αυτός δηλαδή που πωλεί τον σίτο. Βλέπουμε την ευλογία του Θεού επάνω στον άνθρωπο στην καθημερινότητά του που έχει σχέση με την εργασία του, όταν δηλαδή δεν κρατεί τη σοδειά του σιταριού του για τον εαυτό του, αλλά την πωλεί στην αγορά, ώστε να ευλογηθούν και άλλοι, που ενδεχόμενα η σοδειά τους δεν ήταν καλή εκείνη τη χρονιά, ή ασχολούνται με άλλος είδος εμπορίου.

Εδώ όμως υπάρχει μια θαυμαστή **τυπολογία**, που έχει σχέση με το πνευματικό σιτάρι και τα παράγωγά του. Από το σιτάρι βγαίνει το αλεύρι, από το οποίο φτιάχνουμε το ψωμί, έχουμε δηλαδή σιτάρι, αλεύρι και ψωμί (άρτος). Ο Ιησούς μέσα στην Βίβλο είναι ο **"άρτος της ζωής"** (Ιωάννης 6:33,35,41,48,50), τον οποίο πρέπει να τρώμε καθημερινά πνευματικά. Ο πιστός δεν πωλεί μόνο υλικά αγαθά, αλλά "πωλεί" και πνευματικά αγαθά, που είναι ο Λόγος της αλήθειας, τον οποίο πρέπει **να αγοράζουν** αυτοί που τον στερούνται και αφού τον αγοράσουν θα τους ανήκει: *«ΑΓΟΡΑΖΕ την αλήθειαν και ΜΗ ΠΩΛΕΙ· (αγόραζε) την σοφίαν και την παιδείαν και την σύνεσιν»* (Παροιμίες ΚΓ/23:23). Εδώ μας λέγει να αγοράζουμε την "αλήθεια" και ο Ιησούς Χριστός είναι *«η οδός, η ΑΛΗΘΕΙΑ και η ζωή»* (Ιωάννης ΙΔ/14:6).

Το ίδιο ακριβώς βλέπουμε ακόμα πιο καθαρά στην παραβολή των **"δέκα παρθένων"**, όπου οι πέντε μωρές ζήτησαν από τις πέντε φρόνιμες **"έλαιον"** (λάδι) για τα **"αγγεία"** τους.

- Το **ΕΛΑΙΟΝ** είναι σύμβολο του Πνεύματος του Κυρίου και ο Ιησούς Χριστός είναι το *«Πνεύμα το ζωοποιούν»* (Α' Κορινθίους

ΙΕ/15:45) και το «*Πνεύμα της αλήθειας*» (βλ. Ιωάννης ΙΔ/14:6,17, Ις'/16:13, κλπ).

- **Το ΑΓΓΕΙΟΝ** είναι σύμβολο του σώματός μας, μέσα στο οποίο βρίσκεται το πνευματικό λάδι.

Ζήτησαν λοιπόν οι μωρές παρθένες να αγοράσουν από τις φρόνιμες την ΑΛΗΘΕΙΑ, να αγοράσουν τον **Λόγο της αλήθειας** για να γεμίσουν τα άδεια αγγεία τους, να γεμίσουν τα σώματά τα σώματά τους και οι φρόνιμες είπαν προς αυτές: «*Πηγαίνετε προς τους πωλούντας και αγοράσατε δια τους εαυτούς σας*» (Ματθαίος ΚΕ/25:9). Η εύλογη απορία είναι "Ποιοι είναι οι πωλούντες; Είναι ειδική κατηγορία πιστών; Είναι δηλαδή οι πωλητές και οι αγοραστές;"

Ακριβώς αυτό συμβαίνει, **οι πωλούντες** είναι οι ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ και **οι αγοραστές** είναι το ΠΟΙΜΝΙΟ. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του, όταν τους έστειλε να κηρύξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας Του "*δωρεάν λάβατε, δωρεάν να δίνετε*", το λέγει και σ' εμάς σήμερα, γιατί η σωτηρία του Ιησού είναι **δωρεάν**, πως εδώ λέγει "να αγοράσουμε τον Λόγο από τους πωλούντες;" Οι εργάτες του Κυρίου (ποιμένες, απόστολοι, κλπ), είναι οι πωλητές της Αλήθειας, γιατί το ποίμνιο τους "πληρώνει" με τα δέκατα και τις προσφορές, υπακούοντας στην εντολή του Θεού. Τα δέκατα ανήκουν στον Κύριο και Αυτός τα δίνει στους εργάτες Του.

Αντίθετα το ποίμνιο, οι απλοί πιστοί, δεν δικαιούνται δέκατα, γι' αυτό όταν αγοράσουν τον Λόγο δεν μπορούν να τον πωλήσουν και να εισπράξουν δέκατα, γι' αυτό λέγει η Γραφή "αγόραζε την αλήθεια, αλλά μη την πωλείς". Βλέπουμε πόσο δένει ο Λόγος του Θεού, σύμφωνα με την ερμηνευτικό κλειδί που μας δίνει ο Ησαΐας, κεφ.ΚΗ/28, όπου λέγει "*διδασκαλία επί διδασκαλία, στίχος επί στίχος, ολίγον εδώ και ολίγον εκεί*". Η ευγνωμοσύνη της καρδιάς μας ξεχειλίζει με την αυθόρμητη προσφορά μας των υπαρχόντων σε αυτούς που κοπιάζουν για τις ψυχές μας, σ' αυτούς που "πωλούν" νυχθημερόν τον Λόγο του Θεού, κάνοντας **σκληρό ανταγωνισμό** στο εμπόριο, έναντι αυτών που πωλούν την αμαρτία και ο κόσμος

σήμερα ξοδεύει περιουσίες ολόκληρες για να αγοράσει και να απο-
λαύσει την αμαρτία που τον οδηγεί στην αιώνια απώλεια.

3. ΠΩΛΗΣΗ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑ ΕΠΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Πριν κλείσουμε το θέμα για "την πώληση και την αγορά της Αλήθειας" και για να είναι ολοκληρωμένη η παρουσίαση του θέματος, θα πρέπει να κάνουμε μια παρένθεση και να αναφερθούμε ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ και για το **χάραγμα του θηρίου** (του Αντίχριστου) που αναφέρεται στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Για περισσότερες λεπτομέρειες ο ενδιαφερόμενος μπορεί να ανατρέξει στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "**ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ**".

Αναφέρεται ότι ο Αντίχριστος κατά της διάρκειας της παγκόσμιας κυριαρχίας του θα υποχρεώσει όλους να έχουν ένα χάραγμα στο μέτωπο ή στο δεξί τους χέρι, χωρίς το οποίο *«να μη δύναται μηδείς να αγοράσει ή να πωλήσει, ειμή ο έχων το ΧΑΡΑΓΜΑ, ή το ΟΝΟΜΑ του θηρίου ή τον ΑΡΙΘΜΟΝ του ονόματος αυτού...»* (βλ. Αποκάλυψη ΙΓ/13:16-18). Η συντριπτική πλειοψηφία των ερμηνευτών της Βίβλου εδώ δίνει μόνο κατά γράμμα ερμηνεία και όχι πνευματική ερμηνεία, ενώ **ολόκληρη η Γραφή** πνευματικώς ανακρίνεται. Η ερμηνεία που δίνουν είναι πως, όποιος δεν έχει το ηλεκτρονικό χάραγμα του θηρίου, το οποίο θα είναι ο αριθμός 666 (χξς´) δεν θα μπορεί να αγοράζει και να πωλεί αγαθά.

Για να δούμε ποια είναι η πνευματική ερμηνεία θα πρέπει να εξετάσουμε τα τρία εδάφια Αποκάλυψη ΙΓ/13:16-18, σε συνδυασμό με όλα τα εδάφια που η Γραφή αναφέρεται **σε αγορά και πώληση**, σύμφωνα με τους ερμηνευτικούς Βιβλικούς κανόνες.

- **Το πρώτο στοιχείο** που παρατηρούμε στο παραπάνω εδάφιο είναι πως η Γραφή ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΕΙ **τι είναι αυτό** που δεν θα μπορούν να αγοράσουν ή να πωλήσουν όσοι δεν έχουν το χάραγμα του θηρίου. Εδώ πολύ καθαρά φαίνεται πως δεν αναφέρει ότι πρόκειται για **υλικά αγαθά** και η ερμηνεία αυτή που συνήθως δίνεται είναι ανθρώπινη και αυθαίρετη.
- **Το δεύτερο στοιχείο** που έχουμε είναι όλοι δεν θα έχουν

μόνο το ΧΑΡΑΓΜΑ, γιατί θα υπάρχουν και αυτοί που έχουν το ΟΝΟΜΑ του θηρίου ή τον ΑΡΙΘΜΟ του θηρίου. Άρα θα υπάρχουν διάφορες κατηγορίες "χαραγμάτων".

- **Το τρίτο στοιχείο** που έχουμε είναι, πως ενώ στην Αποκάλυψη δεν αναφέρεται τι δεν θα μπορούν να πωλούν και να αγοράζουν οι μη έχοντες το χάραγμα του θηρίου, σε άλλα μέρη της Βίβλου που ήδη αναφέραμε (Παροιμίες ΚΓ/23:23, Ματθαίος ΚΕ/ 25:9), πολύ καθαρά και ρητά αναφέρεται ότι δεν θα μπορούν να πωλούν και να αγοράζουν την "αλήθεια" και το "έλαιον".
- **Το τέταρτο στοιχείο** που έχουμε είναι ότι, όπως ο Αντίχριστος θα σφραγίσει τους δικούς του ακόλουθους στο δεξί χέρι ή στο μέτωπο, το ίδιο βλέπουμε ότι και ο Θεός κατά την εσπτατή βασιλεία του Αντίχριστου θα "σφραγίσει" (χαράξει) πνευματικά στο μέτωπο (όχι και στο δεξί χέρι) τους πιστούς επί της γης: *«Μη βλάψετε την γην, μήτε την θάλασσαν, μήτε τα δένδρα, εωσού σφραγίσωμεν τους δούλους του Θεού ημών επί των ΜΕΤΩΠΩΝ αυτών»* (Αποκάλυψη Ζ/7:3 - βλ. και ΙΔ/14:1).

Κατόπιν όλων των παραπάνω η ερμηνεία βγαίνει από μόνη της, το χάραγμα του Αντίχριστου **δεν θα είναι ορατό**, αλλά θα είναι πνευματικό, όπως θα είναι και το σφράγισμα των δούλων του Θεού. Αυτό σημαίνει πως, όποιος δεν ανήκει στο σύστημα του Αντίχριστου **δεν θα μπορεί να ΠΩΛΕΙ και να ΑΓΟΡΑΖΕΙ τον Λόγο της Αλήθειας**, τον οποίο θα τον εμπορεύεται μόνο η αποστάσιδα εκκλησία που θα τον ακολουθεί και που θα διώκει τους σφραγισμένους του Θεού, μεθύνοντας με το αίμα των αγίων.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ο Διάβολος **αντιγράφει** τον Θεό και παραπλανεί τον άνθρωπο. Όπως ο Θεός σφραγίζει τους δικούς Του, το ίδιο κάνει και ο Διάβολος σφραγίζοντας τους δικούς τους και ταυτόχρονα παραπλανώντας τους πάντες (ακόμα και τους δικούς του) ότι πρόκειται για ένα υλικό - ορατό σφράγισμα, ώστε ο ίδιος να εργάζεται ανενόχλητος για τα σκοτεινά σχέδιά του.

Είναι ανόητο σήμερα να μην δεχόμαστε ότι όλος ο κόσμος βρίσκεται μέσα στο **"οικονομικό σύστημα 666"** του Αντίχριστου, αφού όλα τα προϊόντα που αγοράζουμε έχουν επάνω τους τον λεγόμενο γραμμωτό κώδικα (bar code system) που μέσα του περιέχει το στοιχείο 666. Όλοι όσοι έχουμε ή πιστωτική κάρτα, ή κινητό τηλέφωνο (κωδικός IMEI), ή τραπεζικό λογαριασμό, είμαστε μέσα στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα του Αντίχριστου, το οποίο αποτελεί ένα προπέτασμα καπνού, ένα προμήνυμα για το επερχόμενο πραγματικό σφράγισμα.

Άρα, όταν η Βίβλος αναφέρεται σε αγορά και πώληση της αλήθειας αναφέρεται στους εργάτες του Κυρίου που σπέρνουν τον Λόγο της αλήθειας πνευματικά και θερίζουν πνευματικά, οι εργάτες "πωλούν" τον Λόγο, "πραγματεύονται" τον Λόγο για να τον αυξήσουν, όπως αναφέρεται στις παραβολές των ταλάντων και των δέκα μνων, μέχρι να έρθει ο οικοδεσπότης και να λάβουν το μισθό τους για τον κόπο τους.

4. ΤΟ ΔΙΛΕΠΤΟ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Ο πιστός δεν πρέπει να συμβιβάζεται με το οικονομικό σύστημα του Μαμωνά, γιατί *«οὐδεὶς δούλος δύναται να δουλεύει δύο κυρίους, διότι ἢ τον ἓνα θέλει μισήσει και τον ἄλλον θέλει αγαπήσει· ἢ εἰς τον ἓνα θέλει προσκολληθεῖ και τον ἄλλον θέλει καταφρονήσει. Δεν δύνασθε να δουλεύετε ΘΕΟΝ και ΜΑΜΩΝΑ»* (Λουκάς 15'/16:13). Εφόσον είμαστε δούλοι του μόνου αληθινού Θεού που υπάρχει, δεν πρέπει να ακολουθούμε τον Μαμωνά του κόσμου τούτου, που είναι ο Διάβολος. Εφόσον ο Θεός μας λέγει να σπείρουμε και στο περίσσευμά μας και στη φτώχεια μας, εμείς πρέπει να το κάνουμε με πίστη, υπακούοντας στον Λόγο Του και να γνωρίζουμε ότι Αυτός θα είναι συνέχεια μαζί μας: *«Δεν θέλω σε αφήσει, ουδέ σε εγκαταλείψει»* (Εβραίους 13/13:5).

Ο Ισαάκ αυτό έκανε, σε καιρό πείνας δεν φύλαξε τον σπόρο για να έχει λίγο φαγητό ακόμα για μερικές ημέρες, αλλά έσπειρε με πίστη κατά τον Λόγο του Θεού και για την υπακοή του θέρισε εκα-

τονταπλάσια σοδειά. Ο Θεός του Ισαάκ είναι και ο δικός μας Θεός σήμερα, ο Θεός δεν έχει αλλάξει (Μαλαχίας Γ/3:6), ο άνθρωπος πρέπει να αλλάξει και να υπακούει στον Λόγο Του: *«Όποιος παρατηρεί τον άνεμον, δεν θέλει σπείρει· και όποιος θεωρεί τα νέφη, δεν θέλει θερίσειΣπείρε τον σπόρον σου το πρωί, και την εσπέραν ας μην ησυχάσει η χειρ σου....»* (Εκκλησιαστής ΙΑ/11:4-6). Ο Θεός μας παραγγέλλει να μην διστάζουμε να σπέρνουμε, μας παραγγέλλει να μην κοιτάζουμε τον άνεμο και τα νέφη, **να μην κοιτάζουμε δηλαδή σε ποια δεινή οικονομική κατάσταση βρίσκεται ολόκληρος ο κόσμος**, εμείς δεν ανήκουμε στο σύστημα του κόσμου.

Πρέπει να καταλάβουμε ποια είναι η ένδοξη θέση μας εδώ στη Γη, πρέπει να καταλάβουμε ότι είμαστε πρίγκιπες και πριγκίπισσες του μεγάλου ουράνιου Βασιλιά, δεν ακολουθούμε τον άρχοντα του κόσμου τούτου, δεν ακολουθούμε τον Μαμωνά, τον θεό του χρήματος, γι' αυτό πρέπει συνέχεια με υπακοή και με πίστη στον Λόγο Του να σπέρνουμε υλικά αγαθά, χρήματα, αγάπη, θεραπεία, ευλογία, να σπέρνουμε παντού τα δώρα του Θεού, που απορρέουν από το σταυρό του Γολγοθά.

Όλος ο κόσμος γνωρίζει κρίσεις οικονομικές, όπως και στην Ελλάδα με το καθεστώς των μνημονίων επί μια δεκαετία βιώσαμε αυτή την κρίση, αλλά η υπόσχεση του Κυρίου είναι **"Εγώ θα είμαι μετά Σου και δεν θα σε αφήσω, ούτε θα σε εγκαταλείψω!"** γι' αυτό πρέπει να σπέρνουμε στην αφθονία και στη στέρση, να σπέρνουμε στη χαρά και στη λύπη, να σπέρνουμε σε κάθε κατάσταση.

Αυτό έκανε και η χήρα στην εποχή του Ιησού Χριστού, που έβαλε στο γαζοφυλάκιο μόνο έναν κοδράντη, δηλαδή **δύο λεπτά**, αλλά αυτή όμως ήταν ΟΛΗ η περιουσία της, έσπειρε μέσα στη φτώχεια της, γεγονός για το οποίο την επαίνεσε ο ίδιος ο Ιησούς: *«Αληθώς σας λέγω ότι η πτωχή αυτή χήρα έβαλε περισσότερον πάντων· ΔΙΟΤΙ άπαντες ούτοι εκ του περισσεύματος αυτών έβαλον εις τα δώρα του Θεού, αυτή όμως εκ του υστερήματος αυτής έβαλεν ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ όσην είχε...»* (βλ. Λουκάς ΚΑ/21:3-4, Μάρκος

IB/12:41-44).

Η εντολή του Λόγου του Θεού είναι «....και θέλεις ΑΓΑΠΑ Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της διανοίας σου, και εξ όλης της δυνάμεώς σου· αύτη είναι η πρώτη εντολή» (Μάρκος IB/12:29-30). Η χήρα γυναίκα αγαπούσε τον Θεό με όλη την καρδιά της, την ψυχή της, τη διάνοιά της και τη δύναμή της και αυτό το έδειξε στην πράξη με το να δώσει όλη την περιουσία της. Ο Θεός είναι Θεός ζηλότυπος (Έξοδος Κ/20:5) και θέλει την πρώτη θέση στη ζωή μας και αυτό για τη χήρα ήταν μια ζωντανή πραγματικότητα σ' όλη την πορεία της. Το δίλεπτο της χήρας είχε μεγάλη αξία ενώπιον του Θεού, γιατί αντιπροσώπευε τον πλούτο της καρδιάς της.

Ο Θεός θέλει να Του δίνουμε για να μας ευλογεί, θερίζουμε ότι σπέρνουμε. Φυσικά το πρώτο που ζητάει από εμάς, **δεν είναι τα υπάρχοντά μας**, αλλά για να είναι ευπρόσδεκτα αυτά που Του προσφέρουμε θα πρέπει να πρώτα **να Του δώσουμε τη ζωή μας**. και αυτό είναι το θεμέλιο για όλες τις άλλες ενέργειές μας.

Όταν δίνουμε στον Κύριο, αποταμιεύουμε στον ουρανό και στη γη. Όταν σπέρνουμε πολλά, θερίζουμε και πολλά. Η χήρα δεν έσπειρε λίγα δίνοντας μόνο δύο λεπτά, αλλά έσπειρε ολόκληρη την περιουσία της και η σοδειά που θέρισε ήταν πλούσια. Ο Θεός θέλει με τα χρήματά μας, με τις προσφορές μας και τη διακονία μας να επενδύουμε για τον ουρανό. Όπως η χήρα γυναίκα, έτσι και εμείς μπορούμε να επενδύουμε συναλλαγές αιώνιας αξίας στο χρηματιστήριο του ουρανού.

Εκείνο που είναι βέβαιο για κάθε άνθρωπο (πλούσιο ή πτωχό, μικρό ή μεγάλο, ισχυρό του κόσμου τούτου ή αδύναμο) είναι ότι τα χρήματά μας και όλα τα πλούτη μας δεν μπορούμε να τα πάρουμε μαζί μας στον ουρανό, όταν ο Κύριος μας καλέσει κοντά Του. Μπορούμε όμως, όσο είμαστε εδώ στη Γη να «στείλουμε» τα χρήματά μας στον ουρανό, ενεργώντας σαν τη πτωχή χήρα: **ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΘΕΟ!**

5. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΩΝ

Ο Παύλος, ενώ ο ίδιος ήταν υπέρμαχος ο εργάτης να συντηρείται από την εκκλησία, ο ίδιος είχε επιλέξει να κάνει αδιάπανο το ευαγγέλιο και να μην επιβαρύνει τους αδελφούς οικονομικά. Η εκκλησία των Φιλιππών απ' όλες τις εκκλησίες που ίδρυσε ο Παύλος διαφοροποιείται στο θέμα αυτό και ενδιαφέρθηκε να τον βοηθήσει οικονομικά. Η εκκλησία αυτή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν μια πλούσια εκκλησία, όπως ήταν της Κορίνθου, αλλά οι αδελφοί μέσα στη φτώχεια τους έσπερναν υλικά αγαθά στον πνευματικό τους πατέρα, ώστε να έχει άνεση να σπείρει τον Λόγο και σε άλλα μέρη και οι άνθρωποι να γνωρίσουν τη σωτηρία του Κυρίου Ιησού.

Την προσφορά των Φιλιππησίων αδελφών ο Παύλος την αναγνωρίζει και το επισημαίνει στους Κορίνθιους αδελφούς, οι οποίοι είχαν μια διαφορετική θέση για το θέμα αυτό. Τους λέγει ο Παύλος για τη χάρη του Θεού που έχει δοθεί στις εκκλησίες της Μακεδονίας, όπου ενώ δοκίμαζαν μεγάλη θλίψη και είχαν μεγάλη φτώχεια, με περίσσεια χαρά έδειξαν τον πλούτο της γενναιοδωρίας τους. Ενήργησαν αυτοπροαίρετα, χωρίς να τους το ζητήσει κάποιος και ενήργησαν περισσότερο από τη δύναμή τους, περισσότερο απ' ότι μπορούσαν να προσφέρουν(βλ. Β' Κορινθίους Η/8:1-5).

Οι Φιλιππησίοι έσπειραν μέσα στη φτώχεια και στη θλίψη τους και αυτό στο αρχαίο θεόπνευστο κείμενο αποτυπώνεται με τη γλαφυρή περιγραφή του Παύλου: «....*Εν πολλή δοκιμή θλίψεως η περίσσεια της χαράς αυτών και η κατά βάθους πτωχεία αυτών επερίσσευσεν*» (Β' Κορινθίους Η/8:2, αρχ.κείμενο). Εδώ λέγει "**δοκιμή θλίψεως**" και "**κατά βάθους πτωχεία**", δηλαδή η προσφορά τους στον Παύλο δεν ήταν σε περίοδο χαράς και ευημερίας, σε περίοδο πλούτου και αφθονίας, αλλά αντίθετα οι καταστάσεις που τους περιέβαλαν ήταν δραματικές, υπήρχε πολλή θλίψη και στεναχώρια και φτώχεια, αυτό όμως δεν εμπόδιζε τους αδελφούς να ενδιαφερθούν για τις ανάγκες του Παύλου και το έκαναν με περισσή χαρά. Το παράδειγμα προς μίμηση εδώ είναι διπλό, **να έχουμε χαρά** μέσα στη θλίψη και **να δίνουμε με χαρά** και αυτό είναι η νίκη του

πιστού, γιατί είναι υπόσχεση του Λόγου του Θεού ότι **"η δύναμή μας είναι του Κυρίου η χαρά"**, άρα όταν δεν έχουμε χαρά, δεν έχουμε και δύναμη να πολεμήσουμε.

Αυτό που συνέβηκε στον Ισαάκ, που απλόχερα σκόρπισε όταν είχε έλλειψη, το ίδιο έβλεπαν με τα μάτια της πίστης και οι πιστοί Φιλιππησίοι. Γενναιόδωρος δεν είναι αυτός που έχει πολλά και προσφέρει, γιατί αυτός προσφέρει από το περίσσευμα και δεν χάνει ή δεν στερείται τίποτα. Ο γενναιόδωρος που δίνει με περίσσεια χαρά, είναι αυτός που θα ευημερήσει και είναι αυτός ο πραγματικά πλούσιος, γιατί πλούσιος δεν είναι **"αυτός που έχει πολλά"**, αλλά πλούσιος είναι **"αυτός που δεν του λείπει τίποτα"**, γιατί δεν του χρειάζεται κάτι επί πλέον.

Όταν ο πλούσιος συνέχεια σκέφτεται τι του λείπει και τι θα αγοράσει και συνέχεια το μυαλό του είναι απασχολημένο σε αυτά και κάνει σχέδια που τον πιέζουν ψυχικά και τον καταθλίζουν και τον καταβαρύνουν, τότε δεν είναι "πλούσιος", **γιατί του λείπουν πολλά** και συνέχεια είναι στην αναζήτηση πως θα τα αποκτήσει. Μπορεί να έχει μεγάλες τραπεζικές καταθέσεις, αλλά στη ζωή του δεν έχει μεγάλες καταθέσεις ευτυχίας.

Αυτός όμως που είναι αυτάρκης και δεν χρειάζεται άλλα πράγματα, είναι πλούσιος γιατί **έχει όλα όσα επιθυμεί**, έστω και εάν οι καταθέσεις του στην τράπεζα είναι μικρές. Είναι "πλούσιος" γιατί είναι αυτάρκης, είναι χαρούμενος γιατί δεν του λείπουν αυτά που επιθυμεί να έχει.

Ο Παύλος αναφερόμενος στον μάταιο πλουτισμό, θέτει το θέμα πιο απλά και στη σωστή βάση, λέγοντας: *«Μέγας δε πλουτισμός είναι η ευσέβεια μετά αυταρκείας. Διότι δεν εφέραμεν ουδέν εις τον κόσμον, φανερόν (είναι) ότι ουδέ δυνάμεθα να φέρωμεν έξω (από τον κόσμο) κάτι· έχοντες δε ΔΙΑΤΡΟΦΑΣ και ΣΚΕΠΑΣΜΑΤΑ, ας αρκώμεθα εις ταύτα»* (Α' Τιμόθεου ζ'/6:6-8). Ο Παύλος, που πέρασε τη ζωή τους πηγαίνοντας από πόλη σε πόλη για να μεταφέρει το ευαγγέλιο της σωτηρίας του Ιησού, ήταν υπέρ ευχαριστημένος να έχει

τροφή και στέγη, γι' αυτόν ο πλουτισμός ήταν αυτά τα δύο πράγματα ("**διατροφάς και σκεπάσματα**") και εφόσον είχε αυτά, ΕΙΧΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ και ευχαριστούσε από καρδιάς και δόξαζε τον Κύριο για την προμήθεια των αγαθών Του.

Αυτή την απλή ανάγκη του Παύλου οι αδελφοί της εκκλησίας των Φιλιππών την αναπλήρωναν με χαρά και βλέπουμε ότι ο Παύλος τους συγχαίρει για την πράξη τους, γιατί έβλεπε ότι μέσα τους δεν υπήρχε μιζέρια και κακομοιριά, αλλά υπήρχε μεγαλείο ψυχής και ευγνωμοσύνη προς τον Κύριο που Τον γνώρισαν μέσω του Παύλου και τώρα μέσα στη φτώχεια τους και στη θλίψη τους σπέρνουν για τη διάδοση της αλήθειας.

Ο Παύλος στην επιστολή που τους έστειλε τους επισημαίνει ότι με καμιά άλλη εκκλησία **δεν είχε οικονομικές δοσοληψίες**, παρά μόνο μ' αυτούς, που όταν αργότερα βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη του έστειλαν βοήθεια για να καλύψει τις ανάγκες του. Τους γράφει ο Παύλος: *«**Ουχί ότι ζητώ το δώρον, αλλά ζητώ τον καρπό τον πλεονάζοντα διά λογαριασμό σας. Έχω όμως πάντα και περισσεύομαι· είμαι πλήρης καθώς δέχθηκα παρά του Επαφροδίτου τα σταλέντα από εσάς, οσμή ευωδίας, θυσία δεκτή, ευάρεστη εις τον Θεό. Ο δε Θεός μου θέλει εκπληρώσει κάθε ανάγκη σας κατά τον πλούτον Αυτού....**»* (Φιλιππησίους Δ/4:17-19).

Με απλά λόγια τους λέγει ο Παύλος *"...δεν ζητώ το δώρο σας, αλλά ζητώ τον καρπό της αγάπης σας που πλεονάζει και αυτό είναι για δικό σας κέρδος, εγώ τα έχω όλα και περισσεύομαι, είμαι πλήρης με αυτά που μου στείλατε με τον Επαφρόδιτο και αυτό που κάνατε αφενός μεν είναι ευπρόσδεκτο ενώπιον του Θεού και αφετέρου ο Θεός θα εκπληρώσει κάθε ανάγκη σας"*. Στα λόγια αυτά του Παύλου βλέπουμε να ξεχειλίζει η χαρά του ότι ο κόπος του με τους Φιλιππησίους πιστούς δεν ήταν μάταιος, αλλά απέδωσε πολλούς πνευματικούς καρπούς, που στην πράξη μεταφράζονταν και σε υλικές ευλογίες.

Αυτό που ξεχωρίζει τους Φιλιππησίους πιστούς είναι ότι έδωσαν αυθόρμητα κατά την **προαίρεση της καρδιά τους**. Σ' αυτό

θα ήθελα να μείνουμε λίγο, γιατί έχει μεγάλη σημασία για τον πιστό να πάρει θέση υπεύθυνη ενώπιον του Θεού. Ο Παύλος λέγει ότι *«έκαστος κατά την προαίρεση της καρδιάς αυτού (ας δίδει), ουχί με λύπη ή εξ ανάγκης· διότι τον ιλαρό δότη αγαπά ο Θεός»* (Β' Κορινθίους Θ/9:7). Οι Φιλιππησίιοι δεν σκέφτηκαν, όπως σκέφτονται μερικοί σήμερα που απορρίπτουν την εντολή των δεκάτων και λέγουν: *"Η δική μου προαίρεση της καρδιάς είναι να δίνω λιγότερο από το δέκατο που ήταν υποχρεωτικό να δίνουν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, που βρισκόntonταν κάτω από το νόμο"*. Άλλοι λέγουν: *"Η δική μου προαίρεση είναι να δίνω λιγότερο από το δέκατο, το ίδιο ή περισσότερο, άρα ότι και να δώσω, αυτό είναι ευπρόσδεκτο ενώπιον του Κυρίου, αφού η εντολή των δεκάτων δεν ισχύει σήμερα!!"*

Αυτό δεν είναι αυθόρμητη προαίρεση της καρδιάς που δίνει με χαρά, αλλά είναι υστερόβουλη προαίρεση της καρδιάς που προσπαθεί να δικαιολογηθεί γιατί δεν δίνει, μη υπακούοντας στην εντολή του Θεού. Όταν ο Λόγος του Θεού λέγει να δώσεις **"κατά την προαίρεση της καρδιάς σου"**, εννοεί με απλά Ελληνικά να δώσεις **"με ολόκληρη την καρδιά σου"** και όταν το κάνεις αυτό, τότε δεν κάνεις "παζάρια" πόσα θα δώσεις στον Θεό.

Θα πρέπει να γνωρίζεις μια βασική αρχή της αγιότητας και της δικαιοσύνης του Θεού: Εάν δεν πιστεύεις στην εντολή των δεκάτων ότι ισχύει και για την περίοδο της Καινής Διαθήκης και εάν ο Θεός είχε καθιερώσει στην Παλαιά Διαθήκη το ελάχιστο να είναι το δέκατο, εσύ δεν μπορείς σήμερα να δίνεις λιγότερο από αυτό που οι Θεός έχει καθιερώσει, **γιατί ο ΝΟΜΟΣ του Θεού έχει ντυθεί τη ΧΑΡΗ του Θεού** και βρίσκονται σε μια θαυμαστή αρμονία μεταξύ τους, όπως είπε ο ίδιος ο Ιησούς ότι **"εγώ δεν ήρθα να καταργήσω το νόμο, αλλά ήρθα να τον "πληρώσω", να τον γεμίσω, να του δώσω το σωστό νόημα και περιεχόμενο"** (Ματθαίος Ε/5:17).

Οι Φιλιππησίιοι πιστοί ενήργησαν μέσα στη φτώχεια σύμφωνα με τον πλούτο της καρδιάς τους και έσπειρα με πίστη για να θερίσουν με πίστη τις θαυμαστές υποσχέσεις του Θεού. Θα έλεγα

ότι εδώ ταιριάζουν τα λόγια του Παύλου προς τους Εφέσιους πιστούς: *«Εἰς δε τὸν δυνάμενον ὑπερεκπερισσοῦ να κάμει ὑπὲρ πάντα ὅσα ζητούμεν ἢ νοοῦμεν, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ενεργουμένην μέσα μας»* (Εφεσίους Γ/3:20). Βλέποντας ο Θεός την προαίρεση της καρδιάς μας μπορεί να κάνει, όχι απλά "περισσά" (πολλά), όχι "εκ περισσοῦ", αλλά σύμφωνα με τον Παύλο να κάνει **"ΥΠΕΡ ΕΚ ΠΕΡΙΣΣΟΥ"**, που σημαίνει πολύ παραπάνω από το περίσσιο.

Πολλοί μελετητές της Βίβλου λένουν ότι ο όρος **"υπερεκπερισσοῦ"** είναι δεν υπάρχει στην αρχαία Ελληνική γλώσσα και ότι είναι λέξη που δημιούργησε ο Παύλος για να εκφράσει και να αποδώσει τη σωστή έννοια της μεγάλης αφθονίας της χάρης του Θεού, ο οποίος δίνει στον πιστό πολύ περισσότερα απ' ότι ο ίδιος ζητεί στην προσευχή του ή εννοεί.

Σπέρνοντας και εμείς σήμερα, όχι μόνο στον πλούτο, αλλά και μέσα στη φτώχεια, όπως έσπειρε ο Ισαάκ, η φτωχή χήρα με το δίλεπτο και οι Φιλιππησιοί πιστοί, γινόμαστε συνεργάτες του Θεού στον οικονομικό τομέα και έτσι να είμαστε πνευματικά αναπαισμένοι, γνωρίζοντας πως όταν δίνουμε στον Κύριο με χαρά, με αγάπη και με ευγνωμοσύνη, Αυτός θα καλύψει κάθε ανάγκη μας. Εμείς κάνουμε το δικό μας χρέος κατά τον Λόγο Του και ο Θεός κάνει το δικό Του μέρος.

Κεφάλαιο ΟΓΔΟΟ

ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΕΣ και ΜΑΤΑΙΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

1. ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ

Υπάρχουν πολλοί πιστοί οι οποίοι έχουν ενδοιασμούς και αμφιβολίες, όχι εάν **"θα πρέπει"** να δίνουν, αλλά το **"που πρέπει"** να δίνουν και βρίσκουν σαν επιχείρημα ότι μπορεί να μη γίνεται σωστή διαχείριση των χρημάτων από τους υπεύθυνους των διαφόρων τοπικών εκκλησιών, ομολογιών, ομάδων, κλπ. Ο Λόγος του Θεού αναφέρει **ΠΟΥ** πρέπει να δίνουμε και παρακάτω αναφέρονται έξι περιπτώσεις, που αφορούν την Παλαιά Διαθήκη (ΠΔ) και την Καινή Διαθήκη (ΚΔ) και που είναι πιο αντιπροσωπευτικές. Ήδη στα προηγούμενα κεφάλαια ασχοληθήκαμε με λεπτομέρειες για το θέμα αυτό και ίσως για πολλούς να το εξαντλήσαμε, αλλά εδώ γίνεται μία **σφαιρική παρουσίαση** του όλου θέματος, με την προσθήκη μερικών σημαντικών στοιχείων:

- **ΠΔ: ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - ΙΕΡΕΙΣ** (Γένεση ΚΗ/28:22, Α' Χρονικών ΚΘ/29:3, Β' Χρονικών ΚΘ/29:31 και ΙΕ/15:18, Α' Βασιλέων Ζ/7:51, κλπ).
- **ΠΔ: ΣΤΙΣ ΑΠΟΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** (Νεεμίας Ι'/10:37-39, Μαλαχίας Γ/3:10).
- **ΠΔ: ΣΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟ** (Νεεμίας Ζ/7:66-71, ΙΒ/12:44, Δευτερονόμιο ΛΒ/32:34, Ιησούς του Ναυή ζ'/6:19, κλπ).
- **ΚΔ: ΟΠΟΥ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΡΕΦΕΤΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ** (Α' Κορινθίους Θ/9:11-14, Γαλάτες ζ'/6:6,10, κλπ).
- **ΚΔ: ΣΤΙΣ τοπικές ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ** (Α' Κορινθίους Ιζ'/16:1-2, Γαλάτες ζ'/6:10, Ρωμαίους ΙΒ/12:13, κλπ).
- **ΚΔ: ΣΕ ΦΤΩΧΟΥΣ, ΧΗΡΕΣ, κλπ** (Α' Τιμόθεου Ε/5:4-8,16 και ζ'/6:18, Λουκάς ζ'/6:38, Ιάκωβος Α/1:27, Α' Ιωάννου Γ/3:17, κλπ).

Πολλοί πιστοί δεν θέλουν να δίνουν στην (τοπική) εκκλησία επειδή **έχουν σκανδαλισθεί** για κάποια αιτία, προβάλλοντας σαν σύνηθες επιχείρημα την **κακοδιαχείριση** και εμμένουν σ' αυτή την απόφασή τους με υπερβάλλοντα ζήλο. Πιστεύω ότι αυτό είναι μία

άστοχη πρόφαση, γιατί τα χρήματα δεν ανήκουν στην όποια τοπική εκκλησία, αλλά ανήκουν στον Κύριο και **σ' Αυτόν τα δίνουμε**, γι' αυτό το πως θα ενεργήσουμε σε μια τέτοια περίπτωση, χρειάζεται περισσή σοφία και σύνεση. Εάν πιστεύουμε και έχουμε αποδείξεις ότι οι ισχυρισμοί μας είναι αληθείς, τότε θα πρέπει να προσευχηθούμε για να μας δείξει ο Κύριος **άλλους τρόπους** για να Του δώσουμε αυτά που Του ανήκουν, αλλιώς Τον κλέβουμε και αυτό επισύρει την κρίση εναντίον μας. Αν αυτό, το ζητήσουμε με πίστη, να είμαστε βέβαιοι ότι ο Κύριος θα το κάνει και θα μας οδηγήσει στο σωστό, γιατί βλέπει την καρδιά μας.

Άλλοι πιστοί δεν δίνουν δέκατα, γιατί θεωρούν ότι δεν είναι Βιβλικό, αλλά με περίσσιο ύφος "καυχώνται" ότι **δίνουν πολύ περισσότερα** και ίσως να το κάνουν, χωρίς εμείς να έχουμε κανένα λόγο να το αμφισβητήσουμε. Αυτή όμως η στάση, δείχνει καρδιά υπερήφανη, που έχει κάνει δικό της νόμο, ανώτερο του Θεού και καυχείται γι' αυτό. Πουθενά η Καινή Διαθήκη δεν διδάσκει ότι **δεν πρέπει** να δίνουμε δέκατα, αντίθετα ρητά αναφέρει ότι οι απόστολοι μετά την Πεντηκοστή δίδασκαν τον Μωυσή στους πιστούς (Πράξεις ΙΕ/15:19-21). Δώσε λοιπόν στον Θεό τα ΔΕΚΑΤΑ και τις ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ που Του ανήκουν και μετά πρόσθεσε παραπάνω όσα δέκατα θέλεις, κάνοντας με τον Θεό και διαθήκη, για να Τον ευαρεστήσεις και να λάβεις πλούσιες ευλογίες.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης οι Ισραηλίτες έδιναν το δέκατο στον **επίγειο ναό** του Θεού, μέσα στον οποίο υπήρχε η παρουσία Του και από αυτά συντηρούντο και οι **ιερείς**, όπως έχουμε αναφέρει. Σήμερα όμως ο Θεός δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, αλλά μέσα στους πιστούς, οι οποίοι είναι ο άγιος ναός Του (Α' Κορινθίους ζ'/6:19, Β' Κορινθίους ζ'/6:16, κλπ), όπως επίσης σήμερα δεν υπάρχει **ειδική τάξη ιερέων**, γιατί οι πιστοί είναι ενώπιον του Θεού βασιλείς και ιερείς, η εκκλησία του Χριστού είναι "βασίλειον ιεράτευμα", είναι λαός ιερέων (Α' Πέτρου Β/2:9).

Η τυπολογία και ο συμβολισμός είναι πλέον εμφανής: **Στην**

Παλαιά Διαθήκη (περίοδος ΝΟΜΟΥ), που έχουμε τον "τύπο" τα δέκατα πηγαίνουν στον επίγειο ναό και στους ιερείς του ναού. **Στην Καινή Διαθήκη** (περίοδος ΧΑΡΗΣ), που έχουμε το "αντίτυπο" τα δέκατα πηγαίνουν στον πνευματικό ναό του Θεού, στους αγίους Του, που είναι και ιερείς Του, πηγαίνουν εκεί που συναθροίζεται ο πνευματικός ναός του Θεού (τοπικές εκκλησίες, δημόσιες, κατ' οίκον, κλπ). Με τα δέκατα και τις προσφορές ευλογείται πλέον **όλο το σώμα** του Ιησού και όλες οι ανάγκες που υπάρχουν καλύπτονται.

Στην πρώτη αποστολική εκκλησία, ανάμεσα στους πιστούς δεν υπήρχε κανένας που να είχε ανάγκη· επειδή, όσοι ήσαν κάτοχοι χωραφιών ή σπιτιών, αφού τα πουλούσαν, έφερναν το αντίτιμο της αξίας εκείνων που πουλούσαν και το έβαζαν στα πόδια των αποστόλων και μοιραζόταν σε κάθε έναν σύμφωνα με την ανάγκη που είχε. Στην περίπτωση αυτή, δεν έδιναν μόνο το δέκατο, αλλά έδιναν όλη την περιουσία τους (βλ. Πράξεις Δ/4:34-35).

2. ΤΟΠΙΚΗ ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΗ και ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΩΜΑΤΟΣ

Η τοπική εκκλησία (συνάθροιση) στην οποία ανήκουμε και υρετούμε αυτοδίκαια έχει την προτεραιότητα σε κάθε ενέργειά μας και κατά συνέπεια και στα δέκατα και στις προσφορές μας. Λόγοι ηθικής τάξης και με αίσθημα ευθύνης ενώπιον του Θεού και ενώπιον των αδελφών "επιβάλλουν" να δίνουμε **το πρώτο μερίδιο** στη ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΗ που τρεφόμαστε πνευματικά, ώστε να ικανοποιούνται οι πνευματικές και υλικές ανάγκες των οικείων της πίστης, χωρίς όμως αυτό να γίνεται **θρησκευτικός καταναγκαστικός νόμος**. Η τοπική εκκλησία είναι το πνευματικό μας σπίτι, είναι η πνευματική μας οικογένεια, όπου ποιμένας και ποιμνιο βρίσκονται σε κοινή πορεία μέσα στον αγρό Κυρίου.

Εφόσον πιστεύουμε ότι είμαστε μέσα στο θέλημα του Κυρίου, τότε **δεχόμαστε ότι** Αυτός μας οδήγησε με το Πνεύμα Του να βρεθούμε στη συγκεκριμένη τοπική εκκλησία και εμείς ΟΙ ΙΔΙΟΙ να ευλογηθούμε, αλλά και να ευλογήσουμε τους ΑΔΕΛΦΟΥΣ μας με τους οποίους μαζί εργαζόμαστε για τη δόξα του Κυρίου μας Ιη-

σού, γι' αυτό **δεχόμαστε και πιστεύουμε** ότι ένας από τους τρόπους για να τους ευλογήσουμε είναι να προσφέρουμε με χαρά και αγαλλίαση τα δέκατα και τις προσφορές μας.

Οι προσφορές μας όμως δεν σταματούν στην εκκλησία που εμείς ανήκουμε, αλλά καλύπτουν τις ανάγκες **όλων των πιστών**, ανεξάρτητα σε ποια τοπική συνάθροιση ανήκουν και θα ζητούμε από τον Κύριο να μας οδηγή με το Πνεύμα Του πως να ενεργούμε σε κάθε περίπτωση (Γαλάτες 5'/6:6,10). Μπορεί να υπάρχουν πολλές τοπικές συναθροίσεις (εκκλησίες), **το σώμα όμως του Χριστού είναι ένα, ενιαίο και αδιαίρετο**. Είμαστε όλοι μέλη του ΕΝΟΣ σώματος και οι ανάγκες των αδελφών, σε όποια εκκλησία και εάν ανήκουν είναι και ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ανάγκες. Ο Λόγος του Θεού γράφει: *«Όποιος όμως έχει τον βίον του κόσμου και θεωρεί τον αδελφόν αυτού ότι έχει χρείαν και κλείσει τα σπλάγχνα αυτού απ' αυτού, πως η αγάπη του Θεού μένει εις αυτόν;»* (Α' Ιωάννου 7/3:17). Εδώ η Γραφή δεν μιλά μόνον για τους αδελφούς που είμαστε μαζί στην τοπική εκκλησία, αλλά αναφέρεται σε όλο το σώμα του Χριστού.

Ο Ιησούς Χριστός είναι η κεφαλή (η εξουσία) επάνω σε όλο το σώμα της εκκλησίας. Ο Παύλος αναφερόμενος στην ενότητα του σώματος, δείχνει την ξεχωριστή θέση του κάθε μέλους, διευκρινίζοντας ότι άλλη είναι η διακονία που κάνει το "χέρι" της εκκλησίας, άλλη είναι η διακονία που κάνει το "πόδι" της εκκλησίας, άλλη είναι η διακονία που κάνει το "ωτίον" ή ο "οφθαλμός" και ούτω καθεξής. Το κάθε μέλος της σώματος του Χριστού έχει διαφορετική διακονία που το άλλο μέλος, όχι μόνο δεν μπορεί να την κάνει, αλλά το κάθε μέλος έχει ανάγκη τη συνεργασία του άλλου μέλους

Γράφει ο Παύλος: *«Διότι το σώμα δεν είναι ΕΝΑ μέλος, αλλά (είναι) ΠΟΛΛΑ. Εάν είπει ο πους (πόδι): "Επειδή δεν είμαι χείρ, δεν είμαι εκ του σώματος", διά τούτο τάχα δεν είναι εκ του σώματος;...Εάν όλον το σώμα είναι οφθαλμός, που (είναι) η ακοή; ...Εάν όμως πάντα ήσαν ένα μέλος, που (είναι) το σώμα; Αλλά τώρα είναι μεν πολλά μέλη, ένα όμως σώμα. Και δεν δύναται ο οφθαλμός (να είπει) προς την χείρα: "Δεν*

έχω χρείαν σου". ή **πάλιν η κεφαλή** (να είπει) **προς τους πόδας**: "Δεν έχω χρείαν από εσάς"» (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:14-27). Άρα είναι διαφορετική η θέση του κάθε μέλους μέσα στο σώμα της εκκλησίας, όπως και διαφορετική είναι και η διακονία του. Η αληθινή ενότητα του ΕΝΟΣ σώματος, προϋποθέτει ότι όλοι μας συμμετέχουμε στις ανάγκες των μελών, **σε όποια** τοπική συνάθροιση και εάν βρίσκονται, **σε όποια** πόλη κατοικούν και **όποια** δογματική θέση ακολουθούν.

Ο Ιησούς συνέχεια μιλούσε για την ενότητα που πρέπει να έχουν μεταξύ τους οι πιστοί και αυτό το εξέφραζε με πόνο ψυχής, κάτι που φαίνεται και στην προσευχή του, στο Ιωάννης ΙΖ/17, όπου παρομοίασε την ενότητα των πιστών με τη δική Του ενότητα και ταύτιση με τον Πατέρα Θεό: «(1ο) **Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματί σου, "το οποίο"** (όνομα) **μου έδωκας, διά να είναι ΕΝΑ** καθώς (είμαστε) **ημείς.....** (2ο) **Διά να είναι πάντες ΕΝΑ, καθώς συ, Πάτερ, είσαι εν Εμοί και εγώ εν Σοι, να είναι και αυτοί** (σε ενότητα) **με ημάς ΕΝΑ...»** (Ιωάννης ΙΖ/17:11,21 /βλ.αρχαίο). Στην 1η περίπτωση ο Ιησούς αναφέρθηκε ειδικά για τους μαθητές Του που ήσαν μαζί και στη 2η περίπτωση αναφέρθηκε για όλους τους πιστούς σε όλες τις γενιές και σε όλες τις εποχές.

Η ενότητα των πιστών προϋποθέτει αγάπη μεταξύ τους χωρίς όρους και η αγάπη προϋποθέτει θυσία. Το τρίπτυχο αυτό (**ενότητα, αγάπη, θυσία**) μπορεί να λειτουργήσει καταλυτικά μέσα στο σώμα του Χριστού, ώστε ο ένας να φροντίζει τον άλλο και αυτό σαν μικρογραφία φαίνεται στην τοπική εκκλησία και μετά επεκτείνεται σε όλο το σώμα του Χριστού. Πρέπει η εκκλησία σήμερα να φθάσει στο πνευματικό επίπεδο της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, όπου μεταξύ τους τα πάντα ήσαν κοινά (βλ. Πράξεις Β/2:44 και Δ/4:32), **δεν πρόσφεραν μόνο το ΔΕΚΑΤΟ, αλλά πρόσφεραν τα ΠΑΝΤΑ**. Μπορεί σήμερα αυτό να μην είναι εφικτό κατά τον ίδιο τρόπο, όπως γινόταν τότε, γιατί οι κοινωνικές συνθήκες έχουν αλλάξει, αλλά εκείνο που δεν πρέπει να αλλάξει και να παραμένει το ίδιο μέσα μας, είναι η καρδιά της αγάπης και της ενότητας που πρέπει να έχουμε ο ένας για τον άλλον και για το πως θα ενεργήσουμε ο

Κύριος θα μας φανερώσει και θα μας οδηγήσει: *«Και ταύτην την εντολήν έχομεν απ' Αυτού, όποιος αγαπά τον Θεόν, να αγαπά και τον αδελφόν αυτού»* (Α' Ιωάννου δ/4:21). Όταν η αγάπη για τους αδελφούς μας είναι ειλικρινής σπέρνουμε, γιατί γνωρίζουμε ότι από τη σπορά μας θα ευλογηθούν.

Ότι σπείρουμε, αυτό και θα θερίσουμε, γι' αυτό θα πρέπει να δίνουμε **από κάθε τι στη ζωή μας** το "δέκατο" στον Κύριο, γιατί είναι δικό Του και Του ανήκει. Εκεί που θα πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα σαν πιστοί είναι να μην Του κλέβουμε το χρόνο **που πρέπει να Τον λατρεύουμε καθημερινά**. Πρέπει να δίνουμε στον Κύριο το ένα δέκατο της 24ωρης ημέρας (είναι περισσότερο από δύο ώρες) και να το αφιερώσουμε σε προσευχή, μελέτη του Λόγου Του και λατρεία. Πολλοί δικαιολογούνται ότι "δεν έχουν χρόνο", αλλά όμως βρίσκουν πολύ εύκολα χρόνο για να διαβάσουν εφημερίδες και περιοδικά, για να δουν διάφορα ενδιαφέροντα προγράμματα στην τηλεόραση, για να πάνε βόλτα "να ξεσκάσουν", ή για να φάνε νόστιμα παιδάκια και για πολλά άλλα.

Ο Δαβίδ Γουίλκερσον (David Wilkerson) είναι γνωστός παγκόσμια στον χριστιανικό κόσμο για τη διακονία του ανάμεσα σε συμμορίες στη Νέα Υόρκη, η οποία ξεκίνησε όταν αποφάσισε να δώσει στον Κύριο **το δέκατο της προσευχής**. Στην Ελλάδα είναι γνωστός από το βιβλίο του με τίτλο **"Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΙΛΕΤΟ"**, το οποίο κυκλοφόρησε και στα Ελληνικά από τις εκδόσεις "MANNA" (δεν κυκλοφορούν πλέον) Το βιβλίο μεταφέρθηκε και στη μεγάλη οθόνη με πρωταγωνιστή τον ηθοποιό Pat Boone.

Όπως ο ίδιος ο Γουίλκερσον αφηγείται στο βιβλίο του, κάθε βράδυ για να ξεκουράζεται και να χαλαρώνει έβλεπε περίπου δύο ώρες διάφορα προγράμματα στην τηλεόραση. Αποφάσισε το χρόνο αυτό να τον αφιερώσει στην προσευχή. Μετά από λίγο καιρό ο Κύριος άρχισε να του μιλάει στην προσευχή και τον οδήγησε με θαυμαστό τρόπο να εργαστεί ανάμεσα σε περιθωριακά άτομα, τα οποία το μόνο που γνώριζαν ήταν βία, ναρκωτικά και sex. Από τη

διακονία του αυτή, εκατοντάδες συμμορίες γνώρισαν τον Ιησού ως προσωπικό τους σωτήρα και πολλοί από αυτούς έγιναν και κήρυκες του ευαγγελίου. Οργανωμένες συμμορίες διαλύθηκαν γιατί οι αρχηγοί τους γνώρισαν και ακολούθησαν τον Ιησού.

Ο ενδιαφερόμενος μπορεί να βρει την κινηματογραφική ταινία στο διαδίκτυο (Αγγλική γλώσσα), στην οποία έχει γίνει πιστή μεταφορά των γεγονότων, καθόσον ο πρωταγωνιστής είναι αναγεννημένος χριστιανός. Το θαυμαστό αυτό έργο ξεκίνησε, γιατί ο Δαβίδ Γουίλκερσον αποφάσισε να δώσει το δέκατο της προσευχής στον Κύριο. Η ταινία είχε προβληθεί και με Ελληνικούς υπότιτλους από το τηλεοπτικό κανάλι Hellas62.

Σήμερα εμείς, ζητάμε από τον Κύριο να κάνει μαζί μας μεγάλα πράγματα, αλλά του αφιερώνουμε πολύ λίγο χρόνο στη λατρεία και στην προσευχή. Ζητάμε να μας χρίσει σε διακονία, να μας δώσει χαρίσματα, να μας πλημμυρίσει με το Πνεύμα Του, να σώσει την οικογένειά μας, να κάνει θεραπείες και πολλά άλλα που ο ίδιος μας έχει υποσχεθεί μέσα στον Λόγο Του, αλλά όλα αυτά τα θέλουμε **χωρίς θυσία**, χωρίς να δώσουμε χρόνο για να μπούμε μέσα στα ουράνια άγια των αγίων, τα θέλουμε όλα να γίνονται εύκολα και γρήγορα, γνωρίζοντας ότι ο νόμος του Θεού είναι σπορά και θερισμός, που σημαίνει λίγο θα σπείρουμε, λίγο και θα θερίσουμε.

Ο Γουίλκερσον και τόσοι άλλοι σύγχρονοι εργάτες του Κυρίου, Έλληνες και ξένοι, έσπειραν με δάκρυα και με πόνο ψυχής και θέρισαν πλούσιους πνευματικούς καρπούς. Δώσε λοιπόν **το δέκατο της λατρείας και της προσευχής** και θα δεις τη δόξα του ουρανού να έρχεται σαν καταιγίδα επάνω σου.

Για όλα τα πράγματα πάντα βρίσκουμε χρόνο, αλλά (κατά σύμπτωση) για τον Θεό δεν βρίσκουμε χρόνο. Όταν ο Κύριος λέγει **"μη Με κλέβετε και φέρτε τα δέκατα στις αποθήκες Μου"**, εδώ μας λέγει **"μην κλέβετε από το ΧΡΟΝΟ της κοινωνίας μαζί Μου, φέρτε ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΣΑΣ για να μπείτε μέσα στα άγια των αγίων και Εγώ θα σας ευλογήσω"**.

Δοκίμασε ΤΩΡΑ τον Θεό με το να προσφέρεις ακόμα από αυτό το λίγο που έχεις, από το υστέρημά σου. Θυμήσου ότι ο Ιησούς επαίνεσε το δίλεπτο της χείρας, γιατί έδωσε όλα όσα είχε. Γνώριζε πως, ότι προσφέρεις για τον Κύριο, ότι και να είναι αυτό (χρήματα, αγαθά, υπηρεσίες, κλπ), το καταθέτεις για αποταμίευση στην "Τράπεζα του Ουρανού" και το κέρδος σου θα είναι μεγάλο.

3. ΑΝΥΠΑΚΟΗ και ΜΑΤΑΙΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

Είναι μεγάλη ευλογία από τον Θεό να ανήκουμε σε μια τοπική συνάθροιση και να υπηρετούμε μέσα σ' αυτή, γιατί αυτό φανερώνει ότι δεν ενεργούμε εγωιστικά και ότι επιδιώκουμε την αληθινή ενότητα του σώματος του Χριστού, εφαρμόζοντας τον Λόγο της Γραφής που μας παραγγέλλει *«μη αφήνοντας το να συνεργώμεθα ομού, καθώς είναι συνήθεια εις μερικούς αλλά προτρέποντες αλλήλους....»* (Εβραίους 1'/10:25). Γι' αυτό, θα πρέπει να προσέξουμε για να μην πέσουμε στην παγίδα του Διαβόλου και μας οδηγήσει στο αντίθετο άκρο, να μας κάνει δηλαδή να είμαστε **"πνευματικοί τουρίστες"**, περιφερόμενοι από τη μία συνάθροιση στην άλλη συνάθροιση χωρίς να ανήκουμε πουθενά, ψάχνοντας να βρούμε την **"τέλεια εκκλησία"** και έτσι να γινόμαστε **επαίτες των ευλογιών** του Θεού, προσφέροντας αντί για δέκατα και προσφορές, λίγα **ψίχουλα** και έτσι να ησυχάζουμε τη συνείδησή μας.

Εφόσον η καρδιά μας δεν είναι ταπεινή και είμαστε ανυπάκουοι στον Κύριο την τέλεια συνάθροιση δεν θα την βρούμε ποτέ, αλλά και εάν νομίσουμε ότι την βρήκαμε, καλό θα ήταν να μην πάμε, γιατί θα την χαλάσουμε. Πιστεύω ότι από τέτοιες καρδιές, που είναι ασταθείς και βρίσκονται μεταξύ δύο φρονημάτων, ο Κύριος δεν θέλει ούτε τα δέκατα, ούτε τις προσφορές μας, γιατί βαρέθηκε να μας υποφέρει. Αυτό είχε πει ο Κύριος στο λαό Ισραήλ, αυτό λέγει και σε μας σήμερα που είμαστε ο πνευματικός Ισραήλ, η εκκλησία Του: *«Μη φέρετε πλέον ματαίας προσφοράς, το θυμίαμα (οι προσευχές) είναι βδέλυγμα εις Εμέ,Τας νεομηνίας σας και τας διατεταγμένας εορτάς σας μισεί η ψυχή μου είναι φορτίον εις Εμέ εβαρύνθην*

να υποφέρω» (Ησαΐας Α/16:13-14).

Εάν δώσουμε έναν πολύ σύντομο ορισμό για την αμαρτία, θα λέγαμε ότι **"αμαρτία είναι η αστοχία στο θέλημα του Θεού"**, έχουμε δηλαδή χάσει το στόχο μας και στοχεύουμε λάθος έξω από το θέλημα του Θεού. Ο Θεός λέγει *«εβαρύνθην να υποφέρω»*, τι είναι αυτό που βλέπει, ώστε δεν μπορεί να το υποφέρει; Μας το λέγει ο ίδιος: *«Με εδούλωσες με τις αμαρτίες σου, με επιβάρυνες με τις ανομίες σου»* (Ησαΐας ΜΓ/43:24). Η ανυπακοή στον Λόγο Του είναι αμαρτία και όταν πλησιάζουμε τον Θεό με μεγάλα λόγια, αλλά η καρδιά μας είναι μακριά από το θέλημά Του, δεν μπορούμε να Τον ευαρεστήσουμε. Λέμε ότι Τον αγαπάμε, αλλά Τον κλέβουμε όταν δεν Του δίνουμε αυτά που Του ανήκουν, τα δέκατα, τις προσφορές μας, το χρόνο μας, τις προσευχές μας. Πρέπει ο Κύριος να παίρνει πάντα "το πρώτον".

Τον ιλαρό δότη αγαπά ο Κύριος, όταν Τον κλέβουμε και Του δίνουμε ψίχουλα, οι προσφορές μας είναι "βδέλυγμα" ενώπιόν Του και είναι πολύ αυστηρός ο λόγος Του, γι' αυτό μας λέγει: *«Και όταν εκτείνητε τας χείρας σας, θέλω κρύπτει τους οφθαλμούς μου από σας ναι, όταν πληθύνετε (τας) δεήσεις, δεν θέλω εισακούει, (γιατί) αι χείρες σας είναι πλήρεις αιμάτων»* (Ησαΐας Α/16:15). Σε μια τέτοια κατάσταση, εμείς θα σηκώνουμε τα χέρια μας για να προσευχηθούμε, αλλά ο Κύριος δεν θα μας ακούει, γιατί *«οι χείρες μας είναι πλήρεις αιμάτων»*. και θα πρέπει να Του ζητήσουμε να μας ελευθερώσει, όπως έκανε και ο Δαβίδ: *«Ελευθέρωσόν με από αιμάτων, Θεέ, Θεέ της σωτηρίας μου· η γλώσσα μου θέλει ψάλλει με αγαλλίαση την δικαιοσύνην σου»* (Ψαλμός ΝΑ/51:14).

Πως μπορεί σήμερα, στην περίοδο της χάρης, τα χέρια του πιστού να είναι γεμάτα αίματα; Η απάντηση είναι πολύ απλή. Μέσα στις φλέβες των αγίων, ρέει το λυτρωτικό αίμα του Κυρίου Ιησού, όταν εμείς ψάχνουμε να βρούμε την "τέλεια εκκλησία", δεν την βρίσκουμε επειδή στρεφόμεστε κατά των αδελφών μας που δεν μας καταλαβαίνουν και δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε μαζί

τους, πάντα αυτοί έχουν το λάθος και εμείς έχουμε το σωστό, γι' αυτό όταν περιφερόμαστε από συνάθροιση σε συνάθροιση, μας κατέχει πνεύμα κατάκρισης και καταλαλιάς κατά των αδελφών μας και όταν το κάνουμε αυτό **χύνουμε αδελφικό αίμα** και αυτό είναι βδέλυγμα για τον Κύριο και θα μας στερήσει να γίνουμε μέρος της οικοδομής της ένδοξης εκκλησίας των εσχάτων καιρών.

Ο Δαβίδ δεν άντεχε να βλέπει τον Θεό να κατοικεί μέσα σε σκηνή, που ήταν η Κιβωτός της Διαθήκης και μέσα σ' αυτήν ήταν η άγια παρουσία Του, γι' αυτό ήθελε να Του κτίσει έναν μεγαλοπρεπή οίκο. Ο Θεός όμως δεν το επέτρεψε, λέγοντάς του ότι ήταν **«ανήρ αιμάτων»** και ότι αυτό που είχε στην καρδιά του θα το πραγματοποιούσε ο γιος του Σολομώντας. Αυτό έχει τυπολογική σημασία, ο Δαβίδ, επειδή έχυσε αίμα δεν του επέτρεψε ο Κύριος να οικοδομήσει τον (χειροποίητο) οίκο Του. Το ίδιο και εμείς σήμερα, όποιος «χύσει» αδελφικό αίμα, **δεν θα έχει μέρος** στην οικοδομή του πνευματικού οίκου της εκκλησίας των εσχάτων καιρών.

Μέσα σε μια τέτοια ανυπάκουη θέση από τον πιστό ο Κύριος ζητεί μετάνοια και αποκατάσταση: *«Λούσθητε, καθαρίσθητε· αποβάλετε την κακίαν των πράξεών σας απ' έμπροσθεν των οφθαλμών Μου, παύσατε πράττοντες το κακόν, μάθετε να πράττετε το καλόν· εκζητήσατε κρίσιν, κάμετε ευθύτητα εις τον δυναστευμένον, κρίνατε τον ορφανόν, προστατεύσατε την δίκην της χήρας»* (Ησαΐας Α/16:16-17). Όταν ο πιστός το κάνει αυτό, **τότε** αποκαθιστά τις σχέσεις του με τον Θεό και κάθε προσφορά του είναι ευπρόσδεκτη απ' Αυτόν, **τότε** όταν θα σπέρνει, θα θερίζει πλούσια σοδειά, τότε και το "δίλεπτό" του από το υστέρημά του θα ανοίξει τους καταρράκτες των ευλογιών του Θεού.

Για να μην είναι μάταιες οι προσφορές μας το κλειδί είναι μία μικρή λέξη, **υπακοή**. Η υλική ευημερία (όπως και η πνευματική) έρχεται με την υπακοή στον Λόγο του Θεού: *«Εάν υπακούσουν και δουλεύσουν, (τότε) θέλουν τελειώσει τας ημέρας αυτών σε αγαθά και τα έτη αυτών σε ευφροσύνες»* (Ιώβ Λζ'/36:114).

Κεφάλαιο ΕΝΑΤΟ

ΠΟΙΟΙ ΔΙΝΟΥΝ - ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΔΙΝΟΥΜΕ (ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ)

1. ΠΟΙΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

Στον Θεό δίνουν οι πιστοί που έχουν αναγεννηθεί και βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα Του και υπακούν στον Λόγο Του, δίνουν από τα αγαθά που Αυτός τους έχει εμπιστευθεί για να τα διαχειρίζονται. Η Γραφή λέγει *«μακάριον είναι να δίδει κάποιος, παρά να λαμβάνει»* (Πράξεις Κ/20:35), αλλά όσα και να δίνουμε, δεν μπορούμε να ξεχρεωθούμε από τον Κύριο Ιησού, γιατί είμαστε αιώνια "χρεωμένοι" σ' Αυτόν για το πολύτιμο αίμα Του που έχυσε για εμάς. Δίνουμε για να Του εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας για το τριπλό έργο που έκανε στη ζωή μας, που **μας έσωσε** από την αμαρτία, που **μας θεραπεύει** από τις αρρώστιες και που **μας ελευθερώνει** από τη δυναστεία του Διαβόλου, γι' αυτό ότι κάνουμε, το κάνουμε με αγάπη και χαρούμενη καρδιά και όχι αναγκαστικά, γιατί τότε η προσφορά μας δεν είναι ευπρόσδεκτη.

Παρακάτω θα αναφέρουμε μερικές κατηγορίες για τις οποίες ο Λόγος του Θεού μας διδάσκει ΓΙΑΤΙ πρέπει να δίνουμε. Δεν είναι μόνο αυτές οι κατηγορίες, αλλά είναι οι πιο αντιπροσωπευτικές. Θα αναφερθούν πάρα πολλά εδάφια, γι' αυτό μην τα προσπεράσεις "στα γρήγορα", επειδή τα γνωρίζεις. Είναι ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, γι' αυτό διάβασέ τα και ξανά διάβασέ τα και ο Κύριος μέσα από τον δικό Του Λόγο θα σου μιλήσει μέσα στην καρδιά και σε οδηγήσει να πάρεις τη σωστή θέση, εάν μέχρι σήμερα δεν την έχεις πάρει. Αυτή η επιλογή, θα σε ακολουθεί σε όλη την μετέπειτα πνευματική σου πορεία, η οποία θα είναι ή για ευλογία ή για κρίση. Προσευχήσου να κάνεις την σωστή επιλογή:

(α) ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΨΥΧΩΝ: Δίνουμε γιατί βλέπουμε την ανάγκη που υπάρχει να εξαπλωθεί το μήνυμα του ευαγγελίου του Χριστού

σε όλη τη χώρα μας. Ο ευαγγελισμός των ψυχών πρέπει να είναι η άσβεστη φλόγα που θα καίει μέσα μας. Ο Ιησούς στη συνομιλία που είχε μετά την ανάστασή Του με τους δύο μαθητές που πήγαν προς την πόλη Εμμαούς, τους είπε: *«...Είναι γεγραμμένον και ούτως έπρεπε να πάθει ο Χριστός και να αναστηθεί εκ νεκρών την τρίτη ημέρα, και να κηρυχθεί εν τω ονόματι Αυτού μετάνοια και άφεσις αμαρτιών εις ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΘΝΗ, αρχής γινομένης από Ιερουσαλήμ»* (Λουκάς ΚΔ/24:46-47).

Πριν αναληφθεί ο Ιησούς επεσήμανε αυτή την ανάγκη στους μαθητές Του, την οποία παρουσίασε μέσα από ένα τρίπτυχο: *«Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούςδιδάσκοντες αυτούς να φυλάττουν πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς»* (Ματθαίος ΚΗ/28:19-20). Αυτή η ανάγκη ("πορευθέντες - μαθητεύσατε - διδάσκοντες") υπάρχει σήμερα περισσότερο από ποτέ άλλοτε και για να καλυφτεί χρειάζεται οικονομική ενίσχυση.

Στα παραπάνω λόγια του Ιησού πολλοί έχουν δώσει τον τίτλο "Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ". Ο Ιησούς αποστέλλει τους αγίους Του να γίνουν μάρτυρες του ονόματός Του σε όλη την κτίση: *«Θέλετε λάβει δύναμιν, όταν επέλθει το άγιον Πνεύμα επάνω εις εσάς, και θέλετε είσθε εις Εμέ μάρτυρες και εις Ιερουσαλήμ και εις πάσαν την Ιουδαία και Σαμάρεια και έως ΕΣΧΑΤΟΥ της γης....»* (Πράξεις Α/1:8). Για να δούμε ψυχές να σώζονται και να έρχονται με συντριβή στο σταυρό του Ιησού, πρέπει με χαρά να δίνουμε στις ανάγκες των αγίων και να μην κλέβουμε τον Θεό.

(β) ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ: Δίνουμε σε εκείνους που μας υπηρετούν πνευματικά και επαγρυπνούν για τη σωτηρία της ψυχής μας, γιατί ο εργάτης του Κυρίου *«είναι άξιος του μισθού και της τροφής αυτού»* (βλ. Λουκάς Ι'/10:7, Ματθαίος Ι'/10:10, κλπ). Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος στο θέμα επαναλαμβάνει το Δευτερονόμιο ΚΕ/25:4, λέγοντας: *«...Διότι λέγει η γραφή· Δεν θέλεις εμφοράζει το στόμα βοός αλωνίζοντος· και, άξιος είναι ο εργάτης του μισθού αυτού»* (Α' Τιμόθεου Ε/5:18). Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε αναλυ-

τικά στο κεφάλαιο που θα ασχοληθούμε με τους μισθωτούς εργάτες στον αγρό του Κυρίου. Τους αληθώς εργάτες του ευαγγελίου ο Κύριος τους χρίει στη διακονία τους και Αυτός τους συστήνει:

- *«Και Αυτός (ο Κύριος) έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς την τελειοποίησιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας....»* (Εφεσίους Δ/4:11-12 /Βλ. Α' Κορινθίους ΙΒ/12:28).
- *«Και θέλω σας δώσει ποιμένας κατά την καρδίαν μου και θέλουν σας ποιμάνει με γνώση και σύνεση....»* (Ιερεμίας Γ/3:15).
- *«Προσέχετε λοιπόν εις εαυτούς και εις όλον το ποίμνιον, εις το οποίον το Πνεύμα το άγιον σας έθεσεν επισκόπους, διά να ποιμαίνετε την εκκλησίαν του Θεού....»* (Πράξεις Κ/20:28).
- *«Ουχί ότι ζητώ το δώρον, αλλά ζητώ τον καρπόν τον πλεονάζοντα εις λογαρισμόν σας...»* (Φιλιππησίους Δ/4:17).
- *«Και όσοι μεν εκ των υιών του Λευϊ λαμβάνουν την ιερατείαν, έχουν εντολήν να αποδεκατίζουν τον λαόν κατά τον νόμον, τουτέστι τους αδελφούς αυτών....»* (Εβραίους Ζ/7:5).

(Υ) **ΧΗΡΕΣ ΚΑΙ ΟΡΦΑΝΑ:** Δίνουμε για τις ανάγκες που υπάρχουν στους οικονομικά ασθενέστερους και η Αγία Γραφή αναφέρει δύο κατηγορίες που έχουν συνεχή ανάγκη βοήθειας και στήριξης, που είναι οι **χήρες** και τα **ορφανά**. Για το θέμα αυτό ο Λόγος του Θεού αναφέρεται και στο νόμο της Παλαιάς Διαθήκης και στην Καινή Διαθήκη. Διάβασε με προσοχή τα παρακάτω εδάφια:

- *«Τις χήρες τίμα τις αληθώς χήρες..... Εάν κάποιος πιστός ή πιστή έχει χήρες, ας προμηθεύει εις αυτές τα αναγκαία, και ας μη επιβαρύνεται η εκκλησία, διά να δύναται να βοηθά τις αληθώς χήρες...»* (Α' Τιμόθεου Ε/5:3,16).
- *«Θρησκεία καθαρά και αμίαντος ενώπιον του Θεού και Πατρός είναι αύτη, να επισκέπτεται τους ορφανούς και τις χήρες εις την θλίψη αυτών....»* (Ιάκωβος Α/1:27).
- *«Εις δε τας ημέρας ταύτας, όταν επληθύνοντο οι μαθητές, έγινε γογγυσμός ...ότι οι χήρες αυτών παρεβλέποντο εις την καθημε-*

ρινή διακονίαΣκεφθείτε λοιπόν, αδελφοί, να εκλέξετε από εσάς επτά άνδρας μαρτυρουμένους, πλήρεις Πνεύματος αγίου και σοφίας, τους οποίους ας καταστήσουμε επί της χρείας ταύτης» (Πράξεις 5/6:1-3).

- «Πατήρ των **ορφανών** και κριτής των **χηρών**, είναι ο Θεός εις τον άγιο Αυτού τόπον.....» (Ψαλμός ΞΗ/68:5).
- «Αφού τελειώσεις να δεκατίζεις πάντα τα δέκατα των γεννημάτων σου εις το **TRITON** έτος, το έτος της δεκατείας, και δώσεις αυτά εις τον **Λευίτην**, εις τον ξένον, εις τον **ΟΡΦΑΝΟΝ** και εις την **ΧΗΡΑΝ**, και φάγουν εντός των πυλών σου και χορτασθούν...» (Δευτερονόμιο Κ5/26:12).

(δ) **ΦΤΩΧΟΙ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΑΣΘΕΝΕΙΣ**: Δίνουμε για τους **πτωχούς** και τους **ενδεείς**, που είναι στην ίδια κατηγορία με τους ορφανούς και τις χήρες. Στη σημερινή εποχή μια μεγάλη κατηγορία που έχει απόλυτη ανάγκη παροχής αγαθών και οικονομικής ενίσχυσης είναι οι **άνεργοι** και γενικά οι χαμηλόμισθοι, λόγω της παγκόσμιας κρίσης. Το σώμα της εκκλησίας του Χριστού πρέπει να είναι μπροστάρης στον αγώνα αυτό, κατά το παράδειγμα του ίδιου του Ιησού, ο οποίος ευεργετούσε και θεράπευε όλους τους καταδυναστευόμενους από τον Διάβολο (Πράξεις 1/10:38), γιατί θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι η φτώχεια είναι αποτέλεσμα της δυναστείας του Διαβόλου. Για τους πτωχούς ο Λόγος του Θεού αναφέρεται συνέχεια. ΔΙΑΒΑΣΕ και ΞΑΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕ με προσοχή τα παρακάτω εδάφια και πάρε θέση ευθύνης στο θέμα αυτό:

- «**Μακάριος ο επιβλέπων εις τον πτωχόν· εις ημέραν θλίψεως θέλει ελευθερώσει αυτόν ο Κύριος**» (Ψαλμός ΜΑ/41:1).
- «**Ο καταφρονών τον πλησίον αυτού αμαρτάνει· ο δε ελεών τους πτωχούς είναι μακάριος**» (Παροιμίες ΙΔ/14:21).
- «**Όποιος περιγελά τον πτωχόν, ΟΝΕΙΑΙΖΕΙ τον Ποιητήν αυτού· όποιος χαίρει εις συμφοράς, δεν θέλει μείνει ατιμώρητος**» (Παροιμίες ΙΖ/17:5).
- «**Όποιος εμφράττει τα ότα αυτού εις την κραυγήν του πτωχού,**

θέλει φωνάζει και αυτός και δεν θέλει εισακουσθεί...» (Παροιμίες ΚΑ/21:13).

- *«Οφείλομεν δε εμείς οι δυνατοί να βασταζώμεν τα ασθενήματα των αδυνάτων, και να μη αρέσκωμεν εις εαυτούς....»* (Ρωμαίους ΙΕ/15:1).
- *«Είπε προς αυτόν ο Ιησούς· Εάν θέλεις να είσαι τέλειος, ύπαγε, πώλησον τα υπάρχοντά σου και **δος εις τους πτωχούς**, και θέλεις έχει θησαυρόν εις τον ουρανόν....»* (Ματθαίος ΙΘ/19:21 - Βλέπε και Μάρκος Ι'/10:21).
- *«Ο κλέπτων ας μην κλέπτει πλέον, μάλλον δε ας κοπιάζει εργαζόμενος το καλόν με τας χείρας αυτού, διά να έχει να μεταδίδει εις τον έχοντα ΧΡΕΙΑΝ.....»* (Ρωμαίους ΙΕ/15:1).
- *«Διότι επείνασα και μου edώκατε να φάγω, edίψασα, και με εποτίσατε, ξένος ήμουν και με εφιλοξενήσατε, γυμνός (ήμουν), και με ενεδύσατε, ασθένησα και με επεσκέφθητε, εις την φυλακή ήμουν και ήλθατε προς εμέΑληθώς σας λέγω, καθ' όσον εκάμετε εις ένα τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εις Εμέ εκάμετε»* (Ματθαίος ΚΕ/25:35-36, 40).

(Ε) ΟΔΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ: Δίνουμε όπως ο Κύριος μας οδηγεί κάθε φορά, σύμφωνα με τις ανάγκες του σώματος της εκκλησίας Του. Ο Λόγος του Θεού μας λέγει για το θέμα αυτό:

- *«Κάμετε λοιπόν καρπούς αξίους της μετανοίας»* (Λουκάς Γ/3:8).
- *«Μη θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς επί της γης, όπου ο σκώληξ και η σκωρία αφανίζει και όπου κλέπται διατρυπούν και κλέπτουνΑλλά θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς εν ουρανῷ, όπου ούτε σκώληξ ούτε σκωρία αφανίζει και όπου κλέπται δεν διατρυπούν ουδέ κλέπτουν· επειδή όπου είναι ο θησαυρός σας, **εκεί** θέλει είσθαι και η καρδιά σας»* (Ματθαίος ς'/6:19-21).
- *«Ο δε κατηχούμενος τον λόγον ας κάμνει τον κατηχούντα **μέτοχον** εις πάντα τα αγαθά αυτού»* (Γαλάτες ς'/6:6).
- *«Παρακαλώ και σε σύντροφε γνήσιε, **βοήθει** autάς οι οποίες συναγωνίσθησαν μετ' εμού εις το ευαγγέλιον»* (Φιλιππησίους Δ/4:3).

- «Έκαστος κατά το χάρισμα, το οποίον έλαβεν, υπηρετείτε κατά τούτο εις αλλήλους ως καλοί οικονόμοι της πολυειδούς χάριτος του Θεού» (Α' Πέτρου Δ/4:10).
- «Ο έχων δύο χιτώνας ας μεταδώσει εις τον μη έχοντα, και ο έχων τροφάς ας κάμει ομοίως» (Λουκάς Γ/3:11 - Βλέπε: Α' Ιωάννου Γ/3:17).

Υπάρχει μεγάλη ευλογία από τον Θεό σε εκείνους που με χαρά Του δίνουν και είναι μισθαποδότης. Μας "προκαλεί" να Τον δοκιμάσουμε στην πιστότητά Του: «...**Δοκιμάσατέ Με τώρα** εις τούτο, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, εάν δεν σας ανοίξω τους καταρράκτας του ουρανού και **εκχέω την ευλογίαν** εις εσάς, ώστε να μην αρκεί τόπος δι' αυτήν» (Μαλαχίας Γ/3:10). Δοκιμάστε με -λέγει ο Θεός- και πριν πει αυτά τα λόγια αναφέρθηκε για τα δέκατα. Μας λέγει με απλά λόγια "φέρτε σε Μένα τα δέκατα που μου ανήκουν και Εγώ θα ανοίξω τους καταρράκτες των ευλογιών Μου επάνω σας, εμπρός λοιπόν **ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΜΕ τώρα!!!**".

Πρέπει να ενισχύουμε κάθε διακονία που υπάρχει και γίνεται για τη διάδοση του Λόγου του Θεού, αλλά και για την οικοδομή των πιστών. Τέτοιες διακονίες είναι πάρα πολλές, όπως, διακονίες που έχουν να κάνουν με μουσικές παραγωγές (CD/DVD), με εκδόσεις βιβλίων, περιοδικών και χριστιανικών εφημερίδων, με φυλλαδικό έργο, με την αγορά και διάθεση του Λόγου του Θεού (Καινές Διαθήκες), με διακονίες σε περιθωριακά άτομα και άστεγους, με πνευματικά προγράμματα, με εξοπλισμό συναθροίσεων και πολλών άλλων που συναντάμε στην πορεία μας. Ας γινόμαστε "χορηγοί" με χαρά και με γενναιόδωρη καρδιά σε όλες αυτές τις διακονίες.

2. ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ

Οι Ισραηλίτες στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, στην οικονομία του νόμου, έδιναν στις παρακάτω περιπτώσεις, για τις οποίες αναφερθήκαμε με λεπτομέρειες, όταν μιλήσαμε για τα τρία είδη των δεκάτων και για τις απαρχές. Εδώ όμως θα αναφέρουμε μερικά επιπρόσθετα στοιχεία:

- (α) **Το πρώτο μερίδιο από κάθε τι** (Δευτερονόμιο ΙΗ/18:4, Έξοδος ΚΒ/22:29-30, Αριθμοί ΙΗ/18:12,24, Β' Κορινθίους Η/8:5, κλπ).
- (β) **Από τις απαρχές των καρπών των γεννημάτων τους** (βλ. Παροιμίες Γ/3:9-10, Β' Χρονικών ΛΑ/31:5, Αριθμοί ΙΓ/13:20, Δευτερονόμιο ΙΗ/18:3-4, Νεεμίας Ι'/10:35-37, κλπ).
- (γ) **Κάθε έτος** (Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22).
- (δ) **Τρεις φορές το έτος** (Δευτερονόμιο Ις'/16:16-17).

Σήμερα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης (οικονομία της χάρης), ανεξάρτητα εάν το εισόδημα του πιστού είναι μηνιαίο, ή εβδομαδιαίο, ή οτιδήποτε άλλο, ο Κύριος πρέπει να έχει πάντα **το πρώτο μερίδιο**, γιατί πριν ακόμα Του δώσουμε οτιδήποτε το υλικό, Του έχουμε προσφέρει τον εαυτό μας ως *«θυσία ζώσα, αγία και ενάρεστη εις Αυτόν»* (Ρωμαίους ΙΒ/12:1-2). Ο Παύλος αναφερόμενος για τους πιστούς Θεσσαλονικείς, λέγει προς τους Κορίνθιους πιστούς: *«...Αλλ' εαυτούς έδωκαν πρώτον εις τον Κύριον και (έπειτα) εις εμάς διά θελήματος του Θεού»* (Β' Κορινθίους Η/8:5).

Στην Καινή Διαθήκη συγκεκριμένος χρόνος για το πότε πρέπει να προσφέρουμε στον Κύριο ρητά δεν αναφέρεται. Πρέπει όμως να δίνουμε και εμείς, όπως έκαναν οι Ισραηλίτες, το "πρώτο μερίδιο" από κάθε τι που έχουμε, γιατί δεν είναι δικά μας, αλλά είναι δικά Του και μας τα έχει εμπιστευθεί: *«Αλλά ποιος είμαι εγώ, και ποιος (είναι) ο λαός μου, ώστε να δυνηθούμε να προσφέρουμε προθύμως εις Σε κατά ταύτα; ΔΙΟΤΙ τα πάντα έρχονται εκ Σου και εκ των δικών Σου δίδομεν εις Σε»* (Α' Χρονικών ΚΘ/29:14).

Υπάρχουν χριστιανικές ομάδες ή ομολογίες που διδάσκουν ότι η Καινή Διαθήκη ρητά αναφέρει πως πρέπει να δίνουμε υποχρεωτικά την "Πρώτη ημέρα" της εβδομάδας (σημερινή Κυριακή), στηριζόμενοι στα λόγια του Παύλου προς τους Κορίνθιους πιστούς: *«Κατά την πρώτην της εβδομάδος έκαστος από εσάς ας εναποθέτει παρ' εαυτώ θησαυρίζων ό,τι αν ευπορεί, ώστε όταν έλθω να μη συνάγονται τότε συνεισφοραί...»* (Α' Κορινθίους Ις'/16:2). Εδώ ο Παύλος φαίνεται πολύ καθαρά ότι δεν μιλάει για ΔΕΚΑΤΑ, αλλά

αναφέρεται **σε έκτακτες συνεισφορές** για να καλύψουν τις ανάγκες της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ: *«Και όταν έλθω, οποίους εγκρίνετε, δι' επιστολών τούτους θέλω πέμψει διά να φέρουν την δωρεάν σας εις Ιερουσαλήμ»* (Α' Κορινθίους Ις'/16:3).

Ο Παύλος εδώ δεν θέτει εντολή, αλλά τους προτρέπει κατά την Πρώτη ημέρα της εβδομάδας (ημέρα εργάσιμη τότε), να βάζουν στην άκρη κάποια χρήματα για τους αδελφούς στην Ιερουσαλήμ και όταν αυτός θα πήγαινε στην Κόρινθο, θα τα έπαιρνε για να τα μεταφέρει στην Ιερουσαλήμ. Το ίδιο είχε πει να κάνουν και οι πιστοί της εκκλησίας της Γαλατίας, όπως αναφέρεται στο προηγούμενο εδάφιο: *«Περί δε της συνεισφοράς της υπέρ των αγίων, καθώς διέταξα εις τας εκκλησίας της Γαλατίας, ούτω κάμετε και σεις»* (Α' Κορινθίους Ις'/16:1).

Το ότι ο Παύλος στην περίπτωση αυτή δεν "ξεχωρίζει" την Πρώτη ημέρα και δεν μιλάει για δέκατα, φαίνεται πολύ καθαρά όταν τους λέγει *«...έκαστος από εσάς ας εναποθέτει παρ' εαυτού»*, δηλαδή να μαζεύει τα χρήματα **στο σπίτι του** και όχι στην εκκλησία (ή στο χώρο που συναθροίζονταν τότε), γιατί τα χρήματα αυτά ήσαν για διαφορετικό σκοπό.

Πρέπει λοιπόν και εμείς σήμερα, να αποκτήσουμε μια καλή συνήθεια και μια καλή αρχή στη ζωή μας, που είναι, όταν πληρωνόμαστε, πριν ακόμα βάλουμε τα χρήματα στην τσέπη μας **να τα αποδεκατίζουμε**. Σήμερα που οι πληρωμές γίνονται και ηλεκτρονικά (απευθείας σε κάποιο τραπεζικό λογαριασμό), θα πρέπει το πρώτο μέλημά μας να είναι να αφαιρούμε το ανάλογο ποσό για τον Κύριο **ή να έχουμε έναν λογαριασμό που να είναι αποκλειστικά για το έργο του Κυρίου** και να μεταφέρουμε αμέσως εκεί το δέκατο και μετά να το χρησιμοποιούμε, σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού. Προσωπικά έχω εφαρμόσει αυτή την τακτική και γεύομαι τις πλούσιες ευλογίες του Κυρίου. Η Αγία Γραφή μας προτρέπει συνέχεια να "δοκιμάζουμε" τον Κύριο: *«Γεύθητε και ιδέτε...»* (Ψαλμός ΛΔ/34:8, Α' Πέτρου Β/2:3).

3. ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΘΕΟ

Για το "πως" πρέπει να δίνουμε στον Κύριο, ο Λόγος του Θεού είναι αρκετά αποκαλυπτικός. Τα παρακάτω είναι μια **γενική συνόψιση**, όλων όσων έχουμε αναφέρει στα προηγούμενα κεφάλαια (διάβασε τα εδάφια από την Βίβλο σου):

- **ΙΛΑΡΩΣ - ΜΕ ΧΑΡΑ**: Β' Κορινθίους Θ/9:7, Η/8:2, Νεεμίας ΙΒ/12:43.
- **ΓΕΝΑΙΟΔΩΡΑ**: Παροιμίες ΙΑ/11:25, Β' Κορινθίους Η/8:2-3,9.
- **ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΩΣ (χωρίς ανταπόδοση)**: Ματθαίος Ι'/10:8, Εκκλησ.ΙΑ/11:1.
- **ΜΥΣΤΙΚΑ (όχι φανερά)**: Ματθαίος Ζ/7:3-4.
- **ΕΝΤΙΜΑ - ΔΙΚΑΙΑ**: Παροιμίες ΙΑ/11:1, Πράξεις Ε/5:1-11.
- **ΜΕ ΠΙΣΤΟΤΗΤΑ**: Β' Χρονικών ΛΑ/31:12, Πράξεις Ε/5:1-11.
- **ΜΕ ΑΓΑΠΗ**: Ιωάννης ΙΔ/14:14-15, Β' Κορινθίους Η/8:1-5.
- **ΑΝΑΛΟΓΑ**: Α' Κορινθίους Ιζ'/16:2, Β' Κορινθίους Η/8:12.
- **ΜΕ ΧΑΡΗ και ΜΕ ΔΥΝΑΜΗ**: Πράξεις Δ/4:32-37.
- **ΜΕ ΑΠΛΟΤΗΤΑ**: Ρωμαίους ΙΒ/12:8.
- **ΜΕ ΥΠΑΚΟΗ**: Ιωάννης ζ'/6:1-14.
- **ΜΕ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ**: Πράξεις Κ/20:35.
- **ΑΥΘΟΡΜΗΤΑ**: Πράξεις Δ/4:32-37.
- **ΑΥΤΟΠΡΟΑΙΡΕΤΑ**: Πράξεις ΙΑ/11:29.
- **ΠΡΟΣ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**: Α' Κορινθίους Ι'/10:31.
- **ΣΤΟΝ ΘΕΟ (όχι σε ανθρώπους)**: Κολοσσαείς Γ/3:23, Ματθαίος ζ'/6:2-4.
- **ΤΑΚΤΙΚΑ**: Έξοδος Λζ'/36:3, Εκκλησιαστής ΙΑ/11:6, Α' Κορινθίους Ιζ'/16:2.
- **ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ**: Πράξεις ΙΑ/21:29, Έσδρας Β/2:68, Λουκ.ΙΒ/12:48.
- **ΕΚΟΥΣΙΑ (με τη θέλησή μας)**: Έξοδος ΚΕ/25:2,ΛΕ/35:5, Λευιτικό ΚΒ/22:29, Πράξεις Δ/4:32-37, Β' Κορινθίους Η/8:3, Εφεσίους ζ'/6:5,8.
- **ΜΕ ΘΥΣΙΑ**: Β' Κορινθίους Η/8:1-5, Μάρκος ΙΒ/12:41-44, Λουκάς ζ'/6:38, Φιλιππησίους Δ/4:18, Α' Τιμόθεου ζ'/6:17, Ρωμαίους ΙΒ/12:8.
- **Πάντοτε ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ**: Κολοσσαείς Γ/3:17

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 618 - 80075 - 1 - 2

Α' έκδοση: 06/2012 - Β' έκδοση: 03/2021

Σελίδες **84**

«ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ»: Πρόκειται για ένα βιβλίο με άρθρα που έχουν σχέση με τη Βίβλο (ερμηνευτικά, απολογητικά, θεολογικά και εσχατολογικά) τα οποία κατά καιρούς έχουν δημοσιευτεί στο **facebook** και τα περισσότερα θέματα είναι απαντήσεις σε ερωτήσεις και απορίες χρηστών του **internet**.

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου:

- «Δόγματα, Ομολογίες και Κινήσεις στον Ελλαδικό χώρο».
- «Ερμηνευτική της Βίβλου» και «Τυπολογία των συμβόλων».
- Βάπτισμα στο νερό (Ματθαίος ΚΗ/28:19) και ερμηνεία «**οπτόν εν πυρί**»
- «Ο Ιησούς είναι ο Λόγος» (Ιωάννης Α/1:1)
- «Η γέννηση του ΙΣΧΥΡΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗ της εκκλησίας των Εσχάτων Καιρών»

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΚΑΝΕ ΤΟΝ ΘΕΟ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟ ΣΟΥ

1. ΣΥΝΕΡΓΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ:

Στην Κόρινθο οι πιστοί είχαν δημιουργήσει 4 φατρίες (ομάδες) με αρχηγούς η κάθε ομάδα τον Ιησού, τον Απολλώ, τον Κηφά και τον Παύλο (βλ. Α' Κορινθίους Γ/3:1-11). Καυτηριάζοντας αυτή τη σαρκική τους συμπεριφορά ο Παύλος τους μίλησε για την αναγκαιότητα της **ενότητας** του σώματος του Χριστού και ότι ο ένας έχει ανάγκη τον άλλον για να προχωρήσει το έργο του Κυρίου, καθόσον ο καθένας έχει διαφορετική διακονία. Τους είπε πολύ απλά πως, **άλλος** είναι ο φυτεύων, **άλλος** είναι ο ποτίζων και **άλλος** είναι ο αυξάνων, δεν μπορεί να τα κάνει όλα ένας μόνος του και δεν είναι αυτό που ο Κύριος Ιησούς θέλει για το σώμα της εκκλησίας Του.

Θα έπρεπε να καταλάβουν ότι μεταξύ τους **είναι συνεργοί** στον αγρό του Κυρίου και **όχι αντίπαλοι**: *«Ο φυτεύων δε και ο ποτίζων είναι ΕΝΑ· και έκαστος θέλει λάβει τον εαυτού μισθόν κατά τον κόπον αυτού»* (Α' Κορινθίους Γ/3:8). Πρέπει να υπάρχει τέλεια ενότητα ανάμεσα στον φυτεύοντα και στον ποτίζοντα. Εάν δεν υπάρξει ο ποτίζων, για να ποτίσει αυτό που αρχικά έσπειρε ο φυτεύων, δεν πρόκειται ποτέ αυτό να καρποφορήσει, γιατί χωρίς νερό θα ξεραθεί και όλος ο κόπος θα είναι μάταιος.

Ο Παύλος δεν μένει μόνο σε αυτό, προχωρεί ακόμα πιο βαθιά, δείχνοντας ότι οι πιστοί είναι συνεργάτες του Θεού: *«Διότι του Θεού είμεθα συνεργοί· σεις είσθε τον Θεού αγρός, τον Θεού οικοδομή»* (Α' Κορινθίους Γ/3:9). Τι μεγάλη τιμή και ευλογία για τον πιστό άνθρωπο, ο άγιος Θεός, ο δημιουργός του σύμπαντος να είναι ο συνεργάτης του. Αυτό δείχνει την καρδιά της αγάπης του Θεού, δείχνει το πόσο πολύ ενδιαφέρεται για τα παιδιά Του. Από τη μια μεριά, **εμείς** σαν πιστοί είμαστε ο αγρός του Θεού και από την άλλη μεριά, **ο Θεός** συνεργάζεται μαζί μας για να αυξηθούμε πνευματικά, αλλιώς από μόνοι μας θα είμαστε ανίσχυροι εναντίον του

εχθρού της ψυχής μας, του Διαβόλου, που συνέχεια σπέρνει στον αγρό ζιζάνια για να καταστρέφουν τη σοδειά.

Το ερώτημα είναι "εάν ο Θεός μας κάνει την τιμή να είμαστε δικοί Του ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ στον αγρό και όταν γνωρίζουμε ότι Αυτός είναι πιστός στον λόγο Του, εμείς δεν θα πρέπει να Τον κάνουμε ΣΥΝΕΤΑΙΡΟ στα οικονομικά μας;"

Τι σημαίνει "κάνω συνέταιρο τον Θεό;" Όλοι θέλουν στη ζωή τους να έχουν στην επιχείρησή τους, στη δουλειά τους, σε κάθε δραστηριότητά τους αξιόπιστους συνεταίρους και εάν στην πορεία τα πράγματα δεν πάνε καλά, αυτό φανερώνει ότι ήταν μία λάθος συνεργασία και επιλογή. Ο Θεός ζητεί από τον άνθρωπο την υπακοή στους νόμους Του, ζητεί υπακοή και στην εντολή των δεκάτων. Εάν ο πιστός κάνει τον Θεό συνεταίρό του στα οικονομικά του, τότε οι καταρράκτες των ευλογιών θα ανοίξουν και ο λαός του Θεού θα δει τη δόξα Του σε κάθε ενέργειά του: **«Εάν περιπατείτε εις τα προστάγματά μου και φυλάσσετε τας εντολάς μου και εκτελείτε αυτάς, τότε θέλω δώσει τας βροχάς σας εις τους καιρούς αυτών...»** (Λευιτικό Κς'/26:3-4).

Εάν κάνουμε τον Θεό συνεταίρό μας όταν σπέρνουμε, τότε Αυτός **«θα δώσει βροχές εις τους καιρούς αυτών»** και στην εποχή του θερισμού ο Θεός θα βρέξει χρυσή βροχή ευλογιών. Μέσα στη ζωή της εκκλησίας του Ιησού Χριστού έχουμε πολλές τέτοιες θαυμαστές ενέργειες επάνω στα παιδιά Του, που εάν τις καταγράψουμε όλες θα χρειαστεί ένας τόμος ολόκληρος.

Θα αναφέρουμε παρακάτω μερικές περιπτώσεις πιστών ανθρώπων, που αποφάσισαν στη ζωή τους να κάνουν τον Θεό συνεταίρό τους, που αποφάσισαν να κάνουν πράξη αυτό που ο Θεός στον καθένα μας ξεχωριστά, "δοκιμάστε Με!"

2. ΟΥΙΛΙΑΜ ΓΚΟΛΓΚΕΪΤ

Πριν από πολλές δεκαετίες υπήρχε ένας πιστός επιχειρηματίας, ο οποίος ζήτησε από τον Κύριο να τον ευλογήσει στη δουλειά του, κάνοντας μια συμφωνία μαζί Του, **να γίνει ο Θεός συνέται-**

ρος στην επιχείρησή του. Το αποτέλεσμα ήταν το όνομά του να γίνει παγκόσμια γνωστό, γιατί ποιος είναι αυτός που σήμερα δεν γνωρίζει ή δεν έχει χρησιμοποιήσει την οδοντόκρεμα **Colgate**, γιατί αυτό ήταν τ' όνομά του, **Ουίλιαμ Γκολγκέιτ!** Στον άνθρωπο αυτόν εκπληρώθηκε ο Λόγος του Θεού ότι είχε εξουσία να τρώγει από τα πλούτη που ο Θεός του έδωσε, γιατί ήταν ΔΩΡΟ δικό Του: *«Και εις όποιον άνθρωπον ο Θεός, αφού έδωσε πλούτη και υπάρχοντα, έδωκεν εις αυτόν και εξουσίαν να τρώγει απ' αυτών και να λαμβάνει το μερίδιον αυτού και να ευφραίνεται εις τον κόπον αυτού, τούτο είναι δώρον Θεού»* (Εκκλησιαστής Ε/5:19).

Εδώ ο Σολομώντας λέγει με πολύ σαφήνεια ότι *«ο Θεός ΕΔΩ-ΣΕ πλούτη και υπάρχοντα»* και *«τούτο είναι ΔΩΡΟΝ Θεού»*. Αυτό είναι μια θαυμαστή διακήρυξη της Γραφής, ότι ο πλούτος όταν προέρχεται από τον Θεό είναι μεγάλη ευλογία στη ζωή του πιστού και δεν είναι αμαρτία. Ο Θεός τίμησε τον συνέταιρό του Γκολγκέιτ και του έδωσε πολλά πλούτη.

3. ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΛΕΤΟΥΡΝΩ

Στον χριστιανικό κόσμο είναι πολύ γνωστός ο επιχειρηματίας **Ροβέρτος Λετουρνώ**, μηχανικός και εφευρέτης επαγγελματικών μηχανών. Ένα βράδυ που η καρδιά του είχε σπάσει ενώπιον του Κυρίου, έκανε μια προσευχή, που έβγαινε από μια ειλικρινή καρδιά: "Ω Θεέ μου, έως τώρα η χριστιανική ζωή μου ήταν μια αποτυχία, δεν έζησα για Σένα. Πολλές φορές προσπάθησα να γυρίσω σελίδα στη ζωή μου, αλλά δεν το κατόρθωσα. Εάν Κύριε, μου δώσεις νικηφόρα πνευματική ζωή, εάν βάλεις στην καρδιά μου την αγάπη που λείπει και εάν με πληρώσεις με το άγιο Πνεύμα Σου, ώστε να δίνω τη μαρτυρία μου για Σένα, θα κάνω σήμερα κάθε τι που θα μου ζητήσεις!"

Η ζωή του Λετουρνώ από την προσευχή εκείνη άλλαξε οριστικά, ούτε ο ίδιος δεν μπορούσε να φανταστεί τι θα επακολουθούσε. Ο πόθος μέσα του ήταν να γίνει ιεραπόστολος και την επομένη ημέρα αυτό που είχε μέσα του το συμμερίστηκε μ' έναν πνευματικό αδελφό, που τον εμπιστευόταν πνευματικά. Τα λόγια εκείνου του

ανθρώπου ήταν καταλύτης για την παραπέρα πορεία του Λειτουργώ, όταν του είπε: "Μείνε στην εργασία σου, ο Θεός έχει ανάγκη από αφιερωμένους επιχειρηματίες".

Αποφάσισε ο Λειτουργώ να κάνει τον Θεό συνέταιρο στις επιχειρήσεις του. Αρχικά Του αφιέρωνε το δέκατο κατά τον Λόγο Του. Αργότερα μέσα στο πνεύμα του, κατάλαβε ότι ο Θεός, σαν συνέταιρός Του, του ζητούσε περισσότερα. Τότε έκανε μία συμφωνία (διαθήκη) μαζί Του, που ήταν να αφιερώνει στον συνέταιρό του **το 90 τοις εκατό**, δηλαδή τα εννέα δέκατα και να κρατά για τον εαυτό του και για την οικογένειά του **το υπόλοιπο 10 τοις εκατό**, δηλαδή το ένα δέκατο.

Μετά από αυτή συμφωνία, ο Λειτουργώ έγινε στην εποχή του ο μεγαλύτερος επιχειρηματίας, πραγματικός όμως διαχειριστής ήταν ο συνέταιρός του, ο Θεός. Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, κατά το έτος 1940, είχε **4** εργοστάσια, **3.000** εργάτες και οι "μηχανές Λειτουργώ" ήσαν περιζήτητες σε όλο τον κόσμο. Δεν έμεινε όμως μόνο σε αυτό, αλλά συντηρούσε οικονομικά πολλές ιεραποστολές στο εξωτερικό, μισθοδοτούσε πολλούς εργάτες του ευαγγελίου, χρηματοδοτούσε ενάμισι εκατομμύρια φυλλάδια και ενίσχυε οικονομικά την οργάνωση των Γεδεωνιτών, που τοποθετούσε Βίβλους σε δωμάτια ξενοδοχείων, νοσοκομείων και σε σχολεία, στην οποία οργάνωση για ένα διάστημα ήταν και πρόεδρός της. Όλος ο κόσμος γνώριζε (γιατί το έλεγε) ότι ο Λειτουργώ είχε ως συνέταιρο στις επιχειρήσεις του τον Θεό.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Η ζωή - βιογραφία του Ροβέρτου υπάρχει σε βιβλίο από τις εκδόσεις "**Ο ΛΟΓΟΣ**", την οποία έγραψε ο Albert W. Lorimer, σε μετάφραση Δημήτρη Μαγκριώτη (έκδοση 1961).

4. ΔΗΜΟΣ ΣΑΚΑΡΙΑΝ

Μέσα στην Βίβλο διαβάζουμε: *«Αλλά θέλεις ενθουμείσθαι Κύριον τον Θεόν σου· διότι Αυτός είναι, ο οποίος σου δίδει δύναμιν να αποκτάς πλούτη, διά να στερεώσει την διαθήκην Αυτού....»* (Δευτερονόμιο Η/8:18). Σε όλους όσους κάνουν συμφωνία με τον Θεό, τους

δίνει δύναμη να αποκτούν πλούτη, όπως έκανε με τον Γκολγκέιτ, τον Λειτουργνών και χιλιάδες άλλους πιστούς επιχειρηματίες σε ολόκληρο τον κόσμο, όπως συνέβηκε και με τον Δήμο Σακαριάν για τον οποίο θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

Ο παππούς του Δήμου Σακαριάν το έτος 1905 προειδοποιήμένος από μια προφητεία για την Τουρκική καταδίωξη των Αρμενίων έφυγε και εγκαταστάθηκε στην Αμερική. Ο Δήμος Σακαριάν μαζί με τον Όραλς Ρόμπερτς ιδρύουν το 1952 την "**Διεθνή Αδελφότητα Επαγγελματιών Χριστιανών Ανδρών**" (F.G.B.M.F.I.), η οποία θεωρήθηκε την περίοδο εκείνη ως το μεγαλύτερο διαδογματικό έργο και στην οποία συμμετείχαν μόνο **πιστοί επιχειρηματίες**, άνδρες και γυναίκες.

Όλοι οι επιχειρηματίες που συμμετείχαν στην κίνηση αυτή, είχαν αφιερώσει τη διαχείριση των οικονομικών τους στον Κύριο, ο οποίος τους οδηγούσε σε όλες τις ενέργειές τους, γιατί είχε τη πρώτη θέση στην καρδιά τους: *«...Επειδή όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θέλει είσθαι και η καρδιά σας»* (Ματθαίος 5'/6:21). Μέσα στα πρώτα 20 χρόνια της ίδρυσής της η αδελφότητα είχε 2.600 παρρητήματα σε όλον τον κόσμο.

5. ΤΖΑΚ ΧΑΡΤΜΑΝ

Ο Τζακ Χάρτμαν (Jack Hartman) ήταν ένας ελεύθερος επιχειρηματίας, του οποίου η επιχείρηση στις αρχές της δεκαετίας του 70 άρχισε να παρουσιάζει σοβαρά οικονομικά προβλήματα και πολύ σύντομα βρέθηκε να έχει χρέη δέκα φορές περισσότερα από τα ετήσια έσοδα. Τα χρέη μεγάλωναν πολύ γρήγορα και η κατάσταση καθημερινά γινόταν χειρότερη και φαινόταν μη αναστρέψιμη. Επί μήνες ο Χάρτμαν ήταν στα πρόθυρα νευρικής κρίσης, γιατί δεν γνώριζε πως έπρεπε να ενεργήσει για να ανακάμψει η επιχείρησή του. Όσους συμβουλευτηκε, η απάντηση ήταν πάντα η ίδια, να κηρύξει πτώχευση, αλλά αυτό μέσα του δεν μπορούσε να το δεχτεί, πίστευε ότι θα υπήρχε κάποια άλλη λύση.

Ένας φίλος του, σ' αυτή τη δύσκολη περίοδο που περνούσε,

του μίλησε ότι έπρεπε να δεχθεί τον Ιησού Χριστό ως σωτήρα του και ότι δεν χρειαζόταν να κηρύξει πτώχευση και τον προέτρεψε να μελετήσει την Βίβλο, μέσα στην οποία θα έβρισκε τη λύση για το πρόβλημά του. Ο Χάρτμαν πίστεψε στον Ιησού και για μερικούς μήνες άρχισε να μελετά την Βίβλο και να εμβαθύνει σε θέματα που είχαν σχέση με τα οικονομικά. Άρχισε να εφαρμόζει τις Βιβλικές αρχές, που είχαν σχέση με τα οικονομικά θέματα και αυτό άρχισε να φέρνει αποτελέσματα.

Τα οικονομικά της επιχείρησης άρχισαν να ανακάμπτουν, όλα τα χρέη σιγά - σιγά εξοφλήθηκαν και παρά το γεγονός ότι υπήρχε την περίοδο εκείνη οικονομική κρίση, είχε κάθε χρόνο σταθερή ανοδική οικονομική πορεία. Φυσικά αυτά δεν έγιναν ξαφνικά όλα, αλλά χρειάστηκε κάποιο χρονικό διάστημα για να αλλάξουν οι καταστάσεις στην επιχείρησή του. Η σπορά που άρχισε να κάνει σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού, άρχισε να αποδίδει καρπούς. Δέκα χρόνια μετά την παρ' ολίγο πτώχευση της επιχείρησής του (αρχές της δεκαετίας του 80) τα πράγματα είχαν αλλάξει ριζικά.

Ο Χάρτμαν δεν έμεινε αδρανής στον πνευματικό τομέα, μετά από τη θαυμαστή επέμβαση του Κυρίου και της σωτηρίας της επιχείρησής του, άρχισε μια φορά την εβδομάδα να έχει συνάντηση με τρεις άλλους επιχειρηματίες στο γραφείο του για να μελετούν τη Βίβλο και μάλιστα είχε επιλέξει να γίνεται κάθε Τρίτη. Στην αρχή η συνάντηση ξεκίνησε σαν μια απλή συζήτηση, αλλά τελικά κατέληξε να γίνονται συστηματικές Βιβλικές μελέτες σε τέσσερις διαφορετικές ώρες, καθόσον τα μαθήματα παρακολουθούσαν περισσότερα από τριακόσια άτομα.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών των γεγονότων ήταν να δημιουργηθεί μία εκκλησία με δύο ποιμένες πλήρους απασχόλησης, έναν βοηθό ποιμένα επίσης πλήρους απασχόλησης και ένα μεγάλο διοικητικό προσωπικό. Είκοσι χρόνια μετά, αρχές του έτους 2.000, η εκκλησία αριθμούσε περίπου χίλια μέλη. Όλα ξεκίνησαν από την παρ' ολίγον πτώχευση της επιχείρησης, που δεν συνέ-

βηκε, γιατί ο Χάρτμαν αποφάσισε να εφαρμόσει τους οικονομικούς νόμους της Γραφής και δεν θέρισε μόνο υλικά αγαθά, αλλά η επιχείρησή του έγινε μια πηγή οικονομικής βοήθειας για την εξάπλωση του μηνύματος της σωτηρίας.

Είναι συγκλονιστική η μαρτυρία του ίδιου πως ξεκίνησε να δίνει τον Κύριο. Το έτος 1983 εξέδωσε το βιβλίο **"Trust God for your Finances"** (Εμπιστεύσου τον Θεό για τα οικονομικά σας), μέσα στο οποίο δίνει την ακόλουθη μαρτυρία (οι επισημάνσεις με ζωηρά γράμματα, ή κεφαλαία, ή υπογραμμίσεις είναι δικές μας):

"Εάν θέλουμε ο Θεός να επιστρέψει ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑ σ' εμάς, θα πρέπει να Του δώσουμε τους σπόρους να τους πολλαπλασιάσει. Εάν χρειαζόμαστε να λάβουμε μια μεγάλη οικονομική σοδειά, πρέπει να φυτεύουμε ΠΟΛΛΟΥΣ ΣΠΟΡΟΥΣ. Όταν για πρώτη φορά, κατάλαβα αυτή τη μεγάλη αλήθεια, εννέα χρόνια πριν, ήμουν στο μέσον μια οικονομικής κατάρρευσης. Παρ' όλα αυτά άρχισα να σπέρνω οικονομικούς πόρους. Έσπειρα με αφθονία. Ημέρα με την ημέρα καθοδηγούσα τη γραμματέα μου να στέλνει συνεισφορές σε διάφορες διακονίες. Όσο πιο άσχημα πήγαιναν τα οικονομικά, τόσο περισσότερα εμβάσματα εμείς στέλναμε"

Η γραμματέας του Τζακ Χάρτμαν για το θέμα αυτό είπε: **"....Πριν από εννέα χρόνια τα οικονομικά της επιχείρησης ήταν σε φαινομενικά κακή κατάσταση. Όμως ο κος Χάρτμαν εξακολουθούσε να μου λέγει να στέλνω εμβάσματα στην εκκλησία του και σε διάφορους χριστιανικούς οργανισμούς. **Όσο χειροτέρευαν τα οικονομικά, τόσο περισσότερο στέλναμε χρήματα.** Εγώ δεν το καταλάβαινα, αλλά έκανα όπως μου έλεγε ο προϊστάμενός μου. Τα αποτελέσματα υπήρξαν θαυμαστά. Κατ' επανάληψη στη διάρκεια των εννέα ετών, όταν είχαμε οικονομικά προβλήματα, ο κος Χάρτμαν αύξανε τις δωρεές και κάθε φορά είχαμε τα χρήματα που χρειαζόμασταν".**

. . . / / / . . .

6. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ

Η πατρίδα μας έχει ανάγκη από οικονομικά εύπορους πιστούς που μέσα τους να υπάρχει η επιθυμία να κάνουν συνέταιρό τους τον Θεό, για να ευλογηθεί όλο το σώμα της εκκλησίας. Κατά καιρούς έχουν συμβεί στη χώρα μας παρόμοιες περιπτώσεις, αλλά ήταν περιορισμένης έκτασης, γι' αυτό και δεν έγιναν γνωστές. Ένας πιστός **παθολόγος γιατρός**, που σήμερα δεν εξασκεί το επάγγελμα λόγω ηλικίας, δεν έπαιρνε ποτέ χρήματα από αδελφούς, καθόσον το θεωρούσε ως το δέκατο της εργασίας του. Επί πλέον είχε αφιερώσει μία ημέρα την εβδομάδα να πηγαίνει σε μονάδα ηλικιωμένων για να προσφέρει αμισθί τις υπηρεσίες του. Ένας **ελαιοσπαραγωγός** από την επαρχία, κάθε χρόνο μέρος της σοδειάς του την προσφέρει σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Δυστυχώς στη χώρα μας το μήνυμα των δεκάτων **από ΟΛΑ τα υπάρχοντά μας, όπως από τις τέχνες μας, από την επιστήμη μας, από την επιχείρησή μας, κλπ**, δεν διδάσκεται στις εκκλησίες, αλλά και στις περιπτώσεις που γίνεται κάποια διδασκαλία, γίνεται μόνο για οικονομική ενίσχυση μέσω χρημάτων και συνήθως η προτροπή που γίνεται είναι αρκετά χαλαρή, γιατί οι υπεύθυνοι φοβούνται μήπως σκανδαλιστεί το ποίμνιο και φύγει. Εφόσον όμως είναι εντολή του Λόγου του Θεού, θα πρέπει να διδάσκεται εξίσου, όπως διδάσκονται και όλες οι άλλες Βιβλικές αληθιές και όχι να αποσιωπείται.

ΠΡΟΣΕΞΤΕ! Εάν ο εργάτης του Θεού δεν το κάνει αυτό και διδάσκει μόνο όσα γαργαλίζουν την ακοή των πιστών, **κλέβει αυτός την ευλογία** από τους πιστούς, καθόσον τους αφήνει στην άγνοια, αλλά το πιο τραγικό είναι ότι αφήνει το λαό του Θεού σε **πνευματική αιχμαλωσία** και αυτό γίνεται, γιατί και ο ίδιος είναι "αιχμάλωτος" στο ίδιο στρατόπεδο. Ο ίδιος ο Θεός λέγει: *«Διὰ τούτο ο λαός μου εφέρθη εις αιχμαλωσίαν, διότι δεν έχει επίγνωσιν...»* (Ησαΐας Ε/5:13).

Η πλειοψηφία των πιστών, όσον αφορά τις οικονομικές διδα-

σκαλίες της Γραφής, βρίσκονται στο σκοτάδι, δεν δίνουν δέκατα και προσφορές γιατί έχουν αιχμαλωτισθεί από τον εχθρό της ψυχής τον Διάβολο και η διδασκαλία να κάνει κάποιος πιστός επιχειρηματίας τον Θεό συνέταιρό του ακούγεται σαν κάτι το ξένο.

Όταν οι Ισραηλίτες ήταν αιχμάλωτοι στους Βαβυλώνιους δεν έδιναν δέκατα. Όταν, μετά από εβδομήντα χρόνια αιχμαλωσίας επέστρεψαν, τότε άρχισαν και πάλι να δίνουν τα δέκατα και τις προσφορές τους (Νεεμίας Ι'/10:37-39). Αυτό ακριβώς γίνεται και σήμερα με τους πιστούς, **επειδή είναι αιχμάλωτοι από τον Μαμωνά του κόσμου τούτου**, δεν δίνουν στον Θεό αυτά που Του ανήκουν, όταν όμως ελευθερωθούν και αποκτήσουν επίγνωση του θελήματος του Θεού, τότε προσφέρουν πλούσια και με χαρά, τότε είναι που η καρδιά τους θα τους οδηγήσει να γίνουν και συνέταιροι του Θεού.

Συνεργάτες και συνέταιροι του Θεού είμαστε σε όλους τους τομείς της πνευματικής μας ζωής, όπως στο **να συμφιλιώσουμε** τους ανθρώπους με τον Θεό για να αποκτήσουν αιώνια λύτρωση, **να τους διδάξουμε** τον Λόγο του ευαγγελίου, **να τους ευεργετήσουμε** γιατί εμείς είμαστε τα χέρια του Θεού που ευεργετούν και γενικά **να τους διακονούμε** σε κάθε ανάγκη τους και στα ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ, αφού πάψουμε να βρισκόμαστε σε αιχμαλωσία από τον εχθρό μας της ψυχής μας.

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 26 - 5

7η έκδοση: 2021 - Σελ. 570

❖ Το βιβλίο αυτό αναλύει με ακριβή **ιστορικά στοιχεία** τις σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν επάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, με τελική κατάληξη την περιγραφή της μελλοντικής **επίθεσης της Ρωσίας** με τους συμμάχους της **εναντίον του λαού Ισραήλ**. Αν και τα γεγονότα αναλύονται κάτω από το φως των προφητειών της Βίβλου, το βιβλίο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν «**θρησκευτικό**», αλλά αποτελεί ένα «**σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο**», μοναδικό στην Ελληνική βιβλιογραφία, ένα μνημειώδες έργο που προχωρεί μέσα στο μέλλον.

❖ **Ερωτήματα όπως τα παρακάτω βρίσκουν απάντηση: Ποιο** θα είναι το μέλλον του κόσμου; **Θα υπάρξει** ειρήνη μεταξύ Αράβων και Ισραήλ στη Μέση Ανατολή; **Ποιος** θα είναι ο ρόλος της Ενωμένης Ευρώπης; **Ποιος** θα είναι ο μελλοντικός «Παγκόσμιος Υπέρ-Ηγέτης;» **Θα γίνει** 3^{ος} παγκόσμιος πόλεμος και τότε; **Είναι κοντά** η 2^η έλευση του Ιησού Χριστού;

Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΩΝ

1. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣΕ ΤΟΝ ΑΒΡΑΑΜ

Ο Θεός θέλει να μας μορφώσει σύμφωνα με τη δική Του εικόνα εν Χριστώ Ιησού και σαν παιδιά Του θέλει να μας προμηθεύσει τα πάντα, υλικά και πνευματικά αγαθά, μας αγαπά και μας ευλογεί πλούσια, αλλά αυτό είναι και αποτέλεσμα της δικής μας υπακοής στις εντολές Του. Βλέπουμε μέσα στην Αγία Γραφή ότι Θεός φροντίζει να μας προμηθεύει τα πάντα προς ζωή και ευσέβεια, γιατί μία από τις ιδιότητές Του είναι ο Θεός ο προμηθεύων, είναι ο **"Γιαχβε Ιρέ"** όπως αποκαλύφθηκε στον Αβραάμ.

Ο Θεός για να δοκιμάσει την πίστη του Αβραάμ του είπε να πάρει τον γιο του Ισαάκ και να τον θυσιάσει (βλ. Γένεση ΚΒ/22:1-18). Ο Ισαάκ τον οποίο ο Αβραάμ απέκτησε σε περασμένη ηλικία ήταν ο γιος της υπόσχεσης, ήταν ο γιος από το σπέρμα του οποίου θα ερχόταν ο Μεσσίας. Ο Αβραάμ υπάκουσε, φόρτωσε στο γαϊδάρο του ξύλα για το ολοκαύτωμα, πήρε τον Ισαάκ και δύο δούλους του και έφυγαν. Όταν έφτασαν στον τόπο της θυσίας, ο Ισαάκ γεμάτος απορία ρώτησε τον πατέρα του, που θα βρουν το πρόβατο για τη θυσία, αφού μαζί τους είχαν μόνο τα ξύλα και τη φωτιά, γιατί ο Ισαάκ ακόμα δεν γνώριζε ότι ο ίδιος θα γινόταν θυσία στον Θεό.

Η απάντηση του Αβραάμ προς τον Ισαάκ ήταν δύο λέξεις **"Γιάχβε Ιρέ"** (Γένεση ΚΒ/22:7-8,14), δηλαδή **ο Κύριος θα προνοήσει**. Είπε στον Ισαάκ ότι ο Θεός είναι αυτός που ΘΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣΕΙ για τη θυσία, όπως και έγινε στη συνέχεια, γιατί ο Θεός δεν άφησε τον Αβραάμ να θυσιάσει τον γιο του και του φανέρωσε ένα κριάρι για να θυσιάσει.

Ο Αβραάμ πέρασε νικηφόρα τη δοκιμασία της πίστης και ονομάστηκε **"ο πατέρας της πίστης"**, ο Θεός τον υπέρ ευλόγησε όχι μόνο πνευματικά, αλλά του προμήθευσε τόσα πολλά υλικά

αγαθά που ήταν ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους της εποχής του. Όταν συνάντησε τον αρχιερέα Μελχισεδέκ και του πρόσφερε **το δέκατο από όλα τα υπάρχοντά του** (Γένεση 14 /14:18-20), αυτά που του πρόσφερε ήταν ένα υπερβολικά μεγάλο μέρος της περιουσίας του, δηλαδή εάν είχε 4.000 πρόβατα, του πρόσφερε τα 400 πρόβατα! Πόσους πλούσιους αναγεννημένους πιστούς γνωρίζουμε σήμερα, που το κάνουν αυτό; Ο Αβραάμ το έκανε και ο Θεός, κατά τον λόγο Του, εκατονταπλασίασε όλα τα υπάρχοντά του. Ο Αβραάμ αναφέρει η Γραφή ότι *«ήτο πλούσιος σφόδρα εις κτήνη, εις αργύριον και εις χρυσίον»* (Γένεση 17/13:2). Αυτός είναι ο **ΘΕΟΣ Ο ΠΡΟΜΗΘΕΩΝ** που μας αποκαλύπτει η Γραφή.

2. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣΕ ΤΟΝ ΑΔΑΜ & ΤΗΝ ΕΥΑ

Το πρώτο θαύμα προμήθειας του Θεού έγινε πριν ακόμα δημιουργήσει τον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ. Φρόντισε όταν ο Αδάμ έρθει στην ύπαρξη να μη στερείται από τίποτα, αλλά **να έχει τα πάντα**. Ο Θεός δεν δημιούργησε τον άνθρωπο και τον άφησε ακάλυπτο, ώστε μόνος του να αρχίσει να δημιουργεί για να αποκτήσει τα αναγκαία, αλλά του προμήθευσε τα πάντα: *«Και είπεν ο Θεός, Ιδοὺ, σας ἔδωκα πάντα ΧΟΡΤΟΝ κάμνοντα σπόρον, ο οποίος είναι ἐπὶ του προσώπου πάσης της γης, και παν δένδρον, το οποίον ἔχει εις τον εαυτό του (μέσα του) καρπὸν ΔΕΝΔΡΟΥ, κάμνοντος σπόρον· ταῦτα θέλουν εἰσθε εις εσάς προς τροφή....»* (Γένεση Α/1:29).

Αυτή είναι μια θαυμαστή αποκάλυψη του Λόγου του Θεού. Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο πλήρη κυριαρχικά δικαιώματα επάνω σε όλη τη δημιουργία Του, είπε στον Αδάμ και στην Εύα *«ανξάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε την γην και ΚΥΡΙΕΥΣΑΤΕ αυτήν, και εξουσιάζετε...»* (Γένεση Α/1:28).

Προμήθευσε ο Θεός με αγαθά τον άνθρωπο, πριν ακόμα τον δημιουργήσει και του είπε να εργάζεται και να τα προστατεύει. Στην πορεία όμως ο άνθρωπος έκανε κακή χρήση της ελευθερίας του και της εξουσίας του και έχασε όλες αυτές τις προμήθειες του Θεού, υλικές και πνευματικές, αλλά ο Θεός όμως είχε ενεργήσει

"προ καταβολής κόσμου" **να προμηθεύσει** στον άνθρωπο τον τρόπο της σωτηρίας του και τον τρόπο να επανακτήσει τα πλούσια αγαθά που έχασε μέσα στον κήπο της Εδέμ με την παρακοή του.

3. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣΕ ΤΟΝ ΙΩΒ

Όπως ο Θεός δοκίμασε την πίστη του Αβραάμ, βλέπουμε να συμβαίνει το ίδιο και με τον Ιώβ, ο οποίος ήταν άμεμπτος, φοβόταν τον Θεό και έμενε μακριά από το κακό. Ο Θεός για την πιστότητά του αυτή, τον ευλόγησε και ήταν ο πλουσιότερος από τους κατοίκους της ανατολής. Η Βίβλος γράφει ότι είχε 7 γιους και 3 θυγατέρες και *«ήσαν τα κτήνη αυτού 7.000 πρόβατα και 3.000 κάμηλοι και 500 ζεύγη βοών και 500 όνοι και πλήθος πολύ υπηρετών...»* (Ιώβ Α/1:3).

Όταν ο Σατανάς έλαβε την άδεια να πειράξει τον Ιώβ, βλέπουμε ότι ο Ιώβ, αντιμετώπισε με μεγάλη υπομονή και καρτερία όλες τις συνεχείς καταστροφές που ακολούθησαν. **Έχασε** όλα τα υπάρχοντά του και έγινε ο φτωχότερος πάντων, **έχασε** την υγεία του, **έχασε** τους γιους του και τις θυγατέρες του, στην κυριολεξία **τα έχασε όλα**, δεν του έμεινε τίποτα. Μέσα σ' αυτή την τραγική κατάσταση δεν είχε κανέναν απολύτως να του συμπαρασταθεί, ούτε η ίδια η γυναίκα του, η οποία του είπε *«ακόμα κρατείς την ακεραιότητά σου; Βλασφήμησον τον Θεόν και απόθανε...»* (Ιώβ Β/2:9).

Ο Ιώβ δεν αμάρτησε, περίμενε με υπομονή την επέμβαση του Θεού, ο οποίος στο τέλος έδωσε στον Ιώβ ακριβώς τα **διπλάσια** απ' όσα είχε πριν: *«Και ευλόγησεν ο Κύριος τα έσχατα του Ιώβ μάλλον παρά τα πρώτα· ώστε απέκτησε 14.000 προβάτων και 6.000 καμήλους και 1.000 ζεύγη βοών και 1.000 όνους. Εγεννήθησαν ακόμη εις αυτόν 7 υιοί και 3 θυγατέρες...»* (Ιώβ ΚΒ/42:12-13). Εδώ, βλέπουμε ότι ο Θεός δεν έδωσε στον Ιώβ 14 γιους και 6 θυγατέρες, γιατί τα 10 πρώτα παιδιά του που πέθαναν **ζούσαν**, βρισκόντουσαν μέσα στον κόλπο του Αβραάμ, που πήγαινα οι ψυχές των δικαίων προ Χριστού, γιατί ο Θεός δεν είναι Θεός νεκρών, αλλά είναι Θεός ζώντων (Μάρκος ΙΒ/12:27).

Αυτός είναι **ο Θεός ο προμηθεύων**, όταν ο άνθρωπος μένει

πιστός μέχρι τέλους και τηρεί τις εντολές Του. Τα δέκατα δεν είναι εάν θέλουμε να τα δώσουμε στον Κύριο, είναι εντολή Του και πρέπει να εκτελεστεί **για τη δική μας ευλογία**, γιατί εάν απειθήσουμε εμείς είναι που θα στερηθούμε τις πλούσιες ευλογίες Του και θα ζούμε πνευματικά και υλικά μέσα σε στέρηση.

4. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΑ

(α) Στην πόλη Σαρεπτά της Σιδώνας, στην εποχή του προφήτη Ηλία έγινε μεγάλη ξηρασία και επειδή η γη δεν έδινε καρπούς, υπήρχε μεγάλη έλλειψη τροφών. Στην πόλη αυτή ζούσε μία χήρα, που ήταν χωρίς πόρους και προμήθειες, είχε μόνο την τροφή μιας ημέρας για να ζήσει αυτή και ο γιος της. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, ο Θεός είπε στον Ηλία να πάει στην Σαρεπτά, όπου "είχε διατάξει" μία χήρα για να τον τρέφει (Α' Βασιλέων ΙΖ/17:9). Όταν ο Ηλίας πήγε στην Σαρεπτά και συνάντησε τη χήρα, αυτή κατάλαβε ότι ήταν άνθρωπος του Θεού γιατί του είπε «*Ζει Κύριος ο Θεός σου*» και μετά του εξήγησε ότι έχει πολύ λίγο αλεύρι και λάδι, που φτάνει για να φάνε μόνο μια φορά αυτή και ο γιος της και μετά να πεθάνουν (βλ. Α' Βασιλέων ΙΖ/17:7-12). Η λεπτομέρεια ήταν ότι η γυναίκα αυτή ήταν εθνική, γι' αυτό είπε στον Ηλία "**ζει Κύριος ο Θεός ΣΟΥ**".

Ο Ηλίας της είπε να κάνει πρώτα γι' αυτόν μια πίττα και έπειτα μια πίττα για την ίδια και μια πίττα για το γιο της και της έδωσε έναν **προφητικό λόγο** προμήθειας ότι το αλεύρι και το λάδι δεν θα της λείψουν ποτέ, μέχρι να έρθει πάλι βροχή και να υπάρχει καρποφορία στη γη: «...*Διότι ούτω λέγει Κύριος ο Θεός του Ισραήλ· το πιθάριον του αλεύρου δεν θέλει κενωθεί (αδειάσει), ουδέ το ρωγίον του ελαίου θέλει ελαττωθεί (μειωθεί), έως της ημέρας κατά την οποίαν ο Κύριος θέλει δώσει βροχήν επί προσώπου της γης*» (Α' Βασιλέων ΙΖ/17:14). Η εθνική αυτή γυναίκα εδώ ενήργησε **με πίστη** στα λόγια του Ηλία και στο σπιτικό της υπήρχε αφθονία αγαθών.

Όλα πήγαιναν μια χαρά, μέχρι που συνέβηκε στη χήρα ένα απρόσμενο και συγκλονιστικό γεγονός, αρρώστησε ο γιος της και πέθανε. Πίστεψε ότι ο γιος της πέθανε επειδή η ίδια ήταν αμαρτω-

λή και αυτό το είπε καθαρά στον Ηλία: *«Τι έχεις μετ' εμού, άνθρωπε του Θεού; Ήλθες προς εμέ διά να φέρεις εις ενθύμησιν τις ανομίες μου και να θανατώσεις τον υιόν μου;»* (Α' Βασιλέων ΙΖ/17:18). Η συνείδηση της ιστορίας ήταν ανατρεπτική για τη χήρα, συνέβηκε το αδιανόητο για την εποχής της, έγινε κάτι που δεν είχε ποτέ. Ο Ηλίας ζήτησε το νεκρό παιδί της, το ανέβασε στο υπερώο όπου τον φιλοξενούσε και εκεί αφού δεήθηκε στον Θεό, ζήτησε να επανέλθει η ψυχή του και ο Κύριος απάντησε στην προσευχή του Ηλία (Α' Βασιλέων ΙΖ/17:22). Ο Ηλίας κατέβασε το παιδί από το υπερώο και το έδωσε ζωντανό στη μητέρα του και ήταν ένα γεγονός που άλλαξε όλη τη ζωή της. Η ανάσταση του γιου της χήρας είναι η πρώτη Βιβλική αναφορά που ανασταίνεται άνθρωπος.

Όταν αργότερα θα τελείωνε η ξηρασία και η πείνα, η γυναίκα αυτή θα θυμόταν σαν εμπειρία μια διπλή ευλογία, που ήταν (α) η καθημερινή προμήθεια του φαγητού της με υπερφυσικό τρόπο και (β) η ανάσταση του γιου της. **Αυτή την εθνική χήρα επαίνεσε ο Ιησούς, που είδε τα θαύματα του Θεού και ομολόγησε την παντοδυναμία Του:** *«Και επ' αληθείας σας λέγω, Πολλάί χήραι ήσαν εις τον Ισραήλ επί των ημερών Ηλίου, όταν εκλείσθη ο ουρανός επί έτη τρία και έξι μήνας, κατά τον οποίον καιρόν έγεινε πείνα μεγάλη εφ' όλην την γην, και προς ουδεμίαν αυτών επέμφθη ο Ηλίας, ειμή εις Σαρεπτά της Σιδώνος προς γυναίκα χήραν...»* (Λουκάς Δ/4:25-26).

Μία εθνική γυναίκα έσπειρε πίστη και θέρισε ευλογίες από έναν Θεό προμηθευτή. Αυτό είναι ένα θαυμάσιο παράδειγμα πίστης προς μίμηση για εμάς σήμερα. Εάν η γυναίκα αυτή μέσα στη μεγάλη της φτώχεια ολιγοπιστούσε και δεν έσπερνε, πράγματι θα πέθαινε από την πείνα μαζί με το γιο της, γι' αυτό και εμείς πρέπει να υπακούμε στον Λόγο του Θεού και να σπέρνουμε με πίστη και μέσα στην "φτώχεια" και θα θερίζουμε τις προμήθειες του ουρανού, που ο Θεός υποσχέθηκε ότι θα μας δώσει.

(β) Το ΠΡΩΤΟ θαύμα προμήθειας του Ηλία, δεν ήταν το περιστατικό με τη χήρα της Σαρεπτά, αλλά όταν προσευχήθηκε για να

μη βρέξει (Α΄ Βασιλέων ΙΖ/17:1) και μετά από τρία χρόνια προσευχήθηκε και έγινε βροχή μεγάλη (Α΄ Βασιλέων ΙΗ/18:41-45). Η προσευχή πίστης του Ηλία είχε τη δύναμη να κλίνει του ουρανού για να μη βρέχει και να ανοίγει τους ουραμούς σε δυνατές βροχές για να φέρνουν πλούσια καρποφορία.

Στην αρχή της πείνας ο Θεός προμήθευσε θαυμαστά τον Ηλία, όπου είχε διατάξει ένα κοράκι να του πηγαίνει το πρωί και την εσπέρα ψωμί και κρέας (Α΄ Βασιλέων ΙΖ/17:2-6). Αυτός είναι ο Κύριος ο προμηθεύων, ο Γιάχβε Ιρέ, που δεν θα αφήσει τα παιδιά Του να πεινάσουν, αλλά θα τους προμηθεύσει τα αγαθά Του.

Το ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ θαύμα προμήθειας που συνέβηκε στον Ηλία συνέβηκε όταν αναχώρησε για τον Ιορδάνη ποταμό και έπρεπε να περάσει απέναντι, όπου ένα πύρινο άρμα θα τον οδηγούσε στον ουρανό. Ο Θεός του προμήθευσε τον τρόπο με ένα θαύμα και πέρασε πεζός τον Ιορδάνη, χτυπώντας με τον χιτώνα του τα νερά τα οποία χωρίστηκαν στα δύο (Β΄ Βασιλέων Β/2:8). Ήταν ένα θαύμα προμήθειας του Θεού στη δύσκολη θέση που βρέθηκε ο Ηλίας.

5. Ο ΘΕΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΕΛΙΣΣΑΙΕ

(α) Ο προφήτης Ελισσαιέ, όταν πήρε τη μηλωτή από τον Ηλία, πήρε και διπλή μερίδα ευλογίας και βλέπουμε τον Θεό να εργάζεται στη ζωή του με μια συνεχή ροή **θαυμάτων προμήθειας**, που θα μπορούσα να τα χαρακτηρίσω ως απίθανα να συμβούν και όμως συνέβηκαν. Ένα τέτοιο θαύμα συνέβηκε, όταν μία χήρα γυναίκα ήρθε στον Ελισσαιέ για βοήθεια, γιατί δεν είχε να πληρώσει τους δανειστές της και οι δύο γιοι της θα πουλιώνταν σαν σκλάβοι (βλ. Α΄ Χρονικών, κεφ.Δ/4).

Ο προφήτης όταν του είπε ότι είχε μόνο ένα δοχείο λάδι, που ήταν κάτι το μηδαμινό, της είπε να πάει στους γείτονές της και να φέρει όσα περισσότερα κενά δοχεία μπορούσε και στη συνέχεια να χύσει σ' αυτά από λίγο λάδι. Το θαύμα της προμήθειας έγινε, ο Θεός αύξησε θαυματουργικά το λάδι της και σταμάτησεμόνον όταν δεν είχε άλλα δοχεία για να γεμίσει (Α΄ Χρονικών Δ/4:6-7). Τότε

ο Ελισσαιέ της είπε να πουλήσει το λάδι και να πληρώσει τους λογαριασμούς της, ώστε αυτή και οι γιοι της να ζήσουν ελεύθεροι και με αφθονία αγαθών.

Ο Θεός είναι ο προμηθεύων, από λίγο λάδι γέμισαν πολλά δοχεία μέχρι επάνω λάδι και εάν η γυναίκα έβρισκε και άλλα δοχεία και αυτά θα γέμιζαν. Το θαύμα του Θεού ήταν μέσα στο σπίτι της, το ίδιο θα γίνει και σε σένα εάν σπείρεις το **"δέκατο του λαδού σου"**, τότε τα δοχεία σου (υλικά και πνευματικά) θα ξεχειλίσουν. Το λάδι είναι σύμβολο του Πνεύματος του Θεού, το λίγο ο Κύριος, βλέποντας την πιστότητά σου, θα το αυξήσει στη ζωή σου και θα σε πλημμυρίσει με το Πνεύμα Του.

(β) Ένα άλλο **θαύμα προμήθειας** που συνέβηκε από τη διακονία του προφήτη Ελισσαιέ, ήταν με τη Σουναμίτισσα γυναίκα, η οποία ενώ ήταν πλούσια και μπορούσε να έχει μια άνετη ζωή, χωρίς να την νοιάζει για τους άλλους, το ενδιαφέρον της ήταν να υπηρετεί τον πλησίον της, αυτόν που είχε ανάγκη και ιδιαίτερα τους ανθρώπους του Θεού. Αυτό έκανε και με τον προφήτη του Θεού, που τον φιλοξενούσε κάθε φορά που περνούσε από το σπίτι της, ώσπου σε συμφωνία με τον άνδρα της πήραν την απόφαση να του παραχωρήσουν έναν ξενώνα για να τον έχει μαζί με τον υπηρέτη του Γιεζεί (Β' Βασιλέων Δ/4:8-10).

Η γυναίκα αυτή δεν είχε αποκτήσει παιδί και είχε μέσα της μεγάλη θλίψη. Ο Ελισσαιέ με προφητικό λόγο της είπε ότι σε ένα χρόνο θα αποκτήσει γιο, όπως και έγινε. **Αυτό ήταν μια ευλογία του Θεού στη σπορά που έκανε στον προφήτη Του, αλλά όμως λίγα χρόνια αργότερα ήρθε και η δοκιμασία.** Το παιδί που ήταν με τον πατέρα του στα χωράφια πέθανε. Πήρε η μητέρα το νεκρό παιδί και το έβαλε στο κρεβάτι του ξενώνα που είχαν δώσει στον Ελισσαιέ για να προσεύχεται και να κοιμάται. Η Σουναμίτισσα είχε τώρα περισσότερη πίστη. Σκέφτηκε, αφού ο Θεός της είχε δώσει ένα παιδί, ενώ ο άνδρας της ήταν γέρος και αφού κάποτε ένας άλλος προφήτης, ο Ηλίας είχε αναστήσει το γιο μιας χήρας στην πόλη Σαρεπτά, άρα η μόνη λύση στο πρόβλημά της ήταν ο Θεός.

Αυτός της έδωσε το γιο και Αυτός έχει τη δύναμη να της τον ξαναδώσει. Αυτό ακριβώς έγινε, ο Ελισσαιέ προσευχήθηκε «...και το παιδίον επταρνίσθη έως επτάκις και άνοιξε τους οφθαλμούς αυτού» (Β' Βασιλέων Δ/4:35). Η Σουναμίτισσα πήρε το γιο της για δεύτερη φορά. Την πρώτη φορά όταν γεννήθηκε και τώρα τον πήρε από τους νεκρούς.

Η Σουναμίτισσα γυναίκα είχε σπείρει ευλογίες στους ανθρώπους του Θεού και πλούσιες ευλογίες ελάμβανε σε όλη την πορεία της ζωής της. Μερικά χρόνια αργότερα η χώρα που κατοικούσε απειλήθηκε με πείνα και προειδοποιήθηκε εγκαίρως από τον Ελισσαιέ να φύγει (Β' Βασιλέων Η/8:1). Έφυγε και πήγε στη γη των Φιλισταίων, αλλά όταν επέστρεψε μετά από επτά έτη είχε χάσει το σπίτι της και τα χωράφια της. Αποφάσισε να πάει στο βασιλιά για να του ζητήσει την περιουσία της. Ο Θεός είχε προετοιμάσει με θαυμαστό τρόπο το δρόμο, ώστε η καρδιά του βασιλιά να είναι ανοιχτή προς αυτήν και επέστρεψε όλη την περιουσία της (Β' Βασιλέων Η/8:5-6). Ο Θεός της έδωσε πολύ περισσότερα απ' ότι είχε αφήσει. Είναι ένα ευλογημένο παράδειγμα προς μίμηση για κάθε πιστό, να δίνουμε στον Θεό και **Αυτός θα μας δίνει πολύ περισσότερα**, ανοίγοντας τους καταρράκτες των ευλογιών Του

(Υ) Το τελευταίο θαύμα που έγινε στη ζωή του Ελισσαιέ ήταν και αυτό θαύμα προμήθειας. (βλ. Β' Βασιλέων, κεφ.Ζ/7). Οι Σύριοι είχαν περικυκλώσει την Σαμάρεια, με αποτέλεσμα να σταματήσουν όλες οι προμήθειες και οι άνθρωποι της πόλης να πεθαίνουν από την πείνα. Ο Θεός έδωσε ένα προφητικό λόγο σωτηρίας και προμήθειας στον Ελισσαιέ, ότι την επόμενη ημέρα θα μπορούν να αγοράσουν τροφή πάμφθηνη: «...Ούτω λέγει Κύριος· **Αύριο, περί την ώραν ταύτην, ένα μέτρον σεμιδάλεως θέλει πωληθεί δι' ένα σίκλον και δύο μέτρα κριθής δι' ένα σίκλον, εις την πύλη της Σαμαρείας**» (Β' Βασιλέων Ζ/7:1).

Ο Θεός ενήργησε μ' έναν θαυματουργικό τρόπο προμήθειας, χρησιμοποιώντας τέσσερις λεπρούς, οι οποίοι όταν μπήκαν στο αντίπαλο στρατόπεδο ήταν τελείως άδαιο και μπορούσαν να πά-

ρουν ελεύθερα ότι ήθελαν, ασήμι, χρυσάφι, φαγητό και ρουχισμό. Στη συνέχεια ενημερώθηκε ο βασιλιάς και είδαν ότι αυτό ήταν αλήθεια, ο λόγος του προφήτη του Θεού ήταν αληθής και εκπληρώθηκε. Ο Θεός έκανε ένα θαύμα σωτηρίας του λαού του από τους Σύριους και ταυτόχρονα ένα θαύμα προμήθειας, ώστε να φάνε και να χορτάσουν.

6. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕ

Η Καινή Διαθήκη είναι γεμάτη από θαύματα προμήθειας του Θεού. Η επίγεια ζωή του Ιησού Χριστού ήταν γεμάτη από θαύματα προμήθειας και **πνευματικών αγαθών** (σωτηρία, απελευθέρωση από πονηρά δεσμά, κλπ) και **υλικών αγαθών**, ήταν γεμάτη από προσφορά και θυσία, για τριάντισι χρόνια «*δηήλθεν ενεργετών και θεραπεύων πάντα τους καταδυναστευομένους υπό του Διαβόλου...*» (Πράξεις 1'/10:38).

Ο Ιησούς ξεκίνησε την επίγεια διακονία Του με ένα θαύμα προμήθειας όταν βρέθηκε με τους μαθητές Του και τη μητέρα Του σ' έναν γάμο στην πόλη Κανά της Γαλιλαίας. Το κρασί είχε τελειώσει και δημιουργήθηκε πρόβλημα με τους προσκεκλημένους. Τότε ο Ιησούς ζήτησε να γεμίσουν έξι μεγάλες υδρίες που υπήρχαν εκεί με νερό μέχρι επάνω και προσευχήθηκε, μετατρέποντας το νερό σε κρασί (Ιωάννης Β/2:1-11).

Ο Ιησούς τελείωσε τη διακονία του επίσης με ένα θαύμα προμήθειας, το οποίο έκανε λίγο πριν το Πάσχα, όπου Τον συνέλαβαν (Ιωάννης ζ'/6:4). Πολλαπλασίασε πέντε ψωμιά και δύο ψάρια και όχι μόνο χόρτασαν οι **πέντε χιλιάδες** συγκεντρωμένοι άνθρωποι, αλλά περίσσευσαν και δώδεκα κοφίνια γεμάτα με ψάρια και κρίθινα ψωμιά (βλ. Λουκάς Θ/9:12-17, Μάρκος ζ'/6:35-44 και Η/8:1-9, Ιωάννης ζ'/6:4-16). Ήταν ένα από τα μεγαλύτερα **θαύματα προμήθειας** που έκανε ο Ιησούς Χριστός.

Θαύμα προμήθειας ο Ιησούς έκανε και μετά την **ανάστασή Του** και πριν την ανάληψή Του, όταν είπε στον Πέτρο που ψάρευε να ρίξει τα δίχτυα στην άλλη μεριά του πλοίου. Όταν αυτό το

έκανε ο Πέτρος έπιασε στο δίχτυ 153 μεγάλα ψάρια (Ιωάννης ΚΑ /21:4-11). Ο Πέτρος είχε και πάλι γνωρίσει ένα θαύμα προμήθειας από τον διδάσκαλό Του, όταν σε κάποια περίπτωση του είπε να ψαρέψει και στο στόμα ενός ψαριού βρήκε ένα νόμισμα για να πληρώσει τους φόρους. Ο Θεός είναι ο προμηθευτής, έχει πολτ- λούς τρόπους για να καλύψει τις ανάγκες μας, από εμάς ζητεί πίστη και υπακοή στον Λόγο Του, όταν υπακούμε στον Λόγο Του ΣΠΕΡΝΟΥΜΕ με πίστη και ΘΕΡΙΖΟΥΜΕ ευλογίες

7. ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ Ο ΠΡΟΜΗΘΕΥΩΝ

(α) Ο Θεός είναι ο προμηθευτής μας, αλλά θέλει από εμάς να σπέρνουμε για να μην μένει άγονη η γη μας. Εάν για παράδειγμα εγώ είμαι γαιοκτήμονας και έχω στην κατοχή μου τεράστιες εκτά- σεις γης, είναι τελείως άχρηστες εάν δεν τις σπείρω, γιατί δεν θα μου δώσουν ποτέ καρπό, αντίθετα θα φυτρώνουν αγριόχορτα και ζιζάνια. Θα είμαι δηλαδή φαινομενικά ένας μεγάλος τσιφλικάς, αλλά στην πραγματικότητα θα είμαι ένας φτωχός τσιφλικάς, χωρίς καμιά σοδειά.

Εδώ δεν αναφέρομαι για το "**ευαγγέλιο της ευημερίας**", το οποίο έχουν κάνει σημαία τους διάφορες κινήσεις στη χώρα μας και στο εξωτερικό, αλλά αναφέρομαι σ' έναν **ΘΕΟ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗ**, που εμείς πρέπει να κηρύζουμε και αυτή την ιδιότητά Του, όπως κηρύττουμε και όλες τις άλλες ιδιότητές Του. Εάν κηρύζουμε Θεό προμηθευτή, τότε ο Θεός **θα επιβεβαιώσει** το μήνυμα αυτό, ό- πως επιβεβαιώνει τον Λόγο Του και για τις άλλες ιδιότητές Του.

Είναι λάθος να παρουσιάζουμε μόνο έναν "...Θεό φτώχειας". Εάν δεν κηρύζουμε το **ευαγγέλιο της σωτηρίας**, πόσοι άνθρωποι θα σωθούν; Ίσως ΚΑΝΕΝΑΣ! Εάν δεν κηρύζουμε **θεραπεία**, πόσοι θα θεραπευτούν; Πιστεύω ΚΑΝΕΝΑΣ! Εάν δεν κηρύζουμε **προμή- θεια**, πόσοι άνθρωποι θα δουν τις ανάγκες τους να εκπληρώνο- νται; Πάλι η απάντηση είναι αρνητική.

Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι δεν λαμβάνουμε ευλογίες, χω- ρίς πίστη. Δεν λαμβάνουμε πίστη, χωρίς να ακούσουμε. Δεν λαμ-

βάνουμε προμήθεια, εάν δεν ακούσουμε ότι υπάρχει προμήθεια. **Δεν θερίζουμε, εάν πρώτα δεν σπείρουμε. Πολλοί πιστοί έχουν την εσφαλμένη άποψη ότι ο Θεός χρησιμοποιεί μόνο τους επιχειρηματίες και τους πλούσιους για να κάνει το έργο Του στις περιπτώσεις που χρειάζονται χρήματα.** Ο Θεός χρησιμοποιεί τρόπους που είναι έξω από το δικό μας πεπερασμένο μυαλό. Όταν ο Θεός ήθελε να φροντίσει τον Ηλία, δεν διέταξε τον βασιλιά να του προσφέρει τροφή, αλλά ένα κοράκι, όπως και πιο αργότερα διέταξε μια εθνική χήρα να του δώσει από ην λίγη τροφή της. Ο Ιησούς δεν επαίνεσε τους πλούσιους που έριχναν επιδεικτικά το βαλάντιό τους στο γαζοφυλάκιο, αλλά επαίνεσε το δίλεπτο της χήρας.

Μπορεί οικονομικά να είσαι σαν το "κοράκι" ή σαν τη χήρα, αλλά ο Θεός έχει τρόπους να σε χρησιμοποιήσει. **Εσύ άρχισε να προσφέρεις αυτό που έχεις γιατί είναι σπόρος, πρόσφερε το δέκατο που ανήκει στον Κύριο και Αυτός θα το ευλογήσει και θα το αυξήσει.** Μπορεί να έχεις λίγα χρήματα, αλλά όταν σπέρνεις έχεις μεγάλο εισόδημα. Όπως σπέρνεις "σπόρο σωτηρίας και θεραπείας" και θερίζεις αυτό που έσπειρες, έτσι ακριβώς να σπέρνεις και "σπόρο προμήθειας υλικών αγαθών", για να θερίσεις την προμήθεια του Κυρίου, είναι Λόγος δικός Του και κάθε Λόγος του Θεού είναι "Ναι και Αμήν".

(β) ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ή ΑΠΛΗΣΤΙΑ: Δεν πρέπει να συγχέουμε την προμήθεια και την ευημερία του Θεού από τη μια μεριά και το άπληστο πνεύμα από την άλλη μεριά. Αυτά τα δύο δεν μπορούν να συνυπάρχουν σε μια αναγεννημένη καρδιά, γιατί ο Θεός δεν θα μας προμηθεύσει αγαθά για να πλουτίσουμε και να γινόμαστε λάτρεις του Μαμωνά. **Θα πρέπει να προσέξουμε να μην πέσουμε στην παγίδα του Διαβόλου και περάσουμε τη λεπτή διαχωριστική γραμμή μεταξύ των δύο αυτών καταστάσεων.**

Ο σοφός Σολομώντας λέγει: *«Ο πιστός άνθρωπος θέλει έχει πολλήν ευλογίαν· ἀλλ' ὅποιος σπεύδει να πλουτίσει δεν θέλει μείνει ατιμώρητος....»* (Παροιμίες ΚΗ/28:20). Εδώ έχουμε δύο αντίθετες κατα-

στάσεις, τον πιστό άνθρωπο που θερίζει "πολλήν ευλογίαν" γιατί με πίστη και υπακοή μένει στο θέλημα του Θεού και έχουμε τον άνθρωπο που θέλει να πλουτίσει για να ικανοποιήσει μόνο τη σάρκα του και τις αμαρτωλές επιθυμίες του, γι' αυτό και ο θερισμός του θα είναι η τιμωρία.

Ο απόστολος Παύλος μπαίνει πιο βαθιά στο θέμα, λέγοντας πως *«όσοι θέλουν να πλουτίζουν ΠΙΠΤΟΥΝ εις πειρασμόν και παγίδα και εις επιθυμίας πολλάς ανοήτους και βλαβεράς, οι οποίες βυθίζουν τους ανθρώπους εις όλεθρον και απώλειαν»* (Α' Τιμόθεου ς'/6:9). Εδώ η Γραφή αναφέρεται σ' αυτούς που έχουν πέσει στην παγίδα του πλουτισμού και ζουν μόνο για τα χρήματα, έχοντας αποκτήσει μια άπληστη καρδιά. Πριν πει αυτά τα λόγια ο Παύλος έδειξε την απλή και ταπεινή του πιστού, του οποίου ο πρώτος στόχος στη ζωή του είναι να ευαρεστεί τον Θεό και έχει επίγνωση και πληροφόρηση μέσα του ότι ο Θεός ποτέ - ποτέ δεν θα του στερήσει τα καθημερινά, θα του προμηθεύσει τα αναγκαία για να καλύψει όλες τις ανάγκες του, γι' αυτό ο Παύλος είπε *«έχοντες δε διατροφάς και σκεπάσματα, ας αρκώμεθα εις ταύτα»* (Α' Τιμόθεου ς'/6:8). Αυτά τα λόγια εκφράζουν την τέλεια εμπιστοσύνη μας στον Θεό, ότι θα προνοήσει για τα παιδιά Του και όχι ότι ο πιστός θα πρέπει να ζει μέσα στη φτώχεια και στην κακομοιριά, γιατί αυτό δεν συμβαδίζει με τα παιδιά με του μεγάλου Βασιλιά.

Πρέπει σε όλες τις καταστάσεις να έχουμε πνεύμα ευχαριστίας και δοξολογίας και ποτέ να μην αποκάνουμε. Πρέπει με πίστη και με υπομονή να περιμένουμε την επέμβαση του Κυρίου, γι' αυτό σε όλες τις καταστάσεις, ακόμα και στις αντίξοες, θα πρέπει να φανερώνεται μέσα μας η παρουσία του Κυρίου και να ξεχυλίζει η ευγνωμοσύνη μας προς Αυτόν που μας χάρισε αιώνια ζωή και μας ελευθέρωσε από τη δυναστεία του Διαβόλου. Αυτό μας κάνει να ταπεινωνόμαστε και να είμαστε αυτάρκεις και στο περίσσειμα και στο υστέρημα. Ο Παύλος λέγει: *«Όχι ότι λέγω τούτο διότι υστερούμαι· επειδή εγώ έμαθον να είμαι αυτάρκης εις όσα έχω. Εξεύρω να ταπεινώνωμαι, εξεύρω και να περισσεύωμαι· εις πάντα τόπον και*

κατά πάντα είμαι δεδιδαγμένος και να χορτάζωμαι και να πεινώ, και να περισσεύωμαι και να υστερώμαι....» (Φιλιππησίους Δ/4:11-12).

Εάν ο πιστός ξεφύγει από το θέλημα του Θεού και δεν τηρεί τους νόμους Του, αλλά αρχίζει να ελπίζει σε ανθρώπους και να στηρίζεται στα οικονομικά συστήματα του κόσμου τούτου, αυτό φανερώνει μια καρδιά που έχει ανοίξει πόρτα σε πνεύματα φιλαργυρίας και σε δρόμους ολισθηρούς, που στο τέρμα τους θα υπάρχουν πολλές θλίψεις και αυτό είναι που επισημαίνει ο Παύλος στη συνέχεια, λέγοντας ότι *«ρίζα πάντων των κακών είναι η φιλαργυρία, την οποίαν μερκοί ορεγόμενοι απεπλανήθησαν από της πίστεως και διεπέρασαν εαυτούς με οδύνας πολλές»* (Α' Τιμόθεου ζ'/6:10).

Δεν πρέπει να ζητούμε από τον Κύριο υλικά πράγματα, τα οποία θα γίνουν εμπόδιο στην πνευματική μας ζωή. Ο Ιάκωβος λέγει: *«Επιθυμείτε και δεν έχετε· φονεύετε και φθονείτε, και δεν δύνασθε να επιτύχετε. Μάχεσθε και πολεμείτε· αλλά δεν έχετε, επειδή δεν ζητείτε. Ζητείτε και δεν λαμβάνετε, διότι κακώς ζητείτε, διά να δαπανήσετε εις τας ηδονάς σας...»* (Ιάκωβος Δ/4:2-3). Θα πει κάποιος ότι τα λόγια αυτά αφορούν μόνο τους μη αναγεννημένους πιστούς, γιατί ο Ιάκωβος λέγει *"φονεύετε και φθονείτε"* και ένας πιστός δεν μπορεί ποτέ να σκοτώσει κάποιον. Η επιστολή του Ιακώβου απευθύνεται σε πιστούς (Ιάκωβος Α/1:1-2) και δεν αναφέρεται κατά γράμμα σε φόνο, αλλά σε πνευματικό φόνο, όταν εύκολα πληγώσουμε τους άλλους και ιδιαίτερα τους οικείους της πίστης.

Αυτό φαίνεται και από επόμενα λόγια του Ιακώβου, που δείχνει ότι απευθύνεται σε συγκεκριμένη κατηγορία μεταξύ των πιστών, απευθύνεται στους χλιαρούς πιστούς που βρίσκονται μεταξύ δύο φρονημάτων, που έχουν συμβιβαστεί με το σύστημα του κόσμου: *«Μοιχοί και μοιχαλίδες, δεν εξεύρετε ότι η φιλία του κόσμου είναι έχθρα του Θεού; Όποιος λοιπόν θελήσει να είναι φίλος του κόσμου, εχθρός του Θεού καθίσταται....»* (Ιάκωβος Δ/4:2-3). Πνευματικά μοιχός είναι αυτός που έχει το ένα πόδι του στο δρόμο του Θεού και το άλλο στο δρόμο του άρχοντα του κόσμου αυτού. Μπορεί ποτέ

ένας τέτοιος πιστός να δίνει δέκατα και προσφορές στον Κύριο; Όχι, γιατί η καρδιά του είναι γεμάτη πλεονεξία και φιλαργυρία.

Πρέπει σαν παιδιά του Θεού, με υπακοή στον Λόγο Του, να Του ζητάμε με παρρησία σύμφωνα με το άγιο θέλημά Του: *«Και αυτή είναι η παρρησία, την οποίαν έχομεν προς Αυτόν, ότι εάν ζητώμεν κάτι κατά το θέλημα Αυτού, ακούει εμάς. Και εάν εξεύρωμεν ότι ακούει εμάς, ότι αν ζητήσωμεν, εξεύρομεν ότι λαμβάνομεν τα ζητήματα, τα οποία εξητήσαμεν παρ' Αυτού....»* (Α' Ιωάννου Ε/5:14-15).

Ο Θεός ποτέ δεν είναι εναντίον των πλουσίων, αντίθετα βλέπουμε μέσα στην Βίβλο ανθρώπους να τους υπέρ ευλογεί, όπως τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Σολομώντα, ή τον Ιώβ μετά τη δοκιμασία του και πολλούς άλλους (βλ. Γένεση ΙΓ/13:2, ΚΔ/24:35, ΚΖ/27:12, Α' Χρονικών ΚΘ/29:28, κλπ). Όλοι αυτοί δεν ζήτησαν οικονομική ευημερία για να ικανοποιήσουν τα πάθη τους και το εγώ τους, ούτε ήρθαν ξαφνικά τα πλούτη στη ζωή τους. Χρησιμοποίησαν από **τη μία μεριά** την πίστη και την υπακοή τους στον Λόγο του Κυρίου και από **τη άλλη μεριά** εργάστηκαν με σύνεση και σοφία για να τα αποκτήσουν και να ευημερήσουν.

Γνώριζαν ότι ο Θεός καταδικάζει την οκνηρία, την τεμπελιά και τον εργατικό άνθρωπο τον παρομοιάζει με το μερμήγκι: *«Υπάγε προς τον μύρμηκα, ω οκνηρέ· παρατήρησον τας οδούς αυτού και γίνου σοφός»* (Παροιμίες ς'/6:6). Δεν πρέπει ο πιστός να πέφτει σε πνευματικό ύπνο γιατί το αποτέλεσμα θα είναι υλική και πνευματική φτώχεια και στέρηση: *«Λίγος ύπνος, λίγος νυσταγμός, λίγο δίπλωμα των χειρών στον ύπνο· έπειτα, η φτώχεια σου έρχεται σαν ταχυδρόμος, και η στέρησή σου σαν ένοπλος άνδρας»* (Παροιμίες ΚΔ/24:33-34).

Το συμπέρασμα είναι ότι ο Θεός προμηθεύει για όλες τις ανάγκες μας όταν εμείς σπέρνουμε με καρδιά καθαρή, αλλά σε καρδιά φιλάργυρη και οκνηρή είναι ξένος ο "καλός σπόρος" και δεν μπορεί φέρει καρπό ευλογίας. Σπέρνουμε με ευγνωμοσύνη και χαρά τα δέκατα και τις προσφορές μας, αυτό είναι το δικό μας μέρος και ο Κύριος αναλαμβάνει να κάνει το δικό Του μέρος.

Κεφάλαιο ΔΩΔΕΚΑΤΟ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. ΥΠΗΡΕΤΕΣ και ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

- *«Έκαστος κατά το χάρισμα, το οποίον έλαβεν, υπηρετείτε κατά τούτο εις αλλήλους ως καλοί οικονόμοι της πολυειδούς χάριτος του Θεού» (Α' Πέτρου Δ/4:10).*
- *«Ούτως ας μας θεωρεί κάθε άνθρωπος ως υπηρέτας του Χριστού και οικονόμους των μυστηρίων του Θεού. Το δε επίλοιπον ζητείται μεταξύ των οικονόμων, να ευρεθεί έκαστος ΠΙΣΤΟΣ.....» (Α' Κορινθίους Δ/4:1-2)*

Σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού είμαστε ΥΠΗΡΕΤΕΣ και ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ του Θεού. Ο υπηρέτης εκτελεί τις εντολές του κυρίου του και στα παραπάνω εδάφια βλέπουμε ότι ο κύριος του οίκου έχει καταστήσει τον υπηρέτη του να είναι και διαχειριστής (οικονόμος) περιουσίας του. Στα παραπάνω εδάφια "κύριος" (αφεντικό) είναι ο Θεός που έχει καταστήσει τα παιδιά Του οικονόμους, όχι μόνο στα βιοτικά θέματα, αλλά και στα πνευματικά, γιατί λέγει ότι είμαστε *"οικονόμοι της πολυειδούς χάρις Του"* και *"οικονόμοι των μυστηρίων Του"*.

Σε τι δηλαδή είμαστε διαχειριστές του Θεού; Τι είναι αυτό που μας έχει εμπιστευθεί; Μέσα στην Βίβλο διαβάζουμε για πολλά μυστήρια, που ο άνθρωπος εάν δεν του τα αποκαλύψει ο Θεός, δεν μπορεί να τα καταλάβει με το πεπερασμένο μυαλό που έχει, γιατί η γνώση του είναι ατελής. Ο Θεός όμως, μας τα αποκάλυπτει και σαν αναγεννημένα παιδιά Του που είμαστε, μας κάνει διαχειριστές των αποκεκαλυμμένων μυστηρίων Του. Αυτά, που μάτια δεν είδαν, αυτιά δεν άκουσαν, στόμα δεν λάλησε και σε καρδιά ανθρώπου δεν ανέβηκαν, αυτά μας αποκάλυψε ο Κύριος των κυρίων, μας τα αποκάλυψε όταν με ταπεινή καρδιά μπήκαμε

μέσα στα άγια των αγίων και γεμίσαμε με τη δόξα Του.

Η ετυμολογία της λέξης "**οικονόμος**" προέρχεται από το "**οίκον νέμειν /νέμεσθαι**", που σημαίνει "αυτός που διαχειρίζεται και διοικεί τα του οίκου". Άρα, όταν κάποιος είναι διαχειριστής ενός οίκου ή μιας υπηρεσίας, είναι άμεσα υπεύθυνος για τη σωστή λειτουργία όλων αυτών που του έχουν ανατεθεί και αυτό είναι και το μήνυμα του Κυρίου Ιησού μέσα από την παραβολή του πιστού και του φρόνιμου δούλου (βλ. Λουκάς ΙΒ/12:42-44) και μέσα από την παραβολή των ταλάντων, για την οποία θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω (βλ. Ματθαίος ΚΕ/25:14-30). Η σωστή διαχείριση από τον οικονόμο μιας οικίας είναι το αποτέλεσμα της πιστότητάς του, όπως αναφέρει ο Παύλος: *«Το δε επίλοιπον ζητείται μεταξύ των οικονόμων, να ευρεθεί έκαστος ΠΙΣΤΟΣ...»* (Α' Κορινθίους Δ/4:2).

Η πιστότητα που εμείς θα δείξουμε σ' αυτά που ο Κύριος μας έχει εμπιστευθεί, είναι και η προϋπόθεση για να μας εμπιστευθεί μεγαλύτερα πράγματα, όπως το είπε ο ίδιος ο Ιησούς: *«Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ· εις τα ολίγα εστάθης πιστός, επί πολλών θέλω σε καταστήσει»* (Ματθαίος ΚΕ/25:21).

Η πιστότητα είναι η λέξη κλειδί για να μας δώσει ο Κύριος τον πλούτο των αποκαλύψεών Του και η πιστότητά μας αφορά όλους τους τομείς, πνευματικούς και φυσικούς (βιοτικούς, κλπ) και ένας από τους τομείς που ο πιστός χωλαίνει είναι ο **οικονομικός τομέας**. Εφόσον είμαστε διαχειριστές αυτών που ο Κύριος μας εμπιστεύθηκε, μας ζητά να Του δώσουμε αυτό που Του ανήκει και αυτό είναι το δέκατο και οι προσφορές.

Μέσα στην Βίβλο συχνά συναντάμε τη λέξη "οικονόμος" να έχει πνευματική έννοια και να αναφέρεται σε εργάτες του Κυρίου, σε όλους τους πιστούς και σε επισκόπους (ποιμένες) εκκλησιών: *«Διότι πρέπει ο επίσκοπος να είναι ανέγκλητος, ως οικονόμος Θεούπροσκεκολλημένος εις τον πιστόν λόγον της διδασκαλίας, διά να είναι δυνατός και να προτρέπει διά της υγιαίνουσας διδασκαλίας και να εξελέγχει τους αντιλέγοντας»* (βλ. Τίτος Α/1:7-9).

Το εύλογο ερώτημα είναι: "Εάν ο Θεός μας έχει εμπιστευθεί να είμαστε οικονόμοι των μυστηρίων Του, δεν είναι φυσικό να μας έχει εμπιστευθεί να είμαστε και οικονόμοι των υλικών αγαθών Του;" Θα ήταν αυθαίρετο να ισχυριστούμε ότι αυτό δεν συμβαίνει, όταν η Αγία Γραφή αυτό μας το αποκαλύπτει με πολλούς και ποικίλους τρόπους. Ο οικονόμος του Θεού δεν περιορίζεται μόνο στην πνευματική διακονία, αλλά επεκτείνεται και στη διαχείριση των βιοτικών, όπως θα δούμε στη συνέχεια και μέσα από την παραβολή των ταλάντων.

2. Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ

(Ματθαίος ΚΕ/25:14-30)

(α) Η παραβολή του Ιησού για τα τάλαντα, είναι το καλύτερο παράδειγμα για να διδαχθεί ο πιστός, **τι** σημαίνει να είναι κάποιος διαχειριστής του Θεού, **πως** φαίνεται η πιστότητά του και **ποιο** είναι το αποτέλεσμα που σφραγίζει την προσπάθειά του. Πολλοί εργάτες του Κυρίου, αλλά και η πλειοψηφία των πιστών δέχονται ότι η παραβολή των ταλάντων βασικά έχει να κάνει μόνο με τον πνευματικό τομέα, με τα χαρίσματα και τις ιδιότητες που έχει κάποιος και όχι ότι αφορά αυτά καθ' εαυτά τα χρήματα, γιατί σύμφωνα με την παραβολή "τάλαντο" είναι το "νόμισμα".

Όταν ένας λόγος της Γραφής έχει την πνευματική εκπλήρωση έχει και την φυσική εκπλήρωση, για να μπορέσει μέσα από αυτό ο άνθρωπος να κατανοήσει το πνευματικό μέρος. Αυτό ίσως να είναι πολύ κατανοητό και από την **παραβολή του σπορέα**, ο οποίος σαν αγρότης στο επάγγελμα βγήκε έξω για να σπείρει το σπόρο του, ώστε στον κατάλληλο καιρό να θερίσει τον καρπό (βλ. Ματθαίος ΙΓ/13:3-9, 36-43, Μάρκος Δ/4:3-20). Αυτό είναι κάτι το πολύ γνωστό και γίνεται στον φυσικό (γεωργικό) τομέα, αλλά μέσα από αυτό, μπορεί ο πιστός να καταλάβει και την πνευματική έννοια, ότι δηλαδή πρέπει να σπείρει αγάπη, χαρά, θεραπεία, κλπ. για να θερίσει και τον ανάλογο καρπό και στην προκειμένη περίπτωση εάν σπείρει υπακοή στον Λόγο του Θεού για τα δέκατα και τις προσφο-

ρές θα έχει πλούσιο θερισμό.

Η παραβολή των τάλαντων είναι πολύ απλή και κατανοητή από οποιονδήποτε, ακόμα και από αυτόν που δεν είναι εξοικειωμένος με τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής: "...Ένας άνθρωπος ο οποίος θα αποδημούσε, κάλεσε όλους τους δούλους του και τους παρέδωσε τα υπάρχοντά του **για να τα διαχειριστούν** μέχρι να επιστρέψει. Δεν έδωσε σε όλους το ίδιο ποσό, αλλά σε άλλον έδωσε **πέντε** τάλαντα, σε άλλον **δύο** τάλαντα και άλλον **ένα** τάλαντο, ανάλογα με την ικανότητά του. Όταν ο κύριος επέστρεψε από την αποδημία του, αυτοί που είχαν παραλάβει από πέντε και δύο τάλαντα τα διπλασίασαν, ενώ αυτός που είχε λάβει μόνο ένα τάλαντο, δεν το διαχειρίστηκε σωστά και το έκρυψε στη γη και κατά συνέπεια δεν είχε θερισμό...."

Ιστορικά, το "τάλαντο" ήταν μονάδα σταθμών και νομισμάτων, που χρησιμοποιούσαν διάφοροι αρχαίοι λαοί, όπως Εβραίοι, Έλληνες, Βαβυλώνιοι, Ασύριοι, κλπ., σε κάθε λαό όμως είχε διαφορετική αξία ή βάρος. Τα τάλαντα των Εβραίων διακρίνονταν σε χρυσά και αργυρά. Το ένα χρυσό τάλαντο ήταν ισοδύναμο με 300 σίκλους (Έξοδος ΛΗ/38:25-27) και το αργυρό τάλαντο ήταν ίσο με το μισό της αξίας των χρυσών (Έξοδος Κ/20:13,15). Γενικά μέσα στην Βίβλο το τάλαντο αναφέρεται με την έννοια **ποσού μεγάλης αξίας**, όπως για παράδειγμα φαίνεται στην παραβολή του άσπλαχνου δούλου (Ματθαίος ΙΗ/18:24), ή στην κατασκευή της Σκηνής του Μαρτυρίου, για την οποία δαπανήθηκαν 29 τάλαντα και 730 σίκλοι (Έξοδος ΛΗ/38:24). Αναφέρεται ότι η βασίλισσα της Σεβά πρόσφερε στον Σολομώντα 120 χρυσά τάλαντα, τα οποία ήταν ένα πολύ μεγάλο ποσό, αντάξιο δώρο για έναν βασιλιά (Α' Βασιλέων Ι'/10:10).

(β) Κατά συνέπεια, τα τάλαντα που έδωσε ο κύριος στους δούλους του για να τα διαχειριστούν ήταν **ένα σεβαστό ποσό**, ακόμα και το ένα αργυρό (ασημένιο) τάλαντο που έδωσε στον έναν από τους δούλους του. Η παραβολή αυτή έχει μεγάλη εφαρμογή κατά πόσο εμείς υπακούμε στην εντολή των δεκάτων, ανεξάρτητα από το ποσό που μας έχει εμπιστευθεί ο Κύριος για να διαχειριζόμαστε.

Στην παραβολή των ταλάντων και στην εντολή των δεκάτων, βρίσκουμε πολλά κοινά σημεία, στα οποία θα πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή.

Το ΠΡΩΤΟ στοιχείο και βασικό είναι ότι τα τάλαντα **δεν ανήκαν στους δούλους**, αλλά ήταν ιδιοκτησία του κυρίου τους. Οι δούλοι υπηρετούσαν μέσα στο αρχοντικό του κυρίου τους, ο οποίος τους έδινε απλόχερα στέγη και τροφή. Το ίδιο και εμείς σήμερα, τα χρήματα που έχουμε **δεν μας ανήκουν**, αλλά επειδή υπηρετούμε τον Κύριο και σωτήρα μας, Αυτός μεριμνά για εμάς και μας προμηθεύει τα αναγκαία και στα βιοτικά και στα πνευματικά.

Το ΔΕΥΤΕΡΟ στοιχείο που είναι συνυφασμένο με το πρώτο είναι ότι τα τάλαντα **ανήκαν στον κύριο των δούλων**. Το ίδιο συμβαίνει και σ' εμάς σήμερα, τα τάλαντα (τα χρήματα) που έχουμε εμείς **ανήκουν στον Κύριο**, γιατί κάθε καλό δώρο έρχεται από τον ουρανό: *«Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον είναι άνωθεν καταβαίνον από του Πατρός των φώτων, εις τον οποίον δεν υπάρχει αλλοίωσις ή σκιά μεταβολής»* (Ιάκωβος Α/1:17).

Το ΤΡΙΤΟ στοιχείο είναι ότι, ενώ τα τάλαντα ήταν του κυρίου και δεν ανήκαν στους δούλους, τους τίμησε και **τους έκανε διαχειριστές της περιουσίας του**. Το ίδιο και ο Κύριος σήμερα μας κάνει διαχειριστές των δικών Του αγαθών, μας κάνει διαχειριστές των χρημάτων (ταλάντων), που μας εμπιστεύθηκε γι' αυτό και ζητά το δικό Του μερίδιο που είναι το ένα δέκατο.

Μας κάνει όμως και διαχειριστές των αποκαλύψεών Του και των πνευματικών χαρισμάτων που μας δίνει και από αυτά επίσης μας ζητεί το δικό Του "μερίδιο". Ποιο είναι το μερίδιο αυτό, θα το δούμε παρακάτω στο 4ο στοιχείο.

Το ΤΕΤΑΡΤΟ στοιχείο που συναντάμε στην παραβολή και που έχει μεγάλη σημασία είναι ότι οι δούλοι σαν διαχειριστές, έπρεπε **να αυξήσουν τα τάλαντα** και να μην παραδώσουν στον κύριό τους το αρχικό ποσό που τους έδωσε. Το ίδιο πρέπει να γί-

νει και μ' εμάς, να αυξήσουμε αυτά που μας έδωσε ο Κύριος και από τα κέρδη μας να δώσουμε το μερίδιο που Του ανήκει. Δεν πρέπει να κάνουμε κακή διαχείριση όπως έκανε ο δούλος της παραβολής, ο οποίος έλαβε το ένα τάλαντο και το έκρυψε στη γη. Εδώ αναφερόμαστε ότι πρέπει να αυξήσουμε τα υλικά υπάρχοντά μας και να δώσουμε στον Θεό το μερίδιο που Του ανήκει.

Πρέπει όμως να αυξήσουμε και τα πνευματικά αγαθά που μας έχει δώσει, δηλαδή τις αποκαλύψεις και τα πνευματικά χαρίσματα και μέσα από αυτή την "αύξηση" να πάρει το δικό Του μερίδιο. **Αυτά μας τα έδωσε για να τα διαχειριστούμε με τέτοιον τρόπο ώστε να οικοδομηθεί ο λαός Του και ψυχές να έρθουν μέσα στην ποιμήνη Του.** Αυτό είναι το δικό του μερίδιο, δεν μας έδωσε τα χαρίσματα για προσωπική χρήση και όφελος, αλλά για την οικοδομή όλου του σώματος της εκκλησίας Του.

Το ΠΕΜΠΤΟ στοιχείο που βλέπουμε στην παραβολή είναι **η επιβράβευση ή η κατάκριση** των δούλων από τον κύριό τους, ανάλογα με το πως διαχειρίστηκαν τα τάλαντα που τους εμπιστεύθηκε. Αυτό είναι μια μεγάλη ευθύνη για εμάς σήμερα, γιατί ότι σπείρουμε, αυτό και θα θερίσουμε. Πρέπει αυτά που μας έχει εμπιστευθεί ο Κύριος να τα χειριζόμαστε με σοφία, δεν πρέπει να τα χρησιμοποιούμε **μόνο** για τις προσωπικές μας ανάγκες, όπως γίνεται από τη μεγάλη πλειοψηφία των πιστών, λόγω άγνοιας. Για το θέμα αυτό **έχει προβλέψει** ο Κύριος να έχουμε εμείς τα εννέα δέκατα, που είναι ένα μεγάλο ποσό.

Πρέπει τα αγαθά, τα χρήματα και ότι άλλο μας δίνει ο Κύριος να τα επενδύουμε στο "χρηματιστήριο" του ουρανού και ένας καλός τρόπος επένδυσης είναι όταν χρησιμοποιούμε τα χρήματα για να εξαπλωθεί το μήνυμα του ευαγγελίου στους συνανθρώπους μας που ζουν μέσα στο πνευματικό σκοτάδι, υποταγμένοι στη δυναστεία του Σατανά.

Ο Θεός θα ανταμείψει την πιστότητά μας και μια ημέρα θα ακούσουμε αυτό που άκουσαν και οι δούλοι με τα πέντε και τα δύο

τάλαντα: «*Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ· εις τα ολίγα εστάθης πιστός, επί πολλών θέλω σε καταστήσει· είσελθε εις την χαράν του κυρίου σου...*» (Ματθαίος ΚΕ/25:21,23).

Εάν δεν αυξήσουμε αυτά που ο Κύριος μας έδωσε και δεν Του δώσουμε αυτά που Του ανήκουν, τότε θα βρεθούμε στην τραγική θέση που βρέθηκε ο δούλος με το ένα τάλαντο: «*...Και τον αχρείον δούλον ρίψατε εις το σκότος το εξώτερον· εκεί θέλει είσθαι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων*» (Ματθαίος ΚΕ/25:30). Ο δούλος αυτός ήταν πονηρός και μέσα στην Βίβλο "Πονηρός" είναι ο Διάβολος, που σημαίνει ότι ο δούλος αυτός είχε παγιδευτεί και πλανηθεί με αποτέλεσμα να μην εκτελέσει την εντολή του κυρίου του να αυξήσει αυτό που του εμπιστεύθηκε.

Το ίδιο μήνυμα έχουμε και με την παραβολή των **10 δούλων**, που ο κύριός τους όταν έφυγε, τους έδωσε **10 μνες**, από μία στον καθένα και τους είπε «*πραγματευθείτε εωσού έλθω*» (βλ. Λουκάς ΙΘ/19:11-26).

(β) Στην παραβολή των ταλάντων βρίσκει την τέλεια εφαρμογή ο νόμος της σποράς και του θερισμού. Αυτός ο νόμος αρχικά ξεκίνησε μέσα στον κήπο της Εδέμ και είχε σχέση με τον φυσικό κόσμο (Γένεση Α/1:11-12), αλλά ότι ισχύει στον φυσικό τομέα έχει και την αντίστοιχη εφαρμογή και στον πνευματικό τομέα, όπως μας αποκαλύπτει ο Λόγος του Θεού: «*Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει*» (Γαλάτες ζ'/6:7). Αυτός ο νόμος έχει εφαρμογή σε όλους τους τομείς της ζωής μας και ένας τομέας που είναι καθοριστικός και για την πνευματική αύξηση είναι και ο οικονομικός τομέας, το πως δηλαδή διαχειριζόμαστε αυτά που ο Κύριος μας εμπιστεύθηκε.

Το να δίνουμε είναι μια αρχή που ο Θεός έθεσε και εάν γίνει εφαρμογή αυτής της αρχής, τότε θα θερίσουμε τα αποτελέσματα της σποράς μας και στην οικογένειά μας και στο σώμα της εκκλησίας του Χριστού, αλλά και ευρύτερα μέσα στην κοινωνία που ζούμε και αποτελούμε μέρος της. Η Βίβλος λέγει:

1) «*Οι μεν σκορπίζουν, και όμως περισσεύονται· οι δε παρά το δέον*

φείδονται, και όμως έρχονται εις ένδειαν. Η αγαθοποιός ψυχή θέλει παχυνθεί· και όποιος ποτίζει, θέλει ποτισθεί και αυτός...» (Παροιμίες ΙΑ/11:24-25).

Αυτοί που με καρδιά αγάπης και απλόχερα σκορπίζουν θα έχουν περίσσειμα και το περίσσειμα αυτό δεν θα είναι μικρό, αλλά θα είναι πολύ μεγάλο, γιατί αυτός που αγαθοποιεί, θα θερίσει αυτό που έσπειρε και "θα παχυνθεί". Πότισε τους άλλους με ιλαρή καρδιά, θα ποτισθεί και ο ίδιος.

Το αντίθετο, αυτοί που είναι φειδωλοί στο να δίνουν, θα θερίσουν φτώχεια. **Φειδωλός** είναι αυτός που δίνει με δυσκολία ή κατά τη λαϊκή έκφραση είναι ο "σφιχτοχέρης", ή ακόμα σε πιο σκληρή έκφραση ο "τσιγκούνης". Οι φειδωλοί μας αποκαλύπτει η Γραφή ότι *«έρχονται εις ένδειαν»* και αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορούν να θερίσουν πολύ, αφού έσπειραν λίγο ή ελάχιστο σπόρο. Βλέπουμε ότι στα λόγια αυτά του Σολομώντα ο νόμος της σποράς και του θερισμού βρίσκει την τέλεια εφαρμογή.

2) *«Ρίψον τον άρτον σου επί πρόσωπον των υδάτων· διότι μέσα εις τας πολλές ημέρας θέλεις ευρεί αυτόν»* (Εκκλησιαστής ΙΑ/11:1).

Εδώ ο Σολομώντας αναφέρει το ίδιο, όπως και πριν με την επισήμανση ότι αυτό μπορεί να μη συμβεί αμέσως, αλλά μετά από πολλές ημέρες. Αυτό σημαίνει πως ότι δώσαμε στον Κύριο, θα μας επιστραφεί αργά ή γρήγορα, γιατί αυτό που σπείραμε στον έχοντα ανάγκη ήταν ένα δάνειο προς τον Κύριο, ο οποίος στον ορισμένο καιρό μας το ανταποδίδει: *«Ο ελεών πτωχόν δανείζει εις τον Κύριον· και θέλει γείνει εις αυτόν η ανταπόδοσις αυτού»* (Παροιμίες ΙΘ/19:17).

3) *«Δίδετε, και θέλει δοθή εις εσάς· μέτρον καλόν, πεπιεσμένον και συγκεκαθισμένον και υπερεκχυνόμενον θέλουσι δώσει εις τον κόλπον σας. Διότι με το αυτό μέτρον, με το οποίον μετρείτε, θέλει αντιστραφεί εις εσάς»* (Λουκάς ζ'/6:38).

Εδώ ο Ιησούς κάνει μια προειδοποίηση γι' αυτούς που σπέρνουν με "φειδωλία", ότι θα μετρηθούν με το ίδιο μέτρο που οι ίδιοι μετρούν. Θα λέγαμε ότι, κατά τη σημερινή έκφραση, "θα πληρω-

θούν με το ίδιο νόμισμα", το οποίο έχει πολλές ονομασίες, όπως φιλαργυρία, απληστία, αχαριστία, σκληροκαρδία, εγωισμός, φιλαυτία, κλπ. Ο θερισμός τους θα είναι απογοητευτικός.

4) *«Τούτο δε λέγω, ότι ο σπείρων με φειδωλίαν και με φειδωλίαν θέλει θερίσει, και ο σπείρων με αφθονίαν και με αφθονίαν θέλει θερίσει. Έκαστος κατά την προαίρεσιν της καρδιάς αυτού, ουχί με λύπην ή εξ ανάγκης· διότι τον ιλαρόν δότην αγαπά ο Θεός»* (Β' Κορινθίους Θ/9:6-7).

Τα παραπάνω λόγια του απόστολου Παύλου στη μελέτη μας αυτή, συχνά τα έχουμε αναφέρει, αλλά πιστεύω ότι είναι ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ που ισχύει για τη σπορά και το θερισμό. Θα ήταν άφρων εάν κάποιος ισχυριστεί το αντίθετο, γιατί εάν το κάνει σημαίνει ότι είναι ανώριμος και φυσικά και πνευματικά, γιατί πιθανόν να έχει την πλανεμένη αντίληψη ότι με ένα τσουβάλι στάρι θα μπορούσε να σπείρει και να καλύψει μια έκταση ενός στρέμματος, η οποία για να καλυφθεί επαρκώς χρειάζεται εκατό τσουβάλια.

Κατά την ίδια αναλογία, ως σαρκικός πιστός και απειθής στον Λόγο του Θεού, ενεργεί και στα πνευματικά, πιστεύει ότι σπείροντας με φειδωλία θα θερίσει με αφθονία, ενώ διαβάσει μέσα στην Βίβλο ότι αυτός που σπέρνει με φειδωλία θα θερίσει με φειδωλία και ότι αυτός που σπέρνει με αφθονία θα θερίσει και με αφθονία. Μετά έχει την απορία, **γιατί** στη ζωή του δεν υπάρχει ευλογία και ευημερία, **γιατί** ο Θεός αργεί να απαντήσει στις προσευχές του και **γιατί** συνέχεια αντιμετωπίζει προβλήματα!

(Υ) Εάν συνοψίσουμε όλα τα παραπάνω, έχοντας σαν αφετηρία την παραβολή των ταλάντων, τα παρακάτω λόγια του Σολομώντα είναι το ευλογημένο συμπέρασμα που βγαίνει, γι' αυτόν που με πιστότητα και με χαρά εκτελεί τον Λόγο του Θεού: *«Τίμα τον Κόριον από των ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ σου και από των ΑΠΑΡΧΩΝ πάντων των γεννημάτων σου· και θέλουν γεμίσει οι σιταποθήκες σου από αφθονίας και οι ληνοί σου θέλουν εκχειλίζει από νέου οίνου»* (Παροιμίες Γ/3:9-10).

Εδώ είναι μια θαυμαστή υπόσχεση του Θεού και ο ΛΟΓΟΣ

του Θεού είναι πιστός και άξιος αποδοχής (Α' Τιμόθεου Α/1:15, Δ/4:9, κλπ), ο Θεός είναι αληθής και δεν ψεύδεται (Ρωμαίους Γ/3:4), ότι λέγει θα το εκτελέσει "μέχρι κεραίας". Η υπόσχεσή Του είναι θα γεμίσει τις σιταποθήκες μας με αφθονία και θα υπερχειλίζουμε από οίνο ευφροσύνης. Η υπόσχεση αυτή του Κυρίου έχει την φυσική εκπλήρωσή της και την πνευματική εκπλήρωσή της, θα μας δώσει υλική ευημερία και πνευματικά αγαθά, θα μας γεμίσει με τον Λόγο Του (σίτος) και θα μας πλημμυρίσει με την ευφροσύνη του Πνεύματός Του (οίνος). Όλα αυτά θα τα απολαύσουμε εάν τιμήσουμε τον Κύριο από όλα τα υπάρχοντά μας.

Ο Παύλος ευρισκόμενος στην Μίλητο και μιλώντας προς τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας, μεταξύ των πολλών που τους είπε, τους ανέφερε και το νόμο του Κυρίου *«μακάριον είναι να δίδει κάποιος, παρά να λαμβάνει»* (Πράξεις Κ/20:35). Ο Ιησούς όταν δίδασκε στο όρος Ελαιών τους μαθητές Του, τους ανέφερε και δέκα περιπτώσεις που οι άνθρωποι μπορούν να είναι "μακάριοι", είναι οι γνωστοί μακαρισμοί". Εδώ ο Παύλος "προσθέτει" έναν ακόμα μακαρισμό (τον ενδέκατο κατά σειρά), ότι είναι μακάριος όποιος δίνει και δεν λαμβάνει. Ο Παύλος τα λόγια αυτά, τα πήρε από τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού, σχετικά με την ευλογία που έχουμε όταν δίνουμε.

Θα πρέπει να προσέξουμε και να μην πέσουμε στην παγίδα του Διαβόλου ότι στον Θεό "δίνουμε για να πάρουμε". Εάν αυτά είναι τα κίνητρά μας, τότε έχουμε χάσει τον πνευματικό μας στόχο. Δεν δίνουμε για να σωθούμε, αλλά επειδή σωθήκαμε, αυτό είναι το ξεχείλισμα της καρδιάς μας, είναι η έκφραση της ευγνωμοσύνης μας προς τον Θεό που μας γλύτωσε από την κόλαση, που μια ημέρα θα πηγαίναμε, εφόσον θα συνεχίζαμε να βρισκόμαστε μακριά Του. Το κίνητρο που δίνουμε είναι μόνο μία λέξη **"αγάπη"** και αυτή η λέξη είναι ο ίδιος ο Θεός, γιατί *«ο Θεός είναι αγάπη»* (Α' Ιωάννου Δ/4:8,16) και εφόσον δίνουμε επειδή αγαπάμε, τότε θα θερίσουμε και τις πλούσιες ευλογίες του ουρανού.

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

ΜΙΣΘΩΤΟΙ -ΠΛΗΡΟΥΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ- ΕΡΓΑΤΕΣ

1. ΜΙΑ ΑΝΤΙΚΡΟΥΟΜΕΝΗ ΘΕΣΗ

Ένα πολύ συνηθισμένο ερώτημα που πολλοί θέτουν και για το οποίο υπάρχουν αντικρουόμενες απόψεις, είναι το εξής: "Ο υπεύθυνος μιας διακονίας (ποιμένας, ιεραπόστολος, κλπ) ή γενικά ο εργάτης του Κυρίου μπορεί να πληρώνεται και να είναι μισθωτός σήμερα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, ή το μήνυμα του ευαγγελίου πρέπει να είναι πάντα αδάπανο;"

Πριν απαντήσουμε και σχολιάσουμε την παραπάνω ερώτηση και για να προκαταλάβουμε τον καλοπροαίρετο αναγνώστη, ώστε να μη σχηματίσει από άγνοια εσφαλμένη άποψη για το θέμα αυτό, **επιγραμματικά αναφέρουμε ότι** (ανάλογα με τις κοινωνικές, θρησκευτικές και λοιπές ιδιαιτερότητες της κάθε χώρας, ή τη διακονία του κάθε εργάτη, ή την κοινωνική του θέση ή ιδιότητα, εάν εργάζεται ή όχι σε κάποια ιδιωτική επιχείρηση ή δημόσια υπηρεσία), **όποια από τις δύο περιπτώσεις και εάν ακολουθείται** από μία τοπική εκκλησία, ή χριστιανική οργάνωση, ομολογία, κλπ, είτε δηλαδή μισθοδοτείται ο εργάτης του Κυρίου, είτε όχι, αυτό όχι μόνο ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΕ ΑΝΤΙΘΕΣΗ με τον Λόγο του Θεού, αλλά με σαφήνεια και καθαρότητα στηρίζονται και οι δύο περιπτώσεις.

Εδώ, όμως θα ασχοληθούμε ιδιαίτερα και με λεπτομέρειες για τους μισθωτούς εργάτες του Κυρίου, καθόσον αυτή η περίπτωση είναι το αντιλεγόμενο σημείο και όχι η περίπτωση που το ευαγγέλιο είναι αδάπανο, για το οποίο θα αναφερθούμε στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο της μελέτης μας.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης οι ιερείς είχαν αποκλειστική υπηρεσία στο ναό και ζούσαν από τα δέκατα και αυτό ήταν εντολή του ίδιου του Θεού, όπως λεπτομερώς αναφέρθηκε σε προηγούμενα κεφάλαια (διάβασε: Δευτερονόμιο ΙΔ/14:28-29, Αριθμοί

ΙΗ/18:21, Α' Κορινθίους Θ/9:13, Εβραίους Ζ/7:5, κλπ).

Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί είναι ιερείς ενώπιον του Θεού, είναι «**βασιλείον ιεράτευμα**» (Α' Πέτρου Β/2:9), δεν υπάρχει πλέον ειδική τάξη ιερέων, όπως ήταν η Λευιτική ιεροσύνη. Η εκκλησία, το σώμα του Χριστού, δεν διοικείται πλέον από το Λευιτικό ιερατείο, αλλά διοικείται από τα χαρίσματα διακονίας (βλ. Εφεσίους Δ/4:11-13, Α' Κορινθίους ΙΒ/12:27-28), ηγεσία της εκκλησίας είναι οι απόστολοι, οι ποιμένες, οι προφήτες, οι ευαγγελιστές και οι διδάσκαλοι.

Την πνευματική ευθύνη της τοπικής εκκλησίας έχει ο ποιμένας, όπως βλέπουμε και από τις Πράξεις των Αποστόλων, όπου ο πρώτος ποιμένας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ ήταν ο **Ιάκωβος**, ο αδελφός του Ιησού (Πράξεις ΙΕ/15:13, Γαλάτες Β/2:9, κλπ). Ανώτερη πνευματική εξουσία από τον ποιμένα είναι ο **απόστολος**, οποίος ιδρύει εκκλησίες και τοποθετεί ποιμένες για να τις υπηρετήσουν, όπως έκανε και ο απόστολος Παύλος, ο οποίος δημιούργησε και τις τοπικές εκκλησίες στη δική μας χώρα (Φιλίππους, Θεσσαλονίκη, Βέροια, Αθήνα και Κόρινθο).

2. Ο ΕΡΓΑΤΗΣ ΑΞΙΟΣ ΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΤΟΥ

Εφόσον η τοπική εκκλησία, είναι πολυπληθής και έχει την οικονομική δυνατότητα να συντηρεί τον εργάτη του Κυρίου, ώστε να ασχολείται **αποκλειστικά** με το έργο του Κυρίου, αυτό **δεν αντιβαίνει** με τον Λόγο του Θεού, γιατί η Βίβλος λέγει ότι ο "**εργάτης είναι άξιος του μισθού του και της τροφής του**". Αυτό όμως δεν πρέπει να γίνει καθεστώς ή να γίνει νόμος που πρέπει να επιβληθεί και να γενικευθεί, αλλά στις περιπτώσεις, λίγες ή πολλές, κατά τις οποίες αποφασίζεται ο εργάτης του Κυρίου (ποιμένας, ιεραπόστολος, ευαγγελιστής, κλπ) να μισθοδοτείται από τις εισφορές του ποιμνίου, ώστε να μπορεί να ασχολείται αποκλειστικά με το έργο του Κυρίου, αυτό πρέπει **να το στηρίζουμε** με χαρά, καθόσον η Αγία Γραφή το αναφέρει με σαφήνεια και καθαρότητα. όπως θα δούμε.

Στο "Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ", αναφερθήκαμε με λεπτομέρειες για

τις αποδείξεις που έχουμε μέσα στην Καινή Διαθήκη ότι ο νόμος του Θεού για το δέκατο είναι για όλες τις εποχές και εξακολουθεί να ισχύει και σήμερα. Ένα από τα πιο ισχυρά επιχειρήματα που χρησιμοποιεί ο απόστολος Παύλος προς τους Κορίνθιους πιστούς (βλ. Α' Κορινθίους Θ/9:13-14) για να στηρίξει τη συντήρηση των εργατών του Κυρίου τόσο **στις ημέρες του** (πολλά χρόνια μετά την Πεντηκοστή), όσο αλλά και για όλες τις επερχόμενες γενιές, είναι η αναφορά του στο νόμο του Μωυσή για το τι ακριβώς συνέβαινε με τους εργαζόμενους στο ναό και στο θυσιαστήριο στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης.

Επειδή το θέμα αυτό είναι εξαιρετικής σημασίας και επειδή ήδη ασχοληθήκαμε με το συγκεκριμένο επιχείρημα του Παύλου και το εξετάσαμε με λεπτομέρειες, εδώ θα κάνουμε μόνο μια σύντομη αναφορά, καθώς τον έχει άμεση σχέση με το θέμα που εξετάζουμε και θα το αναφέρουμε σαν πρώτη περίπτωση:

- 1) **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:13-14** *«Δεν εξεύρετε ότι οι εργαζόμενοι τα ιερά εκ του ιερού τρώγουν, οι ενασχολούμενοι εις το θυσιαστήριον μετά του θυσιαστηρίου λαμβάνουν μερίδιον; Ούτω και ο Κύριος διέταξεν οι κηρύττοντες το ευαγγέλιον να ζουν εκ του ευαγγελίου».*

Εδώ ο Παύλος κάνει έναν παραλληλισμό με το τι συνέβαινε στην περίοδο του ΝΟΜΟΥ (Παλαιά Διαθήκη) και με το τι πρέπει να συμβαίνει στην περίοδο της ΧΑΡΗΣ (Καινή Διαθήκη). Δεν αναφέρει "οι ιερείς", αλλά "οι εργαζόμενοι", όπως δηλαδή όσοι εργάζονται μέσα στο ναό τρώγουν από τα υπάρχοντα στο ιερό, το ίδιο και ο Κύριος παραγγέλλει οι κηρύττοντες τον άγιο Λόγο Του να ζουν από την εργασία τους αυτή. **Πως μπορεί να γίνει αυτό;** Το έχει προβλέψει ο Θεός "απ' αρχής" και ένας από τους τρόπους που γίνεται σήμερα, που οι κοινωνικές συνθήκες είναι πολύ διαφορετικές από την εποχή των αποστόλων είναι τα ΔΕΚΑΤΑ και οι ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ, από τα οποία θα ζουν οι εργαζόμενοι το ευαγγέλιο.

- 2) **Α' ΤΙΜΟΘΕΟΥ Ε/5:18** *«...Διότι λέγει η Γραφή· Δεν θέλεις εμ-*

φράζει το στόμα ΒΟΟΣ αλωνίζοντος· και, άξιος είναι ο εργάτης του μισθού αυτού».

Εάν τα επιχειρήματα του Παύλου τα αριθμούσαμε, ανάλογα με τη βαρύτητα που έχουν, θα λέγαμε ότι το επιχείρημα αυτό (το οποίο ο Παύλος επαναλαμβάνει και στην Α' Κορινθίους Θ/9:9), είναι το **2ο** πιο ισχυρό επιχείρημά του για να στηρίξει τη συντήρηση των λειτουργών του Κυρίου. Για τον λόγο αυτό, εδώ θα αναφερθούμε επιγραμματικά και θα ασχοληθούμε εκτενώς στην αμέσως επόμενη ενότητα (βλ. "Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ και Ο ΠΑΥΛΟΣ").

Με τα λόγια αυτά ο Παύλος αναφέρεται στους εργάτες του Κυρίου, που παρομοιάζονται με "βόδια που αλωνίζουν", με βόδια που τρέχουν πάνω κάτω, μέχρι να τελειώσουν την εργασία τους στο αλώνι. Δεν αναφέρεται ο Παύλος για τον εργάτη του Κυρίου, ο οποίος ασκεί κάποιο βιοποριστικό επάγγελμα, γιατί σε μία τέτοια περίπτωση δεν υπήρχε κανένας λόγος να πει ότι **"είναι άξιος του ΜΙΣΘΟΥ του"** και μέσα στη λέξη "μισθός" είναι και η αναγκαία τροφή, αλλά και ο πνευματικός μισθός, οι πνευματικοί δηλαδή καρποί της διακονίας του.

Άρα ο Παύλος εδώ αναφέρεται για τους εργάτες του Λόγου του Θεού, που εμπιστεύονται τον Κύριο για τα βιοποριστικά έξοδά τους, όπως πολύ καθαρά φαίνεται και στο επόμενο εδάφιο, που αφορά τη συνομιλία του Ιησού με τους μαθητές Του.

3) ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ι'/10:10 «Μην έχετε χρυσόν, μηδέ άργυρον, μηδέ χαλκόν εις τας ζώνας σας, μην (έχετε) σακκίον διά την οδόν, μηδέ δύο χιτώνας, μηδέ υποδήματα, μηδέ ράβδον· ΔΙΟΤΙ ο εργάτης είναι άξιος της ΤΡΟΦΗΣ αυτού».

Εδώ είναι η περίπτωση που ο Ιησούς αποστέλλει τους **δώδεκα** μαθητές Του να κηρύξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας και τους λέγει να μην έχουν μαζί τους κανένα εφόδιο, που θα τους ήταν εμπόδιο για την αποστολή τους, γιατί ο ουράνιος Πατέρας θα φροντίσει για όλες τις ανάγκες τους και θα τους προμηθεύσει και το φαγητό τους, γιατί ο εργάτης είναι ΑΞΙΟΣ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ του.

Ο Λόγος του Θεού, ενώ στο προηγούμενο εδάφιο (Α' Τιμόθεου Ε/5:18) λέγει ότι ο εργάτης είναι "**άξιος του ΜΙΣΘΟΥ του**", εδώ λέγει ότι είναι "**άξιος της ΤΡΟΦΗΣ του**", δηλαδή ταυτίζει τον μισθό με την τροφή, όπως συμβαίνει και με το επόμενο εδάφιο, όπου φαίνεται με περισσότερη σαφήνεια.

- 4) **ΛΟΥΚΑΣ Ι'/10:7** «*Εις την αυτή δε την οικία μένετε τρώγοντες και πίνοντες τα παρ' αυτών διδόμενα· ΔΙΟΤΙ ο εργάτης είναι άξιος του ΜΙΣΘΟΥ αυτού· μη μεταβαίνετε εξ οικίας εις οικίαν*».

Εδώ είναι η παρόμοια περίπτωση που ο Ιησούς αποστέλλει τους **εβδομήντα** μαθητές Του και τους λέγει στο σπίτι που θα μένουν να τρώνε και να πίνουν ότι τους δίνουν, γιατί ο εργάτης είναι άξιος του "μισθού" του και εδώ ο Ιησούς ταυτίζει τον μισθό με το φαγητό και το ποτό, για τα οποία δεν πρέπει αυτοί να μεριμνούν.

- 5) **ΓΑΛΑΤΕΣ ς'/6:6** «*...Ο δε κατηχούμενος τον λόγον ας κάμνει τον κατηχούντα μέτοχον εις πάντα τα αγαθά αυτού*».

Απλός και κατανοητός εδώ ο λόγος του Παύλου, ότι αυτός που πνευματικά κατηχείται τον Λόγο του Κυρίου, θα πρέπει να κάνει μέτοχο **σε ΟΛΑ τα αγαθά του** αυτόν που τον κατηχεί. Εδώ έχουμε το νόμο της σποράς και του θερισμού. Ο κήρυκας ΣΠΕΡΝΕΙ τον Λόγο του Κυρίου, αυτός πέφτει σε εύφορη γη (καρδιά) και όταν φυτρώσει υπάρχει και ο ΘΕΡΙΣΜΟΣ για τον κατηχούντα.

Υπάρχει μεγάλη ευλογία όταν οι πιστοί δίνουν και ενισχύουν τους εργάτες του Κυρίου, γιατί με τις προσφορές τους δεν ενισχύεται μόνο το έργο του Κυρίου στην τοπική εκκλησία που πνευματικά τρέφονται, αλλά υπάρχει η δυνατότητα να οργανώνονται ιεραποστολές, για να μεταφέρουν στους συνανθρώπους μας τα καλά νέα του ευαγγελίου όχι μόνο στη χώρα μας, αλλά και στο εξωτερικό όταν ο Κύριος μας οδηγήσει, όπου εκεί οι εργάτες του Κυρίου αντιμετωπίζουν διάφορα προβλήματα, καθόσον οι συνθήκες διαβίωσης παρουσιάζουν, ιδιαιτερότητες, δυσκολίες προσαρμογής, κλπ.

. . . / / / . . .

3. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ και Ο ΠΑΥΛΟΣ

Α' ΤΙΜΟΘΕΟΥ Ε/5:17-18

*«Οι καλώς προϊστάμενοι πρεσβύτεροι ας αξιόνονται διπλής τιμής, μάλιστα όσοι κοπιάζουν εις λόγον και διδασκαλίαν· **ΔΙΟΤΙ** λέγει η Γραφή: "Δεν θέλεις εμφράξει το στόμα ΒΟΟΣ αλωνίζοντος" κ α ι "άξιος είναι ο εργάτης του μισθού αυτού"...»*

Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:8-9

*«...**ΔΙΟΤΙ** εις τον νόμον του Μωυσέως είναι γεγραμμένον: "Δεν θέλεις εμφράξει το στόμα βοός αλωνίζοντος". **Μήπως μέλει τον Θεόν περί των βοών; ή δι' ημάς βεβαίως λέγει τούτο;»***

(α) Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ: Ίσως σε πολλούς να προξενεί εντύπωση τι εννοεί εδώ η Γραφή με τη φράση "**δεν θα φράξεις το στόμα του βοδιού που αλωνίζει**". Αυτό είναι ένα πολύ συνηθισμένο γεγονός που συνέβαινε στους αγρούς στην αρχαιότητα. Πολλοί αρχαίοι λαοί χρησιμοποιούσαν βόδια για να αλωνίζουν τα στάχια τους και για να μην μπορούν τα ζώα να τρώνε το στάρι που αλώνιζαν τα φίμωναν.

Αυτό όμως που έκαναν οι ειδωλολάτρες, ο νόμος του Μωυσή το απαγόρευε ρητά να το κάνουν οι Ισραηλίτες στα δικά τους βόδια (Δευτερονόμιο ΚΕ/25:4). Δεν ήταν δίκαιο να φιμώνουν το βόδι όταν αλώνιζε, γιατί δικαιούταν σαν ανταμοιβή για την προσφορά του να φάει από αυτά που αλώνιζε. Εδώ έχουμε μια τυπολογία: Τα βόδια μέσα στην Αγία Γραφή συμβολίζουν τους εργάτες του Κυρίου και εφόσον εργάζονται μέσα στον αγρό Του δικαιούνται να τρώνε από τον κόπο της εργασίας τους.

Ο Παύλος για να υποστηρίξει την οικονομική στήριξη της των εργατών του Κυρίου χρησιμοποιεί το νόμο αυτό του Μωυσή και εφόσον ο Θεός ήταν δίκαιος με τα βόδια, δεν θα μπορούσε να μην ήταν και δίκαιος με τους εργάτες Του, γιατί δεν μπορεί ο Θεός να ενδιαφέρεται περισσότερο για τα βόδια από τους ανθρώπους, όπως πολύ εύστοχα το επισημαίνει, λέγοντας *«μήπως μέλει τον Θεόν περί των βοών;»*.

Η βάση του θρόνου του Θεού επάνω στον οποίο κάθεται είναι «δικαιοσύνη και κρίσις» (Ψαλμός 97:2) και εφόσον η δικαιοσύνη είναι ιδιότητα του Θεού, δεν μπορεί ο Θεός να την παραβιάσει και να είναι δίκαιος μόνο στην Παλαιά Διαθήκη και όχι στην Καινή Διαθήκη, αυτό είναι έξω από την άγια φύση Του. Εφόσον ο Θεός αποκαλύπτει τον εαυτό Του σαν δίκαιο στην περίοδο του ΝΟΜΟΥ, το ίδιο αποκαλύπτει τον εαυτό Του δίκαιο και στην περίοδο της ΧΑΡΗΣ. Η συντήρηση των εργατών Του είναι νόμος του Θεού "απ' αρχής" και εφόσον εργάζονται μέσα στον δικό Του αγρό, Αυτός έχει και την ευθύνη για τη συντήρησή τους. Γι' αυτό ακριβώς λέγει "δεν θέλεις φράξει το στόμα του βοδιού που αλωνίζει", δηλαδή σε ελεύθερη απόδοση ο Θεός λέγει "δεν θα φράξεις το στόμα του εργάτη Μου που αλωνίζει μέσα στον δικό Μου αγρό, θα είναι το στόμα του ελεύθερο για να τρώγει από αυτά που ο ίδιος αλωνίζει".

Αυτή τη θέση ο Παύλος την επικυρώνει με τρία εύστοχα επιχειρήματα μέσα από την καθημερινότητα, που καλύπτουν όλες τις πλευρές της τότε κοινωνικής ζωής (γεωργία, κτηνοτροφία, στρατό), τα οποία είναι: **Ποιος γεωργός** που φυτεύει ένα αμπέλι, δεν τρώει από τους καρπούς του; **Ποιος ποιμένας** δεν πίνει από το γάλα των ζώων του; **Ποιος στρατιώτης** μπορεί να εκστρατεύσει με δικά του έξοδα; (Α' Κορινθίους 9:7). Για τα τρία αυτά επιχειρήματα του Παύλου θα αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες παρακάτω στο 4ο μέρος του παρόντος κεφαλαίου.

Τελειώνοντας ο Παύλος με τα επιχειρήματά του βάζει και τη **σφραγίδα γνησιότητας** του νόμου του Θεού, δηλαδή, όπως ο γεωργός τρώει από τα σταφύλια του αμπελώνα του και ο ποιμένας πίνει το γάλα από τα πρόβατά του, έτσι ακριβώς είναι γεγραμμένο στο νόμο του Μωυσή ότι **"δεν θα φράξεις το στόμα του βοδιού που αλωνίζει, αλλά θα του δώσεις να φάει από τον κόπο της εργασίας του"**. Κατά συνέπεια, δεν θα φράξεις το στόμα του εργάτη που εργάζεται μέσα στον αγρό του Κυρίου, αλλά δικαιούται να φάει από τους καρπούς των κόπων του.

(β) ΑΡΜΟΝΙΑ ΝΟΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΗΣ: Ο Παύλος στην επιστολή του προς τον συνεργάτη του Τιμόθεο, αναφέρει ακόμα πιο καθαρά, ότι τα παραπάνω που έγραψε στους Κορίνθιους πιστούς, αφορούν τους εργάτες του Κυρίου: *«Οι καλώς προϊστάμενοι πρεσβύτεροι ας αξιόνωνται διπλής τιμής, μάλιστα όσοι κοπιάζουν εις λόγον και διδασκαλίαν....»*. (Α' Τιμόθεου Ε/5:17-18). Εδώ ο Παύλος πηγαίνει ένα βήμα ακόμα παραπέρα, μιλώντας όχι απλά να συντηρούνται πρεσβύτεροι από το ποίμνιο, αλλά να συντηρούνται **με διπλή μερίδα**, ειδικότερα αυτοί που κοπιάζουν με τη διδασκαλία του Λόγου του Θεού. Και συνεχίζει ο Παύλος ότι αυτό πρέπει να γίνεται, γιατί δεν είναι ανθρώπινη εντολή, αλλά είναι νόμος του Κυρίου: *«...Α ι ό τ ι λέγει η Γραφή: Δεν θέλεις εμφοράξει το στόμα ΒΟΟΣ αλωνίζοντος· και, άξιος είναι ο εργάτης του μισθού αυτού...»*.

Ο Παύλος στο κείμενο των δύο εδαφίων του Α' Τιμόθεου Ε/5: 17-18), έκανε μία κίνηση που θα την χαρακτηρίζαμε στρατηγικής σημασίας για να στηρίξει το επιχείρημά του για τη συντήρηση των εργατών του Λόγου. Ένωσε το κείμενο του νόμου του Μωυσή (Δευτερονόμιο ΚΕ/25:4) με ένα αντίστοιχο κείμενο από την Καινή Διαθήκη, χρησιμοποιώντας τα λόγια του Ιησού προς τους μαθητές Του: *«...Εις αυτήν την οικία μένετε τρώγοντες και πίνοντες τα διδόμενα παρ' αυτών· διότι ο εργάτης είναι άξιος του μισθού αυτού...»* (Λουκάς Ι'/10:7). Σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή η συντήρηση του εργάτη του Κυρίου ήταν μια αρχή της δικαιοσύνης του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, η οποία αρχή διέπει και τους πιστούς του σώματος της εκκλησίας του Χριστού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, γιατί ο Θεός δεν αλλοιούται και η δικαιοσύνη Του είναι αναλλοίωτη.

Ο Παύλος επικαλέστηκε το νόμο του Μωυσή για να τεκμηριώσει και να αποδείξει την εγκυρότητα του ισχυρισμού του για τη συντήρηση του εργάτη του Κυρίου. Εδώ απορρίπτεται και το επιχείρημα αυτών που διακηρύττουν ότι η εντολή για το δέκατο είναι νόμος του Μωυσή και κατά συνέπεια σήμερα δεν ισχύει. Εάν το επιχείρημά τους είναι σωστό, τότε γιατί ο Παύλος επικαλέστηκε το νόμο του Μωυσή στο θέμα που εξετάζουμε, λαμβάνοντας υ-

πόψη και το γεγονός ότι ο Θεός χρησιμοποίησε τον απόστολο των εθνών περισσότερο από κάθε άλλον για να καταπολεμήσει την τυπολατρία του Ιουδαϊσμού;

Δεν είμαστε κάτω από το νόμο του Μωυσή σαν μέσο δικαίωσης ενώπιον του Θεού, αλλά ο Θεός μας έχει δώσει το δέκατο για τη συντήρηση των εργατών του. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το δέκατο δεν ισχύει "σαν μέρος του νόμου", **αλλά ισχύει "η αρχή του δεκάτου" που καθιερώθηκε πριν το νόμο και σήμερα είναι το πρότυπο**, το οποίο έχει καθιερώσει ο Θεός για τη διαχείριση των οικονομικών της εκκλησίας της Καινής Διαθήκης.

Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να φοβόμαστε να αντλούμε από το νόμο του Μωυσή διδασκαλίες για την πνευματική μας πορεία, γιατί το πνεύμα του νόμου (και όχι το γράμμα του νόμου) που **περιέχεται** μέσα στις διδασκαλίες του, στηρίζει πολλά δόγματα της εκκλησίας, όπως είναι το θέμα της άγιας ζωής και του ξεχωρισμού από τον κόσμο και την αμαρτία του.

(Υ) ΘΕΡΙΖΟΝΤΑΣ ΥΛΙΚΑ από ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΠΟΡΑ: Ο Παύλος λέγει ότι η αγάπη «...*δεν χαίρει εις την αδικίαν, συγχαίρει δε εις την αλήθειαν*» (Α' Κορινθίους ΙΓ/13:6), αυτό σημαίνει ότι είναι "άδικο" να μη δίνουμε στον ποιμένα αυτό που του ανήκει. Όπως ακριβώς είναι άδικο να φράζουμε το στόμα του βοδιού που αλωνίζει, έτσι είναι άδικο να στερούμε από τον εργάτη του Κυρίου το δικαίωμα της οικονομικής συντήρησης για το έργο του. Η εκκλησία πρέπει να είναι δίκαιη με τον ποιμένα της που κοπιάζει για τη σωτηρία του ποιμνίου του.

Εκείνο που θα πρέπει να προσέξει ο πιστός είναι να μην σταματήσει να δίνει δέκατα, επειδή ήρθε σε αντίθεση με τον ποιμένα του και δυσανεστήθηκε και σαν αντίδραση προβαίνει στην αντί Βιβλική αυτή ενέργεια. Τα χρήματα αυτά ανήκουν στον Κύριο και όταν τα δίνουμε, εκτελούμε την εντολή του Κυρίου, γι' αυτό **δεν ενεργούμε ανάλογα με τα συναισθήματά μας, αλλά ενεργούμε με την πίστη μας**. Θα πρέπει να σκεφτούμε, εάν ο Θεός προέβλε-

ψε για τα βόδια, πόσο περισσότερο ενδιαφέρεται για τους εργάτες του αγρού Του, οι οποίοι μας υπηρετούν.

Ο Παύλος με πολύ γλαφυρό τρόπο το επισημαίνει: *«Μήπως μέλει τον Θεόν περί των βοών; ή δι' ημάς βεβαίως λέγει τούτο;...»*. Για εμάς τα λέγει αυτά ο Θεός και όχι για τα βόδια, τα λέγει για τους εργάτες Του που νυχθημερόν επαγρυπνούν για τις ψυχές μας. Για εμάς τα λέγει, γιατί για εμάς γράφτηκε ότι *«ο αροτριών με ελπίδα πρέπει να αροτριά, και ο αλωνίζων με ελπίδα να μετέχει της ελπίδος αυτού»* (Α' Κορινθίους Θ/9:9-10). Ποια ελπίδα έχει αυτός που αροτριάζει και που αλωνίζει; Έχει την ελπίδα ότι θα απολαύσει από τους κόπους του, αυτό ελπίζει και ο γεωργός ότι θα έχει καλή σοδειά και ο κτηνοτρόφος ότι θα έχει πολλά γεννήματα.

Ο Παύλος δεν τελειώνει το θέμα και συνεχίζει: *«Εάν εμείς σπείραμε εις εσάς τα ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ, μέγα είναι εάν εμείς θερίσουμε τα ΣΑΡΚΙΚΑ σας;»* (Α' Κορινθίους Θ/9:11). Είναι τόσο καθαρό και καταννητικό το επιχείρημα του Παύλου, που δεν χρειάζεται κανένα σχόλιο για επιβεβαίωση. Οι εργάτες του Κυρίου έχουν σαν αποστολή να σπέρνουν πνευματικά και αυτός ο κόπος τους ενώπιον του Θεού είναι πολύτιμος και εφόσον σπέρνουν αιώνια πράγματα, δεν θεωρείται "μέγα" πράγμα να θερίσουν και υλικά πράγματα από το σώμα της εκκλησίας.

Τόσο ο ποιμένας, όσο και οι πιστοί πρέπει να έχουν επίγνωση της σπουδαιότητας της διακονίας του Λόγου μέσα στο σχέδιο του Θεού για τον άνθρωπο. Κάθε εργάτης του Λόγου (ποιμένας, απόστολος, κλπ) πρέπει να γνωρίζει πως να εκτιμά την εργασία του στον ΚΥΡΙΟ, όπως και κάθε πιστός πρέπει να γνωρίζει πως να εκτιμά την εργασία του πνευματικού του ΠΟΙΜΕΝΑ: *«Σας παρακαλούμε δε, αδελφοί, να γνωρίζετε αυτούς οι οποίοι κοπιάζουν μεταξύ σας και είναι προεστώτες σας εν Κυρίω και σας νουθετούν, και να τιμάτε αυτούς εν αγάπη υπερεκπερισσού διά το έργον αυτών»* (Α' Θεσσαλονικείς Ε/5:12-13). Το γεγονός λοιπόν να συνηθείται ο εργάτης ο εργάτης είναι "μικρό" πράγμα, ή απλά δεν είναι "μέγα".

4. ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ **ΠΟΙΜΕΝΑΣ - ΓΕΩΡΓΟΣ - ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ** **(Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:7-9)**

- **ΠΟΙΟΣ** ποτέ εκστρατεύει με ίδια αυτού έξοδα; (ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ)
- **ΠΟΙΟΣ** φυτεύει αμπελώνα και δεν τρώγει εκ του καρπού αυτού; (ΓΕΩΡΓΟΣ - ΑΓΡΟΤΗΣ)
- **ΠΟΙΟΣ** ποιμαίνει ποίμνιον και δεν τρώγει εκ του γάλακτος του ποιμνίου; (ΠΟΙΜΕΝΑΣ - ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΟΣ)
- *Μήπως κατά άνθρωπον λαλώ ταύτα; ή δεν λέγει ταύτα και ο ΝΟΜΟΣ;*

ΔΙΟΤΙ εις τον ΝΟΜΟΝ του Μωυσέως είναι γεγραμμένον· "Δεν θέλεις εμφράξει το στόμα βοός αλωνίζοντος". *Μήπως μέλει τον Θεόν περί των βοών;*

Ο απόστολος Παύλος με τα παραπάνω λόγια θέτει τρία εύστοχα επιχειρήματα για να αποδείξει ότι ο εργάτης του Κυρίου **πρώτος** απολαμβάνει τα αγαθά από τον κόπο της διακονίας του. Προς τούτο χρησιμοποιεί τρία πρακτικά παραδείγματα μέσα από την καθημερινότητα, τα οποία καλύπτουν όλες τις πλευρές της τότε κοινωνικής ζωής. Αναφέρεται σε τρεις ανθρώπους, που επαγγελματικά είναι **στρατιώτης, γεωργός και ποιμένας**.

Θα αναφέρουμε συνοπτικά τα επιχειρήματα του Παύλου για να έχουμε μια σφαιρική εικόνα του θέματος και μετά θα εξετάσουμε κατ' ιδίαν ένα προς ένα τα τρία επιχειρήματα:

- **Ποιος ποιμένας** δεν πίνει πρώτος από το γάλα των δικών του ζώων; Αυτό ο ποιμένας το κάνει καθημερινά και όχι μόνο, αλλά από το γάλα φτιάχνει και γεύεται τυροκομικά προϊόντα, αυτός και η οικογένειά του.
- **Ποιος γεωργός** που φυτεύει ένα αμπέλι, δεν τρώει από τους καρπούς του, από τα σταφύλια του αρχικά και από το κρασί αργότερα; Θα φάει και αυτός και η οικογένειά του και μετά θα δώσει τη σοδειά του στο εμπόριο.

- **Ποιος στρατιώτης**, από μόνος του, μπορεί να εκστρατεύσει με δικά του έξοδα; Κανένας δεν μπορεί, γιατί τα έξοδα είναι μεγάλα και όχι μόνο αυτό, αλλά ο στρατιώτης ανήκει στο κράτος και από το κράτος συντηρείται.

Θα αναφερθούμε στη συνέχεια στις τρεις κατηγορίες των παρπάνω επαγγελματιών που αντιπροσωπεύουν τους μισθωτούς εργάτες του Κυρίου, αρχίζοντας (για πρακτικούς λόγους) από το τέλος προς την αρχή, δηλαδή ποιμένας, γεωργός, στρατιώτης:

ΠΟΙΜΕΝΑΣ

«Ποιος ποιμαίνει ποίμνιον και δεν τρώγει εκ του γάλακτος του ποιμνίου;»

Ο ποιμένας (βοσκός) στον φυσικό τομέα είναι αυτός που καλύπτει τις ανάγκες σε τροφή των προβάτων του. Η δουλειά του είναι να φροντίζει και να προστατεύει τα πρόβατά του, ώστε να μπορεί να απολαύσει και να ευφρανθεί από αυτά που έχουν να του δώσουν και κατά βάση αυτά που του δίνουν είναι τρία είδη:

- **Το ΓΑΛΑ** από το οποίο παρασκευάζονται πλούσια τυροκομικά προϊόντα,
- **Το ΜΑΛΛΙ** το οποίο χρησιμεύει για την κατασκευή ενδυμάτων και πολλών άλλων χρήσεων και
- **Το ΚΡΕΑΣ**, γιατί θα ήταν ανόητο να σκεφτεί κάποιος ότι ο ποιμένας δεν τρώει από τα δικά του πρόβατα, αλλά αγοράζει κρέας από ξένα κοπάδια.

Επίσης ο βοσκός, αφού είναι δικό του το κοπάδι των προβάτων, έχει το απόλυτο δικαίωμα να πουλήσει τα πρόβατά του στο εμπόριο και από τα χρήματα που θα εισπράξει να μπορεί στη συνέχεια να αγοράσει και άλλα αγαθά για να συντηρηθεί αυτός και η οικογένειά του.

Όπως λοιπόν ο φυσικός ποιμένας φροντίζει το κοπάδι του και απολαμβάνει από τα αγαθά τους, έτσι και ο πνευματικός ποιμένας φροντίζει το ποίμνιό του (τους πιστούς) και απολαμβάνει από τους δικούς του κόπους. Ο Παύλος, ευρισκόμενος στην Έφε-

σο και μιλώντας στους πρεσβυτέρους (ποιμένες) τους λέγει: *«Προσέχετε λοιπόν εις εαυτούς και εις όλον το ποίμνιον, εις το οποίον το Πνεύμα το άγιον σας έθεσεν ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ, διά να ποιμαίνητε την εκκλησίαν του Θεού, την οποίαν απέκτησε διά του ιδίου Αυτού αίματος»* (Πράξεις Κ/20:28). Ο Θεός είναι που τοποθετεί τους εργάτες Του για να επισκοπούν το ποίμνιο.

Θα πρέπει να προσέξουμε το γεγονός που συμβαίνει με τα πρόβατα όταν τα κουρεύουν. Επειδή δυσανασχετούν, ο ποιμένας δένει τα πόδια τους για να τα ακινητοποιήσουν και όταν συμβεί αυτό, τότε τα πρόβατα υποτάσσονται και έτσι κουρεύονται χωρίς καμιά αντίσταση. Αυτό συμβολίζει τον Ιησού Χριστό, ο οποίος σαν πρόβατο δέθηκε, υποτάχθηκε στο θέλημα του Πατέρα Θεού και φέρθηκε στη σφαγή για να πεθάνει στη δική μας θέση, χωρίς να βγάλει φωνή, όπως πολύ γλαφυρά και παραστατικά περιγράφει ο προφήτης Ησαΐας: *«Αυτός ήτο κατατεθλιμμένος και βεβασανισμένος αλλά δεν άνοιξε το στόμα Αυτού· εφέρθη ως αρνίον επί σφαγήν, και ως πρόβατον έμπροσθεν του κουρεύοντος αυτό ΑΦΩΝΟΝ, ούτω δεν άνοιξε το στόμα Αυτού»* (Ησαΐας ΝΓ/53:7).

Όταν ο πιστός βρίσκεται σε νηπιακή σαρκική κατάσταση, δεν μπορεί να καταλάβει τι μεγαλείο είναι να δίνει στον Κύριο, αυτά που Του ανήκουν, τα δέκατα και τις προσφορές. Παρατηρείται πολύ συχνά, **νέοι στην πίστη να αντιτάσσονται στο "κούρεμα",** να αντιτάσσονται δηλαδή στο να παράγουν οικονομικά οφέλη στην εκκλησία και μια βασική αιτία που γίνεται αυτό είναι η έλλειψη σωστής διδασκαλίας για τη διαχείριση των οικονομικών της εκκλησίας. Αυτό όπως παρατηρείται (έστω και σε μικρότερη κλίμακα) και σε πιστούς, που έχουν χρόνια στον Κύριο, όχι μόνο λόγω έλλειψη διδασκαλίας, αλλά και πολλών άλλων παραγόντων που ήδη έχουμε αναφέρει σε προηγούμενα κεφάλαια.

Αντίθετα, ο πιστός που πνευματικά έχει προχωρήσει και που έχει επίγνωση της αλήθειας, έχοντας υποτάξει τη σάρκα του στον Θεό, τότε δίνει στον Θεό, χωρίς να ανοίγει το στόμα του και να πα-

ραπτονιέται, αφού αυτό που κάνει το κάνει με περισσή χαρά. Όπως συμβαίνει με το πρόβατο το οποίο κλωτσάει και δεν μπορούν να το κουρέψουν εάν πρώτα δεν το δέσουν, το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τον πιστό ο οποίος μάχεται, γκρινιάζει, μουρμουρίζει και "κλωτσάει" επειδή τον προτρέπουν και τον διδάσκουν να δίνει για το έργο του Κυρίου. Το ερώτημα είναι: **"Όταν ο πιστός δεν υποτάσσεται στον Λόγο του μεγάλου Ποιμένα των προβάτων, του Κυρίου Ιησού, για να προσφέρει τα δέκατα, πως μπορεί να υποταχθεί στον επίγειο ποιμένα του;"** Η απάντηση είναι αυτονόητη, απλά δεν υποτάσσεται!

Γιατί ο απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί το παράδειγμα του ποιμένα, λέγοντας *«ποιος ποιμαίνει ποίμνιον και δεν τρώγει εκ του γάλακτος του ποιμνίου;»* Εδώ υπάρχει μια θαυμαστή τυπολογία (συμβολισμός) μεταξύ του προβάτου και του σαρκικού πιστού. Εάν ο βοσκός δεν κουρέψει τα πρόβατά του, τότε θα υπάρχει σοβαρό πρόβλημα σε όλο το ποίμνιό του, εξαιτίας τριών προβλημάτων που παρουσιάζονται:

- (α) **Πρόβλημα στην ΟΡΑΣΗ:** Όταν μεγαλώσει το μαλλί του προβάτου θα καλύψει τα μάτια του και δεν θα μπορεί να βλέπει, **γιατί θα εμποδίζεται μερικώς ή ολικώς η όρασή του.** Δεν είναι στη φύση του προβάτου να έχει κάποια χτένα και να σπρώχνει τα μαλλιά του προς τα πίσω ή να βάζει κάποιον ζελέ για να σταθεροποιούνται στη σωστή θέση, αυτό το κάνει μόνο ο άνθρωπος.
- (β) **Πρόβλημα στην ΠΟΡΕΙΑ:** Όταν το μαλλί μεγαλώσει και είναι πολύ πυκνό, έχει και μεγάλο βάρος για το πρόβατο, γι' αυτό και υπάρχουν περιπτώσεις που το πρόβατο **πέφτει προς τα πίσω** με την πλάτη του και βρίσκεται σε μία τέτοια θέση, που από μόνο του δεν μπορεί να σηκωθεί.
- (γ) **Πρόβλημα με ΑΣΘΕΝΕΙΑ:** Όταν μεγαλώσει το μαλλί σε ικανό βαθμό, γίνεται φωλιά διαφόρων **εντόμων**, τα οποία συνεχώς ενοχλούν το πρόβατο και υπάρχουν φορές που πρόβα-

το εξαιτίας αυτού **να αρρωσταίνει**.

Οι τρεις παραπάνω περιπτώσεις έχουν πνευματική εφαρμογή στον κάθε πιστό που δεν δίνει στον Κύριο και σωτήρα του τα δέκατα και τις προσφορές, που Του ανήκουν:

- (α) Τα χρήματά του θα γίνουν ένα μέσο για να εμποδίζεται η πνευματική του ΟΡΑΣΗ.
- (β) Η αγάπη του για τα χρήματα και η παρακοή του στον λόγο του Κυρίου θα φέρουν στη ζωή του μεγάλο εμπόδιο στην πνευματική του ΠΟΡΕΙΑ και ΠΡΟΟΔΟ.
- (γ) Η **απείθεια** στο νόμο του Θεού ανοίγει πόρτα εισόδου στα πνεύματα ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ.

Η απείθεια στις εντολές του Κυρίου είναι ένα από τα σοβαρότερα αμαρτήματα που κλείνει την πόρτα των ευλογιών του Κυρίου: *«...Διότι η απείθεια είναι καθώς το αμάρτημα της ΜΑΓΕΙΑΣ· και το πείσμα, καθώς η ΑΣΕΒΕΙΑ και ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ· επειδή συ απέρριψας τον λόγον του Κυρίου, διά τούτο και αυτός απέρριψε σε από του να είσαι βασιλεύς»* (Α' Σαμουήλ ΙΕ/15:23). Τα λόγια αυτά είναι του προφήτη Σαμουήλ προς τον χρισμένο από τον Θεό Σαούλ, ο οποίος απείθησε στον Λόγο Του. Το ίδιο σήμερα συμβαίνει και με τους πιστούς που απειθούν στον Λόγο του Θεού και κλέβουν τα δέκατα και τις προσφορές, χωρίς να μετανοούν.

Συμπέρασμα 1ο:

Εφόσον ο ποιμένας (ο βοσκός) παρέχει τροφή και προστασία στο ποίμνιό του και έχει το δικαίωμα να απολαμβάνει το γάλα και το μαλλί και από αυτά να συντηρείται οικονομικά, το ίδιο και ο εργάτης του Κυρίου (ποιμένας, απόστολος, κλπ) έχει το δικαίωμα να θερίζει από το ποίμνιό του τα υλικά αγαθά, όταν ο ίδιος σπέρνει πνευματικά. Γι' αυτό ο κάθε ποιμένας θα πρέπει να ακούει τη συμβουλή του σοφού Σολομώντα: *«Πρόσεχε να γνωρίζεις την κατάστασιν των ποιμνίων σου, και επιμελού καλώς τας αγέλας σου...»* (Παροιμίες ΚΖ/27:23).

ΓΕΩΡΓΟΣ

«Ποιος φυτεύει αμπελώνα και δεν τρώγει εκ του καρπού αυτού;»

Το δεύτερο παράδειγμα που χρησιμοποιεί ο Παύλος για να στηρίξει το επιχείρημά του για τη συντήρηση των εργατών του Κυρίου είναι του γεωργού και συγκεκριμένα ενός αγρότη που έχει στην ιδιοκτησία του έναν αμπελώνα, λέγοντας ότι αυτός που φυτεύει έναν αμπελώνα, τρώγει και από τους καρπούς που παράγει.

Προς τους Κορινθίους πιστούς ο Παύλος είχε χρησιμοποιήσει και ένα ακόμα παρόμοιο παράδειγμα: **«Εγώ εφύτευσα, ο Απολλώς επότισεν, αλλ' ο Θεός ηύξησεν· ώστε, ούτε ο ΦΥΤΕΥΩΝ είναι κάτι ούτε ο ΠΟΤΙΖΩΝ (είναι κάτι), αλλ' ο Θεός (είναι) ο ΑΥΞΑΝΩΝ. Ο φυτεύων δε και ο ποτίζων είναι ένα· και έκαστος θέλει λάβει τον εαυτού μισθόν κατά τον κόπον αυτού»** (Α' Κορινθίους Γ/3:6-8). Αυτός που φυτεύει και αυτός που ποτίζει, ενώ είναι δύο διαφορετικοί άνθρωποι, στο έργο όμως που κάνουν είναι "ένα", που σημαίνει ότι το έργο για να προχωρήσει χρειάζεται τη συνδρομή και των δύο, να έχουν μεταξύ τους ενότητα και συνεργασία. **Ο φυτεύων** πνευματικά είναι ο ποιμένας που σπέρνει τον λόγο της αλήθειας και **ο ποτίζων** είναι ο κάθε πιστός, που με την υλική συνδρομή του (δέκατα και προσφορές) βοηθά ο σπόρος που φυτεύτηκε να μην ξεραθεί, αλλά να αναπτυχθεί και σε αυτή τη συνεργασία των δύο έρχεται ο Θεός για να επισφραγίσει με το Πνεύμα Του το έργο τους και να το αυξήσει.

Όπως ο γεωργός στον αγρό του οργώνει τη γη, σπέρνει τους σπόρους, καλλιεργεί και ποτίζει, έτσι ακριβώς ενεργεί και ο εργάτης του Κυρίου σπέρνει τον Λόγο στον πνευματικό αγρό του, τον καλλιεργεί και τον ποτίζει πνευματικά, μέχρι να λάβει τον καρπό του κόπου του, που είναι να οικοδομήσει το λαό του Θεού και να σώσει από την αμαρτία πολύτιμες ψυχές. Παράλληλα έχει και υλικά, οικονομικά οφέλη από τον αμπελώνα (την εκκλησία) που εκείνος φροντίζει, καθόσον οι ψυχές που αυτός οικοδομεί, στηρίζει και περιθάλλει γίνονται γι' αυτόν μια οικονομική ευλογία.

Ο Παύλος τη θεία αυτή αρχή την διατυπώνει και προς τους

πιστούς της εκκλησίας της Γαλατίας: *«Ο δε κατηχούμενος τον λόγον ας κάμνει τον κατηχούντα μέτοχον εις πάντα τα αγαθά αυτού»* (Γαλάτες 5'/6:6). Εδώ υπάρχει μια θεία αρχή και αποκάλυψη που είναι ότι, αυτός που κατηχείται και διδάσκεται την αλήθεια του Λόγου του Θεού, οφείλει τον εργάτη του Θεού που κοπιάζει γι' αυτόν, να τον κάνει μέτοχο, όχι σε λίγα ή μερικά αγαθά του, αλλά "εις πάντα" και η εντολή του Θεού για το δέκατο δεν αναφέρεται ειδικά στα χρήματα, αλλά αναφέρεται "εις πάντα τα υπάρχοντα".

Ο εργάτης του Θεού και ιδιαίτερα αυτός που έχει τη **διακονία του ποιμένα**, κηρύττει και διδάσκει τον Λόγο, προσεύχεται για το ποίμνιο, κάνει επισκέψεις για πνευματική ενίσχυση και παρηγοριά, δίνει συμβουλές και γενικά επισκοπεί επάνω στο ποίμνιο, ώστε να γίνεται κοινωνός των προβλημάτων των πιστών, γι' αυτό ο εργάτης είναι άξιος του μισθού του. Είναι έξω από τον Λόγο του Θεού ένας γεωργός να σπείρει τον αγρό του και μετά να μην γευθεί τους καρπούς της σποράς του: *«...Και ποιος άνθρωπος εφύττεσεν αμπελώνα και δεν ευφράνθη εξ αυτού; Ας αναχωρήσει και ας επιστρέψει εις την οικίαν αυτού, μήποτε αποθάνει εις την μάχην και ευφρανθεί εξ αυτού άλλος άνθρωπος»* (Δευτερονόμιο Κ/20:6).

Εδώ ο λόγος είναι πολύ καθαρός, επειδή αυτός που φυτεύει τον αμπελώνα, πρώτος ευφραίνεται τους καρπούς του, για να μην τους απολαύσει κάποιος άλλος, η προτροπή είναι να γυρίσει στο σπίτι του για να μην πεθάνει στη μάχη, ώστε να ευφρανθεί αυτός τους καρπούς των κόπων του.

Αυτό ακριβώς λέγει και ο Παύλος ότι αυτός που σπέρνει τον Λόγο του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων θα πρέπει να ευφραίνεται από τους καρπούς του αμπελώνα του έχει καλλιεργήσει. Εδώ όμως υπάρχει μια πολύ μεγάλη ευθύνη του ποιμένα, η οποία είναι ότι πρέπει να το εννοήσει βαθιά μέσα του πως **εάν δεν σπείρει, δεν θα θερίσει και σε αυτό συμπεριλαμβάνεται και η διδασκαλία των δεκάτων**, εάν δεν διδάξει τα δέκατα έχει αυτός την ευθύνη ενώπιον του Θεού, που οι πιστοί "κλέβουν" τον Θεό, αλλά και

αυτός γίνεται ηθικός αυτοουργός σε αυτό και φυσικά εφόσον δεν διδάξει τα δέκατα, δεν θα υπάρχει και θερισμός. Ο νόμος της σποράς και του θερισμού έχει απόλυτη εφαρμογή εδώ: *«Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει»* (Γαλάτες 5'6:7).

Συμπέρασμα 2ο:

Εφόσον ο γεωργός (ο αγρότης) απολαμβάνει πρώτος τους καρπούς από τη σοδειά του και μετά διαθέτει τη σοδειά στο εμπόριο για να συντηρείται οικονομικά, το ίδιο και ο εργάτης του Κυρίου (ποιμένας, απόστολος, κλπ) έχει το δικαίωμα να τρώγει από τους καρπούς του πνευματικού του αμπελώνα, σπέρνοντας και τη διδασκαλία των δεκάτων για να θερίζει πλούσιους καρπούς. Ο σοφός Σολομώντας λέγει: *«Ο φυλάτων την συκήν θέλει φάγει τον καρπόν αυτής»* (Παροιμίες ΚΖ/27:18).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

«Ποιος ποτέ εκστρατεύει με ίδια αυτού έξοδα;»

1. Ίσως απορήσει κάποιος, γιατί ο απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί τον στρατιώτη ως ένα από τα βασικά επιχειρήματά του για να στηρίξει τη διδασκαλία της συντήρησης των εργατών του Κυρίου και όχι μόνο αυτό, αλλά από τα τρία επιχειρήματα που παραθέτει το χρησιμοποιεί πρώτο και αυτό έχει μεγάλη σημασία. Αυτό σημαίνει ότι ο στρατιώτης, όσον αφορά τον πνευματικό συμβολισμό, είναι μεγαλύτερης αξίας από τον συμβολισμό του ποιμένα και του γεωργού.

Ο στρατιώτης έχει μερικά χαρακτηριστικά, τα οποία τον καθιστούν ξεχωριστό και τα οποία στον φυσικό τομέα δεν τα συναντούμε στον ποιμένα και στον γεωργό. **Ο στρατιώτης:**

- **Δεν ανήκει στον εαυτό του**, αλλά την πατρίδα, την οποία οφείλει να υπηρετεί θυσιάζοντας ακόμα και τη ζωή του.
- **Θυσιάζει οικογένεια και φίλους** για να υπηρετήσει την πατρίδα, που σημαίνει ότι όσο χρονικό διάστημα υπηρετεί την πατρίδα οι δεσμοί αυτοί αποκόπτονται.

- **Δεν έχει δικά του αισθήματα**, γιατί οφείλει να υπακούει μόνο στις διαταγές των ανωτέρων του.
- **Δεν έχει δικό του ελεύθερο χρόνο**, ώστε να φτιάχνει προγράμματα, είναι δεσμευμένος να υπηρετεί την πατρίδα.
- **Δεν έχει δικά του υλικά αγαθά**, αλλά η πατρίδα φροντίζει για τις καθημερινές ανάγκες του (τροφή, στέγη, κλπ).
- **Δεν έχει δικό του τρόπο ζωής**, αλλά η ζωή του εξαρτάται από τις ανάγκες της πατρίδας, προς τις οποίες οφείλει να προσαρμόζεται.
- **Φέρει ειδική στολή**, που τον ξεχωρίζει από τους λοιπούς πολίτες, που σημαίνει ότι έχει μια ειδική αποστολή που οι άλλοι δεν μπορούν να έχουν.

2. Ο εργάτης του Κυρίου είναι ένας μάχιμος στρατιώτης. Ο Παύλος γράφει στο συνεργάτη του Τιμόθεο: «...*Συ λοιπόν κακοπάθησον ως καλός στρατιώτης Ιησού Χριστού. Ουδείς στρατευόμενος εμπλέκεται εις τας βιωτικές υποθέσεις, διά να αρέσει εις τον στρατολογήσαντα*» (Β' Τιμόθεου Β/2:3-4). Για να αρέσει ο στρατιώτης στον στρατολογήσαντα πρέπει να εμπλέκεται και να ασχολείται **μόνο** με στρατιωτικές υποθέσεις και όχι με βιοτικές μέριμνες, θα πρέπει να έχει πλέον τη συνείδηση ότι έπαψε να ανήκει στον παραγωγικό τομέα της χώρας του, αλλά η αποκλειστική αποστολή του είναι να προστατεύει τη χώρα του από κάθε εχθρική επιβουλή, γι' αυτό και συντηρείται αποκλειστικά από το κράτος, το οποίο για τη συντήρηση όλων των στρατιωτών λαμβάνει τους οικονομικούς πόρους από τη φορολογία των πολιτών, σημειωτέον ότι οι στρατιώτες είναι η μόνη κατηγορία πολιτών που δεν φορολογείται.

Το ίδιο και ο εργάτης του ευαγγελίου, ως στρατιώτης του Κυρίου, **συντηρείται** οικονομικά από το βασίλειο (το κράτος) του Θεού με τα δέκατα και τις προσφορές των πιστών, **υπερασπίζεται** τις αλήθειες του Λόγου του Θεού και **πολεμά** καθημερινά για τις αλήθειες αυτές, **εκθέτει** συνέχεια τον εαυτό του σε κίνδυνο από

τις επιθέσεις του άρχοντα του κόσμου τούτου, του Διαβόλου και γενικά η αποστολή είναι να μάχεται τον καλόν αγώνα της πίστεως (Β' Τιμόθεου Δ/4:7).

Ο εργάτης του Κυρίου, ως στρατιώτης, εφόσον καθημερινά βρίσκεται σε πνευματικό πόλεμο με το βασίλειο του σκότους, δεν πρέπει να εμπλέκεται με τις βιοτικές υποθέσεις, γιατί αυτό αποτελεί ένα μεγάλο εμπόδιο για την πνευματική διακονία που του έχει ανατεθεί. Εάν είναι εργαζόμενος στα βιοτικά, όταν θα πρέπει να δίνει πνευματικές μάχες για να κερδίζει ψυχές δεν θα μπορεί, καθόσον θα βρίσκεται στην εργασία του και γενικά τα ενδιαφέροντά του θα μοιράζονται μεταξύ εκκλησίας και εργασίας. Είναι πολύ φυσικό ένας εργάτης που δεν είναι απαλλαγμένος από βιοτική εργασία να μην μπορεί να προσφέρει πολλά μέσα στον αγρό του Κυρίου, αλλά και το ποίμνιο δεν θα μπορεί να έχει μεγάλες προσδοκίες και απαιτήσεις από τον ποιμένα του και αυτό συνεπάγεται ότι προβλήματα δεν θα μπορούν να βρίσκουν τη λύση τους.

3. Είναι πολύ μεγάλη ευλογία όταν σε μια τοπική εκκλησία ο εργάτης του Θεού (και αναφερόμαστε ειδικά στον ποιμένα) δεν είναι εργαζόμενος, αλλά ασχολείται αποκλειστικά με το έργο του Κυρίου, συντηρούμενος οικονομικά από το ποίμνιο για το οποίο μάχεται καθημερινά ως καλός στρατιώτης, ευρισκόμενος στις πρώτες γραμμές της μάχης. Οφείλει ο εργάτης του Λόγου να διδάσκει το λαό του Θεού να στηρίζει οικονομικά τις πνευματικές διακονίες, γιατί εάν δεν το κάνει έχει αυτός την ευθύνη ενώπιον του Θεού.

Όταν το ποίμνιο θέλει ο ποιμένας τους να εργάζεται για να συντηρήσει οικονομικά τον εαυτό του και την οικογένειά, **τότε θέλει να εργάζεται και στα πνευματικά με δικά του έξοδα, αλλά αυτό είναι άδικο**, γιατί ο Λόγος του Θεού λέγει ότι δεν μπορείς να φράξεις το στόμα του βοδιού (του ποιμένα) που αλωνίζει, αλλά θα του δίνεις να τρώει από αυτά που εργάζεται και εδώ που εξετάζουμε ο Παύλος κάνει την ερώτηση **"ποιος στρατιώτης (ποιμένας) πηγαίνει στον πόλεμο με δικά του έξοδα;"** Κανένας, γιατί ο εργάτης

του Κυρίου που πολεμά πνευματικά για να υπερασπίζεται το ποίμνιό του, θα πρέπει να παίρνει τα έξοδά του από την εκκλησία (το ποίμνιο) που υπερασπίζεται, όπως και ο στρατιώτης υπερασπίζεται την πατρίδα του, συντηρούμενος αποκλειστικά με έξοδα της πατρίδας του.

4. Τον πόλεμο σε γήινο επίπεδο δεν τον κηρύσσουν οι στρατιώτες που μετέχουν ενεργά σ' αυτόν, καθόσον δεν έχουν τέτοια δύναμη και εξουσία, τον πόλεμο **τον κηρύσσει** η ηγεσία του κράτους, το οποίο στη συνέχεια επιλέγει τους ικανούς στρατιώτες (Ι1) και τους αποστέλλει στα μέτωπα των πολέμου. Οι στρατιώτες εφόσον υπηρετούν την πατρίδα και αποκόπτονται από κάθε άλλη δραστηριότητα, οικογενειακή, κοινωνική, εμπορική κλπ. συντηρούνται αποκλειστικά από το κράτος, που έχει τη φροντίδα τους, ώστε να του προμηθεύει τα αναγκαία υλικά αγαθά.

Στον πνευματικό πόλεμο συμβαίνει το ίδιο ακριβώς, δεν τον έχουν ξεκινήσει οι πιστοί, γιατί ο Διάβολος και οι πονηρές του δυνάμεις υπήρχαν προ της δημιουργίας του ανθρώπου, αλλά όταν αναγεννήθηκαν έφυγαν από το στρατόπεδο του Διαβόλου, από το βασίλειο του σκότους και ήρθαν στο στρατόπεδο του Κυρίου των δυνάμεων, ήρθαν στο βασίλειο του φωτός και αυτόματα έγιναν στόχος του πονηρών σκοτεινών δυνάμεων. Ο Κύριος τους χρίει, δίνοντάς τους εξουσία και δυνάμεις και τους αποστέλλει πάνοπλους στη μάχη για να έχουν τη νίκη και εφόσον ο Κύριος τους αποστέλλει φροντίζει και για την κάλυψη των αναγκών τους, όπως γίνεται και με τους στρατιώτες στον φυσικό τομέα.

Επίσης σ' έναν επίγειο πόλεμο υπάρχουν και οι εθελοντές στρατιώτες, τους οποίους δεν επιστρατεύει η πολιτεία, αλλά με τη θέλησή τους, παίρνουν την απόφαση να πολεμήσουν για να υπερασπίσουν την πατρίδα και τις οικογένειές τους και αυθόρμητα παρουσιάζονται για να στελεχώσουν τις δυνάμεις του στρατού. Στην περίπτωση αυτή, έχουν και οι εθελοντές στρατιώτες τα ίδια δικαιώματα με τους άλλους στρατιώτες που δεν πήγαν στον πόλε-

μο εθελοντικά και απολαμβάνουν όλα τα προνόμια που απορρέουν από την απόφασή τους αυτή. Αυτό σημαίνει ότι το κράτος αναλαμβάνει τη συντήρησή τους, φροντίζοντας να τους εξασφαλίσει τα αναγκαία αγαθά.

Το ίδιο συμβαίνει και στον πνευματικό πόλεμο, υπάρχουν οι εθελοντές που αυθόρμητα ανοίγουν την καρδιά τους και λένουν σαν τον προφήτη Ησαΐα **"ιδού Κύριε, εγώ απόστειλέ με"** (Ησαΐας ς'/6:8), οπότε τίθενται κάτω από την εξουσία του Βασιλιά των βασιλιάδων, ο οποίος σαν καλός κυβερνήτης αναλαμβάνει και την τροφοδοσία των "εθελοντών" στρατιωτών Του. Γι' αυτό ο απόστολος Παύλος, πολύ εύστοχα λέγει *«ποιος είναι αυτός που εκστρατεύει με δικά του έξοδα»*.

Συμπέρασμα 3ο:

Εφόσον ο στρατιώτης ανήκει αποκλειστικά στην υπηρεσία του κράτους και δεν μπορεί να εκστρατεύσει και να πολεμήσει με δικά του έξοδα, γιατί δεν έχει προσωπικά έσοδα, αλλά συντηρείται από τον εργοδότη του, το ίδιο και ο εργάτης του Κυρίου, ως μάχιμος στρατιώτης του βασιλείου του φωτός για να εκστρατεύει εναντίον του βασιλείου του σκότους, θα πρέπει να συντηρείται από τον δικό Του ουράνιο εργοδότη.

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Όταν ο Παύλος τελειώνει τα τρία επιχειρήματά του με τον **στρατιώτη**, τον **γεωργό** και τον **ποιμένα**, τα συσχετίζει άμεσα με το νόμο του Μωυσή και τα παρουσιάζει να είναι άρρηκτα δεμένα με την εφαρμογή του νόμου, γι' αυτό σαν κεντρικό παράδειγμα χρησιμοποιεί τι γινόταν με **τα βόδια στο αλώνι**, τα οποία ο ιδιοκτήτης τους τα φίμωνε και δεν τα άφηνε να φάνε απ' αυτά που αλώνιζαν, ενώ αυτό ήταν κάτι που δικαιούνταν. Κατά συνέπεια, αυτός που εργάζεται μέσα στον αγρό του Κυρίου δικαιούται να έχει μερίδιο από τον κόπο του, γιατί στο νόμο του Μωυσή είναι γεγραμμένο ότι *«δεν θέλεις εμφοράζει το στόμα βοός αλωνίζοντος»*. Ο εργάτης έσπειρε πνευματικά, τώρα θερίζει και υλικά αγαθά: *«Εάν εμείς*

σπείραμε εις εσάς τα ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ, μέγα είναι εάν εμείς θερίσουμε τα ΣΑΡΚΙΚΑ σας;» (Α' Κορινθίους Θ/9:11).

Τελειώνοντας, θα ήθελα προσέξουμε μία λεπτομέρεια γιατί ο Παύλος στο τριπλό επιχείρημά του **προτάσσει τον στρατιώτη**, έναντι του γεωργού και του ποιμένα. Ο στρατιώτης έχει μια αποκλειστική υποχρεωτική **ιδιότητα** που τον ξεχωρίζει, ενώ οι άλλοι δύο την έχουν δυνητικά και την ασκούν μερικώς:

Ο στρατιώτης, επειδή είναι ιδιοκτησία του κράτους και συνηρείται από το κράτος, μπορεί να ασκεί κατ' αποκλειστικότητα τη διακονία και του γεωργού και του ποιμένα. Άρα, ο στρατιώτης του Ιησού με αποκλειστικότητα σπέρνει τον Λόγο του Θεού και με αποκλειστικότητα ποιμαίνει το ποίμνιό του, το οποίο υπερασπίζεται καθημερινά, μαχόμενος υπέρ αυτού.

Ο γεωργός και ο ποιμένας, εάν ασκούν και κάποια άλλη επαγγελματική δραστηριότητα, στο πνευματικό τους έργο έχουν **μερική** αποκλειστικότητα και δεν μπορούν να είναι και στρατιώτες με **πλήρη** αποκλειστικότητα, γιατί είναι μπλεγμένοι με τα βιοτικά και δεν έχουν αυτή την αποκλειστικότητα που έχει ο στρατιώτης.

**Συνόψιση των εδαφίων για την εντολή του δέκατου.
Συντήρηση των εργατών.**

(τα εδάφια τίθενται κατά σειρά βαρύτητας της ερμηνείας τους)

- 01) **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:13-14** «Δεν εξεύρετε ότι οι εργαζόμενοι τα ιερά εκ του ιερού τρώγουν, οι ενασχολούμενοι εις το θυσιαστήριον μετά του θυσιαστηρίου λαμβάνουν μερίδιον; Ούτω και ο Κύριος διέταξεν οι κηρύττοντες το ευαγγέλιον να ζουν εκ του ευαγγελίου».
- 02) **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:11-12** «Εάν εμείς εσπείραμεν εις εσάς τα πνευματικά, μέγα είναι εάν εμείς θερίσωμεν τα σαρκικά σας; Εάν άλλοι μετέχουν της εξουσίας επάνω εις εσάς, δεν πρέπει μάλλον εμείς;».
- 03) **ΓΑΛΑΤΕΣ ς'/6:6** «...Ο δε κατηχούμενος τον λόγον ας κάμνει τον κατηχούντα μέτοχον εις πάντα τα αγαθά αυτού».
- 04) **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:7-9** «Ποιος ποτέ εκστρατεύει με ίδια αυτού έξοδα; Ποιος φυτεύει αμπελώνα και δεν τρώγει εκ του καρπού αυτού; Ποιος ποιμαίνει ποίμνιον και δεν τρώγει εκ του γάλακτος του ποιμνίου; Μήπως κατά άνθρωπον λαλώ ταύτα; ή δεν λέγει ταύτα και ο ΝΟΜΟΣ; ΔΙΟΤΙ εις τον ΝΟΜΟΝ του Μωυσέως είναι γεγραμμένον· "Δεν θέλεις εμφράξει το στόμα βοός αλωνίζοντος". Μήπως μέλει τον Θεόν περί των βοών;
- 05) **Α' ΤΙΜΟΘΕΟΥ Ε/5:17-18** «Οι καλώς προϊστάμενοι πρεσβύτεροι ας αξιόνωνται ΔΙΠΛΗΣ ΤΙΜΗΣ, μάλιστα όσοι κοπιάζουν εις λόγον και διδασκαλίαν· ΔΙΟΤΙ λέγει η Γραφή: "Δεν θέλεις εμφράξει το στόμα ΒΟΟΣ αλωνίζοντος" κ α ι "άξιος είναι ο εργάτης του μισθού αυτού"...».
- 07) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ι'/10:10** - Ο Ιησούς προς τους μαθητές Του: «Μην έχετε χρυσόν, μηδέ άργυρον, μηδέ χαλκόν εις τας ζώνας σας, μην (έχετε) σακκίον διά την οδόν, μηδέ δύο χιτώνας μηδέ υποδήματα, μηδέ ράβδον· ΔΙΟΤΙ ο εργάτης είναι άξιος της ΤΡΟΦΗΣ αυτού».
- 06) **ΛΟΥΚΑΣ Ι'/10:7** «Εις την αυτή δε την οικία μένετε τρώγοντες

και πίνοντες τα παρ' αυτών διδόμενα· ΔΙΟΤΙ ο εργάτης είναι άξιος του ΜΙΣΘΟΥ αυτού· μη μεταβαίνετε εξ οικίας εις οικίαν...».

- 08) **A' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:10** «ο αροτριών με ελπίδα πρέπει να αροτριά, και ο αλωνίζων με ελπίδα να μετέχει της ελπίδος αυτού».
- 09) **B' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΒ/12:13-14** «Διότι δεν χρεωστούν τα τέκνα να θησαυρίζουν διά τους γονείς, αλλ' οι γονείς (να θησαυρίζουν) διά τα τέκνα...». Οι γονείς θησαυρίζουν πνευματικά για τα παιδιά τους, από τα οποία θερίζουν υλικές ευλογίες.
- 10) **ΓΑΛΑΤΕΣ Ζ'/6:7** «Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει». Όταν ο εργάτης του Θεού σπείρει πνευματικά, θα θερίσει και υλικά (Α' Κορινθίους Θ/9:11).
- 11) **A' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Ε/5:12-13** «Σας παρακαλούμεν δε, αδελφοί, να γνωρίζετε αυτούς οι οποίοι κοπιάζουν μεταξύ σας και είναι προεστώτες σας εν Κυρίω και σας νουθετούν, και να τιμάτε αυτούς εν αγάπη υπερεκπερισσού διά το έργον αυτών».
- 12) **ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ Κ/20:6** «Και ποιος άνθρωπος εφύτευσεν αμπελώνα και δεν ευφράνθη εξ αυτού; Ας αναχωρήσει και ας επιστρέψει εις την οικίαν αυτού, μήποτε αποθάνει εις την μάχην και ευφρανθεί εξ αυτού άλλος άνθρωπος».
- 13) **ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΙΑ/11:25**
«Η αγαθοποιός ψυχή θέλει παχυνθεί· και όποιος ποτίζει, θέλει ποτισθεί και αυτός».
- 14) **ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΖ/27:18**
«Ο φυλάτων την συκήν θέλει φάγει τον καρπόν αυτής».
- 15) **B' ΤΙΜΟΘΕΟΥ Β/2:3-4**
«Ουδείς στρατευόμενος εμπλέκεται εις τας βιοτικές υποθέσεις, διά να αρέσει εις τον στρατολογήσαντα». Όταν ο εργάτης του Θεού δεν εμπλέκεται στα βιοτικά, συντηρείται απ' Αυτόν.

.. / / / ...

από εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 618 - 80075 - 4 - 3

Α' έκδοση: 1990 (σελίδες 280) Β' έκδοση: 2012 (ανατύπωση)

Γ' έκδοση εμπλουτισμένη : 2021 (σελίδες 526)

❖ Ένα βιβλίο μοναδικό για την Ελληνική Χριστιανική βιβλιογραφία, καθόσον παρουσιάζει και αναλύει την εμπειρία της Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες σύμφωνα με όλες τις επικρατούσες απόψεις, τόσο των υποστηρικτών της, όσο και των αντιφρονούντων (αντιχαρισματικών). Πρόκειται για μια απολογητική και ερμηνευτική μελέτη, που θα δώσει απάντηση στα ερωτήματα κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας του Λόγου του Θεού.

Μερικά από τα περιεχόμενά του:

❖ Η υπόσχεση του Θεού για το άγιο Πνεύμα του Θεού - Το έργο του αγίου Πνεύματος στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης - Πεντηκοστή: Το "σημείο" της εκπλήρωσης της υπόσχεσης του Θεού - Παρουσίαση 12 επιχειρημάτων που παρουσιάζουν οι αρνητές της εμπειρίας της Πεντηκοστής - Αποτελέσματα και οφέλη από το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα - Πνευματικά χαρίσματα - Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στην "αναγέννηση" και στο "βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα"

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΟ ΑΔΑΠΑΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

1. ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Στο κεφάλαιο αυτό θα αναφερθούμε και να εξετάσουμε την κατηγορία εκείνη των εργατών του Κυρίου και κυρίως των λειτουργών (ποιμένων) των εκκλησιών που **δεν είναι μισθωτοί**, αλλά ασκούν παράλληλα και κάποιο βιοποριστικό επάγγελμα. Όλοι θα συμφωνήσουν ότι οι σημερινές κοινωνικές συνθήκες δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με τις συνθήκες, **τόσο** των πρώτων αποστολικών αιώνων που μεταδόθηκε το μήνυμα του ευαγγελίου σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο, **όσο** και στους αιώνες που ακολούθησαν.

Σήμερα, μπορεί κάλλιστα ένας πιστός να έχει το βιοποριστικό του επάγγελμα και ταυτόχρονα να είναι ένας κήρυκας του Λόγου του Θεού, ποιμένας, ή ευαγγελιστής, ή διδάσκαλος, ή όπως αλλιώς τον οδηγεί ο Κύριος του Κυρίου με πολλές δραστηριότητες. Σήμερα υπάρχει η δυνατότητα ο εργάτης του Κυρίου να συνδυάζει την πνευματική του διακονία με το βιοποριστικό του επάγγελμα και να κάνει αδάπανο το ευαγγέλιο, **είτε** λόγω της φύσης της εργασίας που ασκεί, η οποία του επιτρέπει να έχει ευελιξία στο χρόνο που θα αφιερώνει στα πνευματικά θέματα, **είτε** διότι έχει την οικονομική ευχέρεια, **είτε** διότι το ποίμνιο είναι μικρό (ως νεοσύστατο) και δεν έχει τη δυνατότητα να συντηρήσει έναν εργάτη του Θεού, είτε για άλλους λόγους που ποικίλουν σε κάθε περίπτωση και θα αναφέρουμε περισσότερους στη συνέχεια.

Υπάρχουν υπεύθυνοι τοπικών συναθροίσεων ή εργάτες του Κυρίου που είναι επιχειρηματίες, διευθυντές δημοσίων υπηρεσιών, ανώτατα στελέχη εταιρειών, κλινικάρχες, ιατροί, πολιτικοί μηχανικοί, διευθυντές ορχήστρας, καθηγητές, δικηγόροι, νομικοί, αστυνομικοί στρατιωτικοί, ιδιωτικοί ή δημόσιοι υπάλληλοι, κλπ, που είναι δηλαδή ενεργοί πολίτες σε όλους τους κοινωνικούς και τους εργα-

σιακούς τομείς της χώρας μας και είναι κοινή η διαπίστωση ότι το πνευματικό τους έργο αυξάνει με πολύ καρπό και αυτό το γεγονός είναι θετικό και αποτελεί μία ευλογία για τη χώρα μας, γιατί χρισμένοι άγιοι βρίσκονται σε καίριες θέσεις και όπου το ίχνος των ποδιών τους πατεί, εκεί είναι άγιος τόπος (Ιησούς του Ναυή Α/1:3) και εξαιτίας τους ευλογείται το περιβάλλον στο οποίο εργάζονται, γιατί οι πιστοί είναι το αλάτι που νοστιμίζει τον κόσμο και που τον συντηρεί από την πνευματική σήψη (Ματθαίος Ε/5:13).

Εδώ, δεν αναφερόμαστε για τους λειτουργούς της κατεστημένης Ελλαδικής εκκλησίας, καθόσον είναι μισθωτοί υπάλληλοι και πληρώνονται από το κράτος (δημόσιοι υπάλληλοι), πλην όμως έχουν αποκλειστική αφιέρωση στο έργο που εκτελούν και δεν επιτρέπεται επίσημα να έχουν και κάποια άλλη επί πλέον βιοποριστική εργασία για οικονομική ενίσχυσή τους.

Αναφερόμαστε για εργάτες, που είναι αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα και που ο ίδιος ο Θεός τους χρίει για τη διακονία που τους αναθέτει. Στις πλείστες των περιπτώσεων όταν ο Κύριος τους χρίει για διακονία, ήδη εκτελούν κάποιο βιοποριστικό επάγγελμα. Στην πορεία όμως συμβαίνει, **άλλοι** να εγκαταλείπουν την εργασία τους και να ασχολούνται αποκλειστικά με το έργο του Κυρίου, έχοντας αυτή την οδηγία από τον Κύριο και **άλλοι** να εξακολουθούν να ασκούν το βιοποριστικό τους επάγγελμα.

Στο προηγούμενο κεφάλαιο αναφερθήκαμε με λεπτομέρειες στις περιπτώσεις εκείνες που ο απόστολος Παύλος υπεραμύνθηκε του δικαιώματος οι εργάτες που εργάζονται στον "αμπελώνα" του Θεού να συντηρούνται από τον αμπελώνα αυτό. Εδώ θα αναφερθούμε στις περιπτώσεις που ο Παύλος υπεραμύνεται και του δικαιώματος κάποιος να θέλει να κάνει αδιάπανο το ευαγγέλιο, όπως έκανε και ο ίδιος.

Ο Παύλος δεν φάσκει και αντιφάσκει, στην μία περίπτωση να υποστηρίζει τη συντήρηση των εργατών και στην άλλη να υποστηρίζει το αδιάπανο ευαγγέλιο. Ο Παύλος, γνωρίζοντας την εξουσία

που έχει ο εργάτης του Κυρίου να συντηρείται από τους πιστούς και φερόμενος με σοφία, δεν έκανε κατάχρηση αυτής της εξουσίας του ως αποστόλου, γεγονός που το επισημαίνει στους Κορίνθιους πιστούς: **«Ποιος λοιπόν είναι ο μισθός μου; Το να κάμω αδάπανο το ευαγγέλιον του Χριστού διά της κηρύξεώς μου, ώστε να μη κάμνω κατάχρησιν της εξουσίας μου εις το ευαγγέλιον»** (Α' Κορινθίους Θ/9:18).

Διαβάζουμε μέσα στον Λόγο του Θεού ότι ο Παύλος, μη θέλοντας να καταβαρύνει οικονομικά τους αδελφούς, όταν βρισκόταν στην Κόρινθο, για να κερδίζει τα προς το ζειν εκτελούσε την εργασία του σκηνοποιού, μαζί με τον συμπατριώτη του Ακύλα, που ήταν ομότεχνό του: **«Μετά δε ταύτα αναχωρήσας ο Παύλος εκ των Αθηνών, ήλθεν εις Κόρινθον· και ευρών κάποιον Ιουδαίον ονόματι ΑΚΥΛΑΝ, γεγεννημένον εις τον Πόντον, προσφάτως ελθόντα από της Ιταλίας, και ΠΡΙΣΚΙΛΛΑΝ την γυναίκα αυτούκαι επειδή ήτο ομότεχνος, έμενε πλησίον αυτών και ειργάζετο· διότι ήσαν σκηνοποιοί την τέχνην»** (Πράξεις ΙΗ/18:2-3).

Ο Παύλος, όπως παρουσίασε ισχυρά επιχειρήματα ότι ο Θεός θέλει οι εργάτες Του να συντηρούνται οικονομικά από τους πιστούς, το ίδιο και τώρα παρουσιάζει ισχυρά επιχειρήματα για να στηρίξει αυτούς που επιθυμούν να κάνουν το ευαγγέλιο αδάπανο και αυτό θα το δούμε στη συνέχεια με περισσότερες λεπτομέρειες. Η ειδοποίησ διαφορά είναι ότι ο μεν Θεός θέλει αποκλειστική αφιέρωση και υπηρεσία από τους χρισμένους Του, οι δε εργάτες Του εκλέγουν εάν θα ακολουθήσουν αδάπανο ευαγγέλιο ή όχι.

2. ΕΞΟΥΣΙΑ Π Ο Υ "ΔΕΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ"

Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:11-12

- *«Εάν εμείς εσπείραμεν εις εσάς τα πνευματικά, μέγα είναι εάν εμείς θερίσωμεν τα σαρκικά σας;*
- *Εάν άλλοι μετέχουν της εξουσίας επάνω εις εσάς, δεν πρέπει μάλλον εμείς;*
- *Αλλά δεν μετεχειρίσθημεν την εξουσίαν ταύτην, αλλ' υποφέρομεν πάντα, διά να μη προξενήσωμεν κάποιο εμπόδιον εις το ευαγγέλιον του Χριστού».*

Από τα παραπάνω λόγια του Παύλου φαίνεται πολύ καθαρά το δικαίωμα του εργάτη να συντηρείται από την εκκλησία, αλλά αυτό κατά βάση οφείλεται στην ευχέρεια και στην επιλογή του κάθε εργάτη, εάν δηλαδή θέλει να κάνει χρήση αυτού του δικαιώματος ή όχι και δεν εξαρτάται εάν η εκκλησία θέλει να το επιβάλλει. Άλλωστε το δικαίωμα αυτό δεν είναι **σημείο αναφοράς** ότι ένας ποιμένας που συντηρείται από την εκκλησία είναι πιο πνευματικός από έναν ποιμένα που δεν συντηρείται και το αντίστροφο.

Όπως αναφέρθηκε στο προηγούμενο κεφάλαιο είναι πολύ καλύτερο για τον εργάτη του Κυρίου να συντηρείται από την εκκλησία, ώστε να μπορεί να αφιερώνεται αποκλειστικά στο έργο αυτό. Δεν πρέπει όμως να ασκούμε κριτική γι' αυτούς που έχουν βιοποριστική εργασία και να τους κατηγορούμε ότι παραμελούν το ποίμνιο. Δεν είμαστε εμείς που θέτουμε αρχές και νόμους, ο Θεός είναι Αυτός που θέτει τις αρχές διοίκησης της εκκλησίας. **Πρέπει να υπάρχει αμοιβαία και ειλικρινή στήριξη και στις δύο κατηγορίες εργατών** και σ' αυτούς που ασκούν κάποιο βιοποριστικό επάγγελμα και σ' αυτούς που δεν ασκούν.

Ειδικά οι εργάτες που απασχολούνται αποκλειστικά με το έργο του Θεού και συντηρούνται από αυτό, θα πρέπει να προσέξουν να μην πέσουν στην παγίδα του Διαβόλου και αρχίσουν να υπερηφανεύονται για το "πλούσιο έργο" τους, έναντι των άλλων εργατών που εργάζονται και ο χρόνος τους είναι περιορισμένος. Ο Θεός δεν

κρίνει έτσι, γιατί όταν χρίει τους εργάτες Του **κάνει τέλειο έργο μαζί με όλους**, είτε ασχολούνται με τα βιοτικά, είτε όχι και σε όλους δίνει διαφορετική διακονία και αποστολή για να εκτελέσουν. Παράδειγμα προς αυτό αποτελεί και ο ίδιος ο Παύλος που εργαζόταν για να βιοπορίζεται, έχοντας διαλέξει μία απασχόληση που του έδινε πολύ ελεύθερο χρόνο για να ασχολείται με το κήρυγμα του Λόγου του Θεού. Θα λέγαμε ότι με τα σημερινά δεδομένα, ως σκηνοποιός, ήταν ένας **ελεύθερος επαγγελματίας** που μπορούσε κάλλιστα να προσαρμόσει το χρόνο της εργασίας του με την πνευματική του διακονία.

Στη σημερινή εποχή, που υπάρχουν πληθώρα διαφορετικών επαγγελμάτων, πολλοί είναι οι εργάτες του Κυρίου που έχουν κάποιο βιοποριστικό επάγγελμα που τους επιτρέπει να ακολουθούν το παράδειγμα του απόστολου Παύλου και να συνδυάζουν την κατά κόσμο εργασία τους με το έργο του Κυρίου, καθώς και πολλοί διάκονοι του λόγου (ποιμένες κυρίως), δεν θέλουν να ασκήσουν το πνευματικό δικαίωμά τους να συντηρούνται από την εκκλησία και οι λαοί που το κάνουν αυτό ποικίλουν:

- **Άλλοι ποιμένες** στερούν τους εαυτούς τους από αυτό το δικαίωμα, ενώ υπάρχει η δυνατότητα να το κάνουν, γιατί **δεν έχουν το θάρρος και την πίστη** να διδάξουν στο ποίμνιο, ποιο είναι καθήκον τους ενώπιον του Θεού, όσον αφορά στο να δίνουν και γι' αυτό θα είναι υπόλογοι ενώπιον Θεού, γιατί διδάσκουν στο ποίμνιό τους μόνο αυτά που "γαργαλίζουν την ακοή τους"
- **Άλλοι ποιμένες** ενεργούν με **λάθος προσωπικά κίνητρα**, που φανερώνουν "εγωισμό", θέλοντας να δείξουν και στο ποίμνιο και στους άλλους εργάτες του Κυρίου ότι δεν ενδιαφέρονται για τα χρήματα, ενέργεια που είναι αντί Βιβλική, καθώς αυτό έρχεται σε αντίθεση με την εντολή των δεκάτων και των προσφορών.

Υπάρχουν όμως και ποιμένες που έχουν την καρδιά του Παύ-

λου και δεν δέχονται να συντηρούνται από την εκκλησία **"για να μην εμποδίζεται το ευαγγέλιο του Χριστού"** (Α' Κορινθίους Θ/9:12). Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε ότι το παράδειγμα του Παύλου δεν πρέπει να γίνεται καθεστώς, γιατί υπάρχουν περιπτώσεις στην πρακτική ζωή της (τοπικής) εκκλησίας που φανερώνουν ότι η απόφαση αυτή δεν ήταν η σωστή. Ο ίδιος ο Παύλος για την απόφασή του να μην εξασκήσει το δικαίωμα να συντηρείται από την εκκλησία, αργότερα ζήτησε συγνώμη από τους Κορίνθιους πιστούς: *«Διότι κατά τι εμείνατε κατώτεροι των λοιπών εκκλησιών, ειμή ότι αυτός εγώ δεν σας κατεβάρυνα; Συγχωρήσατέ μου την αδικίαν ταύτην. Ίδού, τρίτην φοράν είμαι έτοιμος να έλθω προς εσάς, και δεν θέλω σας καταβαρύνει· διότι δεν ζητώ τα δικά σας, αλλά (ζητώ) εσάς. Διότι δεν χρεωστούν τα τέκνα να θησαυρίζουν διά τους γονείς, αλλ' οι γονείς (να θησαυρίζουν) διά τα τέκνα...»* (Β' Κορινθίους ΙΒ/12:13-14).

Ο Παύλος, ενώ ζητεί συγχώρεση που δεν ασκεί το δικαίωμά του να συντηρείται σαν εργάτης του Θεού, ταυτόχρονα διδάσκει τους Κορίνθιους πιστούς ποιο είναι το δικό τους καθήκον σαν **δικά του** πνευματικά παιδιά, που είναι να συντηρούν τον πνευματικό τους πατέρα, γιατί *«δεν χρεωστούν τα τέκνα να θησαυρίζουν διά τους γονείς, αλλ' οι γονείς διά τα τέκνα...»*. Ο Παύλος τους είπε κάτι το αυτονόητο, που γίνεται σήμερα σε όλες τις οικογένειες, ότι οι γονείς αποταμιεύουν για τις ανάγκες των παιδιών τους και όχι τα παιδιά για τους γονείς. Ο Παύλος, σαν πνευματικός πατέρας, ενεργούσε σαν φυσικός πατέρας, δεν επιβάρυνε υλικά τα παιδιά του.

Άρα, τα πνευματικά παιδιά πρέπει να ενδιαφέρονται και να φροντίζουν τους πνευματικούς γονείς τους, οι οποίοι δεν τους γέννησαν σαρκικά για να ζήσουν **λίγα χρόνια** στον κόσμο αυτό, αλλά τους γέννησαν πνευματικά για να ζήσουν **αιώνια** μέσα στην βασιλεία του Θεού.

Ο Παύλος αυτό το έλεγε σε κάθε περίπτωση. Δεν έπαυε να διακηρύττει την αλήθεια ότι **αυτοί που κηρύττουν το ευαγγέλιο, πρέπει να ζουν και από το ευαγγέλιο**, γιατί αυτό είναι πνευμα-

τικός νόμος του Θεού, σπέρνουν πνευματικά, θερίζουν και υλικά, παρ' όλο που ο ίδιος δεν έκανε χρήση αυτού του δικαιώματος: *«...Ούτω και ο Κύριος διέταξεν, οι κηρύττοντες το ευαγγέλιον να ζουν εκ του ευαγγελίου. Πλην εγώ ουδέν τούτων μετεχειρίσθην. Ουδέ έγραψα ταύτα διά να γίνει ούτως εις εμέ· διότι καλόν είναι εις εμέ να αποθάνω μάλλον παρά να ματαιώσκει κάποιος το καύχημά μου»* (Α' Κορινθίους Θ/9:14-15).

Ο Παύλος μη δεχόμενος οικονομική βοήθεια, κατά κάποιον τρόπο "ταπεινώνει" τον εαυτό του και ίσως αυτό να προξενούσε εντύπωση στους Κορίνθιους, οι οποίοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν, πως ένας άνθρωπος, πρώην Φαρισαίος, που ανήκε στην αριστοκρατία του λαού Ισραήλ (βλ. Φιλιππησίους Γ/3:5, Πραξεις ΚΓ/23:6, Κς'/26:4-5), εργαζόταν και έφτιαχνε σκηνές σαν ένας απλός εργάτης, ενώ μπορούσε να συντηρείται από την εκκλησία. Πιθανόν αυτό να το θεωρούσαν προσβολή, γιατί ενώ είχαν πλούσια εισοδήματα, ο Παύλος δεν τους επέτρεπε να τον συντηρούν.

Εδώ όμως διακυβευόταν η αποστολική εξουσία του Παύλου, ο οποίος ήθελε να τους δείξει ότι είχε την εξουσία να αμείβεται για τη διακονία του, αλλά ταυτόχρονα μπορούσε να μη χρησιμοποιεί την εξουσία του αυτή και να τους κηρύττει δωρεάν το μήνυμα του ευαγγελίου: *«...Η έπραξα αμαρτίαν **ΤΑΠΕΙΝΟΝΩΝ** εμμαντόν διά να ν-πωθεíte εσείς, διότι **σας κήρυξα δωρεάν το ευαγγέλιον του Θεού; ...Και ότε ήμουν παρών εις εσάς και εστερήθην, δεν κατεβάруна ου-δένα· διότι την στέρησίν μου προσανεπλήρωσαν οι αδελφοί ελθόντες από Μακεδονίας...***» (Β' Κορινθίους ΙΑ/11:7-9).

Όταν κάποιος ακολουθεί το παράδειγμα του απόστολου Παύλου και δεν δέχεται οικονομική βοήθεια για τη διακονία που εκτελεί, ενώ τα κίνητρά του είναι αγνά, πιθανόν αυτό να έχει αρνητικές και δυσμενείς συνέπειες για δύο σοβαρούς λόγους:

- (1) Οι πιστοί να έχουν αποκτήσει **λάθος νοοτροπία**, όσον αφορά τις οικονομικές τους ευθύνες απέναντι στον ποιμένα τους, παραβλέποντας ότι τα χρήματα αυτά ανήκουν αποκλειστικά

στον Κύριο και μετά στον ποιμένα.

- (2) Όταν αργότερα ο ποιμένας αποφασίσει να τους διδάξει την αλήθεια, **δεν θα μπορούν** να την δεχτούν και θα υπάρξει εναντίωση και δυσaráσκεια σ' αυτό.

Θα πρέπει ο εργάτης του Θεού, όταν δημιουργεί μια νέα τοπική συνάθροιση ένα από τα πρώτα στοιχεία που θα πρέπει να διδάσκει τους νέους πιστούς, **χωρίς να διστάζει**, είναι να κάνουν τον Θεό συνέταιρό τους και αυτό θα τους φέρει στη ζωή τους μεγάλη ευλογία, πνευματική και υλική. Όταν ένας άνθρωπος δίνει με χαρά χρήματα, **είναι δοτικός και σε όλους τους άλλους τομείς**, γιατί τον χαρακτηρίζει μια καρδιά αγάπης και θυσίας και νιώθει μεγάλη αγαλλίαση προσφέροντας βοήθεια σε όσους ανάγκη (ασθενείς, ηλικιωμένους, φτωχούς, αδύναμους, κλπ).

Προσωπικά, έχοντας χρηματίσει κατά διάφορα χρονικά διαστήματα υπεύθυνος διαφόρων συναθροίσεων (κατ' οίκον και σε δημόσιο χώρο), πάντα τηρούσα αυτή την αρχή και δεν υπήρχε ποτέ πρόβλημα από τους πιστούς, καθόσον εφαρμόζαν την εντολή του Κυρίου και έδιναν με ιλαρή καρδιά. Επειδή ήμουν εργαζόμενος στον δημόσιο τομέα, δεν είχα βιοποριστικό πρόβλημα, γι' αυτό όλες οι εισφορές των αδελφών πήγαιναν αποκλειστικά για τις ανάγκες του έργου του Κυρίου, σύμφωνα με την οδηγία Του. Για να υπάρχει διαφάνεια, είχα τοποθετήσει υπεύθυνους στην οικονομική διαχείριση και κατά τακτά χρονικά διαστήματα γινόταν ενημέρωση όλων των πιστών για τα υπάρχοντα έσοδα και έξοδα, με αποτέλεσμα όλοι να γνωρίζουν ποιες ανάγκες καλύπτονταν οικονομικά.

Εκείνο που είχα παρατηρήσει από το γεγονός αυτό είναι ότι οι αδελφοί, γνωρίζοντας τις υπάρχουσες ανάγκες και που πήγαιναν τα χρήματα, έδιναν αυθόρμητα πολλές προσφορές, ακόμα και από το υστέρημά τους. Αυτό είχε δημιουργήσει ένα ειλικρινές ενδιαφέρον ο ένας για τον άλλο και τα λόγια της Γραφής "**μακάριο είναι να δίνει κάποιος, παρά να λαμβάνει**" ήταν μια πραγματικότητα.

... /// ...

3. ΕΞΟΥΣΙΑ Π Ο Υ "ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΜΠΟΔΙΟ"

Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/9:12,18

- «...**Αλλά δεν μετεχειρίσθημεν την εξουσίαν ταύτην, αλλ' υποφέρομεν πάντα, διά να μη προξενήσωμεν κάποιο εμπόδιον εις το ευαγγέλιον του Χριστού...**
- **...Ποιος λοιπόν είναι ο μισθός μου; το να κάμω αδάπανον το ευαγγέλιον του Χριστού διά της κηρύξεώς μου, ώστε να μη κάμνω κατάχρησιν της εξουσίας μου εις το ευαγγέλιον...».**

Β' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Γ/3:8-9

- «...**Ουδέ εφάγομεν δωρεάν άρτον από κάποιον, αλλά μετά κόπου και μόχθου, νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, διά να μη επιβαρύνωμεν μηδένα από εσάς· ουχί διότι δεν έχομεν εξουσίαν, αλλά διά να σας δώσωμεν εαυτούς τύπον (παράδειγμα) εις το να μιμείσθε εμάς**»..

Ο Παύλος, όπως αναφέρθηκε, δεν έκανε χρήση του δικαιώματος να συντηρείται οικονομικά από τις εκκλησίες που ίδρυε, καθόσον ως απόστολος των εθνών, δημιουργώντας συνέχεια νέες εκκλησίες, ενεργούσε με σύνεση και σοφία στο θέμα αυτό. Ποτέ όμως δεν σταματούσε να διδάσκει τους νέους πιστούς ότι πρέπει να δίνουν στον Κύριο, ενώ ο ίδιος και οι συνεργάτες δεν δεχόντουσαν οικονομική βοήθεια για να μην γίνουν εμπόδιο στο κήρυγμα του ευαγγελίου του Χριστού: «...**Αλλά δεν μετεχειρίσθημεν την εξουσίαν ταύτην, αλλ' υποφέρομεν πάντα, διά να μην προξενήσωμεν κάποιο εμπόδιον εις το ευαγγέλιον του Χριστού**» (Α' Κορινθίους Θ/9:12).

Ίσως κάποιος να αναρωτηθεί εύλογα τι εννοούσε ο Παύλος λέγοντας στους μεν Κορίνθιους πιστούς "**δια να μην προξενήσουμε κάποιο εμπόδιο στο ευαγγέλιο του Χριστού**" (Α' Κορινθίους Θ/9:12), στους δε Θεσσαλονικείς πιστούς "**δια να μην επιβαρύνουμε κανέναν από εσάς**" (Β' Θεσσαλονικείς Γ/3:8). Ποιους θα εμπόδιζε ο Παύλος παίρνοντας απ' αυτούς υλικά αγαθά;

Μία άποψη είναι ότι, εφόσον έγραφε σε πιστούς, άρα αφο-

ρούσε την τοπική εκκλησία και όχι μη πιστούς, γιατί οι άπιστοι δεν μπορούν να καθορίζουν τι είναι Βιβλικό και τι δεν είναι, γιατί εάν γινόταν αυτό, τότε η εκκλησία δεν θα κήρυττε όχι μόνο τα δέκατα, αλλά δεν θα κήρυττε και άλλες θεμελιώδεις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής, όπως είναι ο αγιασμός και η πνευματική αύξηση. Το ότι ο Παύλος δεν δέχθηκε βοήθεια από την εκκλησία της Κορίνθου, ήταν καθαρά **μια προσωπική επιλογή**, γιατί έβλεπε πολλά αρνητικά στοιχεία μέσα στους πιστούς και η ενέργειά του αυτή ήταν πλέον επιβεβλημένη.

Η εκκλησία της Κορίνθου από την αρχή της δημιουργίας της ήταν μια σαρκική εκκλησία, γεγονός που ο Παύλος το επισήμανε και στους ίδιους, λέγοντάς τους: *«Και εγώ, αδελφοί, δεν ηδυνήθην να λαλήσω προς εσάς ως προς πνευματικούς, αλλ' ως προς σαρκικούς, ως προς νήπια εν Χριστώ. Γάλα σας επότισα και ουχί στερεάν τροφήν· διότι δεν ηδύνασθε ακόμα να δεχθείτε αυτήν. Αλλ' ουδέ τώρα δύνασθε ακόμα»* (Α' Κορινθίους 3:1-2). Κατά την άποψη αυτή ο Παύλος, βλέποντας την σαρκικότητα των Κορίνθιων πιστών δεν ήθελε να πάρει οικονομική βοήθεια για να μην γίνει εμπόδιο σ' αυτούς.

Ένα άλλο γεγονός που προξενεί εντύπωση είναι τα λόγια του Παύλου ότι θα έκανε **κατάχρηση** της εξουσίας του, εάν έπαιρνε χρήματα από τους Κορίνθιους πιστούς: *«...Ποιος λοιπόν είναι ο μισθός μου; (Είναι) το να κάμω ΑΔΑΠΑΝΟΝ το ευαγγέλιον του Χριστού διά της κηρύξεώς μου, ώστε να μη κάμνω κατάχρησιν της εξουσίας μου εις το ευαγγέλιον»* (Α' Κορινθίους 9:18). Πως ο Παύλος θα έκανε κατάχρηση της εξουσίας του; Μία άποψη είναι ότι ο Παύλος, σαν πνευματικός σκαπανέας του μηνύματος του ευαγγελίου, δεν ήθελε οι Κορίνθιοι (νέοι στην πίστη ή άπιστοι ακόμα) να πιστέψουν ότι είχε έρθει στην πόλη τους με οικονομικά κίνητρα, ώστε να δυσπιστήσουν στο μήνυμά του.

Θα ήταν παράλογο να δεχθούμε ότι ο Παύλος, έχοντας αφιερώσει σχεδόν ολόκληρο το κεφάλαιο 9^ο της επιστολής Α' Κορινθίους για να υπερασπιστεί το δικαίωμα το εργατών του Κυρίου

να συντηρούνται από την εκκλησία, **τώρα να το ακυρώνει με το να μην δέχεται ο ίδιος βοήθεια**. Ο Παύλος με τα λόγια αυτά ότι δεν κάνει κατάχρηση της εξουσίας του και ότι δεν επιβαρύνει κανέναν είναι μία διαβεβαίωση προς τους Κορίνθιους ότι η απόφασή του να ασκεί κάποιο βιοποριστικό επάγγελμα και να μην συντηρείται από την εκκλησία είναι **καθαρά προσωπική του απόφαση**. Αυτό σημαίνει ότι δεν πρέπει να λαμβάνουμε την ενέργεια αυτή του Παύλου σαν παράδειγμα για όλους τους εργάτες του ευαγγελίου σε όλες τις εποχές, γιατί εάν το κάνουμε αυτό καθεστώς, τότε με έμμεσο τρόπο καθιστούμε ανενεργή ή ακυρώνουμε την εντολή του Θεού για τα δέκατα και τις προσφορές.

Υπάρχουν ιστορικοί μελετητές της Βίβλου που δέχονται ότι η απόφαση του Παύλου να μην δέχεται οικονομική βοήθεια από την εκκλησία της Κορίνθου, είχε επηρεαστεί από το κοινωνικό και το πολιτισμικό περιβάλλον της πόλης της Κορίνθου, η οποία ήταν μία από τις πιο εμπορικές και πλούσιες πόλεις της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και ήταν μία πόλη που την χαρακτήριζε η μεγάλη διαφθορά της. Αναφέρεται πως μόνο στον ναό της Αφροδίτης υπήρχαν χίλιες πόρνες που έδιναν όρκους καθαγίας και τα χρήματα που εισέπρατταν από την "ιερή πορνεία" τα χρησιμοποιούσαν στους ειδωλολατρικούς ναούς.

Γι' αυτό λόγο αυτό, υπάρχει η άποψη ότι ο Παύλος δεν ήθελε να δεχτεί χρήματα από τους Κορίνθιους πιστούς (που στην πλειοψηφία τους ήταν πρώην λάτρεις της Αφροδίτης) για να μην επηρεάσει προς τα έξω την καλή μαρτυρία της εκκλησίας, δηλαδή όπως οι ειδωλολάτρες χρησιμοποιούσαν τα άνομα έσοδά τους για τις ανάγκες του ναού τους, το ίδιο έκαναν και οι Κορίνθιου πιστοί για τις ανάγκες της δικής τους εκκλησίας. Αν και αυτή η άποψη, δεν θεωρείται ως ισχυρό επιχείρημα του Παύλου να μην δέχεται βοήθεια από τους Κορίνθιους πιστούς, έχει όμως πολλούς υποστηρικτές, καθόσον το επιχείρημά τους έχει βάση, λόγω της μεγάλης αμαρτίας που επικρατούσε στην Κόρινθο.

Από την ιστορική αφήγηση του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων, αλλά και από τις επιστολές του, ο Παύλος όταν ίδρυε εκκλησίες στις διάφορες πόλεις, εκεί έμενε για να τις ποιμάνει για πολύ μικρό χρονικό διάστημα και αφού τοποθετούσε υπευθύνους έφευγε μέχρι να γυρίσει ξανά για να δει πως πηγαίνει το έργο. Όπως είναι ιστορικά γνωστό η πρώτη αποστολική εκκλησία δεν είχε οργανώσει ιεραποστολές με σχέδιο και πρόγραμμα, το οποίο θα εξασφάλιζε και τα έξοδα των εργατών του Κυρίου, όπως γίνεται σήμερα. Τέτοια υποδομή ήταν ανύπαρκτη, λόγω των υπαρχουσών τότε κοινωνικών καταστάσεων, αλλά και του γεγονότος ότι η "νέα θρησκεία", ή η "αίρεση των Ναζωραίων", όπως την αποκαλούσαν οι εχθροί του ευαγγελίου (Πράξεις ΚΔ/24:5, κλπ), ήταν κάτι το νέο, το οποίο διωκόταν και από το θρησκευτικό κατεστημένο.

Ο Παύλος όταν πήγαινε σε μια πόλη για να κηρύξει το ευαγγέλιο, **δεν υπήρχαν καθόλου πιστοί**, όπως συνέβηκε και όταν ήρθε στην Ελλάδα, ξεκινώντας από τους Φιλίππους και αφού πέρασε από Θεσσαλονίκη, Βέροια και Αθήνα, έφθασε στην Κόρινθο. Σε όλες αυτές τις πόλεις, πριν τον Παύλο, δεν υπήρχαν πιστοί από τους οποίους θα μπορούσε να πάρει οικονομική βοήθεια, γι' αυτό και αναγκαζόταν να εργάζεται για να βιοπορίζεται.

Όταν ίδρυε ο Παύλος τοπικές εκκλησίες, γνώριζε ότι δεν θα καθόταν μόνιμα εκεί για να τους ποιμάνει, γι' αυτό τους δίδασκε τα οικονομικά καθήκοντά τους, ώστε όταν θα έφευγε και θα αναλάμβαναν άλλοι εργάτες του Θεού για να ποιμάνουν την εκκλησία, να μπορούν να χρησιμοποιήσουν το δικαίωμά τους να συντηρούνται από την εκκλησία.

Σήμερα, εάν ένας εργάτης του Κυρίου δεν ανήκει σε κάποια οργανωμένη ιεραποστολή, η οποία θα τον στηρίζει οικονομικά, είναι φυσικό όταν ξεκινά μία νέα εκκλησία να εργάζεται, αλλά αυτό όμως δεν πρέπει να είναι ο σκοπός του κάθε εργάτη, γιατί εφόσον θέλει να εργαστεί αποκλειστικά στο έργο του Κυρίου, δεν μπορεί να εμπλέκεται στα βιοτικά. Μια από τις προτεραιότητές του είναι να

διδάξει το ποίμνιο να εκπληρώνει τον λόγο του Ιησού ότι **"ο εργάτης είναι άξιος του μισθού του"** (Λουκάς 10:7) και ο αποτελεσματικός τρόπος για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος είναι το ποίμνιο να διδαχθεί ποια είναι η ευθύνη του στον οικονομικό τομέα.

*«...Αλλά δεν μετεχειρίσθημεν την εξουσίαν ταύτην, ἀλλ' υποφείρομεν πάντα, διὰ να μην προξενήσωμεν κάποιο **ΕΜΠΟΔΙΟΝ** εις το ευαγγέλιον του Χριστού»* (Α' Κορινθίους 9:12). Είναι λυπηρό ότι πολλοί πιστοί χρησιμοποιούν αυτό το εδάφιο, ξεκομμένο από τα συμφραζόμενα εδάφια για να στηρίξουν τη διδασκαλία τους ότι η εντολή των δεκάτων δεν ισχύει πλέον για την περίοδο της Καινής Διαθήκης, άρα και δεν είναι υποχρεωμένοι να δίνουν.

Συνοψιση των φράσεων του Παύλου αφορούν το ΑΔΑΠΑΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ

- *«...Αλλά δεν μετεχειρίσθημεν την εξουσίαν ταύτην».* (Α' Κορινθίους 9:12).
- *«...Διὰ να μην προξενήσωμεν κάποιο **ΕΜΠΟΔΙΟΝ** εις το ευαγγέλιον του Χριστού»* (Α' Κορινθίους 9:12).
- *«Ποιος λοιπόν είναι ο μισθός μου; (Είναι) το να κάμω **ΑΔΑΠΑΝΟΝ** το ευαγγέλιον του Χριστού»* (Α' Κορινθίους 9:18).
- *«...Ωστε να μη κάμνω κατάχρησιν της εξουσίας μου εις το ευαγγέλιον»* (Α' Κορινθίους 9:18).

Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ

- *«...Διότι σας κήρυξα **ΔΩΡΕΑΝ** το ευαγγέλιον του Θεού;»* (Β' Κορινθίους 1Α/11:7).
- *«...Και ότε ήμουν παρών εις εσάς και εστερήθην, δεν κατεβάρυνα ουδένα...»* (Β' Κορινθίους 1Α/11:9).
- *«Διότι κατά τι εμείνατε κατώτεροι των λοιπών εκκλησιών, ειμή ότι αυτός εγώ δεν σας κατεβάρυνα;...»* (Β' Κορινθίους 1Β/12:13).

- «Είμαι έτοιμος να έλθω προς εσάς, και δεν θέλω σας καταβαρύνει· διότι δεν ζητώ τα δικά σας, αλλά εσάς...» (Β' Κορινθ. ΙΒ/12:14α).
- «...Διότι δεν χρεωστούν τα τέκνα να θησαυρίζουν διά τους γονείς, αλλ' οι γονείς (να θησαυρίζουν) διά τα τέκνα...» (Β' Κορινθίου ΙΒ/12:14β).

Α' & Β' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ

- «...Επειδή νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, διά να ΜΗ επιβαρύνωμεν κάποιον από εσάς...» (Α' Θεσσαλονικείς Β/2:9).
- «...Ουδέ εφάγομεν ΔΩΡΕΑΝ άρτον από κάποιον,νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, διά να ΜΗ επιβαρύνωμεν μηδένα από εσάς» (Β' Θεσσαλονικείς Γ/3:8).

4. Η ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

(α) ΕΝΑ ΕΡΩΤΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ: Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι ο απόστολος Παύλος ήταν μία δυναμική και εξέχουσα προσωπικότητα στην εποχή του, ήταν άριστος γνώστης του νόμου του Θεού ως Φαρισαίος, πολυμαθής και μορφωμένος (Πραξεις ΚΓ/23:6, Κς'/26:4-5), γνώριζε και χειριζόταν τις τότε γνωστές γλώσσες με μεγάλη ευχέρεια, είχε θάρρος και παρρησία στον λόγο του και δεν δίσταζε να υψώνει το πνευματικό του ανάστημα σε άρχοντες και ηγεμόνες και ο λόγος του να τους καθηλώνει και ακόμα να τους προκαλεί φόβο, όπως συνέβηκε με τον ηγεμόνα Φήλικα, μπροστά στον οποίο απολογείτο (Πράξεις ΚΔ/24:25).

Το μεγάλο ερώτημα είναι ότι ο Παύλος, ενώ ήταν υπέρμαχος να συντηρείται ο εργάτης από την εκκλησία και αυτό δεν δίσταζε σε κάθε περίπτωση να το διδάσκει στις εκκλησίες που ίδρυε, **γιατί ο ίδιος για τον εαυτό του είχε μια σθεναρά αρνητική στάση να το τηρήσει;** Μέχρι τέλος της επίγειας διακονίας του σ' αυτή τη θέση παρέμεινε σταθερός και ειδικά με την εκκλησία της Κορίνθου δεν παρέκλινε καθόλου στο θέμα αυτό. **Τι ήταν λοιπόν αυτό που τον "ανάγκαζε" να τηρεί αυτή τη θέση και να μην δέχεται καμιά οικονομική βοήθεια για τον εαυτό του;**

Ήδη αναφέραμε ότι ήταν (1) απλά μια προσωπική του επιλο-

γή, (2) ή ότι λόγω της επικρατούσας μεγάλης αμαρτίας στην Κόρινθο διαφοροποιήθηκε για να έχει την καλή μαρτυρία, (3) ή ότι είχε να κάνει με την αμφισβήτηση του αποστολικού αξιώματός του, (4) ή ταπεινώσε τον εαυτόν του, κάτι που για τους πιστούς αυτό δεν ήταν κατανοητό, (5) ή ότι έπρεπε να εργαστεί, καθόσον στις πόλεις που πήγαινε δεν υπήρχαν ακόμα πιστοί και κατ' επέκταση δεν υπήρχαν οργανωμένες εκκλησίες.

Πολλοί πιστοί και εργάτες του Θεού που δεν έχουν αποκάλυψη και επίγνωση του όλου θέματος που εξετάζουμε, τη θέση του Παύλου για το αδάπανο ευαγγέλιο την έχουν κάνουν **σημαία** τους, γιατί ίσως να τους "βολεύει" για να καθησυχάζουν τη συνείδησή τους, καθόσον απορρίπτουν την εντολή των δεκάτων. Για τον λόγο αυτό, θα αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες και θα ερευνήσουμε τα βαθύτερα ελατήρια των ενεργειών του Παύλου, ώστε να έχουμε στο τέλος ασφαλή συμπεράσματα.

(β) ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Η πόλη της Κορίνθου είχε καταστραφεί το έτος 145 π.Χ., και επανιδρύθηκε το 44 μ.Χ. από τον Ιούλιο Καίσαρα σαν Ρωμαϊκή αποικία και την αποίκισαν με απελευθερωμένους σκλάβους (τους ονομαζόμενους "**ελεύθερους**"), που κοινωνικά ήταν ανώτεροι από τους δούλους. Λόγω της στρατηγικής θέσης της πολύ γρήγορα αναπτύχθηκε εμπορικά και έγινε η τρίτη πιο σημαντική πόλη της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, μετά την Ρώμη και την Αλεξάνδρεια.

Η γρήγορη οικονομική ανάπτυξη της Κορίνθου είχε σαν αποτέλεσμα και την αύξηση της αμαρτίας που ήταν ταυτισμένη με την λατρεία των ειδώλων. Αναφέρεται ότι υπήρχαν πολλοί ειδωλολατρικοί ναοί, αφιερωμένοι σε θεούς των Ρωμαίων και των Ελλήνων. Ένα τέτοιο περιβάλλον γινόταν πόλος έλξης πολλών επισκεπτών, που ήθελα να απολαύσουν την αμαρτία. Είναι γνωστή η ρήση "**ου παντός πλειν εις Κόρινθον**", δηλαδή ότι δεν μπορούσε ο καθένας να πλέει (να πηγαίνει) στην Κόρινθο, εάν δεν είχε μεγάλη οικονομική επιφάνεια, γιατί η Κόρινθος ήταν μια πόλη για τους πλούσιους επισκέπτες και όχι για τους φτωχούς.

Ο Αριστοφάνης (450 - 385 π.Χ.) στα συγγράμματά του δημιούργησε το ρήμα "**κορινθιάζω**" που σημαίνει "**να ενεργώ σαν Κορίνθιος, να πορνεύω**" και αυτό αντικατόπτριζε τη μεγάλη ανηθικότητα που υπήρχε την περίοδο εκείνη (5ος π.Χ. αιώνας) στην πόλη της Κορίνθου. Μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον βρέθηκε και ο Παύλος όταν πήγε στην Κόρινθο και συνέχεια καταδίκασε το ξεχείλισμα της ανηθικότητας: *«...Γενικώς ακούεται ότι είναι μεταξύ σας πορνεία, και τοιαύτη πορνεία, η οποία ουδέ μεταξύ των εθνών ονομάζεται, ώστε να έχει κάποιος την γυναίκα του πατρός αυτού»* (Α' Κορινθίους Ε/5:1 - Βλέπε: Ε/5:9, ζ'/6:9,13,18, Ζ/7:2, κλπ).

Όταν ο Παύλος δημιούργησε την εκκλησία της Κορίνθου, τα μέλη της ήταν απ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, όπως πλούσιοι, φτωχοί, ελεύθεροι και σκλάβοι. Όσον αφορά την εθνικότητα οι περισσότεροι πιστοί ήταν εθνικοί (Έλληνες, Ρωμαίοι, κλπ), αλλά και Ιουδαίοι. Εκείνο που πρέπει να επισημανθεί σαν πρόβλημα, το οποίο αντιμετώπισε ο Παύλος ήταν πιστοί που προερχόντουσαν από τα έθνη. Ως πρώην ειδωλολάτρες, πιστεύοντας έφεραν στη νέα πίστη τους και μερικά κατάλοιπα από τον παγανισμό, που κυριαρχούσε γύρω τους και αυτό είχε σχέση με τη συμπεριφορά τους και τη νοοτροπία τους σε σχέση, τόσο με την διδαχή του Παύλου, όσο και με τον ίδιο τον Παύλο.

(Υ) ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ: Από ιστορικές μαρτυρίες υπολογίζεται ότι ο Παύλος επισκέφτηκε για πρώτη φορά την Κόρινθο τον Μάρτιο του έτους 50 μ.Χ. και εργάστηκε εκεί για ενάμισι χρόνο μέχρι το καλοκαίρι του 51 μ.Χ. Όταν αναχώρησε δημιουργήθηκαν πολλά προβλήματα στην εκκλησία της Κορίνθου, για τα οποία τον ενημέρωσαν μέλη της οικογένειας της Χλόης όταν αυτός ήταν στην Έφεσο (Α' Κορινθίους Α/1:11). Η εκκλησία της Κορίνθου ήταν η εκκλησία που είχε τα πιο οξύτερα προβλήματα από κάθε άλλη εκκλησία της εποχής της.

Πότε γράφτηκε η Α' επιστολή του Παύλου προς τους Κορίνθιους δεν γνωρίζουμε επακριβώς, οι ιστορικοί την τοποθετούν ότι

γράφτηκε πολύ νωρίτερα από το έτος **58 μ.Χ.** Από την επιστολή αυτή προκύπτει καθαρά ότι ο Παύλος είχε ξαναγράψει στους Κορινθίους, αλλά αυτή η επιστολή χάθηκε (Α' Κορινθίους Ε/5:9). Το μεγάλο πρόβλημα που είχε να αντιμετωπίσει ο Παύλος ήταν η **διαίρεση της εκκλησίας** σε 4 ομάδες - φατρίες, όπου η κάθε ομάδα ακολουθούσε διαφορετικό πνευματικό ηγέτη (Απολλώ, ή Παύλο, ή Κηφά, ή Ιησού), γεγονός που ο Παύλος με πολύ αυστηρά λόγια καυτηρίαζε αυτή τη σαρκική τους στάση (Α' Κορινθίους Γ/3:1-9).

Επειδή η Α' επιστολή του Παύλου, όχι μόνο δεν έφερε τα προσδοκώμενα αποτελέσματα, αλλά προέκυψαν νέα σοβαρά προβλήματα, έστειλε και Β' επιστολή, όπου είχε να αντιμετωπίσει ένα νέο μεγάλο πρόβλημα που αφορούσε άμεσα τον ίδιο και το πρόβλημα ήταν ότι μερικοί άρχισαν να τον κατηγορούν ανοιχτά και **να αμφισβητούν την αποστολική του ιδιότητα**. Εδώ εικάζεται ότι ο Παύλος έστειλε τον συνεργάτη του Τίτο για να τους φέρει μερικές παραγγελίες και η επίσκεψή του συνοδευόταν από μία νέα επιστολή του Παύλου, που και αυτή δεν διασώθηκε (Β' Κορινθίους Ζ/7:12-13). Μετά την επίσκεψη του Τίτου στην Κόρινθο γράφτηκε η Β' επιστολή, που υπολογίζεται ότι αυτό συνέβηκε το 58-59 μ.Χ., περίπου, ένα χρόνο δηλαδή μετά την αποστολή της Α' επιστολής.

Το πρόβλημα της αποστολικής διακονίας του Παύλου δεν ήταν κάτι το νέο, αλλά ήταν από τα πρώτα που αντιμετώπισε, γι' αυτό και το αναφέρει στην Α' επιστολή του: *«Δεν είμαι **απόστολος**; δεν είμαι **ελεύθερος**; Δεν είδον τον **Ιησούν Χριστόν τον Κύριον ημών**; δεν είσθε σεις το έργον μου εν Κυρίω; Αν δεν είμαι εις άλλους **απόστολος**, **αλλ' εις εσάς τουλάχιστον είμαι· διότι η σφραγίς της αποστολής μου σεις είσθε εν Κυρίω**»* (Α' Κορινθίους Θ/9:1-2). Εδώ ο Παύλος υπεραμύνεται της αποστολικής του διακονίας και χωρίς περιστροφές, αλλά με σαφήνεια λέγει στους Κορινθίους πιστούς ότι, "εάν εγώ δεν είμαι σε άλλους απόστολος, σ' εσάς τουλάχιστον είμαι, γιατί εσείς είστε η δική μου σφραγίδα στον Κύριο!" Γιατί λοιπόν οι Κορινθιοί αμφισβητούσαν την αποστολικότητά του Παύλου;

Από τα λόγια του Παύλου *«εάν άλλοι μετέχουν της εξουσίας επάνω σ' εσάς, δεν πρέπει μάλλον εμείς;»* (Α' Κορινθίους Θ/9:12) φαίνεται ότι άλλοι εργάτες του Λόγου είχαν πάρει χρήματα από την εκκλησία της Κορίνθου. Το ότι ο Παύλος δεν έκανε χρήση της αποστολικής του εξουσίας και δεν έπαιρνε χρήματα, οι κατήγοροί του χρησιμοποίησαν αυτό το γεγονός για να δυσφημίσουν την αποστολική του ιδιότητα. Με τη φαντασία μας, ακούμε τους κατηγορούς του να λένουν: **"ΠΩΣ είναι απόστολος, αφού δεν καταδέχεται να παίρνει βοήθεια, όπως αρμόζει σε εργάτες του ευαγγελίου; ΜΗ-ΠΩΣ πρέπει να σταματήσει να εργάζεται, για να διακονεί τις ψυχές και να μην τις παραμελεί; ΠΩΣ λέγει σε μας ότι οι σπειρόντες πνευματικά, θερίζουν υλικά, όταν ο ίδιος δεν το δέχεται;"** Πολλά άλλα πράγματα θα μπορούσε κάποιος να φανταστεί ότι του καταμαρτυρούσαν, θέλοντας να μειώσουν την αποστολική του διακονία.

Υπήρχαν και περιπτώσεις που ο Παύλος έπαιρνε εισφορές από μια οργανωμένη εκκλησία για βοήθεια των ιεραποστολικών του ταξιδιών: *«...Άλλας εκκλησίας ΕΓΥΜΝΩΣΑ λαβών τα αναγκαία διά την υπηρεσίαν σας και όταν ήμουν παρών εις εσάς και εστερήθην, δεν κατεβάρυνα ουδένα· διότι την στέρησίν μου προσανεπλήρωσαν οι ελθόντες αδελφοί από Μακεδονίας, και κατά πάντα εφύλαξα εμαυτόν και θέλω φυλάξει χωρίς (να γίνω) βάρος προς εσάς...»* (Β' Κορινθίους ΙΑ/11:7-9). Εδώ παρατηρούμε ότι ο Παύλος έπαιρνε οικονομική βοήθεια από εκκλησίες της Μακεδονίας για να υπηρετήσει τους Κορίνθιους πιστούς, αλλά από την εκκλησία της Κορίνθου παρέμενε σταθερός στην απόφασή του και δεν δεχόταν καμιά βοήθεια, φυλάσσοντας τον εαυτό του για να μην είναι βάρος σ' αυτούς.

Σε άλλες περιπτώσεις βλέπουμε τον Παύλο να επαινεί τους Φιλιππησίους αδελφούς, λέγοντάς τους ότι, καμιά άλλη εκκλησία δεν είχε μαζί του οικονομικές δοσοληψίες, παρά μόνον αυτοί ήταν που του έστειλαν "άπαξ και δις" βοήθεια στην ανάγκη του, όταν ήταν στην Θεσσαλονίκη: *«Εξεύρετε δε και εσείς, Φιλιππησίοι, ότι εις την αρχήν του ευαγγελίου, όταν εξήλθον από Μακεδονίας, ουδεμία εκκλησία συνεκοινώνησε μετ' εμού περί δόσεως και λήψεως, ειμή εσείς*

μόνοι, διότι και εις την Θεσσαλονίκην (όταν ήμουν) και άπαξ και δις μου επέμψατε εις την χρείαν μου....» (Φιλιππησίους Δ/4:15-16).

Σε άλλες περιπτώσεις βλέπουμε τον Παύλο να δέχεται **προσφορές φιλοξενίας**, όπως συνέβηκε με την πωλήτρια πορφύρας Λυδία στους Φιλίππους, που παρεκάλεσε τον Παύλο και τον Σίλα να τους φιλοξενήσει στην οικία της: *«Αφού δε εβαπτίσθη αυτή (η Λυδία) και ο οίκος αυτής, παρεκάλεσε λέγουσα· Εάν με εκρίνατε ότι είμαι πιστή εις τον Κύριον, εισέλθετε εις τον οίκον μου και μένατε· και μας εβίασεν...»* (Πράξεις Ις'/16:15).

(δ) ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ο Παύλος στην εκκλησία της Θεσσαλονίκης που είχε ιδρύσει, αντιμετώπισε ένα διαφορετικό πρόβλημα από εκείνο της εκκλησίας του Κορίνθου. Ο Παύλος είχε παρατηρήσει ότι οι πιστοί παρουσίαζαν χαρακτήρα με έντονα στοιχεία οκνηρίας (τεμπελιάς) με αποτέλεσμα να δημιουργούνται σοβαρά προβλήματα μέσα στο σώμα της εκκλησίας, γεγονός που τον ανάγκασε και στις δύο επιστολές του να το επισημάνει και να τους υποδείξει πως να ενεργούν: *«Διότι ενθυμείσθε, αδελφοί, τον κόπον ημών και τον μόχθον· επειδή νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, διά να ΜΗ ΕΠΙΒΑΡΥΝΩΜΕΝ κάποιον από εσάς, εκηρύξαμεν εις εσάς το ευαγγέλιον του Θεού...»* (Α' Θεσσαλονικείς Β/2:9).

Την παραπάνω φράση "**νύκτα και ημέρα εργαζόμενοι, για να μην επιβαρύνουμε κανέναν από εσάς**", ο Παύλος την ίδια ακριβώς την επαναλαμβάνει και στην Β' επιστολή του, που σημαίνει ότι στο χρονικό διάστημα μεταξύ των δύο επιστολών το πρόβλημα, όχι μόνο εξακολούθησε να υπάρχει, αλλά είχε ενταθεί, γιατί ο Παύλος στη Β' επιστολή του είναι πιο καυστικός σε σύγκριση με τις συμβουλές του στην Α' επιστολή του.

Ο Παύλος γράφει προς τους πιστούς της εκκλησίας της Θεσσαλονίκης να μιμηθούν το δικό του παράδειγμα και των συνεργατών του, που εργαζόντουσαν συνέχεια (νύκτα και ημέρα) **για να μην τους επιβαρύνουν οικονομικά**, όταν τους κήρυξαν το ευαγγέλιο και μάλιστα θα λέγαμε ότι ο Παύλος ήταν και λίγο σκληρός στα

λόγια του, όταν τους είπε ότι εμείς δεν ήρθαμε να φάμε δωρεάν το ψωμί κανενός. Στην επιστολή του αυτή τους έγραψε:

- *«Επειδή εσείς εξεύρετε πως πρέπει να μιμείσθε εμάς, διότι δεν εφέρθημεν ατάκτως μεταξύ σας,*
- *ουδέ εφάγομεν δωρεάν άρτον από κάποιον, αλλά μετά κόπου και μόχθου, νύκτα και ημέραν εργαζόμενοι, διά να ΜΗΝ ΕΠΙΒΑΡΥΝΩΜΕΝ μηδένα από εσάς·*
- *ουχί διότι δεν έχουμεν εξουσίαν, αλλά διά να σας δώσωμεν εαυτούς τύπον εις το να μιμείσθε εμάς.....»* (Β' Θεσσαλονικείς Γ/3:7-9).

Εδώ ο Παύλος, που προτρέπει τους Θεσσαλονικείς πιστούς να εργάζονται, δεν σημαίνει ότι άλλαξε τη δική θέση για το αδάπανο ευαγγέλιο, άλλωστε και οι δύο επιστολές του προς την εκκλησία της Θεσσαλονίκης χρονολογικά θεωρούνται ότι γράφτηκαν πολύ πριν από τις δύο επιστολές του προς την εκκλησία της Κορίνθου, όπου εκεί ο Παύλος παρουσιάζεται ως υπέρμαχος του αδάπανου ευαγγελίου. Η Α' επιστολή χρονολογείται ότι γράφτηκε περίπου το 51 μ.Χ. και η Β' επιστολή λίγο πιο αργότερα.

Το καθαρό πρόβλημα του Παύλου με τους Θεσσαλονικείς ήταν η "τεμπελιά" τους, κάτι που δεν αρμόζει σε αγίους, που επαγγέλλονται ο θεοσέβεια σε όλες τις γενιές. Ο Παύλος στην επιστολή του γράφει πως όταν τους είχε επισκεφτεί, τους είχε προτρέψει ότι όποιος δεν εργάζεται, δεν θα τρώγει: *«Διότι και όταν είμεθα κοντά εις εσάς, τούτο σας παρηγγέλλομεν, ότι εάν κάποιος δεν θέλει να εργάζεται, μηδέ ας τρώγει. Επειδή ακούομεν μερικούς ότι περιπατούν μεταξύ σας ατάκτως....»* (Β' Θεσσαλονικείς Γ/3:10-11).

Ο Παύλος προς τους Θεσσαλονικείς και στις δύο επιστολές του με τα λόγια αυτά, δεν τους κάνει διδασκαλία για την εντολή των δεκάτων και των προσφορών, ώστε αυτός και οι συνεργάτες να συντηρούνται από την εκεί τοπική εκκλησία, αλλά τους δείχνει ότι η σκνηρή συμπεριφορά τους να "περιπατούν ατάκτως" μη εργαζόμενοι, αλλά περιεργαζόμενοι τους άλλους που εργάζονται είναι μία κακή μαρτυρία και δυσφημούν το ευαγγέλιο του Χριστού.

Επειδή σήμερα, σύμφωνα με τις επικρατούσες κοινωνικές συνθήκες, μπορεί να υπάρξουν μερικοί που **θα παρερμηνεύσουν** τα λόγια του Παύλου "εάν κάποιος δεν εργάζεται, μηδέ ας τρώγει", θα πρέπει να επισημάνουμε ότι υπάρχουν αντικειμενικές περιπτώσεις που κάποιος, **εάν δεν εργάζεται δεν σημαίνει ότι είναι και τεμπέλης και ότι δεν πρέπει να τρώγει**. Αυτή είναι μια ερμηνεία αυθαίρετη και αντί Βιβλική, καθόσον υπάρχουν άνθρωποι που εκ των πραγμάτων δεν μπορούν να εργασθούν, όπως για παράδειγμα είναι οι ασθενείς, οι ηλικιωμένοι, οι σπουδαστές, οι μη έχοντες εργασία λόγω ανεργίας, οι ανήμποροι σωματικά και για πολλούς άλλους λόγους που σήμερα υπάρχουν.

(ε) Εάν εξαιρέσουμε τις λίγες περιπτώσεις στις οποίες ο Παύλος δεχόταν οικονομική βοήθεια, στις περισσότερες των περιπτώσεων **εργαζόταν με τα χέρια του για να βιοπορίζεται**, όπως ήδη έχουμε αναφέρει λεπτομερώς και όπως ο ίδιος σε κάθε περίπτωση το διακήρυττε: «...*Και κοπιώμεν, εργαζόμενοι με τας ιδίας ημών χείρας· λοιδορούμενοι ευλογούμεν, διωκόμενοι υποφέρομεν*» (Α' Κορινθίου Δ/4:12).

Η απόφαση του Παύλου να εργάζεται ήταν **προσωπική**, γιατί δεν ήθελε να επιβαρύνει κανέναν και δεν ήθελε αυτοί στους οποίους κήρυττε το μήνυμα της σωτηρίας του Χριστού να νομίζουν ότι προσπαθούσε να ωφεληθεί απ' αυτούς. Ειδικά στην Κόρινθο που υπήρχε μεγάλη αμαρτία, εκεί ο Παύλος ήταν περισσότερο προσεκτικός στη συμπεριφορά του για να μην γίνει σκάνδαλο. Αξίζει να αναφερθεί ότι στον αρχαίο Ελληνορωμαϊκό κόσμο οι φιλόσοφοι συντηρούνταν με τέσσερις τρόπους: Εργαζόμενοι, ή ζητιανεύοντας, ή χρεώνοντας αμοιβές, ή από ευεργέτες.

Ο Παύλος για τους εθνικούς που τους κήρυττε "καινά δαιμόνια" ήταν ένας φιλόσοφος και ως τέτοιον τον αντιμετώπισαν στην Αθήνα οι Επικούριοι και οι Στωικοί φιλόσοφοι, γι' αυτό τον έφεραν στον Άρειο Πάγο να τους μιλήσει για τη νέα διδαχή: «*Μερικοί δε των Επικουρίων και των Στωικών φιλοσόφων συνήρχοντο εις λόγους*

μετ' αυτού, και οι μεν έλεγον: "Τι θέλει τάχα ο σπερμολόγος ούτος να είπει;" Άλλοι δέ (έλεγον): "Ξένων θεών κήρυξ φαίνεται ότι είναι"· διότι εκήρυττε προς αυτούς τον Ιησούν και την ανάστασιν. Και πιάσαντες αυτόν έφεραν εις τον Άρειον Πάγον, λέγοντες· Δυνάμεθα να μάθωμεν ποια είναι αύτη η νέα διδαχή;» (Πράξεις ΙΖ//17:18-19). Έχοντας υπόψη ο Παύλος αυτή νοοτροπία της Ελληνικής κοινωνίας, όσο αφορά τον τρόπο συντήρησης των φιλοσόφων, ήταν πολύ προσεκτικός με τους Έλληνες και ιδιαίτερα με τους Κορίνθιους.

Ο Παύλος για την καλή μαρτυρία είχε διαλέξει να είναι εργαζόμενος και όπως διαβάζουμε στις επιστολές του προς τους Κορίνθιους, παρ' όλη τη συνετή του στάση, οι Κορίνθιοι πιστοί αμφισβήτησαν ανοιχτά την αποστολική του διακονία.

Επειδή όμως είναι ζωτικής σημασίας για την πνευματική πορεία του κάθε πιστού, θα το επαναλάβουμε για μια ακόμα φορά ότι **αυτή η θέση του Παύλου, που ακολουθούσε το αδάπανο ευαγγέλιο δεν πρέπει να γίνεται για εμάς νόμος και σημαία**, αντίθετα ο νόμος του Θεού είναι η σπορά και ο θερισμός, να σπέρνουμε δέκατα και προσφορές, για να ανοίγουν οι καταρράκτες των ευλογιών του ουρανού.

5. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΤΑΤΟΠΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ

(α) Υπάρχει η τάση πολλοί πιστοί να κατακρίνουν τους μισθωτούς εργάτες του Κυρίου για την αγορά προσωπικών τους αγαθών με το επιχείρημα ότι "εμείς τους πληρώνουμε για να μας υπηρετούν πνευματικά και όχι να μας σκανδαλίζουν με τις αγορές τους". Αυτή η θέση είναι ανταρσία κατά της πνευματικής τους εξουσίας και όχι "καλοπροαίρετη κριτική", όπως την χαρακτηρίζουν. Το πρεσβυτέριο της τοπικής εκκλησίας αποφάσισε με ομοφωνία να δίνει έναν συγκεκριμένο μισθό στον ποιμένα για τις βιοτικές ανάγκες του ίδιου και της οικογένειάς του, που συνήθως ο μισθός αυτός δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση **να είναι μικρότερος** από τις συμβάσεις εργασίας που ισχύουν στον ιδιωτικό τομέα, αντίθετα επιβάλλεται **να είναι πολύ μεγαλύτερος**, γιατί ο ποιμένας πάντα έχει περισσό-

τερες οικονομικές ανάγκες για να υπηρετήσει το ποίμνιό του, για παράδειγμα πολλές φορές χρειάζεται κάνει πολλές επισκέψεις και τα έξοδα μετακίνησης είναι αυξημένα.

Εφόσον ο ποιμένας νόμιμα αμείβεται, πληρώνοντας στο κράτος τους φόρους, την ασφάλειά του και ότι άλλο του αναλογεί, είναι στη δική απόλυτη ευθύνη πως θα διαχειριστεί τα χρήματα. **Είναι υποκρισία** από τη μία να κατακρίνουμε τον ποιμένα για τις προσωπικές του οικονομικές επιλογές με χρήματα που του ανήκουν και από την άλλη, σε κάποια δυσκολία μας, να τον καλούμε με αγωνία σε βοήθεια.

- **Πως ζητάμε πνευματική βοήθεια από κάποιον που θεωρούμε ότι ενεργεί λάθος;**
- **Είμαστε εμείς οι αλάθητοι;**
- **Πως κρίνουμε ξένο δούλο όταν αποδεδειγμένα ο Κύριος τον έχει χρίσει για τη διακονία αυτή;**

Ακόμα και στην περίπτωση που ο ποιμένας δεν στέκεται σωστά ενώπιον του Κυρίου, όχι μόνο στα οικονομικά, αλλά και σε άλλα θέματα που έχουν σχέση με την πνευματική του θέση, **ο Θεός είναι Αυτός που θα τον μετατοπίσει από τη θέση**. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί και να μην κατακρίνουμε με το παραμικρό οτιδήποτε βλέπουμε, γιατί διεγείρουμε την οργή του Κυρίου εναντίον μας. Ας θυμηθούμε ότι ο Σαούλ ήταν χρισμένος βασιλιάς από τον ίδιο τον Θεό, αλλά εξέπεσε της θέσης του και στράφηκε εναντίον του Δαβίδ, που επίσης ήταν χρισμένος από τον Θεό. Όταν δόθηκε η ευκαιρία στον Δαβίδ να τον σκοτώσει, δεν το έκανε και λέγοντας ότι **"δεν θα βάλω το χέρι μου επάνω στον κεχρισμένο του Θεού"** (Α' Σαμουήλ ΚΔ/24:10).

Το ίδιο θα πρέπει να κάνουμε και εμείς με τους πνευματικούς μας ηγέτες εάν διαπιστώσουμε ότι πράγματι ξέπεσαν της διακονίας του, ο Θεός είναι που θα δώσει τη λύση, εμείς οφείλουμε να τους τιμούμε, ο Θεός είναι που θα τους αποκαλύψει και θα τους **μετατοπίσει** από τη θέση τους, γιατί ο Θεός είναι άγιος και θέλει

άγιοι να υπηρετούν τους άγιους σκοπούς Του. Θα αναφέρουμε μία περίπτωση, πως ο Θεός μετατόπισε έναν εργάτη Του πριν αρκετά χρόνια και από το περιστατικό αυτό βλέπουμε ο Κύριος με πόση σοφία ενεργεί, για να μην δημιουργηθεί σκάνδαλο στο ποίμνιο.

Ένας εργάτης του Θεού που ζούσε στην Ελλάδα, διακονούσε τακτικά τον Λόγο Θεού, αλλά ταυτόχρονα ζούσε και τη ζωή της αμαρτίας, έχοντας συμβιβαστεί με τον κόσμο, σε σημείο που εάν κάποιος δεν γνώριζε ότι ήταν πιστός και κήρυκας του ευαγγελίου, από τη συμπεριφορά του δεν θα το καταλάβαινε.

Μία Κυριακή πρωί, καθώς κήρυττε τον Λόγο του Θεού, μία αδελφή από το ακροατήριο τον βλέπει **να έχει στο πρόσωπό του πολλούς επιδέσμους**. Ανησύχησε με αυτό που είδε και στενοχωρήθηκε, γιατί πίστεψε ότι κάτι κακό του συνέβηκε και μάλιστα σκέφτηκε ότι ίσως να κτύπησε με το αυτοκίνητό του. Όταν όμως τελείωσε η συνάθροιση και πήγε να τον χαιρετίσει και να τον ρωτήσει τι του συνέβηκε, με έκπληξη διαπίστωσε ότι το πρόσωπό του ήταν τελείως καθαρό.

Η αδελφή κατάλαβε ότι ο Κύριος της έδειξε σε όραση ότι η καρδιά του κήρυκα δεν ήταν καθαρή ενώπιόν Του. Στον ίδιο δεν είπε, αλλά πλησίασε τη γυναίκα του και της λέγει *"ο Κύριος, μου έδειξε ότι άνδρας σου είναι γεμάτος ανομίες"* και της είπε τι ακριβώς είχε δει στην όραση. Η γυναίκα του κήρυκα, που γνώριζε τη ζωή του, όταν πήγαν στο σπίτι, του είπε για την όραση που είδε η αδελφή και από τότε σταμάτησε τη διακονία του.

Ο αδελφός αυτός είχε δώσει τόπο στον Διάβολο, με αποτέλεσμα ο Διάβολος να τρέφεται απ' αυτόν, αλλά ο **άγιος** Θεός, που θέλει **άγιοι** άνθρωποι να διακονούν τον **άγιο** Λόγο Του, τον αποκάλυψε και **τον μετακίνησε από τη διακονία που του είχε δώσει**. Ο Κύριος θέλει η καρδιά μας να είναι καθαρή ενώπιόν Του και δεν θέλει χείλη που δεν διατηρούν την αγιότητα τους να κηρύττουν τον άγιο Λόγο Του.

Δεν πρέπει να στρεφόμαστε κατά των ηγετών της εκκλησίας

για να τους "καθαρίσουμε", όταν έχουν ξεπέσει της διακονίας τους, ή νομίζουμε ότι έχουν ξεπέσει (και αυτό συμβαίνει στις πλείστες των περιπτώσεων). Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν είναι δικοί μας δούλοι, αυτή είμαι μια ενέργεια που θα κάνει Αυτός που τους τοποθέτησε σ' αυτή τη θέση.

(β) Σε πολλές εκκλησίες, ομάδες, ομολογίες, κλπ, δημιουργούνται πολλές εντάσεις και προστριβές εξαιτίας της διαχείρισης των οικονομικών. Αυτό έχει προεκτάσεις, όπου αδελφοί καταφέρονται εναντίον αδελφών και οδηγούνται να χύνουν αδελφικό αίμα και όταν συμβαίνει αυτό πνευματική καρποφορία δεν υπάρχει. Όποιος «χύνει» αδελφικό αίμα, δεν θα έχει μέρος στην οικοδομή του πνευματικού οίκου της εκκλησίας των εσχάτων καιρών. Παράδειγμα έχουμε τον Δαβίδ, ο οποίος ενώ ήταν χρισμένος από τον Κύριο, επειδή έχυσε αίμα και ονομάσθηκε **«ανήρ πολέμων»** (Α΄ Χρονικών ΚΗ/28:3), δεν του επέτρεψε ο Κύριος να οικοδομήσει τον επίγειο οίκο Του, κάτι που έκανε στη συνέχεια ο γιος του Σολομών.

Ο ένδοξος και αναστημένος Ιησούς είναι ο κυρίαρχος και βρίσκεται πάνω από όλες τις καταστάσεις. Αυτός είναι **η κεφαλή** (εξουσία) του σώματος και Αυτός έχει τον απόλυτο έλεγχο και τη διαχείριση του σώματός Του, γι' αυτό δεν πρέπει το ένα μέλος να μάχεται το άλλο μέλος, αυτό είναι ανταρσία κατά της κεφαλής, διότι δεν υπακούν στον Λόγο Του και μάχονται μεταξύ τους.

Να θυμηθούμε τι συνέβηκε με την Μαριάμ την αδελφή του Μωυσή που αντιτάχθηκε κατά της θεϊκής εξουσίας του. Η Μαριάμ έβλεπε τον Μωυσή σαν αδελφό της και όχι σαν χρισμένο από τον Θεό ηγέτη του λαού Ισραήλ και νόμιζε ότι μπορούσε, λόγω του οικογενειακού δεσμού της, να αντασσεταί κατά του χρισμένου του Θεού και να επιβάλει τη γνώμη της σε κάθε ενέργειά του, όπως συνέβηκε και στην περίπτωση που αντιτάχθηκε στο γεγονός ότι ο Μωυσής δεν έλαβε γυναίκα από το λαό του, αλλά από την Αιθιοπία (Αριθμοί ΙΒ/12:1). Το αποτέλεσμα ήταν η κρίση του Θεού να έρθει επάνω στην Μαριάμ, η οποία γέμισε με λέπρα (Αριθμοί ΙΒ/12:9-10).

Παρόμοια περίπτωση έχουμε με την Μιχάλ, κόρη του Σαούλ και γυναίκα του Δαβίδ, ο οποίος όταν η Κιβωτός της Διαθήκης εισερχόταν στην Ιερουσαλήμ μπροστά σε όλο το λαό άρχισε να χορεύει, μπαίνοντας μέσα στην παρουσία του Θεού (Β΄ Σαμουήλ ζ΄/6:16). Βλέποντας τη σκηνή αυτή η Μιχάλ μέσα στην καρδιά της εξουθένωσε τον Δαβίδ, γιατί θεώρησε ότι αυτό που έκανε δεν αρμόζει σ' έναν βασιλιά με κύρος, ισχύ και δύναμη, αλλά με περισσή αυθάδεια και απρέπεια του είπε ότι αυτό που έκανε ήταν μια πράξη εξευτελιστική (Β΄ Σαμουήλ ζ΄/6:20).

Η Μιχάλ ενώπιον του Θεού ήταν έξω από το θέλημά Του, δεν είχε καρδιά λατρείας και δοξολογίας. Πνευματικά ήταν στείρα, αλλά και η κρίση του Θεού ήταν να παραμείνει στείρα μέχρι το θάνατό της: «...ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ η Μιχάλ, η θυγάτηρ του Σαούλ, δεν **εγέννησε τέκνον** έως της ημέρας του θανάτου αυτής» (Β΄ Σαμουήλ ζ΄/6:23). Αυτός είναι ένας προφητικός λόγος που τυπολογικά σήμερα αφορά την εκκλησία, η οποία δεν θα γεννά τέκνα και **θα παραμένει πνευματικά στείρα**, γιατί στρέφεται κατά των χρισμένων του Κυρίου.

Πρέπει να προσέξουμε, γιατί η εναντίωσή μας στη διαχείριση των οικονομικών της εκκλησίας και η απρεπή συμπεριφορά μας ενάντια στους εργάτες του Κυρίου, θα φέρει τα αποτελέσματα που ήρθαν στην Μαριάμ και στην Μιχάλ, όπου στην τοπική συνάθροιση που ανήκουμε θα υπάρχει πνευματική λέπρα (αμαρτία) και δεν θα υπάρχουν νέες πνευματικές γέννες. Όπως ο Θεός απέρριψε τον Σαούλ και τον μετατόπισε από τη θέση του, το ίδιο κάνει και σήμερα με τους εργάτες Του που βγαίνουν έξω από το θέλημά Του και στη θέση τους βάζει κάποιον άλλον χρισμένο σύγχρονο "Δαβίδ", αυτό δεν θα τον κάνω εγώ ή εσύ.

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΚΑΝΕ ΣΥΝΘΗΚΗ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

Μέσα στην Αγία Γραφή βλέπουμε ότι ο Θεός είναι "**Θεός διαθήκης**", του αρέσει να κάνει συμφωνίες με τον άνθρωπο, γιατί η διαθήκη είναι αυτή που σφραγίζει και επικυρώνει τα συμφωνηθέντα ανάμεσα στις δύο πλευρές, που εδώ τις πλευρές αποτελούν ο ΘΕΟΣ και ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Θα δούμε με συντομία τις συνθήκες (διαθήκες) που ο Θεός συνήψε με τον άνθρωπο και το έκανε αυτό για να του επιβεβαιώσει ότι οι ευλογίες Του θα τον ακολουθούν πάντα σε όλες τις ημέρες της ζωής του. Παρατηρούμε όμως ότι ο βασικός όρος που θέτει ο Θεός σε όλες τις συνθήκες για να απολαύσει ο άνθρωπος τις ευλογίες Του, είναι η υπακοή στον Λόγο Του και η τήρηση των εντολών Του.

Εάν ο άνθρωπος υπακούσει στην εντολή του Θεού για τα δέκατα και τις προσφορές και σπείρει, τότε θα θερίσει και τους καρπούς της σποράς του. Όπως ο Θεός κάνει συμφωνίες με τον άνθρωπο (**το δημιούργημα Του**), το ίδιο και ο άνθρωπος μπορεί να κάνει συμφωνίες με τον Θεό (**τον δημιουργό του**), μπορεί να Τον κάνει **συνέταιρο** στα οικονομικά του, στην εργασία του, στην οικογένειά του, στο πρόβλημά του, στη δυσκολία του, στη χαρά του, μπορεί να τον κάνει συνέταιρο σε πολλούς τομείς της ζωής του.

Οι συνθήκες που ο Θεός κάνει με τον άνθρωπο καλύπτουν το τρίπτυχο "**ευλογία - προμήθεια - ευημερία**", το οποίο για συντομία θα το ονομάσουμε "**τρίπτυχο αγάπης**". Η ΕΥΛΟΓΙΑ του Θεού προς τον άνθρωπο σημαίνει ότι του ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΙ τα πάντα προς ζωή και ευσέβεια και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την ΕΥΗΜΕΡΙΑ του σε όλους τους τομείς της ζωής του. Το τρίπτυχο της αγάπης του Θεού το επιτυγχάνει ο άνθρωπος με έναν μόνο όρο, την ΥΠΑΚΟΗ και αυτό το βλέπουμε στις παρακάτω συνθήκες που θα αναφέρουμε συνοπτικά:

1η ΣΥΝΘΗΚΗ με τον ΑΔΑΜ

Πολλοί θεωρούν ότι αυτή δεν είναι η πρώτη συνθήκη του Θεού με τον άνθρωπο. Ο Θεός, πριν δημιουργήσει τον Αδάμ, του είχε προμηθεύσει ότι θα χρειαζόταν και μέσα στον κήπο της Εδέμ που ο Θεός είχε φτιάξει για τον άνθρωπο υπήρχαν όλα τα αγαθά για την ευημερία του. Ο Θεός όταν δημιούργησε τον Αδάμ, για να απολαύσει στη ζωή του το τρίπτυχο της αγάπης Του, έβαλε έναν όρο, του είπε: *«Από παντός δένδρου του παραδείσου ελευθέρως θέλεις τρώγει, από δε του "ξύλου της γνώσεως του καλού και του κακού" δεν θέλεις φάγει απ' αυτού· διότι την ημέραν κατά την οποίαν φάγεις απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος αποθάνει....»* (Γένεση Β/2:16-17).

Είναι λάθος αυτών που ισχυρίζονται ότι εδώ δεν έχουμε συνθήκη. Ο Θεός ήταν πολύ καθαρός με τον Αδάμ, στον οποίο προμήθευσε τα πάντα, ότι για να έχει ευημερία πρέπει να υπακούσει στη μία και μοναδική εντολή Του, που ήταν **να μη φάγει από το δένδρο της γνώσεως του καλού και του κακού**. Όταν ο Θεός έκανε τη συνθήκη αυτή με τον Αδάμ, ακόμα δεν είχε δημιουργήσει την Εύα, η συνθήκη έγινε με τον Αδάμ, ως η αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου επί Γης, ως η αρχή της ανθρωπότητας.

Δεν γνωρίζουμε πόσο χρονικό διάστημα κράτησε η συνθήκη της ευημερίας του Αδάμ, γιατί αργότερα παραβίασε τον όρο της συνθήκης, με αποτέλεσμα να χάσουν μαζί με την Εύα αυτά, που πλούσια τους είχε προμηθεύσει ο Θεός για την ευημερία τους και να έρθει η κατάρρα στη ζωή τους, όπου μετά με κόπο και ιδρώτα θα εργάζονταν για να αποκτήσουν τα αγαθά (Γένεση Γ/3:6-16-19).

2η ΣΥΝΘΗΚΗ με τον ΝΩΕ

Η Γραφή αναφέρει ότι ο Νώε *«ήτο άνθρωπος δίκαιος, τέλειος μεταξύ των συγχρόνων αυτού· μετά του Θεού περιπάτησεν ο Νώε.....»* (Γένεση ζ'/6:9). Ο Θεός αποφάσισε να καταστρέψει τον κόσμο λόγω της μεγάλης διαφθοράς και αμαρτίας, γι' αυτό προειδοποίησε τον δίκαιο Νώε τι έπρεπε να κάνει για να σωθεί αυτός και η οικογένειά του (σύνολο 8 άτομα) από τον επερχόμενο κατακλυσμό. Ο Νώε

έκανε ακριβώς ότι του είπε ο Κύριος και η υπακοή του αυτή έσωσε τον ίδιο και την οικογένειά του (Γένεση 5'/6:22).

Ο Θεός μετά έκανε διαθήκη με τον Νώε ότι δεν θα καταστρέψει ποτέ τον κόσμο με κατακλυσμό υδάτων και σαν σημείο τήρησης της διαθήκης Του έβαλε το "**τόξο εν τη νεφέλη**", που σήμερα είναι γνωστό ως "ουράνιο τόξο" (Γένεση Θ/9:12-17). Πολύ σύντομα οι απόγονοι του Νώε, παραβίασαν τη συνθήκη τους με τον Θεό, που τους είχε ευλογήσει με όλα τα αγαθά, λέγοντάς τους να αυξάνουν, να πληθαίνουν και να γεμίσουν τη Γη (Γένεση Θ/9:1,7).

Από τον Νώε και μετά οι άνθρωποι είχαν μόνο μία γλώσσα επικοινωνίας μεταξύ τους. Όταν η καρδιά τους υπερηφανεύτηκε απομακρύνθηκαν από τον Θεό, ήθελαν να φτιάξουν μία ΠΟΛΗ και έναν ΠΥΡΓΟ, η κορυφή του οποίου θα έφθανε μέχρι τον ουρανό. Έδειξαν πνεύμα ανταρσίας κατά του Θεού, ο οποίος σύγχυσε τη γλώσσα επικοινωνίας τους και τους διασκόρπισε σε όλο το πρόσωπο της γης: *«Διά τούτο ονομάσθηκε το όνομα αυτής Βαβέλ· διότι εκεί συνέχεε ο Κύριος την γλώσσα πάσης της γης· και εκείθεν διεσκόρπισεν αυτούς ο Κύριος επί το πρόσωπον πάσης της γης...»* (Γένεση ΙΑ/11:9). Οι απόγονοι του Νώε έσπασαν τη συνθήκη με τον Θεό και στερήθηκαν τις ευλογίες του Θεού που τους προμήθευε τα πάντα για την ευημερία τους.

3η ΣΥΝΘΗΚΗ με τον ΑΒΡΑΑΜ

Ο Αβραάμ ήταν ένα άνθρωπος που ευαρεστούσε τον Θεό, γι' αυτό η Βίβλος λέγει ότι *«επίστευσεν εις τον Κύριον· και ελογίσθη εις αυτόν εις δικαιοσύνην...»* (Γένεση ΙΕ/15:6). Ο Αβραάμ ζούσε ανάμεσα σε ανθρώπους που είχαν πέσει στην ειδωλολατρία, γι' αυτό ο Θεός τον κάλεσε να βγει έξω από την πόλη που ζούσε και θα τον οδηγούσε Αυτός που θα πήγαινε. Ο Αβραάμ υπάκουσε κατά πάντα στον Θεό, έκανε συνθήκη μαζί Του (Γένεση, κεφ.ΙΕ/15) και ο Θεός τον ευλόγησε σε όλα. Περισσότερες λεπτομέρειες για το θέμα της διαθήκης του Θεού με τον Αβραάμ διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "**ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ**".

Η ευλογία του Θεού στον Αβραάμ άρχισε μ' έναν θαυμαστό τρόπο. Όταν ο ανιψιός του Λωτ με την οικογένειά του αιχμαλωτίστηκαν, ο Αβραάμ με 318 δούλους πήγε και τους ελευθέρωσε, παίρνοντας πίσω και όλα τα υπάρχοντά τους (βλ. Γένεση ΙΔ/14:8-24). Επιστρέφοντας νικητής ο Αβραάμ συνάντησε τον αρχιερέα Μελχισεδέκ και του έδωσε το δέκατο απ' όλα τα υπάρχοντά του, γνωρίζοντας ότι ο ζωντανός και αληθινός Θεός θα τον ευλογούσε (Γένεση ΙΔ/14:18-20). Ο Αβραάμ αναφέρει η Γραφή ότι *«ήτο πλούσιος σφόδρα εις κτήνη, εις αργύριον και εις χρυσίον»* (Γένεση ΙΓ/13:2) και από αυτά τα υπάρχοντά του έδωσε το ένα δέκατο στον Μελχισεδέκ.

Όταν ο Αβραάμ ήταν 99 ετών ο Θεός έκανε μία νέα συνθήκη προμήθειας μαζί του ότι θα πληθύνει και θα ευλογήσει το σπέρμα του: *«Εφάνη ο Κύριος εις τον Άβραμ και είπε προς αυτόν, Εγώ είμαι Θεός ο παντοκράτωρ· περιπάτει ενώπιόν μου, και έσο τέλειος. Και θέλω στήσει την διαθήκην μου αναμέσον ΕΜΟΥ και ΣΟΥ· και θέλω σε πληθύνει σφόδρα σφόδρα»* (Γένεση ΙΖ/17:1-2). Εδώ είναι που τον μετονομάζει από Άβραμ σε Αβραάμ, διότι τον κατέστησε με τη διαθήκη Του πατέρα πλήθους εθνών (Γένεση ΙΖ/17:4-8).

Ο Αβραάμ έμεινε μέχρι τέλους πιστός στον Θεό, έχοντας δοκιμαστεί σκληρά η πίστη του, όταν ο Θεός του ζήτησε να θυσιάσει τον γιο του Ισαάκ. Η συνέχεια πλέον είναι γνωστή, ο Θεός ανανέωσε τη διαθήκη Του με τους απογόνους του, Ισαάκ και Ιακώβ, αλλά οι απόγονοί του Ιακώβ βρέθηκαν στην Αίγυπτο και έγιναν δούλοι του Φαραώ (Έξοδος Β/2:23-25), ώσπου ελευθερώθηκαν από τον Μωυσή και ο Θεός τους προμήθευσε τα αναγκαία μέσα στην έρημο μέχρι να φθάσουν στη γη Χαναάν.

Θα πρέπει να αναφερθεί για να υπάρχει μια σφαιρική εικόνα του θέματος ότι ο Θεός όταν κάνει διαθήκη με τον άνθρωπο δίνει και ένα **"σημείον"** για την τήρηση της διαθήκης Του. Με τον Νώε έθεσε σαν σημείο το **"τόξο εν τη νεφέλη"**, ενώ με τον Αβραάμ έδωσε το σημείο της **"περιτομής"** κάθε αρσενικού (Γένεση ΙΖ/ 17:10-12), που τυπολογικά στην Καινή Διαθήκη είναι το βάπτισμα στο νερό.

4η ΣΥΝΘΗΚΗ με τον ΜΩΥΣΗ

Οι συνθήκες που έκανε ο Θεός με τον Νώε και τον Αβραάμ αφορούσαν σε πρώτο χρόνο τους ίδιους και την οικογένειά τους και σε δεύτερο χρόνο τους απογόνους τους. Τη συνθήκη που ο Θεός έκανε με τον Μωυσή, δεν αφορούσε ειδικά τον ίδιο και την οικογένειά του, αλλά ήταν μια συνθήκη ευλογίας, προμηθείας και ευημερίας που αφορούσε **όλο το λαό** που είχε βγει από την Αίγυπτο, στην οποία ήταν υπόδουλος.

Όταν ο Μωυσής έλαβε **το ΝΟΜΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** έκανε βασικά δύο πράγματα **(α)** τον έγραψε και **(β)** έκανε θυσία προς τον Θεό για εξιλέωση της αμαρτίας και για προσφορά ευχαριστίας: *«Και έγραψεν ο Μωυσής πάντας τους λόγους του Κυρίου· και σηκωθείς ενωρίς το πρωί, οικοδόμησε θυσιαστήριον υπό το όρος...»* (Εξοδος ΚΔ/24:4). Αυτό ήταν μια προετοιμασία της διαθήκης, μια προετοιμασία γι' αυτό που θα επακολουθούσε, που ήταν ότι θα διάβαζε στο λαό το βιβλίο της διαθήκης και έπρεπε ο λαός να συμφωνήσει στην τήρηση των γεγραμμένων σ' αυτό: *«Έπειτα λαβών (ο Μωυσής) το βιβλίον της διαθήκης, ανέγνωσεν (αυτό) εις τα ότα του λαού· οι δε είπον, ΠΑΝΤΑ όσα ελάλησεν ο Κύριος, θέλομεν κάμνει και θέλομεν υπακούει...»* (Εξοδος ΚΔ/24:7).

Εδώ έχουμε μία γραπτή διαθήκη, που συνάπτεται μεταξύ του ΘΕΟΥ και του λαού ΙΣΡΑΗΛ. Στην περίπτωση αυτή βλέπουμε ότι ο Θεός **θέτει τους όρους** και ο λαός **αποφασίζει** εάν θα τους ακολουθήσει και ο λαός είπε *"όλα όσα μίλησε ο Κύριος θα κάνουμε και θα υπακούσουμε"*. Ο Θεός όμως δεν έμεινε στον λόγο ενός λαού απειθή και γογγυστή, αλλά έβαλε και ένα "σημείον" για να τους θυμίζει την τήρηση των όρων της διαθήκης που ήταν ο εορτασμός της έβδομης ημέρας, του "Σαββάτου": *«Προσέχετε να φυλάσσετε τα σάββατά μου· διότι τούτο είναι ΣΗΜΕΙΟΝ μεταξύ Εμού και εσάς εις τας γενεάς σας, διά να γνωρίζετε ότι εγώ είμαι (ο) Κύριος ο αγιάζων εσάς· και θέλετε φυλάσσει το σάββατον, διότι είναι άγιον εις εσάς»* (Εξοδος ΛΑ/31:13-14). Σήμερα "Σάββατο" (ανάπαυση) του πιστού είναι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα

Η τήρηση των όρων της συνθήκης φέρνει ευλογίες και ο Θεός που είναι ο μεγάλος προμηθευτής μέσα στη διαθήκη Του αναφέρει τις πλούσιες ευλογίες που θα απολαύσουν αυτοί που θα σπεύρουν με πίστη και με υπακοή στον δικό Του Λόγο. Ο θερισμός τους θα είναι ανεξάντλητος, γιατί οι πηγές του ουρανού ποτέ δεν στερεύουν: **«Εάν περιπατείτε εις τα προστάγματά μου και φυλάσσετε τας εντολάς μου και εκτελείτε αυτάς, τότε θέλω δώσει τας ΒΡΟΧΑΣ σας εις τους καιρούς αυτών, και η γη θέλει δώσει τα ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ αυτής, και τα δένδρα του αγρού θέλουν δώσει τον ΚΑΡΙΠΟΝ αυτών ...και θέλετε τρώγει τον ΑΡΤΟΝ σας εις χορτασμόν...»** (Λευιτικό Κς'/ 26:3-5).

Οι Ισραηλίτες σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι στην καρδιά (Πράξεις Ζ/7:31) συνέχισαν να παραβίαζαν τη συνθήκη με τον Θεό και θέριζαν τους καρπούς της απιστίας τους, φθάνοντας στο σημείο να απορρίψουν και τον Μεσσία, που με τόση λαχτάρα περίμεναν να έρθει, αλλά όταν ήρθε **"δεν Τον γνώρισαν"**, γιατί είχαν αθετήσει και διαστρεβλώσει το νόμο του Θεού.

Εάν σήμερα υπακούσουμε στον Λόγο του Θεού και σπεύρουμε με πίστη αυτά που μας προστάζει, τότε θα θερίσουμε πνευματικές βροχές, πνευματικά γεννήματα, πνευματικό καρπό και ο άρτος δεν θα λείπει από το σπίτι μας, είμαστε παιδιά του μεγάλου Βασιλιά και σαν πρίγκιπες και πριγκίπισσες μας ανήκουν όλα όσα έχει ο δικός μας Πατέρας. Γνώριζε ότι η ευλογία **όταν σπέρνουμε το δέκατο** θα αρχίσει να ρέει σε όλους τους τομείς της ζωής μας.

5η ΣΥΝΘΗΚΗ στον ΓΟΛΓΟΘΑ

Το μεγάλο παράδειγμα της σποράς το έδωσε ο ίδιος ο Θεός, ώστε να γίνουμε και εμείς μιμητές Του, έδωσε ως σπόρο τον Υιό Του, τον Ιησού, ώστε μια ημέρα να θερίσουμε τον καρπό της σποράς: **«Διότι τόσον αγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μην απολεσθεί πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχει ζωήν αιώνιον»** (Ιωάννης Γ/3:16).

Ο Θεός έδωσε τον Ιησού ως σπόρο για να θερίσουμε εμείς

αιώνια ζωή, εάν πιστέψουμε και δεχθούμε τη θυσία Του στον Γολγοθά. Στην παραβολή του σπορέα, ο ίδιος ο Ιησούς έδωσε την ερμηνεία και είπε ότι «ο ΣΠΟΡΟΣ είναι ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» (Λουκάς Η/8:11). Η Αγία Γραφή πνευματικώς ανακρίνεται και ερμηνεύεται. Εδώ δεν πρόκειται για φυσική σπορά, σίτου, φασόλια, κλπ, αλλά για πνευματική σπορά. Ο σπόρος είναι ο ΛΟΓΟΣ του Θεού και ο Ιησούς είναι ο ΛΟΓΟΣ που ήταν **μέσα** στον Πατέρα (Ιωάννης Α/1:1,14, αρχ. κείμενο) και **εξήλθε** από τον Πατέρα (Ιωάννης Η/8:42, Ις'/16:27-28, ΙΖ/17:8, κλπ). Κάθε σπόρος έχει μέσα του ζωή και αυτή η ζωή καρποφορεί και ο Ιησούς ήταν ο "σπόρος" που σπάρθηκε με το θάνατό Του και καρποφόρησε **ζωή** αιώνια με την ανάστασή Του.

Σε κάποια περίπτωση ο Ιησούς μιλώντας για τον θάνατό Του είπε: *«Αληθώς, αληθώς σας λέγω, Εάν ο κόκκος του σίτου δεν πέσει εις την γην και αποθάνει, αυτός μόνος μένει· εάν όμως (ο σπόρος) αποθάνει, πολύν καρπόν φέρει»* (Ιωάννης ΙΒ/12:24). Στα λόγια αυτά του Ιησού υπάρχει "Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΠΟΡΑΣ και ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ" και υπάρχουν **δύο σημεία** για να τον καταλάβουμε, ένα πνευματικό και ένα φυσικό σημείο:

Το πνευματικό σημείο είναι το έργο που έκανε ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά με τον θάνατο Του και την ανάστασή Του. Είναι αυτό που είπε, ότι πρέπει να πεθάνει ο σπόρος για να φέρει πολύ καρπό και αυτό έγινε με τον Ιησού τότε και συνεχίζεται να γίνεται σε όλες τις γενιές μέχρι την ένδοξη έλευσή Του. Όσοι δέχονται την προσφορά της θυσίας του Ιησού Χριστού και σώζονται **είναι καρπός που μαζεύεται** στην αποθήκη της βασιλείας του Θεού.

Το φυσικό σημείο είναι αυτό ακριβώς που κάνει ένας πραγματικός σπόρος (για παράδειγμα σίτου) όταν πέφτει στη γη, πεθαίνει για να φέρνει καρπό και αυτός είναι ο φυσικός νόμος της σποράς και του θερισμού. Το φυσικό αυτό παράδειγμα μας διδάσκει ότι εάν δεν σπέρνουμε χρήματα, αλλά κρατάμε το σπόρο των χρημάτων, τότε πολύ απλά δεν θα υπάρχει και θερισμός χρημάτων. Ευη-

μερία δεν έρχεται γιατί δεν σπέρνουμε. Ο Θεός που έθεσε το νόμο της σποράς και του θερισμού, προτρέπει τα παιδιά Του να τονβάλουν σε εφαρμογή για να γεμίσουν ευλογίες και να ευημερούν.

Ο Θεός σήμερα συνάπτει με τον άνθρωπο διαθήκη, η οποία είναι σφραγισμένη με το αίμα της θυσίας του Υιού Του. Ο αναγεννημένος πιστός πρέπει να ζει άγια και καθαρή ζωή, υπακούοντας στις εντολές του Κυρίου και να μην κάνει με την ανυπακοή του κοινό το αίμα της διαθήκης. Υπακούοντας στον Λόγο του Κυρίου αφήνει τον προμηθευτή Κύριο να τον γεμίζει με ευλογίες, οι οποίες εξαρτώνται από το ύψος της σποράς που εμείς κάνουμε. Ο Θεός τα έχει όλα στις αποθήκες του ουρανού, αλλά για να τα προμηθευτούμε θα πρέπει να παρουσιάσουμε **"παραστατικά υπακοής των εντολών Του"**. Σπέρνουμε λίγο, μας προμηθεύει λίγα από τις αποθήκες Του. Σπέρνουμε πολλά, μας προμηθεύει πολλά.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Περισσότερες λεπτομέρειες για τις διαθήκες του Θεού με τον άνθρωπο, αλλά και μεταξύ των ανθρώπων, άκουσε τη σειρά **16** μηνυμάτων με τίτλο **"ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ"**. Κυκλοφορούν σε 16 CD ή ένα CDmp3 και έχουν αναρτηθεί σε VideoCD στο YouTube στο κανάλι **Filadelfos Channel 1**.

6η ΣΥΝΘΗΚΗ μ' ΕΞΕΝΑ

Οι αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού είναι οι πιο ευτυχισμένοι άνθρωποι στη Γη. Έχουν Πατέρα τον Θεό και αδελφό τον Ιησού, **είναι** συνεργάτες του Κυρίου των δυνάμεων, **έχουν** το προνόμιο με την προσευχή να κινούν το χέρι του Θεού, **τους έχουν** χαρισθεί τα πάντα προς ζωή και ευσέβεια, **έχουν** τη δύναμη να πατούν επάνω σε όλη τη δύναμη του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεων, **απολαμβάνουν** την αιώνια ζωή από τώρα, **δεν φοβούνται** πλέον τον θάνατο, γιατί ο θάνατος τους οδηγεί στη δόξα τ' ουρανού και πολλές άλλες ευλογίες που χρειάζεται ξεχωριστή μελέτη για να αναφερθούν όλες.

Εκτός από τα παραπάνω που αναφέρθηκαν ο κάθε πιστός έχει και το μεγάλο προνόμιο **να συνάπτει με τον Θεό συνθήκες**

ευλογίας, ο οποίος ευαρεστείται όταν αυτό το κάνουν τα παιδιά Του. Αυτό όμως χρειάζεται υπευθυνότητα και κυρίως πιστότητα, γιατί εάν διασπάσει και αθετήσει τη διαθήκη, τότε θα θερίσει και τους καρπούς της παρακοής του. Ίσως μερικοί πιστοί να μη γνώριζαν ή να μη γνωρίζουν ακόμα αυτό το μεγάλο προνόμιο που αποκτούν με την αναγέννησή τους και εφόσον δεν κάνουν χρήση αυτού του θαυμαστού και ευλογημένου προνομίου χάνουν ευλογίες, **ζουν σαν πνευματικοί επαίτες, ενώ στην τράπεζα του ουρανού έχουν εκατομμύρια ευλογιών.**

Πιστεύω ότι φθάνοντας στο τέλος του βιβλίου, θα έχεις πάρει πλέον σαφή θέση, εάν θα πρέπει ή όχι **να σπέρνεις δέκατα και προσφορές**, γι' αυτό σε προτρέπω να κάνεις με τον Θεό συνθήκες για τα οικονομικά σου πρώτιστα και για όλα τα άλλα υπάρχοντά σου και προβλήματα που αντιμετωπίζεις. Μη διστάζεις και μην το αναβάλλεις, ο Θεός σε προτρέπει και σου λέγει "πρόσταξε τα έργα των χειρών Μου". Ο Διάβολος είναι αυτός που δεν θέλει να το κάνεις για να ζεις μέσα στη φτώχεια, στη μιζέρια και στη θλίψη, να ζεις μια στερημένη πνευματική ζωή, ενώ είσαι πρίγκιπας και πριγκίπισσα του ουρανού, αφού Πατέρας σου είναι ο Βασιλιάς των βασιλιάδων.

Ο Θεός λέγει: *«Φέρετε πάντα τα δέκατα εις την αποθήκην, διά να είναι τροφή εις τον οίκον Μου· και δοκιμάσατέ Με τώρα εις τούτο, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, εάν δεν σας ανοίξω τους καταρράκτας του ουρανού και εκχέω την ευλογίαν εις εσάς, ώστε να μην αρκεί τόπος δι' αυτήν»* (Μαλαχίας 3:10). Κάνε το αυτό τώρα, μην το αναβάλλεις για αύριο. Κάνε μια προσευχή και δώσε μια υπόσχεση στον Κύριο ότι θα του δίνεις το δέκατο απ' όλα τα υπάρχοντά σου, χρήματα, εργασία, γνώσεις, τέχνες, υλικά αγαθά, κλπ.

Κάνε τον Κύριο των δυνάμεων, που σου φανερώθηκε εν Χριστώ Ιησού, συνέταιρό σου! Στον αναστημένο και ένδοξο Ιησούδόθηκε από τον Πατέρα *«πάσα η εξουσία εις τον ουρανόν και επί της γης»* (Ματθαίος 28:18). Σαν παιδιά του Θεού, είμαστε κληρονόμοι

μεν του Θεού και συγκληρονόμοι του Χριστού (Ρωμαίους Η/8:17). Είμαστε μέτοχοι ουράνιας δόξας, γιατί λοιπόν να αμελείς ή να αναβάλλεις να κάνεις τον Κύριο της δόξας συνέταιρό σου;

Για να σε βοηθήσω, κάνε την **παρακάτω προσευχή**, που θα βγαίνει με πίστη μέσα από μια απλή και ταπεινή καρδιά. Σε αυτά τα λόγια πρόσθεσε και αυτό που εσύ έχεις μέσα στην καρδιά σου. Μην λέγεις τα λόγια αυτά από μέσα σου, γιατί μόνον ο Κύριος τα γνωρίζει που είναι παντογνώστης, πες τα δυνατά, για να τα ακούσουν ο Διάβολος και οι πονηρές του δυνάμεις, για να καταλάβουν ότι έχεις κερδίσει τη μάχη, γιατί μαζί σου πολεμά Αυτός που πέθανε για σένα:

«....Κύριε Ιησού, σε Σένα ανήκει όλη η δόξα, η τιμή και η λατρεία. Δοξασμένο και ευλογημένο το όνομά Σου το άγιο. Είσαι ο Κύριός Μου και ο Θεός Μου.

Σ' ευχαριστώ που με τη θυσία Σου επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πήρες και τις αμαρτίες μου και τις ασθένειες μου και με ελευθέρωσες από τη δυναστεία του Σατανά.

Σ' ευχαριστώ που Εσύ έγινες ο μεσίτης μου προς τον Πατέρα Θεό και μπορώ να έρχομαι μέσα στα άγια των αγίων και να πλημμυρίζω με τη δόξα της άγιας παρουσίας Σου.

Σ' ευχαριστώ που μου χάρισες και τα υλικά αγαθά για να ζω, είναι δώρα δικά Σου, γιατί μέσα στον άγιο Λόγο Σου λέγεις ότι *"κάθε δόση αγαθή και πάν δώρημα τέλειον κατεβαίνει από τον ουρανό από τον Πατέρα των φώτων"*.

Σ' ευχαριστώ για τις πλούσιες ευλογίες στη ζωή μου και στη ζωή της οικογένειάς μου. Εσύ μου έχεις δώσει την εργασία μου και όσα απολαμβάνω μέσα απ' αυτή. Τα πάντα Κύριε είναι δικά Σου, γιατί Εσύ είσαι η πηγή κάθε ευλογίας

Μέσα στον Λόγο Σου λέγεις να φέρουμε στις αποθήκες Σου το δέκατο των υπάρχοντων μας, να μη διστάζουμε και να μην αμφιβάλουμε, αλλά να Σε δοκιμάσουμε και όταν το κάνουμε αυτό, Εσύ θα ανοίξεις τους καταρράκτες των ευλογιών Σου.

Ναι Κύριε Ιησού, πιστεύω στον άγιο Λόγο Σου και θέλω τώρα να κάνω μια συμφωνία μαζί Σου. Ότι έχω είναι δικά Σου, Εσύ μου τα

έδωσες και από τα δικά Σου, σου δίνω. Θέλω Κύριε να γίνεις συν-
ταιρός μου στην οικονομική διαχείριση των υπάρχόντων μου και εγώ
με πιστότητα θα Σου δίνω το δέκατο, κατά τον Λόγο Σου.

Σ' ευχαριστώ Κύριε, γιατί τώρα γνωρίζω πως ποτέ το καράβι
της ζωής μου, πάνω στο οποίο υπάρχουν όλα τα υπάρχοντά μου, ποτέ
δεν θα βουλιάξει, γιατί όλα αυτά σαν συνέταιρός μου είναι και "δική
Σου περιουσία" και Εσύ εργάζεσαι για να μου προμηθεύεις ευλογίες
και ευημερία στη ζωή μου.

Οδηγήσέ με Κύριε να χρησιμοποιώ τα υπάρχοντά μου με σύνε-
ση και σοφία και να με οδηγείς όπου υπάρχουν ανάγκες για να προ-
σφέρω για τη δική Σου δόξα.

Διακηρύττω ότι ο Διάβολος είναι ψεύτης και κλέφτης και θέλει
να μου κλέψει τις ευλογίες Σου Κύριε και να ζω μέσα στην απάτη, στην
πλάνη και στο ψέμα της φτώχειας, πνευματικής και υλικής.

Αρνούμαι τον Διάβολο που φέρνει στη ζωή μου πόνο, θλίψη, μι-
ζέρια, φτώχεια και γογγυσμούς. Στο παντοδύναμο όνομα του Κυρίου
Ιησού επιτιμώ το πνεύμα της φτώχειας και διακηρύττω την ευλογία
του Κυρίου επάνω στη ζωή μου και στη ζωή της οικογένειάς μου

Δεν δέχομαι Διάβολε καμία ενέργεια επάνω μου και επάνω στη
ζωή της οικογένειάς μου στο παντοδύναμο όνομα του Κυρίου Ιησού.
Διακηρύττω ότι ο Ιησούς επάνω στο Γολγοθά με τη θυσία Του, σου
σύντριψε το κεφάλι, έχασες την εξουσία που είχες επάνω μου, **δεν
σου ανήκω πλέον.**

Βοήθησέ με Κύριε να τιμήσω τη ΣΥΜΦΩΝΙΑ που κάναμε μαζί και
να μείνω πιστός σ' αυτό. Σ' ευχαριστώ Κύριε γιατί θα κάνεις περισσό-
τερα απ' ότι Σου ζητώ ή εννοώ.

Δοξασμένο και ευλογημένο το όνομά Σου το άγιο.....

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 36 - 4

Α' έκδοση: 02/2021 - Σελίδες **552**

❖ Ένα βιβλίο που αποτελεί «**ΥΜΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ**» για το σημαντικό ρόλο της μέσα στην εκκλησία, στην οικογένεια και στην κοινωνία. Επειδή το θέμα «γυναίκα» από τους αρχαίους χρόνους ήταν ένα αμφιλεγόμενο θέμα που δημιουργούσε αντιπαραθέσεις στο βιβλίο αυτό ασχολούμαστε με όλες τις περιπτώσεις που αναφέρονται μέσα στην Βίβλο και δίνονται απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα που απασχολούν κάθε εκζητητή των αληθειών της Αγίας Γραφής.

❖ **Στο βιβλίο αυτό, δίνονται απαντήσεις σε θέματα, όπως είναι:**

- Μπορεί μια γυναίκα να κηρύττει, να προσεύχεται ή να προφητεύει;
- Ποιες είναι οι διακονίες και οι υπευθυνότητές της στην εκκλησία;
- Ποια είναι η πνευματική της εξουσία, που της δόθηκε από τον Θεό;
- Ποια ενδυμασία αρμόζει στη γυναίκα, που επαγγέλλεται θεοσέβεια;
- Μπορεί μια χωρισμένη να παντρευτεί ξανά;
- Τι αναφέρει η Βίβλος για τις γαμήλιες (συζυγικές) σχέσεις;
- Ποιος ο ρόλος της γυναίκας σαν σύζυγος και σαν μητέρα
- Και πολλές άλλες απαντήσεις θα βρείτε στο βιβλίο «σταθμό για τη γυναίκα»

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ και ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΗΣ ΕΥΗΜΕΡΙΑΣ

1. ΓΙΑΤΙ ΦΤΩΧΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ:

Έχουμε αναφερθεί στα προηγούμενα κεφάλαια (1) για τα θαυμαστά αποτελέσματα που υπάρχουν στη ζωή του πιστού όταν εφαρμόζει το νόμο της σποράς και του θερισμού, (2) για τις ευλογίες που απορρέουν από την πιστότητά του στην τήρηση του νόμου των δεκάτων και γενικά του "δίδειν", (3) για τις ευλογίες που απολαμβάνει από έναν Θεό προμηθευτή, ο οποίος ανοίγει τους καταρράκτες των ευλογιών Του, (4) για τη μεγάλη τιμή που έχει να μπορεί να κάνει τον Θεό συνέταιρό Του και να μπορεί να συνάπτει μαζί Του συμφωνίες και συνθήκες και (5) ο Θεός να καθιστά τον πιστό ως οικονόμο (διαχειριστή) των ευλογιών του ουρανού.

Το εύλογο ερώτημα που μπορεί κάποιος να θέσει μετά από όλες τις παραπάνω πλούσιες ευλογίες είναι: **"Άρα ο Θεός θέλει ο πιστός να μην ζει μέσα στη φτώχεια, αλλά να είναι πλούσιος, γιατί λοιπόν σήμερα βλέπουμε πολλούς πιστούς φτωχούς και γογγυστές;"**

Στο παραπάνω ερώτημα έχουν δοθεί πολλές αντικρουόμενες απαντήσεις και έχει γίνει σημείο προστριβών και εντάσεων μεταξύ των πιστών. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν υπάρχει ο αποκαλυπτικός λόγος της Γραφής, γιατί δεν υπάρχει η σωστή διδαχή επάνω στη **Βιβλική διαχείριση των οικονομικών**, η οποία απορρέει και από τη σωστή διαχείριση των πνευματικών. Δεν μπορούμε να ξεχωρίζουμε τη διαχείριση των υλικών πραγμάτων από τα πνευματικά, γιατί αυτά είναι αλληλένδετα, γιατί, εάν εγώ δεν εμμένω με υπακοή στον Λόγο του Θεού και δεν έχω πιστότητα στις υποσχέσεις του Θεού δεν θα μπορώ να θερίσω ούτε υλικές ευλογίες, ούτε και πνευματικές ευλογίες.

Τι πρέπει λοιπόν να γνωρίζουμε για το πνεύμα της φτώ-

χειας που βλέπουμε να υπάρχει μέσα στους πιστούς; Πιστεύω ότι η απάντηση που θα δοθεί στο θέμα αυτό, θα φέρει την ειρήνη μέσα στο πνεύμα του κάθε πιστού και θα λύσει κάθε απορία του.

Το έργο του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είναι **τριπλό** και έχει την ίδια δύναμη και εξουσία σε κάθε μία από τις τρεις περιπτώσεις, δηλαδή **σωτηρίας, θεραπείας και ελευθερίας**. Ειδικότερα: **(1)** Μας προσφέρει τέλεια σωτηρία που μας ακολουθεί στην αιωνιότητα. **(2)** Μας θεραπεύει από κάθε αρρώστια. **(3)** Μας ελευθερώνει από τη δυναστεία του Σατανά και των σκοτεινών του δυνάμεων. Το έργο της θυσίας του Ιησού είναι ολοκληρωμένο και τέλειο, δεν μας έδωσε λίγη ή μισή σωτηρία, ούτε μας δίνει λίγη θεραπεία και λίγη ελευθερία από τις πονηρές δυνάμεις.

Τι σημαίνει αυτό; Αυτό σημαίνει ότι ο Κύριος: **(1) Θέλει** να σωθούν όλοι και **«πάντες οι άνθρωποι να έλθουν εις επίγνωση της αληθείας»** (Α' Τιμόθεου Β/2:4), θέλει να μην χαθεί κανένας και βρεθεί στην αιώνια απώλεια. **(2) Θέλει** την τέλεια θεραπεία μας και αυτό το βλέπουμε στην επίγεια διακονία του Ιησού, ο οποίος **«διήλθεν ευεργετών και θεραπεύων πάντας τους καταδυναστευομένους υπό του Διαβόλου»** (Πράξεις Ι'/10:38). Ο Ιησούς σπλαχνιζόταν τον καθένα που ζητούσε θεραπεία και ανταποκρινόταν με καρδιά αγάπης αμέσως στο αίτημα του. **(3) Θέλει** να έχουμε τέλεια ελευθερία από τα πονηρά δεσμά, γι' αυτό και μας έχεις δώσει δυνάμεις και εξουσία κατά των πονηρών δυνάμεων (Μάρκος Ις'/16:17-18, Λουκάς Ι'/10:19, κλπ) και μας έχει ντύσει με την πνευματική Του πανοπλία (Εφεσίους ζ'/6:13-17) για να έχουμε νικηφόρα πνευματική πορεία.

Ερχόμαστε τώρα στο κρίσιμο σημείο του ερωτήματος, γιατί υπάρχει φτώχεια και όχι ευημερία μεταξύ των πιστών, αφού η φτώχεια είναι κατάρρα και όχι ευλογία του Θεού. Εάν δώσεις απάντηση στα παρακάτω τρία ερωτήματα, που έχουν σχέση με το παραπάνω τριπλό έργο του Ιησού Χριστού και που απευθύνονται μόνον σε πιστούς και όχι σε απερίτμητους, τότε η απάντηση και για τη φτώχεια θα είναι πλέον απλή και αυτονόητη:

- **Γιατί**, ενώ η σωτηρία του Ιησού είναι τέλεια, εμείς σαν αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα **πέφτουμε σε αμαρτίες**, ανεξάρτητα εάν είναι ακούσιες ή εκούσιες;
- **Γιατί**, αφού ο Ιησούς στο σταυρό του Γολγοθά πήρε επάνω Του ΟΛΕΣ τις αρρώστιες μας και με τις πληγές Του είμαστε θεραπευμένοι, εμείς σήμερα εξακολουθούμε **να είμαστε υποκειμένοι στις ασθένειες** και μάλιστα να οδηγούμαστε και στον φυσικό θάνατο;
- **Γιατί**, αφού ο Ιησούς σύντριψε τον Διάβολο με τη θυσία Του και του αφαίρεσε κάθε δύναμη και εξουσία και ενώ μας έχει δώσει πνευματικά όπλα για να τον πολεμήσουμε, εμείς εξακολουθούμε **να είμαστε "αιχμάλωτοι"** σε πολλούς τομείς της πνευματικής μας ζωής;

Η σωτηρία μας, η θεραπεία μας και η ελευθερία μας είναι αποτέλεσμα της δικής μας πίστης και υπακοής στον Λόγο του Θεού, **είναι αποτέλεσμα της σποράς που εμείς κάνουμε**, γι' αυτό και είναι ανάλογα και τα πνευματικά αποτελέσματα που έχουμε μέσα στην πορεία μας εδώ στη Γη, μέχρι να βρεθούμε στην αιώνια παρουσία του σωτήρα μας Ιησού.

- Αγαπούμε τον αδελφό που πέφτει σε αμαρτία, αλλά δεν αγαπούμε την αμαρτία, πολεμούμε την αμαρτία και προσευχόμαστε να μην χωλαίνει πνευματικά, **γιατί η αμαρτία είναι μια κατάσταση, που πρέπει να φύγει με προσευχή.**
- Αγαπούμε τον αδελφό που έχει πρόβλημα υγείας, αλλά δεν δεχόμαστε την ασθένειά του και προσευχόμαστε για τη θεραπεία του, **γιατί η αρρώστια είναι μια κατάσταση, που πρέπει να φύγει με προσευχή και επιτίμηση.**
- Αγαπούμε τον αδελφό μας που βρίσκεται σε πνευματικά δεσμά, αλλά δεν δεχόμαστε αυτόν που έχει φέρει τα δεσμά αυτά και προσευχόμαστε για την ελευθερία του, **γιατί η πνευματική αιχμαλωσία είναι μια κατάσταση, που πρέπει να φύγει με προσευχή και επιτίμηση.**

Το ίδιο συμβαίνει και με τον αδελφό που βρίσκεται σε φτώχεια, τον αγαπούμε και πολεμούμε στην προσευχή να φύγει από πάνω του η κατάρρα της φτώχειας, **γιατί και η φτώχεια είναι μια κατάσταση, που πρέπει να φύγει με προσευχή και επιτίμηση.** Όπως μέσα στο σώμα του Χριστού υπάρχει αμαρτία, αρρώστια και αιχμαλωσία, ενώ το έργο του Ιησού είναι τετελεσμένο στον Γολγοθά, το ίδιο συμβαίνει και με το **πνεύμα της φτώχειας**. Ο Θεός θέλει να είμαστε τέλεια υγιείς και θέλει να έχουμε ελευθερία από τα πονηρά δεσμά, αλλά χρειάζεται πνευματικός αγώνας για να τα απολαύσουμε. Η φτώχεια και η έλλειψη ευημερίας στη ζωή του πιστού υπάρχουν, γιατί ο πιστός δεν πολεμά και δεν αγωνίζεται για να τα αποκτήσει.

Όπως ο Θεός δεν θέλει να χωλαίνουμε πνευματικά, όπως δεν θέλει να είμαστε άρρωστοι, όπως δεν θέλει να είμαστε σε πνευματικά δεσμά, το ίδιο δεν θέλει να είμαστε μέσα σε φτώχεια, **γι' αυτό πολεμάμε εναντίον όλων αυτών των καταστάσεων** και έχουμε τη νίκη, όπως θα αναφέρω **3** περιπτώσεις παρακάτω:

(1) Ένας ποιμένας μιας μικρής τοπικής επαρχιακής συνάθροισης ομολόγησε ότι σε κάποια στιγμή διαπίστωσε πως το ένα τρίτο των μελών της εκκλησίας βρισκόταν χωρίς εργασία. Έχοντας πίστη ότι ο Θεός προμηθεύει κάθε μας ανάγκη, ζήτησε απ' όλη την εκκλησία να γίνει μία εβδομάδα συνεχής προσευχή και νηστεία για το συγκεκριμένο θέμα και να συνεχιστεί η προσευχή και τις επόμενες εβδομάδες, μέχρι ο Κύριος να επέμβει και να φέρει ελευθερία από τα δεσμά της φτώχειας. Ακριβώς σε ένα μήνα, μετά την έναρξη της προσευχής, τα οκτώ άτομα από τα δέκα που ήσαν άνεργα, βρήκαν εργασία και μάλιστα σύμφωνα με τα ανθρώπινα δεδομένα και "καλές εργασίες" και σε περιβάλλον και σε μισθούς. Η προσευχή συνεχίστηκε μέχρι να απαντήσει ο Κύριος και για τους υπόλοιπους δύο αδελφούς, όπως και έγινε αργότερα.

(2) Πολλοί πιστοί επιχειρηματίες έχουν ομολογήσει ότι βρέθηκαν στα πρόθυρα χρεωκοπίας και πτώχευσης και μάλιστα η κατάσταση

φαινόταν ότι ήταν μη αναστρέψιμη, σύμφωνα με τα δεδομένα των οικονομικών τους συμβούλων. Όταν αποφάσισαν να αναθέσουν το πρόβλημα στον Κύριο, με την υπόσχεση ότι θα είναι συνεπείς στο να δίνουν και μέσα στην οικονομική κρίση που αντιμετώπιζαν, το αποτέλεσμα άρχισε να γίνεται σιγά - σιγά ορατό, με αποτέλεσμα όχι μόνο να ανακάμψουν οικονομικά και να γίνουν εύρωστες οι επιχειρήσεις τους, αλλά και να υπάρχει μεγάλο αποθεματικό.

(3) Ένας αγαπητός αδελφός και εργάτης του Κυρίου, βρέθηκε τέλος του έτους 2021 στο Λονδίνο και νόσησε από κορονοϊό. Τον μετέφεραν σε μια κλινική όπου παρέμεινε και τους δύο πρώτους μήνες του 2022. Η νοσηλεία στην κλινική αυτή, που ήταν πανεπιστημιακή της Οξφόρδης, ήταν πολύ ακριβή και ο ίδιος φυσικά ως Έλληνας πολίτης δεν είχε ασφάλεια υγείας σε μια ξένη χώρα, η οποία ήταν και εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όλες αυτές τις ημέρες, ενεργοποίησε το μόνο όπλο που είχε, την προσευχή, ώστε ο Κύριος να ενεργήσει και στον τομέα αυτό, καθόσον το τελικό ποσό ήταν πολλές χιλιάδες Αγγλικές λίρες. Μία ημέρα πριν πάρει εξιτήριο, τον πλησίασε ένας Έλληνας γιατρός και του είπε να μην ανησυχεί για το οικονομικό, καθόσον η διοίκηση της κλινικής αποφάσισε τη δωρεάν νοσηλεία για όσους έχουν νοσηλευτεί λόγω κορονοϊού.

Ο Ιησούς είχε πει σε κάποια περίπτωση ότι *«τα πετεινά του ουρανού, δεν σπείρουν, ουδέ θερίζουν, ουδέ συνάγουν εις αποθήκας, και ο Πατήρ σας ο ουράνιος τρέφει αυτά· σεις δεν είσθε πολύ ανώτεροι αυτών;»* (Ματθαίος 5/6:26). Όπως ο Κύριος φροντίζει τα πουλάκια και όλα τα ζώα, το ίδιο προμηθεύει και τα παιδιά Του για τα οποία έχυσε το άγιο αίμα Του, δεν τα αφήνει σε "φτώχεια", αλλά επεμβαίνει και κάνει αποκατάσταση.

2. Ο ΘΕΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΣΟΥ

Πολλοί πιστοί έχουν λανθασμένη θέση για την ευημερία, πιστεύουν ότι ο πιστός πρέπει να είναι και να παραμένει ταπεινός και να μην εκζητεί τα πλούτη, γιατί αυτά μπορούν να γίνουν αιτία να χάσει την πίστη του, φέρνοντάς του πολλές θλίψεις: *«...Διότι ρίζα*

πάντων των κακῶν είναι η φιλαργυρία, την οποίαν μερικοί ορεγόμενοι απεπλανήθησαν από της πίστεως και διεπέρασαν εαυτούς με οδύνας πολλές» (Α' Τιμόθεου 5/6:10). Δεν πρέπει να διαστρεβλώνουμε τον Λόγο του Θεού, ο οποίος μας προειδοποιεί ότι η φιλαργυρία είναι ρίζα όλων των κακῶν, παίρνοντας αυτό που μας βολεύει για να δικαιολογήσουμε τη δική μας φτώχεια σε υλικά αγαθά, η οποία φτώχεια είναι **προέκταση** της πνευματικής μας φτώχειας.

Η λέξη "**φιλαργυρία**" είναι σύνθετη και σημαίνει "η αγάπη προς το αργύριο", η αγάπη για το χρήμα. Ας προσέξουμε όμως ότι δεν λέγει ότι το χρήμα είναι κακό, ότι το χρήμα αυτό καθ' εαυτό είναι αμαρτία. Ο Θεός δεν καταδικάζει τον πλούτο, γιατί Αυτός μας τον δίνει, αλλά καταδικάζει τα κίνητρα της καρδιάς του ανθρώπου, την αγάπη του δηλαδή για το χρήμα, μια αγάπη που τον οδηγεί στη φιλαργυρία και στην απληστία. **ΠΡΟΣΕΞΤΕ: Ο Θεός δεν δημιούργησε τον πλούτο στη γη για τους σκληρόκαρδους, τους άπιστους και τους αμαρτωλούς, που Τον αρνούνται, αλλά σαν βασιλιάς και άρχοντας του ουρανού που είναι, τον ετοίμασε για τα δικά Του παιδιά που είναι πρίγκιπες και πριγκίπισσες.** Γνωρίζεις εσύ, που έχεις αυτή τη λάθος άποψη για την ευημερία του Θεού, τα παιδιά των αρχόντων της γης αυτής, σε όλους να αιώνες, να είναι κατατρεγμένα και να πεινούν; Φυσικά και δεν μπορεί να συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Εάν ο Θεός, ο κύριος και δημιουργός του σύμπαντος μας έδωσε τον μονογενή Του Υιό, προμηθεύοντάς μας με την αιώνια σωτηρία, τότε θα μας προμηθεύσει τα πάντα στη ζωή μας. Δεν υπάρχει κάτι κακό στα πλούτη, αρκεί αυτά να αποκτώνται με τις προϋποθέσεις που θέτει ο Θεός. Ο Παύλος λέγει: *«...Επειδή (ο Θεός) τον ίδιον εαυτού Υιόν δεν εφείσθη, αλλά παρέδωκεν αυτόν υπέρ πάντων ημών, πως και μετ' Αυτού δεν θέλει χαρίσει εις ημάς τα πάντα;»* (Ρωμ. 8/32). Ο Θεός θέλει να μας χαρίσει "τα πάντα", εφόσον εμείς μένουμε στην υπακοή του Λόγου Του. Είδαμε ότι ο Αβραάμ *«ήταν πλούσιος σφόδρα εις κτήνη, εις αργύριον και εις χρυσίον»* (Γένεση 12/32). Εδώ λέγει "σφόδρα", δηλαδή ήταν πάρα πολύ πλούσιος και αυτό ήταν μια ευλογία από τον Θεό.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους πιστούς στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, γιατί είμαστε σπέρμα και κληρονόμοι του Αβραάμ και σαν κληρονόμοι έχουμε τις ίδιες ευλογίες. Ο Παύλος αυτό το επισημαίνει προς την εκκλησία της Γαλατίας και αυτό δεν το αναφέρει σαν ένα γεγονός που είχε συμβεί στο παρελθόν και μετά δεν ίσχυε γιατί αφορούσε την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά το αναφέρει γιατί είναι ένα πνευματικό δικαίωμα της εκκλησίας του Χριστού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης: **«ΔΙΑ ΝΑ ΕΛΘΕΙ εις τα έθνη η ευλογία του Αβραάμ διά Ιησού Χριστού, ώστε να λάβωμεν την επαγγελίαν του Πνεύματος διά της πίστεωςΕάν δε είσθε του Χριστού, άρα είσθε σπέρμα του Αβραάμ και κατά την επαγγελίαν κληρονόμοι»** (Γαλάτες Γ/3:14,29). Όλες οι ευλογίες του Αβραάμ δια του Ιησού είναι πλέον διαθέσιμες για τον κάθε **κληρονόμο πιστό**, εφόσον ακολουθεί τους νόμους που ο Θεός έχει θέσει για το θέμα αυτό.

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι, πιστοί και μη πιστοί, εξαιτίας του πλούτου γνώρισαν καταστροφή και θλίψη, γιατί δεν τον απόκτησαν με τις προϋποθέσεις που έχει θέσει ο Θεός μέσα στον άγιο Λόγο Του. Αντίθετα, όποιος ακολουθεί τους νόμους του Θεού έχει μεγάλη προμήθεια από τον ουρανό. Ο Δαβίδ λέγει: **«Μακάριος ο άνθρωπος ο φοβούμενος τον Κύριον· εις τας εντολάς αυτού "ηδύνεται σφόδρα". Το σπέρμα αυτού θέλει είσθαι δυνατόν εις την γη· η γενεά των ευθέων θέλει ευλογηθεί. Αγαθά και πλούτη θέλουν είσθαι εις τον οίκο αυτού, και η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα»** (Ψαλμός ΡΙΒ/112:1-3).

Να θέσουμε τα λόγια του Δαβίδ από την αρνητική πλευρά, τότε θα δούμε ότι "...αγαθά και πλούτη **δεν** θα είναι στο σπίτι αυτού που **δεν** φοβάται (σέβεται) τον Θεό και **δεν** ευχαριστιέται στις εντολές Του". Άρα η ευημερία και η αφθονία του πιστού δεν είναι κάτι το κακό, αλλά **είναι το αποτέλεσμα της υπακοής του στον Θεό** και μάλιστα το χαρακτηριστικό είναι ότι **"ηδύνεται σφόδρα"**, δηλαδή "ευχαριστιέται πάρα πολύ" να ευαρεστεί τον Θεό και ο Θεός από τη δική Του μεριά τον ανταμείβει πλούσια.

Ήδη έχουμε αναφέρει περιπτώσεις πλουσίων μέσα από την Βίβλο, όπως ήταν ο Αβραάμ ή ο Σολομώντας, αλλά υπάρχουν και περιπτώσεις μέσα στην Καινή Διαθήκη, όπως για παράδειγμα ήταν ένας από τους μαθητές του Ιησού, ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία: *«Όταν δε έγινε εσπέρα, ήλθε άνθρωπος πλούσιος από Αριμαθαίας, το όνομα Ιωσήφ, ο οποίος και αυτός εμαθήτευσε εις τον Ιησού»* (Ματθαίος ΚΖ/27:57). Ο Ιωσήφ ήταν ένας από την ευρύτερη ομάδα των μαθητών του Ιησού Χριστού και ήταν πλούσιος, το ότι ακολούθησε τον Ιησού και μαθήτευσε κοντά Του, αυτό δεν σημαίνει ότι έπαυσε να είναι πλούσιος, αντίθετα τα πλούτη του έγιναν ευλογία για το έργο της επέκτασης της βασιλείας του Θεού.

Δεν είναι αμαρτία να είναι κάποιος πλούσιος, **αμαρτία είναι να τον "κατέχουν" τα χρήματα και να είναι δούλος τους**. Στο "Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ" αναφέραμε περιπτώσεις, που ο Θεός προμήθευσε πλούσια τον άνθρωπο με υλικά αγαθά, αρχίζοντας με τον Αδάμ και την Εύα μέσα στον κήπο της Εδέμ και μετά είδαμε περιπτώσεις όπως του Ιώβ, του Ηλία, του Ελισσαιέ και πολλών άλλων.

Ένα υπέροχο παράδειγμα προμήθειας έχουμε με τον Ιωσήφ, τον οποίο έριξαν οι αδελφοί του μέσα σ' έναν λάκκο και στη συνέχεια οι έμποροι Μαδιανίτες που τον βρήκαν τον πούλησαν στον άρχοντα Πετεφρή, αυλικό του Φαραώ (Γένεση ΛΖ/37:36). Ο Ιωσήφ μετά από άδικες κατηγορίες της γυναίκας του Πετεφρή ρίχτηκε στη φυλακή για 14 χρόνια. Η πιστότητα και η αγάπη του για τον Θεό, είχε σαν αποτέλεσμα ο Θεός, όχι μόνο να τον ελευθερώσει με θαυμαστό τρόπο, αλλά να τον καταστήσει δεύτερο άρχοντα της Αιγύπτου, μιας πανίσχυρης αυτοκρατορίας.!

Από την φυλακή στη δόξα, από κατάδικος, κατατρεγμένος και περιφρονημένος, βρέθηκε να είναι ένας από τους πιο ισχυρούς άνδρες της Αιγύπτου (Γένεση ΜΑ/41:39-44), που στην πορεία εργάστηκε και για τη ευημερία του λαού της Αιγύπτου, λόγω της μεγάλης πείνας που θα ακολουθούσε, αλλά και για την ευημερία της δικής του οικογένειας που την κάλεσε στην Αίγυπτο (Γένεση, κεφ. ΜΕ/45).

Ο Θεός ήταν που προμήθευσε πλούσια τον **Ιωσήφ**, όπως είχε κάνει στο παρελθόν και με τον **Δανιήλ** που ο Βαβυλώνιος βασιλιάς Ναβουχοδονόρας τον κατέστησε διοικητή σε όλη την επαρχία της Βαβυλώνας (Δανιήλ Β/2:48) και πιο αργότερα ο Πέρσης βασιλιάς Δαρείος τον κατέστησε έναν από τους τρεις ανώτερους προέδρους όλου του βασιλείου του (Δανιήλ ζ'/6:1-3).

Παρόμοια περίπτωση μπορούμε να χαρακτηρίσουμε και του **Δαβίδ**, ο οποίος από ένα απλό και ταπεινό τσοπανόπουλο βρέθηκε μετά από πολλές καταστάσεις να είναι βασιλιάς του Ισραήλ. Ο Θεός ευареστήθηκε τόσο πολύ από την πιστότητα του Δαβίδ που τον ονόμασε "**ο άνδρας κατά την καρδιά του Θεού**" και όχι μόνο αυτό, αλλά από το σπέρμα του προήλθε ο Μεσσίας.

Οι τρεις αυτοί μεγάλοι άνδρες του Θεού (Ιωσήφ, Δανιήλ και Δαβίδ) ευλογήθηκαν πλούσια από τον Θεό, αλλά υπήρχαν περιοδοι στη ζωή τους που ήσαν διωγμένοι και κατατρεγμένοι, ζώντας μέσα σε φτώχεια. Ο Θεός όμως τους προμήθευσε πνευματικές και υλικές ευλογίες, επειδή με ταπείνωση και με πίστη έμειναν σε υπακοή του λόγου Του. Για τον Δανιήλ διαβάζουμε ότι «...**Και ευημέρησεν αυτός ο Δανιήλ εις την βασιλεία του Δαρείου και εις την βασιλεία Κύρου του Πέρσου**» (Δανιήλ ζ'/6:28). Γράφει "ευημέρησεν", ο Θεός είναι που μας δίνει ευημερία στη ζωή μας.

3. ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕ ΣΤΗΝ "ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ"

Υπάρχει αυτάρκεια και ευημερία στον πιστό, όταν ακολουθεί τους οικονομικούς νόμους του Θεού και αποταμιεύει στην "**Τράπεζα του Ουρανού**". Όπως υπάρχουν νόμοι και κανόνες που διέπουν μια επίγεια τράπεζα, το ίδιο υπάρχουν και οι νόμοι του Θεού για τη δική Του Τράπεζα, μόνο που οι δικοί Του νόμοι είναι πολύ διαφορετικοί από τους γήινους νόμους και δεν επηρεάζονται από την παγκόσμια οικονομική κρίση.

Εάν ο κάθε πιστός μάθαινε τους οικονομικούς νόμους του Θεού, ο κόσμος όλος θα άλλαζε και θα υπήρχε μεγάλη ευημερία μέσα στο έργο του Θεού, μόνο που οι νόμοι αυτοί για να εφαρμο-

σθούν χρειάζεται καρδιές προσφοράς, αγάπης και θυσίας. Όταν δίνουμε από τα χρήματά μας, όπως ο Κύριος μας οδηγεί, τότε αποταμιεύουμε στην "Ουράνια Τράπεζα" και αποταμίευση σημαίνει ότι τα χρήματα που δώσαμε **εξακολουθούν να είναι δικά μας**. "*Πως γίνεται αυτό, αφού τα δώσαμε και δεν είναι πλέον στην κυριότητά μας;*" Αυτός όμως είναι ο πνευματικός νόμος του Θεού για τη σπορά και την αποταμίευση, η οποία οδηγεί σε μεγάλο θερισμό.

Αναφέραμε παραπάνω ότι ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία ήταν πλούσιος και εξακολούθησε να είναι πλούσιος σαν μαθητής του Ιησού. Δεν του είπε ο Ιησούς να πάει να μοιράσει τα πλούτη του, όπως έκανε με άλλους, όπως έκανε και μ' έναν νέο, που του είπε: *«...Εάν θέλεις να είσαι τέλειος, ύπαγε, πώλησον τα υπάρχοντά σου και δος εις πτωχούς, και θέλεις έχει θησαυρόν εις τον ουρανόν, και ελθέ, ακολούθει μοι»* (Ματθαίος 19/19:21, Μάρκος 10/10:17-22). Η διήγηση μας αναφέρει ότι ο νέος αποχώρησε λυπούμενος, επειδή είχε πολλά κτήματα και η αγάπη του ήταν μόνον στα πλούτη και όχι στο να υπηρετήσει τον Θεό. Εάν έδινε τα υπάρχοντά του από αγάπη στον πλησίον του, αυτόματα θα αποταμίευε στην Τράπεζα του Ουρανού.

Σε όλες τις περιπτώσεις ο Κύριος βλέπει τα κίνητρα της καρδιάς μας, βλέπει ποιος είναι ο πραγματικός πλούτος και ανάλογα μας οδηγεί πως να ενεργούμε. Όταν συγκεντρώνουμε πλούτη είναι πολύ καλό, **γιατί ο Θεός μας τα έδωσε**, αλλά δεν μας τα έδωσε να τα δαπανήσουμε στις ηδονές μας (Ιάκωβος 4/4:3), μας τα έδωσε να τα προσφέρουμε γενναιόδωρα και με χαρά στις αποθήκες Του και στους έχοντες ανάγκη.

Εκείνο που έχουμε εξασφαλίσει σαν πιστοί, είναι ότι ο Σατανάς δεν μπορεί να κλέψει αυτό που εμείς έχουμε αποταμιεύσει στην Τράπεζα του Ουρανού, γιατί δεν έχει καμιά πρόσβαση, του έχει απαγορευτεί οριστικά η είσοδος. Πρέπει όμως να προσέξουμε ότι ο Σατανάς έχει αυτή την εξουσία επάνω μας όταν **εμείς** του δίνουμε τόπο και θα προσπαθήσει να μας κλέψει με κάθε τρόπο όσο βρισκόμαστε στη Γη. **Πως μπορεί να μας κλέβει ο Διάβολος**

και εμείς να μη το καταλαβαίνουμε; Μας κλέβει όταν μας βάζει να χρησιμοποιούμε τα χρήματά μας για εγωιστικές και σαρκικές επιθυμίες και κλείνουμε τα μάτια μας και τα αυτιά μας στην ανάγκη του πλησίον μας. Μας κλέβει και αυτός, αλλά και εμείς με τη σειρά μας κλέβουμε τον Θεό, γιατί, **αφενός** **μεν** δεν Του δίνουμε αυτό που του ανήκει και **αφετέρου** δεν αποταμιεύουμε στην Ουράνια Τράπεζα, αφού έχουμε κλείσει τα σπλάχνα μας για την ανάγκη των αδελφών και του πλησίον μας.

Όταν αρχίσεις να ακολουθείς τους νόμους του Θεού για την οικονομική διαχείριση των υπαρχόντων σου και έχεις καταρτίσει πρόγραμμα για τα δέκατα και τις προσφορές σου, να γνωρίζεις ότι η **παγκόσμια κρίση** θα σε προσπεράσει, γιατί έχεις κάνει μεγάλες αποταμιεύσεις στην Τράπεζα του Ουρανού. Στην Ελλάδα βιώσαμε δέκα χρόνια σκληρών μνημονίων με τους μισθούς συνέχεια να μειώνονται. Μετά ήρθε παγκόσμια η επιδημία του κορονοϊού, που είχε και οικονομικό αντίκτυπο στις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Στη συνέχεια η πολεμική σύρραξη Ρωσίας και Ουκρανίας (Φεβρ. 2022) έφερε παγκόσμια αναταραχή σε οικονομικό επίπεδο, καθώς οι τιμές ό-λων των ειδών κατανάλωσης άρχισαν να αυξάνουν.

Μέσα στην παγκόσμια οικονομική αβεβαιότητα ο πιστός που έχει στήριγμά του τον Κύριο και έχει κάνει αποταμιεύσεις **πολλών ετών** στην Ουράνια Τράπεζα, είναι ο μόνος που έχει ειρήνη στην καρδιά του μέσα στην τρικυμία του κόσμου και αισθάνεται ασφάλεια κάτω από τις πτέρυγες της προστασίας του Κυρίου. Γνωρίζουμε πως ότι ζητήσουμε από τον Κύριο και είναι μέσα στο θέλημά Του, θα το κάνει, γιατί είναι υπόσχεση του Λόγου Του: *«...Και αυτή είναι η παρρησία, την οποίαν έχομεν προς Αυτόν, ότι εάν ζητούμε κάτι, κατά το θέλημα αυτού, ακούει ημάς. Και εάν εξεύρωμεν ότι ακούει ημάς, ότι αν ζητήσωμεν, εξεύρωμεν ότι λαμβάνομεν τα ζητήματα, τα οποία εξητήσαμεν παρ' Αυτού»* (Α' Ιωάννου Ε/5:14-15).

Δικά μας είναι τα χρήματα στην Τράπεζα του Ουρανού, αλλά θα πρέπει να γνωρίζουμε πως, όταν με την προσευχή κάνουμε

αίτηση ανάληψης από τις αποταμιεύσεις μας, το αίτημά μας πρέπει να είναι **κατά το θέλημα** του Θεού, αλλιώς η αίτηση απορρίπτεται και δεν εκταμιεύεται κανένα ποσό από το ουράνιο ταμείο.

Εκείνο που έχει προκαλέσει μεγάλη κατάπληξη και απορία είναι τα λόγια του Ιησού προς τους μαθητές Του, όταν ο Πέτρος του είπε ότι "εμείς τα αφήσαμε όλα και σε ακολουθήσαμε": *«Αληθώς σας λέγω, δεν είναι ουδείς ο οποίος, αφού άφησε οικίαν, ή αδελφούς, ή αδελφάς, ή πατέρα, ή μητέρα, ή γυνάικα, ή τέκνα, ή αγρούς, ΕΝΕΚΕΝ ΕΜΟΥ και ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ, δεν θέλει λάβει (1) εκατονταπλασίονα **"τώρα εις τον καιρόν τούτο"**, οικίας και αδελφούς και αδελφάς και μητέρας και τέκνα και αγρούς μετά διωγμών, και (2) **"εις τον ερχο- μένον αιώνα"** ζώήν αιώνιον»* (Μάρκος Ι'/10:29-30).

Αυτό που έχει δημιουργήσει μεγάλο πρόβλημα στους μελετητές και ερμηνευτές της Βίβλου είναι η φράση του Ιησού **"τώρα εις τον καιρόν τούτο"** (αρχαίο "νυν εν τω καιρώ τούτῳ") και αναφέρεται πολύ καθαρά στη ζωή αυτή (1η περίπτωση) και όχι στην αιώνια ζωή, γιατί παρακάτω μιλά για τον "ερχόμενο αιώνα" (2η περίπτωση). **Δηλαδή ο πιστός θα λάβει στη ζωή αυτή εκατονταπλάσια;** Ναι το λέγει αυτό ο Ιησούς, αλλά αυτό δεν είναι για όλους τους πιστούς, υπάρχουν προϋποθέσεις που κάποιος πρέπει να πληροί για να λάβει εκατό φορές περισσότερα, κατά τον λόγο του Ιησού.

Επειδή υπάρχει λάθος διδαχή σ' αυτό και διδάσκεται πως, όσα δώσεις στον Κύριο, εσύ θα πάρεις εκατονταπλάσια, πολλοί πιστοί δίνουν χρήματα στον Κύριο και μετά διεκδικούν "σταθερά" στην προσευχή από τον Θεό να τους δώσει εκατονταπλάσια. Αυτό θα λέγαμε ότι έχει εγωιστικά κίνητρα και δεν πηγάζουν από μια καρδιά γενναιοδωρη. Δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποιος πιστός, που να έδωσε στον Κύριο προσφορά 1.000 ευρώ και ξαφνικά να πήρε σαν ανταπόδοση 100.000 ευρώ. **Τότε, τι εννοεί εδώ ο Ιησούς;**

Ο Ιησούς το είπε πολύ καθαρά ποιές είναι οι προϋποθέσεις της εκατονταπλάσιας επιστροφής, δεν άφησε κανένα περιθώριο αμφιβολίας ή λάθους, αλλά εμείς παίρνουμε τη φράση αυτή ξεκομ-

μένη απ' όλο το εδάφιο και από τα συμπραζόμενα εδάφια πριν και μετά από αυτό, γιατί ικανοποιεί τον εγωισμό μας, αφού δώσαμε, άρα θα πάρουμε και αφού σπείραμε, άρα θα θερίσουμε.

Πριν πει αυτά τα λόγια ο Ιησούς είχε μια συνομιλία με ένα νέο, στον οποίο είπε να πουλήσει τα υπάρχοντά του και Τον ακολουθήσει, όταν ο νέος Τον ρώτησε τι να κάνει για να κερδίσει αιώνια ζωή. Μετά την απάντηση του Ιησού Χριστού ο νέος σκυθρώπιασε και έφυγε, γιατί είχε πολλά κτήματα και ο θησαυρός του ήταν μόνον στα γήινα και όχι στα ουράνια (βλ. Μάρκος Ι'/10:17-22). Τότε ήταν που ο Πέτρος είπε στον Ιησού *«ιδού, εμείς αφήσαμε πάντα και Σε ακολουθήσαμε»* (Μάρκος Ι'/10:28).

Στην ερώτηση του Πέτρου ο Ιησούς έθεσε τις προϋποθέσεις για να λάβει ο πιστός εκατονταπλάσια επιστροφή. Δεν ζήτησε ο Κύριος να δώσουν χρήματα, ή τα υπάρχοντά τους, αλλά ζήτησε κάτι άλλο, που ελάχιστοι το κάνουν, **γι' αυτό και ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ λαμβάνουν εκατό φορές απ' ό τι έδωσαν**. Ζήτησε ο Ιησούς θυσία, ζήτησε να αρνηθούν τον κόσμο και να θυσιάσουν ακόμα και την οικογένειά τους, ζήτησε **να αφήσουν τα πάντα** πίσω και να Τον ακολουθήσουν, όπως ακριβώς το είπε και ο Πέτρος "εμείς αφήσαμε τα πάντα και Σε ακολουθήσαμε".

Εάν αφήσουμε πίσω **"τα πάντα"** (σπίτια, οικογένεια, αγαθά, κλπ) και βάλουμε τον Κύριο **"πρώτον"** στη ζωή μας, τότε θα έχουμε εκατονταπλάσιο μισθό, αλλά προσέξτε γιατί θα είναι ένας μισθός με **βαρύ τίμημα**, θα είναι "μετά διωγμών", όπως τόνισε ο Ιησούς: *«...Θέλει λάβει εκατονταπλάσιονα **"τώρα εις τον καιρόν τούτο"**, οικίας και αδελφούς και αδελφάς και μητέρας και τέκνα και αγρούς μετά διωγμών...»* (Μάρκος Ι'/10:30). Στον κόσμο δεν θα αρέσει αυτή η αφιέρωσή μας και όπως έδωξαν τον Ιησού, το ίδιο θα κάνουν και σ' εμάς, γιατί δεν είμαστε ανώτεροι από τον Κύριό μας.

Άρα, η προϋπόθεση για να λάβουμε μισθό εκατονταπλάσιο είναι να αφήσουμε "τα πάντα" και ο Κύριος Ιησούς στις έσχατες ημέρες που ζούμε, ψάχνει να βρει τέτοιες καρδιές θυσίας και να ση-

κώσει ένα στρατό που να Τον έχουν πρώτο σε όλους τους τομείς της ζωής τους και να δίνουν γενναιόδωρα τα δέκατα και τις προσφορές τους και τότε Αυτός θα ανοίγει τους καταρράκτες των ευλογιών της Τράπεζας του Ουρανού.

4. ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Από μεγάλη μερίδα ανθρώπων (αναγεννημένων και μη) υπάρχει για τον Ιησού μια λανθασμένη εικόνα, όσον αφορά, τόσο την καθημερινή του εμφάνιση και ενδυμασία, όσο και τον τρόπο που ζούσε κατά το χρονικό διάστημα των τριάντι ετών της επίγειας διακονίας Του. Πολλοί αυθαίρετα δέχονται και το διακηρύττουν ότι ο Ιησούς περιόδευε κηρύττοντας το μήνυμα της σωτηρίας ντυμένος φτωχικά, ζούσε φτωχικά και γενικά η ζωή Του όσον αφορά τα υλικά αγαθά ήταν πολύ λιτή και στερημένη.

Αυτή την άποψη πολλοί την στηρίζουν "...Βιβλικά" από τα λόγια του Ιησού: *«Οι αλώπεκες έχουν φωλεάς και τα πετεινά του ουρανού κατοικίας, ο δε Υιός του ανθρώπου δεν έχει που να κλίνει την κεφαλήν»* (Λουκάς 9:58). Η Αγία Γραφή πνευματικώς ανακρίνεται και ερμηνεύεται με την αποκάλυψη του Πνεύματος του Θεού και όχι σύμφωνα με τις δικές μας ανθρώπινες απόψεις. Εξετάζοντας ολόκληρη τη ζωή του Ιησού από τα τριάντα χρόνια Του και μετά, βλέπουμε ότι η εικόνα που μας δίνει ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού για την επίγεια πολιτεία Του είναι πολύ διαφορετική από αυτή που οι άνθρωποι αυθαίρετα έχουν σχηματίσει γι' Αυτόν και το πιο τραγικό είναι ότι αυτό συμβαίνει και μεταξύ των αναγεννημένων πιστών.

Ο Ιησούς, όταν άρχισε επίσημα τη διακονία Του, γενόμενος τριάντα ετών, έκανε **τέλεια χρήση των νόμων του Θεού που αφορούν την ευημερία**. Αυτό, όσο και εάν σε μερικούς θα προκαλέσει κατάπληξη, θα το καταδείξουμε μέσα από τις διηγήσεις των Ευαγγελίων, αναφέροντες διάφορα περιστατικά από την επίγεια διακονία του Ιησού. Φυσικά, δεν μπορούμε να φαντασθούμε ότι η οικογένεια του μαραγκού Ιωσήφ και της Μαρίας, της μητέρας του Ιησού, ήταν μια οικογένεια με πλούτη πολλά. Το πιο πιθανό να ή-

ταν μια μέση οικογένεια που τα έσοδά της ήταν από την απλή εργασία του μαραγκού, στην οποία θα εργαζόταν και ο Ιησούς, ως "γιος" ενός μαραγκού, μέχρι την ενηλικίωσή Του. Δεν θα ασχοληθούμε όμως με τη ζωή του Ιησού πριν τα τριάντα χρόνια Του, αλλά με την επίγεια διακονία Του και τη διδασκαλία Του.

(1) ΟΙ ΟΜΑΔΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ και ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΑΜΕΙΟ: Το πρώτο που θα θίξουμε είναι ότι ο Ιησούς είχε δύο ομάδες μαθητών, ΔΩΔΕΚΑ στον στενότερο κύκλο Του και ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ στον ευρύτερο κύκλο Του και είναι φυσικό οι μαθητές να ακολουθούν το δάσκαλό τους στις διάφορες περιοδείες Του, όπως πολύ ρητά αναφέρεται στα τέσσερα Ευαγγέλια. Δεν γνωρίζουμε πόσοι από τους εβδομήντα μαθητές ακολουθούσαν τον Ιησού καθημερινά ή περιοδικά, ή χωρισμένοι σε μικρότερες ομάδες, **αλλά όλοι όσοι Τον ακολουθούσαν, μαζί με τους δώδεκα μαθητές, είχαν βιοτικές ανάγκες και οι ίδιοι, αλλά και οι οικογένειές τους.**

Μια τόσο μεγάλη ομάδα που συνέχεια μετακινιόταν χρειαζόταν χρήματα για την κάλυψη των βασικών καθημερινών αναγκών. Είναι δυνατόν να σκεφτούμε ότι ο Ιησούς ήταν φτωχός και δεν μπορούσε να ικανοποιήσει τις ανάγκες μιας τόσο μεγάλης ομάδας των ακολούθων Του; Εάν την ομάδα των μαθητών την αποτελούσαν φτωχοί, **τότε γιατί χρειαζόταν να έχουν ταμία;** Και εφόσον είχαν ταμία, τα έσοδα από που προέρχονταν; Αναφέρει η Γραφή ότι ο Ιούδας Ισκαριώτης από την ομάδα των 12 μαθητών ήταν ο ταμίας, ήταν αυτός που είχε τον **"γλωσσοκόμον"** (Ιωάννης ΙΓ/13:29).

(2) Ο ΧΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ 5.000 ΑΝΘΡΩΠΩΝ: Εάν ο Ιησούς ήταν φτωχός, πως μπόρεσε να θρέψει 4.000 και 5.000 άτομα; Θα πει κάποιος ότι εδώ συνέβηκε θαύμα, καθόσον τα ψωμιά και τα ψάρια δεν αγοράστηκαν. Προσέξτε όμως τι είπε στο τέλος ο Ιησούς στους μαθητές: *«Όταν έκοψα τους πέντε άρτους εις τους 5.000 ανθρώπους, πόσα κοφίνια σηκώσατε γεμάτα με κομμάτια; Του λένουν: Δώδεκα. Και όταν (έκοψα) τους επτά εις τους 4.000 ανθρώπους, πόσα ψαροκόφια σηκώσατε γεμάτα με κομμάτια; Και εκείνοι είπαν: Επτά. Και τους*

έλεγε: *Πώς δεν καταλαβαίνετε;»* (Μάρκος Η/8:19-21). Τι εννοούσε ο Ιησούς με τη φράση "ΠΩΣ δεν καταλαβαίνετε;" Ο Ιησούς όχι μόνο προμήθευσε πλούσια, αλλά υπήρχε και πλούσιο περίσσευμα (12 και 7 κοφίνια σε κάθε περίπτωση) για να δοθούν και σε άλλους που είχαν ανάγκη. **Ποιος φτωχός άνθρωπος θα μπορούσε να προμηθεύσει τέτοιες τεράστιες ποσότητες, χωρίς να έχει τέτοια δυνατότητα;** Ο Ιησούς γνώριζε πως να κάνει χρήση των νόμων για την ευημερία και αυτό ακριβώς ήθελε να τονίσει στους μαθητές Του όταν τους ρώτησε πόσα κοφίνια είχαν περίσσευμα και τους επέπληξε, λέγοντάς τους *«πώς εσείς αυτό δεν το καταλαβαίνετε;»*.

(3) ΑΦΘΟΝΙΑ ΓΙΑ ΠΛΗΡΩΜΗ ΦΟΡΩΝ: Σε κάποια άλλη περίπτωση που οι φοροεισπράκτορες στην Καρπεναούμ ήρθαν και ζήτησαν χρήματα, ο Ιησούς δεν αρνήθηκε να δώσει φόρο, καλύπτοντας και τον φόρο του Πέτρου, προς τον οποίο είπε: *«...Διά να μη σκανδαλίσουμε αυτούς, ύπαγε εις την θάλασσαν και ρίψον το άγκιστρο και το πρώτον οψάριον, το οποίον αναβεί, λάβε, και ανοίξας το στόμα αυτού θέλεις ευρεί στατήρα· εκείνον λαβών δώσε εις αυτούς δι' ΕΜΕ και (διά) ΣΕ»* (Ματθαίος ΙΖ/17:27). Ο Ιησούς γνώριζε τους νόμους Θεού για την ευημερία, ώστε αμέσως έδωσε για τον εαυτό Του και για τον Πέτρο, γνώριζε ότι η σπορά θα φέρει θερισμό. Μπορούσε να χρησιμοποιεί τους νόμους αυτούς για να έχει χρήματα για όποια ανάγκη έπρεπε να εκπληρώσει.

(4) ΑΦΘΟΝΙΑ ΑΠΟ ΜΕΓΑΛΗ ΨΑΡΙΑ: Ο Πέτρος, μαζί με άλλους μαθητές ψάρευαν όλη τη νύχτα, αλλά ήσαν απογοητευμένοι και κουρασμένοι, γιατί δεν είχαν πιάσει τίποτα. Ο Ιησούς με τον λόγο Του ενήργησε και έπιασαν τόσα πολλά ψάρια, ώστε τα δίχτυα να μην αντέχουν και να αρχίσουν να σκίζονται (βλ. Λουκάς Ε/5:1-11). Οι μαθητές στην περίπτωση αυτή ενήργησαν με πίστη στα λόγια του Ιησού και είχαν αυτό το θαυμαστό αποτέλεσμα, έσπειραν πίστη και θέρισαν πλούσιες υλικές ευλογίες.

(5) ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ: Όταν ο Ιησούς πήγαινε στην Ιερουσαλήμ για τον εορτασμό του Πάσχα, θα

μπορούσε από το ταμείο της ομάδας να αγοράσει ένα γαϊδουράκι, αλλά δεν το έκανε, γνώριζε ότι ο ουράνιος Πατέρας θα Τον προμήθευε, όπως και έγινε. Έστειλε δύο από τους μαθητές Του να πάνε στην κωμόπολη και εκεί θα έβρισκαν μία όνο δεμένη με το πουλάρι της, τα οποία θα τα έπαιρναν και εάν κάποιος τους ρωτούσε, θα του έλεγαν ότι ο Κύριος τα χρειάζεται (βλ. Ματθαίος ΚΑ/21:1-7). Ο Ιησούς είχε πίστη ότι ο ουράνιος Πατέρας είχε προετοιμάσει το δρόμο για να Του προμηθεύσει τα ζώα αυτά.

(6) ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΙΠΝΟ: Ένα άλλο θαυμαστό γεγονός από τη ζωή του Ιησού, είναι ο πλούσιος δείπνος που ο Ιησούς παρέθεσε στους μαθητές Του, λίγο πριν συλληφθεί. Ο Ιησούς δεν χρειάστηκε να πάει σε κάποιο ξενοδοχείο της Ιερουσαλήμ για να νοικιάσει ένα δωμάτιο για να φάει με τους μαθητές Του, αλλά είχε ενεργήσει, ώστε Αυτός και οι δώδεκα μαθητές Του να έχουν έτοιμο το δωμάτιο που θα τους φιλοξενούσε. Έστειλε δύο μαθητές Του και τους είπε όταν θα δουν έναν άνδρα να βαστάζει μία στάμνα με νερό να τον ακολουθήσουν και στο σπίτι που θα μπει να ρωτήσουν τον οικοδεσπότη **"Που είναι το κατάλυμα που θα φάω το Πάσχα με τους μαθητές μου"** και αυτός *«θέλει σας δείξει ανώγειον μέγα εστρωμένον έτοιμον»* και αυτό να ετοιμάσετε (βλ. Μάρκος ΙΔ/14:13-16).

Στη διήγηση που κάνει ο Μάρκος αναφέρει ότι πριν πάει ο Ιησούς με τους μαθητές Του στην Ιερουσαλήμ ήταν **"έτοιμο, ένα μεγάλο ανώγειο στρωμένο"**. Ποιος ενήργησε από πριν, ώστε να είναι έτοιμο; Θα μπορούσε κάποιος που ήταν φτωχός να εξασφαλίσει τόσο εύκολα ένα δωμάτιο για να φιλοξενήσει αυτόν και την παρέα του; Φυσικά όχι, αλλά ήταν Κάποιος που γνώριζε πως να σπέρνει και να θερίζει τα άφθονα δώρα του ουρανού.

(7) Ο ΑΡΑΦΟΣ ΧΙΤΩΝΑΣ: Υπάρχει μια περιγραφή του Ιωάννη στο ομώνυμο Ευαγγέλιό του για τον χιτώνα που φορούσε ο Ιησούς όταν τον συνέλαβαν, που οι άλλοι δύο ευαγγελιστές, Ματθαίος και Μάρκος, που αναφέρονται στο γεγονός αυτό δεν την παρουσιάζουν (βλ. Ματθαίος ΚΖ/27/35, Μάρκος ΙΕ/15:24). Αναφέρει ο Ιωάννης

ότι οι στρατιώτες πήραν όλα τα ιμάτια του Ιησού και τα μοίρασαν μεταξύ τους σε τέσσερα μερίδια, ένα για τον καθένα. Εάν τα ρούχα ήσαν κακής ποιότητας και φτωχικά ή είχαν ελάττωμα θα τα πετούσαν, αλλά τα πήραν γιατί είχαν αξία.

Τους παρουσιάστηκε όμως ένα πρόβλημα, το οποίο ήταν ότι δεν μπορούσαν να χωρίσουν στα τέσσερα τον χιτώνα του Ιησού για να τον μοιραστούν μεταξύ τους, γιατί ήταν πολύ ακριβός. Η Γραφή λέγει *«ήτο δε ο χιτών άρραφος, από άνωθεν όλος υφαντός»* (Ιωάννης ΙΘ/19:23). Για τον λόγο αυτό, οι στρατιώτες αποφάσισαν να μην σκίσουν τον χιτώνα, αλλά να ρίξουν κλήρο, ποιος θα ήταν αυτός που θα τον έπαιρνε ολόκληρο (Ιωάννης ΙΘ/19:24).

Εάν ο Ιησούς ήταν φτωχός, όπως ισχυρίζονται μερικοί, **πώς βρέθηκε να φορεί έναν πολύ ακριβό χιτώνα**, που οι στρατιώτες έβαλαν κλήρο ποιος θα τον πάρει, για να μην τον καταστρέψουν. Ο Ιησούς περιόδευε τις πόλεις και τα χωριά κηρύττοντας το μήνυμα της σωτηρίας ντυμένος με ευπρέπεια, με ενδυμασία που ταίριαζε στον Υιό του μεγάλου Βασιλιά του σύμπαντος. Η αγιότητα και η καθαρότητα του Θεού πρέπει να φανερώνεται και στα παιδιά Του. Ο Ιησούς που ήταν η φανέρωση του Πατέρα στη γη (Κολοσσαείς Γ/3:16, Β' Κορινθίους Ε/5:19, κλπ), μπορούσε ποτέ να ήταν ατημέλητος και φτωχικά ντυμένος;

Εάν συνέβαινε αυτό, τότε δικαίως οι "καθώς πρέπει" γραμματείς και Φαρισαίοι θα τον περιφρονούσαν και θα τον κατέκριναν για την εμφάνισή Του. Ο Ιησούς, κατέκρινε την άρχουσα θρησκευτική τάξη για τη διαστρέβλωση του νόμου Θεού, αλλά όμως τη σεβόταν και ποτέ δεν θα πήγαινε να παρασταθεί ενώπιον των αρχόντων με ακατάλληλη ενδυμασία, όπως το ίδιο και όταν πήγαινε στο ναό. **Δεν μπορούμε να φαντασθούμε τον Ιησού κακοντυμένο, σκοινισμένο και καταϊδρωμένο να πηγαίνει να διδάσκει το λαό.** Ο Ιησούς πάντοτε έλαμπε από πνευματική και φυσική καθαρότητα, γιατί αυτά τα δύο στους αγίους ταυτίζονται, μόνο όπου κυβερνά ο Σατανάς και οι δυνάμεις δεν υπάρχει καθαρότητα. Ο Ιησούς είχε τα

πάντα στη διάθεσή Του, υπήρχε υλική ευημερία στη ζωή Του, όπως θα δούμε αμέσως παρακάτω, στην επόμενη 8η περίπτωση.

(8) "ΦΑΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΤΗΣ": Αυτός είναι ο τίτλος που είχαν δώσει στον Ιησού οι κατήγοροί Του και οι επικριτές Του, γιατί τον έβλεπαν συχνά να λαμβάνει μέρος σε δείπνους που τον καλούσαν μαζί με τους μαθητές Του: *«Ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τρώγων καὶ πίνων, καὶ λέγετε· Ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος τελωνῶν καὶ ἀμαρτωλῶν»* (Λουκάς Ζ/7:34, Ματθαίος ΙΑ/11:19). Ο Ιησούς ήταν περιοδεύων ευαγγελιστής και όπου πήγαινε ο Θεός του προμήθευε τα αναγκαία και μάλιστα πλουσιοπάροχα. Όταν Τον καλούσαν σε γεύμα οι τελώνες της εποχής του, ή ο Ζακχαίος, ή ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία και πολλοί άλλοι, όλοι αυτοί ήταν η οικονομική ελίτ του Ισραήλ, που σημαίνει ότι πρόσφεραν στους προσκεκλημένους τους (τον Ιησού και τους μαθητές Του) ότι πιο καλό είχαν και το πρόσφεραν σε αφθονία. Ο Ιησούς έσπερνε πνευματικά και απολάμβανε υλικά, δεν είχε καμιά στέρηση αγαθών, ο Θεός Πατέρας άνοιγε τους καταρράκτες των ευλογιών Του.

Μετά απ' όλες τις παραπάνω περιγραφές, καθώς και από άλλες που αναφέρονται στα Ευαγγέλια για την αφθονία στη ζωή του Ιησού, θα ρωτήσει κάποιος εύλογα: **"Μέσα στον άνθρωπο Ιησού κατοικούσε όλο το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα και μ' έναν λόγο Του έλεγε στη θάλασσα να σταματήσει και αμέσως σταματούσε, ή διέταζε τον Λάζαρο να βγει έξω από τον τάφο, ενώ ήταν τέσσερις ημέρες νεκρός και γινόταν, γι' αυτό μπορούσε να κινεί τους νόμους του Θεού για ευημερία στη ζωή Του, εμείς τι μπορούμε να κάνουμε; Ποιος έχει αυτή την πίστη και τη δύναμη του Ιησού;"**

Το πρώτο που πρέπει να μην ξεχνάμε εμείς σαν χρισμένοι από το Πνεύμα του Θεού, είναι τα λόγια του Ιησού, ο οποίος είπε *«όποιος πιστεύει εις Εμέ, τα έργα τα οποία κάμνω και εκείνος θέλει κάμει, και μεγαλύτερα τούτων θέλει κάμει...»* (Ιωάννης ΙΔ/14:12). Ο Ιησούς το είπε πολύ καθαρά και ο Λόγος Του είναι αλήθεια, ότι εμείς θα κάνουμε πολύ μεγαλύτερα απ' ότι έκανε ο ίδιος, γιατί η ίδια δύ-

ναμη που κατοικούσε μέσα Του, κατοικεί μέσα και σ' εμάς.

Ο Ιησούς δεν έκανε θαύματα με τη δική Του ικανότητα, αλλά με το Πνεύμα του Θεού, που κατοικούσε μέσα Του, ο ίδιος το είπε: **«Αληθώς, αληθώς σας λέγω, δεν δύναται ο Υιός να πράττει ουδέν αφ' εαυτού, εάν δεν βλέπει τον Πατέρα πράττοντα τούτο· επειδή όσα εκείνος (ο Πατέρας) πράττει, ταύτα και ο Υιός πράττει ομοίως...»** (Ιωάννης Ε/5:19). Ο Ιησούς ενεργούσε θαυματουργικά γιατί είχε παραδοθεί ολοκληρωτικά στο θέλημα του Πατέρα και έγινε υπήκοος μέχρι θανάτου. Το ίδιο Πνεύμα που κατοικούσε στον Ιησού, κατοικεί μέσα και σ' εμάς (Ρωμαίους Η/8:11), γι' αυτό μπορούμε και εμείς να κάνουμε τα θαύματα του Θεού και ένα από τα θαύματα είναι να ανοίξουμε τους καταρράκτες των ευλογιών του ουρανού, όταν υπακούμε στους νόμους που έχει θέσει για τα οικονομικά και να θερίζουμε πλούσια σοδιά.

Όπως ο Ιησούς είχε ευημερία στην επίγεια διακονία Του, γιατί στηρίχθηκε στους νόμους του Θεού, το ίδιο θα έχουμε και εμείς σήμερα εάν είμαστε σε υπακοή στον Λόγο Του. Πρέπει να ακολουθούμε τις εντολές του Θεού στο "δίδειν" και θα θερίζουμε από τη σπορά μας. Εάν το κάνουμε αυτό, δεν θα έχουμε καμιά στέρηση, θα είμαστε αυτάρκεις, γιατί ο Κύριος θα προμηθεύει τις ανάγκες μας: **«Διότι ήλιος και ασπís είναι Κύριος ο Θεός· χάριν και δόξαν θέλει δώσει ο Κύριος· δεν θέλει στερήσει ουδενός αγαθού τους περιπατούντας εν ακακία....»** (Ψαλμός ΠΔ/84:11).

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Το κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνει "ερωτήσεις και απαντήσεις" που έχουν σχέση με την εντολή του Θεού για τα δέκατα και τις προσφορές και γενικά με τους Βιβλικούς οικονομικούς νόμους και χωρίζεται **σε δύο κατηγορίες**. Το παρόν κεφάλαιο θεωρείται ότι είναι το πιο σημαντικό του βιβλίου, καθώςον αποτελεί μια σφαιρική παρουσίαση του όλου θέματος μέσα σε σχετικά λίγες σελίδες.

Η 1η κατηγορία περιλαμβάνει ερωτήσεις σε θέματα που **έχουν ήδη αναφερθεί** και έχουν αναλυθεί στα προηγούμενα κεφάλαια. Εδώ περιλαμβάνονται σαν μία **συνοπτική περιγραφή** του βιβλίου, ώστε ο αναγνώστης να μπορεί πιο εύκολα να απομνημονεύσει τα πιο επίμαχα μέρη του βιβλίου ή να βρίσκει πιο εύκολα τα εδάφια που αναφέρονται στην κάθε ερώτηση. Σε ορισμένες απαντήσεις έχουν προστεθεί και επί πλέον στοιχεία.

Διαβάζοντας ο αναγνώστης τις απαντήσεις της κατηγορίας αυτής, θα ανατρέχει στο κεφάλαιο που αναφέρεται η ερώτηση, ώστε να αντλεί περισσότερες πληροφορίες και λεπτομέρειες. Στο τέλος της κάθε απάντησης θα αναγράφεται (με σχετική ένδειξη) το κεφάλαιο στο οποίο αναφέρεται.

Η 2η κατηγορία περιλαμβάνει ερωτήσεις για θέματα που **δεν αναφέρονται** μέσα στην μελέτη μας αυτή και με τον τρόπο αυτό **αναπληρώνονται κενά** που υπάρχουν ή τυχόν απορίες και ερωτηματικά που μπορεί να έχει ο αναγνώστης. Τα θέματα που τίγονται στη κατηγορία αυτή δεν μπορούσαν να ενταχθούν σε κάποιο κεφάλαιο, λόγω τη ιδιαιτερότητάς τους, αλλά και λόγου της σύντομης αναφοράς που γίνεται.

Σε κάθε επανέκδοση του βιβλίου, θα εμπλουτίζεται και με **νέες ερωτήσεις**, που εκ παραδρομής δεν έχουν συμπεριληφθεί ή που θα προκύπτουν στην πορεία.

**24 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ****01) «Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, η εντολή του δεκάτου καθιερώθηκε με το νόμο του Μωυσή ή υπήρχε πριν το νόμο;»**

Η εντολή των δεκάτων ήταν πριν το νόμο του Μωυσή και για πρώτη φορά συναντάμε αναφορά για τα δέκατα μέσα στην Βίβλο, όταν ο **Αβραάμ** συνάντησε τον ιερέα Μελχισεδέκ και του πρόσφερε το δέκατο απ' όλα τα υπάρχοντά του, αναγνωρίζοντας ότι η νίκη ενάντια στους βασιλείς που είχαν αιχμαλωτίσει τον ανιψιό του Λωτ και τη συνοδεία του, ήταν μια ευλογία του Θεού (Γένεση ΙΔ/14:18-20 - Βλ. εδ.14-17 και Εβραίους Ζ/7:1-3).

Δεύτερη αναφορά της Βίβλου για τα δέκατα, πριν το νόμο, έχουμε στην περίπτωση του **Ιακώβ** που όταν βρισκόταν στην Λουζ, στη γη Χαναάν (βλ. Γένεση ΜΗ/48:3) και κοιμήθηκε στην ύπαιθρο, είδε σε ένα ενύπνιο τον Θεό να τον ευλογεί. Αναγνωρίζοντας ο Ιακώβ πως όλα όσα έχει, δεν ήταν δικό του επίτευγμα, αλλά ήταν δώρα από τον Θεό, γι' αυτό αποφάσισε να δίνει στον Θεό το δέκατο όλων των υπαρχόντων του (Γένεση ΚΗ/28:20-22).

• Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ" (σελ.35-40)

02) «Όταν δόθηκε ο νόμος στον Μωυσή, ο Θεός άλλαξε την εντολή των δεκάτων; Τι περιλάμβαναν τα δέκατα; Χρήματα ή αγαθά, ή και τα δύο;»

Εφόσον δεν υπήρχε "νόμος" δεν υπήρχε και "παρακοή" εάν κάποιος δεν έδινε δέκατα στον Θεό. Ήταν μία ενέργεια προαιρετική μιας καρδιάς που ξεχείλιζε από ευγνωμοσύνη προς τον Θεό, όπως ακριβώς συνέβηκε με τον Αβραάμ και τον Ιακώβ, που δεν τους ανάγκασε κανένας να δώσουν το δέκατο των υπαρχόντων τους.

Όταν δόθηκε ο νόμος του Θεού στον Μωυσή στο όρος Σινά,

όλες οι εντολές έπρεπε να εκτελούνται από το λαό για να ευαρεστούν τον Θεό. **Η υπακοή** στις εντολές του Θεού, μέσα στις οποίες ήταν και ο νόμος για τα δέκατα και τις προσφορές έφερνε ευλογία, **η ανυπακοή** έφερνε κρίση (**ΕΥΛΟΓΙΕΣ**: Δευτερονόμιο ΚΗ/28:1-14 **ΚΡΙΣΗ**: Δευτερονόμιο ΚΗ/28:1-15-35).

Η εντολή των δεκάτων περιλάμβανε **πάντα τα υπάρχοντα** του κάθε πιστού, μέσα στα οποία περιλαμβάνονται τα γεννήματα της γης (σίτος, οίνος, έλαιο, κλπ), τα γεννήματα των ζώων (πρόβατα, βόδια, κασίκια, κλπ), τα άγια πράγματα των αφιερωμένων στον Κύριο, τα πάντα και όταν ο Λόγος του Θεού χρησιμοποιεί τη φράση *«πάντων των υπαρχόντων»* ή *«πάντα τα γεννήματα του αγρού και των ζώων»*, ΔΕΝ ΕΞΑΙΡΕΙ τίποτα και όλα πρέπει να δεκατίζονται.

- **Εδάφια για μελέτη**: Λευιτικό ΚΖ/27:30-32, Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22, Β' Χρονικών ΛΑ/31:5-6, Νεεμίας ΙΓ/13:12, Μαλαχίας Γ/3:8-9.
- **Για λεπτομέρειες βλέπε**: "Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ" (σελ.38-39, 41-44).

03) «Τι σχέση είχαν οι ιερείς με τα δέκατα από την περίοδο του νόμου και μετά;»

Από τις 12 φυλές του Ισραήλ, **η φυλή του Λευί**, από την οποία μόνον προερχόταν η ιερατική τάξη δεν είχε κληρονομία στη γη, άρα και δεν είχε και δικά της έσοδα για συντήρηση. Ο Θεός είχε κάνει πρόβλεψη γι' αυτό, να συντηρούνται αποκλειστικά από τα δέκατα και τις προσφορές του λαού, ώστε οι ίδιοι να έχουν αποκλειστική υπηρεσία στη Σκηνή του Μαρτυρίου αρχικά και στον επίγειο ναό αργότερα, όταν κτίσθηκε από τον Σολομώντα. Η αρχή του Θεού ήταν *«οι εργαζόμενοι τα ιερά τρώγουν εκ του ιερού»*, μία αρχή που ισχύει και σήμερα (Α' Κορινθίους Θ/9:13).

- **Εδάφια για μελέτη**: Δευτερονόμιο ΙΔ/14:28-29, Αριθμοί ΙΗ/18:21, Εβραίους Ζ/7:59.
- **Για λεπτομέρειες βλέπε**: "Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ" (σελ.40-43)

. . . / / / . . .

04) «Ποια είναι η διάκριση μεταξύ ΔΕΚΑΤΩΝ και ΑΠΑΡΧΩΝ;»

Δεν πρέπει αυτά τα δύο να ταυτίζονται, ότι αποτελούν την ίδια προσφορά. Η διάκριση δεκάτων και προσφορών, φαίνεται πολύ καθαρά ακόμα και από την έννοια των δύο λέξεων:

Το ΔΕΚΑΤΟ είναι αριθμητικό και εκφράζει ένα συγκεκριμένο ποσοστό (δέκα τοις εκατό), το οποίο εάν αλλάξει, εάν δηλαδή αυξηθεί ή ελαττωθεί έστω και στο ελάχιστο, παύει πλέον να είναι δέκατο. Ο Θεός ζητούσε ακριβώς αυτό το ποσοστό.

Οι ΑΠΑΡΧΕΣ της συγκομιδής ήταν μία μερίδα από το σιτάρι, τον οίνο, το έλαιο και απ' όλα τα λοιπά προϊόντα, τα οποία ξεχώριζαν για τον Θεό. Ενώ το δέκατο ήταν συγκεκριμένο ποσοστό, δεν ήταν το ίδιο με τις απαρχές, καθόσον η Γραφή **δεν καθιερώνει το ποσό** που θα δινόταν στον Θεό. Οι απαρχές επεκτείνονταν σε όλα τα υπάρχοντα του καθενός, όχι μόνο στη συγκομιδή των προϊόντων, αλλά και στα γεννήματα των ζώων τους. Όπως το δέκατο ήταν υποχρεωτικό, το ίδιο και η προσφορά των απαρχών ήταν υποχρεωτική, χωρίς να έχουμε συγκεκριμένη ποσότητα.

Με τις "απαρχές" σχετίζονται και 3 από τις 7 ετήσιες εορτές που ο Θεός είναι καθιερώσει και αναφέρονται στο Λευιτικό ΚΓ/23. Οι εορτές αυτές είναι η 3η (Δράγματος), η 4η (Πεντηκοστής) και η 7η (Σκηνοπηγίας).

- **Εδάφια για μελέτη:** Έξοδος ΚΒ/22:29-30 και ΚΓ/23:16-19, Παροιμίες Γ/3:9-102, Αριθμοί ΙΗ/18:12 και ΚΗ/28:26.
- **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ" (σελ. 45-50).

05) «Πόσα είδη δεκάτων υπήρχαν στην Παλαιά Διαθήκη και ποια ήταν διάκριση μεταξύ τους;»

Τα δέκατα διακρίνονταν σε τρεις βασικές κατηγορίες, όπου οι ιερείς έπαιρναν μερίδιο από όλες τις περιπτώσεις. Οι παρακάτω χρησιμοποιούμενες ορολογίες για το δέκατο, δεν είναι "Γραφικές", η χρήση τους γίνεται για να γίνει κατανοητό το όλο θέμα:

- (1) **ΙΕΡΑΤΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ:** Δινόταν στους ΙΕΡΕΙΣ για να συντηρούνται. - βλ. Αριθμοί ΙΗ/18:20-21, 26-28).

- (2) **ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ:** Δινόταν κάθε χρόνο στο ΛΑΟ για να ευφρανθεί ενώπιον του Κυρίου (και στους ιερείς).
βλ. Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22-23, 24-26.
- (3) **ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ:** Δινόταν κάθε τριετία στους ΞΕ-ΝΟΥΣ, ΣΤΙΣ ΧΗΡΕΣ και ΣΤΑ ΟΡΦΑΝΑ (και στους ιερείς).
βλ. Δευτερονόμιο ΙΔ/14:28-29.
- **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ" (σελ.59-63).

**06) «Ο αριθμός 10, από τον οποίο προέρχονται τα "δέκα-
τα" τι συμβολίζει;»**

Εφόσον στη μελέτη μας ασχολούμαστε με το "δέκατο", θα πρέπει να γνωρίζουμε ποιος είναι ο συμβολισμός και η τυπολογία του αριθμού "**ΔΕΚΑ**", ο οποίος αναφέρεται συχνά στην Βίβλο και συμβολίζει τη **δοκιμασία και τη θλίψη**, αλλά και την **πληρότητα** των ενεργειών, όπως βλέπουμε στις παρακάτω περιπτώσεις:

- **10 ΠΛΗΓΕΣ** (κρίσεις) έδωσε ο Θεός στο λαό της Αιγύπτου. (Έξοδος, κεφάλαια Θ/9 - ΙΒ/12).
- **10 ΕΝΤΟΛΕΣ** έδωσε ο Θεός στο όρος Σινά στον Μωυσή. (Έξοδος Κ/20:1-17).
- **10 ΗΜΕΡΕΣ** ζήτησε από τον αρχιευνόχο του Ναβουχοδονόσορα ο Δανιήλ για να τους δοκιμάσει (Δανιήλ Α/1:11-18).
- **10 ΦΟΡΕΣ** άλλαξε ο Λάβαν τους **μισθούς** του Ιακώβ, που γι' αυτόν ήταν μια μεγάλη δοκιμασία (Γένεση ΛΑ/31:7).
- **10 ΦΟΡΕΣ** οι φίλοι του Ιώβ τον ντρόπιασαν, που σημαίνει ότι ήταν μια δοκιμασία συνεχόμενη (Γένεση ΛΑ/31:7).
- **10 ΠΑΡΘΕΝΕΣ** αναφέρθηκαν από τον Ιησού Χριστό στην παραβολή Του (Ματθαίος ΚΕ/25:1-11).
- **10 ΛΕΠΡΟΙ** θεραπεύτηκαν από τον Ιησού, αλλά μόνον ένας γύρισε να Τον ευχαριστήσει (Λουκάς ΙΖ/217:12-19).
- **10 ΗΜΕΡΩΝ ΘΛΙΨΗ** αναφέρεται ότι θα έχουν οι πιστοί της περιόδου της εκκλησίας της Σμύρνης (Αποκάλυψη Β/2:10).

Το ΔΕΚΑΤΟ των υπαρχόντων του πρέπει να δίνει ο πιστός στον Κύριο, γεγονός που φανερώνει την χωρίς όρους υπακοή του στον άγιο Λόγο Του και τη δοκιμασία των υποσχέσεων του Θεού ότι θα ανοίξει τους καταρράκτες του ουρανού και θα βρέξει **"χρυσή βροχή"**, όπως το υποσχέθηκε μέσα στον άγιο Λόγο Του.

- Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ" (σελ.63-65)

07) «Ο Ιησούς κατήργησε το νόμο του Μωυσή και κατά συνέπεια και την εντολή των δεκάτων;»

Η καλύτερη αναφορά, εάν καταργήθηκε ο νόμος του Μωυσή, είναι τα λόγια του Ιησού: *«Μη νομίζετε ότι ήλθον να καταλύσω τον ΝΟΜΟ ή τους ΠΡΟΦΗΤΕΣ· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω (αρχ. **"αλλά ΠΛΗΡΩΣΑΙ"**)...»* (Ματθαίος Ε/5:17). Ο Ιησούς το είπε πολύ καθαρά στους ομοεθνείς Του Ιουδαίους ότι δεν ήρθε για να καταλύσει το νόμο του Θεού και τους προφήτες, αλλά ήρθε **για να "γεμίσει"** ("πληρώσει") το νόμο, να του δώσει τη σωστή διάσταση μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.

Τι σημαίνει "γεμίζω" (πληρώνω), μπορούμε να το δούμε στο Ε/5ο κεφάλαιο του Ματθαίου, όπου ο Ιησούς Χριστός επάνω στο όρος δίδαξε το συγκεντρωμένο πλήθος με τους λεγόμενους **μακαρισμούς** (βλ. Ματθαίος Ε/5:1-16, 27-28). Για παράδειγμα στην εντολή "μη μοιχεύσεις" δεν την κατήργησε, αλλά την διατήρησε, δίνοντάς της νέο περιεχόμενο, πέρα από αυτά που γνώριζαν μέχρι τότε.

Καταργήθηκε όλος ο **τυπολογικός (τελετουργικός) νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης (θυσίες ζώων, μεσιτεία ιερέων, εορτές, κλπ), αλλά ο **ηθικός νόμος** παραμένει πάντα φρέσκος και επίκαιρος. Καταργήθηκαν οι **"τύποι"** της Παλαιάς Διαθήκης, αφού στην Καινή Διαθήκη έχουμε το **"αντίτυπον"**. Για παράδειγμα, το ΑΡΝΙ που είχε διατάξει ο Μωυσής να θυσιάζουν στην Παλαιά Διαθήκη για σκέπασμα των ήταν ο **"τύπος"** (Εξοδος ΙΒ/12). Ο ΙΗΣΟΥΣ που θυσιάσθηκε για τη συγχώρεση των δικών μας αμαρτιών στην περίοδο της Καινής Διαθήκης είναι το **"αντίτυπον"**.

- Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ" (σελ.67-68).

08) «Η πρώτη αποστολική εκκλησία εφαρμόζε την εντολή των δεκάτων; Που αναφέρεται αυτό;»

Στις Πράξεις των Αποστόλων έχουμε μια περιγραφή, όπου είναι το **ερμηνευτικό κλειδί** για την παραπάνω ερώτηση. Η εκκλησία της Ιερουσαλήμ είχε συνέλθει για να λύσει το πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί και που ήταν τι έπρεπε να διδάσκουν τους νέους πιστούς, που προέρχονταν από τα έθνη.

Ο Ιάκωβος, ο λεγόμενος αδελφόθεος, σαν υπεύθυνος της εκκλησίας, πήρε τον λόγο και είπε να μην τους παρενοχλούν, παρά μόνο να τους συστήσουν την προσοχή να απέχουν από τέσσερα πράγματα, από μιάσματα ειδώλων, πορνείας, πνικτού και αίματος, ενώ **για όλα τα άλλα**, δεν υπάρχει κανένας ιδιαίτερος λόγος να τους το επισημάνουν, **γιατί «ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ αυτόν εις τις συναγωγές, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον».** (Πράξεις ΙΕ/15:19-21).

Έχουν μεγάλη βαρύτητα τα λόγια του Ιακώβου, γιατί έχουν εφαρμογή σε πρώην ειδωλολάτρες (εθνικούς), οι οποίοι "από γενεάς αρχαίας" δεν γνώριζαν τίποτα για τον Μωυσή, αλλά εδώ όμως γίνεται η διευκρίνιση πως, ότι γινόταν στις προηγούμενες γενεές με τους ομοεθνείς τους Ιουδαίους, που διδάσκονταν το νόμο του Μωυσή, το ίδιο θα συνεχιστεί να γίνεται και με τους νέους πιστούς που προέρχονται από τα έθνη, γιατί **ο νόμος του Θεού είναι αιώνιος** και δεν καταργείται.

Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και να μην βγάζουμε αβίαστα συμπεράσματα, ισχυριζόμενοι ότι όλος ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης καταργήθηκε, γιατί **τότε ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία ήταν σε πλάνη, γιατί δίδασκε το νόμο του Μωυσή**, αλλά είμαστε και εμείς σήμερα σε πλάνη αφού συνεχίζουμε να διδάσκουμε το λαό του Θεού και από την Παλαιά Διαθήκη, της οποίας ένα πολύ μεγάλο μέρος των προφητειών δεν έχει ακόμα εκπληρωθεί. Θα πρέπει λοιπόν να ερμηνεύουμε τον Λόγο του Θεού ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ και όχι ΚΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑ, θα πρέπει να αναζητούμε ποιος ήταν **ΤΟΤΕ ο τύπος** και ποιο είναι **ΣΗΜΕΡΑ το αντίτυπο**.

Όταν ο Παύλος έλεγε ότι «**ΟΛΗ η Γραφή είναι θεόπνευστη**» (Β' Τιμόθεου Γ/3:16) αναφερόταν **μόνο** για τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, καθόσον δεν υπήρχαν ακόμα τα βιβλία της Καινής Διαθήκης, γι' αυτό και δίδασκαν το νόμο του Μωυσή. Όταν λέγει η Γραφή για τους πρώτους πιστούς ότι «**ενέμενον εν τη διδασκίᾳ των αποστόλων**» (Πράξεις Β/2:42) εννοεί το νόμο του Μωυσή και τα λοιπά βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης (προφήτες, Ψαλμούς, Σολομώντα, κλπ).

• Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ" (σελ.69-72).

09) «Ο όρος δέκατα αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη;»

Όσοι ισχυρίζονται ότι η εντολή των δεκάτων καταργήθηκε στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, σαν ισχυρό και αδιάσειστο (κατ' αυτούς) επιχείρημά τους είναι το εξής: "**...Αφού η Καινή Διαθήκη δεν αναφέρει καθαρά, ούτε επαναλαμβάνει την εντολή των δεκάτων, άρα καταργήθηκαν και μπορούμε να δίνουμε κατά την προαίρεση της καρδιάς μας**". Το επιχείρημα αυτό είναι χάρτινο και καταρρίπτεται με το αντίθετο επιχείρημα που είναι: "Όπως εσύ λέγεις ότι η Καινή Διαθήκη δεν γράφει ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ τα δέκατα και εγώ σου λέγω ότι επίσης δεν γράφει και ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΝΟΥΜΕ, **ποιος** από τους δύο μας έχει δίκιο, εσύ ή εγώ;" Για να οδηγηθούμε στην αλήθεια, θα πρέπει να εφαρμόσουμε τους Βιβλικούς ερμηνευτικούς κανόνες, καθώς και το ερμηνευτικό κλειδί του Ησαΐα ΚΗ/28 (βλ. σελ. 58-60).

Το γεγονός ότι οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης δεν χρησιμοποίησαν στα κείμενά του τη λέξη "δέκατο", αυτό δεν σημαίνει ότι απορρίπτουν την εντολή του Θεού για τα δέκατα. Το γεγονός της χρήσης διαφορετικής ορολογίας, το συναντάμε συχνά μέσα στην Καινή Διαθήκη. Για παράδειγμα, ενώ ο Ιησούς είπε ότι ο άνθρωπος για να σωθεί πρέπει "**να γεννηθεί άνωθεν**", δηλαδή να αναγεννηθεί (Ιωάννης Γ/3:3), βλέπουμε ότι ο Παύλος, δεν χρησιμοποίησε ποτέ στις επιστολές τους αυτή την ορολογία.

Ο Ιησούς επίσης, συχνά μιλούσε για τη "**γένενα**" (Ματθαίος Ε/5:22,29, Ι/10:28, ΚΓ/23:23, κλπ), ενώ ο Παύλος χρησιμοποιούσε διαφορετικές ορολογίες για να διδάξει επάνω σ' αυτό το γεγονός (βλ.

Ρωμαίους Ε/5:9, Α' Θεσσαλονικείς Α/1:10, Β' Θεσσαλονικείς Α/1:9, κλπ). Θα ήταν ανόητο να πούμε ότι ο Παύλος ερχόταν σε αντίθεση με τον ο Ιησού, έχοντας διαφορετική διδασκαλία στο θέμα αυτό!

Ο Ιησούς Χριστός επιδοκίμασε την εντολή του δεκάτου (Ματθαίος ΚΓ/23:23), αλλά και ο απόστολος Παύλος την επιδοκίμασε, με ένα τελείως διαφορετικό τρόπο, χωρίς να χρησιμοποιήσει τον όρο "δέκατο" (Α' Κορινθίους Θ/9:13-14).

• Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ" (σελ.76-80).

10) «Ποια είναι τα τρία βασικά επιχειρήματα υπέρ των δεκάτων στην περίοδο της Καινής Διαθήκης και ποιοι τα αναφέρουν, χωρίς τον όρο "δέκατο;"»

α. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ήρθε να γεμίσει το νόμο του Μωυσή και όχι να τον καταργήσει: *«Μη νομίζετε ότι ήλθον να καταλύσω τον ΝΟΜΟ ή τους ΠΡΟΦΗΤΕΣ· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω (αρχ. "αλλά ΠΛΗΡΩΣΑΙ")...»* (Ματθαίος Ε/5:17).

β. Ο ΙΑΚΩΒΟΣ στην τοπική σύνοδο της Ιερουσαλήμ συνέστησε να διδάσκουν το νόμο του Μωυσή στους νέους πιστούς: *«...ΔΙΟΤΙ ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ αυτόν εις τις συναγωγές, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον»* (Πράξεις ΙΕ/15:19-21).

γ. Ο ΠΑΥΛΟΣ με τη διακήρυξη *«ΟΛΗ η Γραφή είναι θεόπνευστη»* (Β' Τιμόθεου Γ/3:16) επιβεβαίωσε την πρακτική της πρώτης αποστολικής εκκλησίας να διδάσκει τον θεόπνευστο νόμο του Μωυσή, αφού ακόμα δεν υπήρχαν τα βιβλία της Καινής Διαθήκης.

Στις τρεις παραπάνω περιπτώσεις που διδασκόταν ο θεόπνευστος νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, περιλάμβανε και την εντολή των δεκάτων. Κατάργηση έχουμε όταν υπάρχει ρητή αναφορά, αντικατάσταση, ή τροποποίηση, ή εκπλήρωση της εντολής.

• Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ" (σελ.73-75).

...///...

11) «Ποιο είναι το βασικό ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ του Παύλου υπέρ των δεκάτων για τη συντήρηση των εργατών στην περίοδο της Καινής Διαθήκης;»

Ο Παύλος έχει χρησιμοποιήσει πολλά επιχειρήματα υπέρ των δεκάτων, χωρίς να κάνει χρήση του όρου "δέκατο", αλλά ένα από τα πιο βασικά που αναφέρει είναι το επιχείρημα ότι οι εργαζόμενοι στα ιερά τρώγουν από τα ιερά και οι ασχολούμενοι στο θυσιαστήριο λαμβάνουν μερίδιο από το θυσιαστήριο: «...*Δεν εξεύρετε ότι οι εργαζόμενοι τα ιερά εκ του ιερού τρώγουσιν, οι ενασχολούμενοι εις το θυσιαστήριον μετά του θυσιαστηρίου λαμβάνουσι μερίδιον; Ούτω και ο Κύριος διέταξεν, οι κηρύττοντες το ευαγγέλιον να ζουν εκ του ευαγγελίου....*» (Α' Κορινθίους 9/9:13-14).

Εδώ θα επισημάνουμε ότι ο Παύλος μιλώντας για το θέμα αυτό χρησιμοποιεί δύο ρήματα **σε ενεστώτα χρόνο**, που σημαίνει ότι αυτό που έλεγε, γινόταν την περίοδο εκείνη. Λέγει «*τρώγουσιν*» (αρχ. "εσθίουσιν") και «*λαμβάνουσι*» (αρχ. "συμμερίζονται"). Το στοιχείο αυτό μας οδηγεί στο παρακάτω στοιχείο.

Στο επόμενο στοιχείο που μας οδηγεί είναι ότι ο δεκατισμός που δόθηκε με το νόμο του Μωυσή, ίσχυε ακόμα και δεν είχε καταργηθεί, όταν ο Παύλος έγραφε τα λόγια αυτά στους Κορινθίους. Αυτό το γνωρίζουμε για τους εξής λόγους: Η Α' επιστολή προς Κορινθίους γράφτηκε στο διάστημα μεταξύ 54-58 μΧ, ο δε ναός στην Ιερουσαλήμ και το Λευιτικό σύστημα ήσαν ακόμα σε ισχύ, γιατί καταστράφηκαν αργότερα το 70 μΧ από τις Ρωμαϊκές λεγεώνες.

- **Εδάφια για μελέτη:** Α' Κορινθίους 9/9:13-14, Δευτερονόμιο 10/10:8-9, Λευιτικό 25/25:16 και 27/27:6, Αριθμοί 18/18:9-10).
- **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ" (σελ.83-88).

12) «Ο Παύλος για τη συντήρηση των εργατών, χρησιμοποιεί το ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ "*δεν θέλει εμφοράξει το στόμα βοός αλωνίζοντος*", τι εννοεί με αυτό;»

Το επιχείρημα αυτό το είχε χρησιμοποιήσει και ο Ιησούς σε μία περίπτωση (Ματθαίος 10/10:10), επαναλαμβάνοντας την εντολή

του νόμου του Μωυσή, ενώ ο Παύλος το χρησιμοποιεί σε δύο περιπτώσεις (βλ. Α' Κορινθίους Θ/9:9 και Α' Τιμόθεου Ε/5:18). **Τι θέλει να μας διδάξει ο Λόγος του Θεού με τα λόγια αυτά;**

Πολλοί αρχαίοι λαοί χρησιμοποιούσαν βόδια για να αλωνίζουν τα στάχια τους και για να μην μπορούν τα ζώα να τρώνε το στάρι που αλώνιζαν τα φίμωναν. Αυτό όμως που έκαναν οι ειδωλολάτρες, ο νόμος του Μωυσή το απαγόρευε ρητά να το κάνουν οι Ισραηλίτες στα δικά τους βόδια (Δευτερονόμιο ΚΕ/25:4). Δεν ήταν δίκαιο να φιμώνουν το βόδι όταν αλώνιζε, γιατί δικαιούταν σαν ανταμοιβή για την προσφορά του να φάει από αυτά που αλώνιζε.

Εδώ έχουμε μια τυπολογία: Τα βόδια μέσα στην Αγία Γραφή συμβολίζουν τους εργάτες του Κυρίου και εφόσον εργάζονται μέσα στον αγρό Του δικαιούνται να τρώνε από τον κόπο της εργασίας τους. Είναι ένα ισχυρό επιχείρημα του απ. Παύλου υπέρ της συντήρησης των εργατών με τα δέκατα και τις προσφορές, που το αναφέρει σαν κεντρικό συμπέρασμα μετά από την παράθεση ενός **τριπλού επιχειρήματός του**, που θα το αναφέρουμε λίγο παρακάτω.

- **Εδάφια για μελέτη:** Α' Κορινθίους Θ/9:9-11,13-14, Α' Τιμόθεου Ε/5:17-18, Δευτερονόμιο ΚΕ/25:4, Ματθαίος Ι'/10:10, Λουκάς Ι'/10:7, Γαλάτες ς'/6:6.
- **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ" (σελ.178-182).

13) «Ο Ιησούς και ο Παύλος για τη συντήρηση των εργατών, χρησιμοποιούν το ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ "ο εργάτης είναι άξιος του του μισθού του", τι σημαίνει αυτό;»

Το επιχείρημα αυτό το χρησιμοποίησε δύο φορές ο Κύριος Ιησούς σε παρόμοιες περιπτώσεις, όταν έστειλε την πρώτη φορά τους **δώδεκα** μαθητές Του (Ματθαίος Ι'/10:10) και την δεύτερη φορά όταν έστειλε τους **εβδομήντα** μαθητές Του (Λουκάς Ι'/10:7) για να κηρύξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας και τους είπε να μην έχουν μαζί τους κανένα εφόδιο, που θα τους ήταν εμπόδιο για την αποστολή τους, γιατί ο ουράνιος Πατέρας θα φροντίσει για όλες τις ανάγκες τους και θα τους προμηθεύσει και το φαγητό τους, γιατί

«...ο εργάτης είναι άξιος της ΤΡΟΦΗΣ του».

Το ίδιο επιχείρημα χρησιμοποίησε και ο Παύλος σε επιστολή του προς τον συνεργάτη του Τιμόθεο, λέγοντάς του σαν συμπίεσμα ότι «ο εργάτης είναι άξιος του ΜΙΣΘΟΥ του» (Α' Τιμόθεου Ε/5:18). Στους δε Κορίνθιους πιστούς για να στηρίξει το επιχείρημά του ότι οι εργαζόμενοι στα ιερά τρώγουν από τα ιερά, τους είπε ότι και ο Ιησούς διέταξε «οι κηρύττοντες το ευαγγέλιο ΝΑ ΖΟΥΝ εκ του ευαγγελίου» (Α' Κορινθίους Θ/9:14) .

Ο Ιησούς, ενώ στους δώδεκα μαθητές Του είπε ότι ο εργάτης είναι άξιος της **ΤΡΟΦΗΣ** του, στους εβδομήντα είπε ότι είναι άξιος του **ΜΙΣΘΟΥ** του, όπως είπε και ο Παύλος προς τον Τιμόθεο, που σημαίνει ότι ο Λόγος του Θεού **ταυτίζει τον μισθό με την τροφή, που ο εργάτης δικαιούται να λαμβάνει για το έργο του** και αυτό γίνεται με τα δέκατα και τις προσφορές, γιατί οι εργαζόμενοι στα ιερά από τα ιερά τρώγουν και ο κατηχούμενος τον λόγο κάνει τον κατηχούντα μέτοχο σε όλα τα αγαθά του (Γαλάτες ς'/6:6).

• Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ" (σελ.174-177).

14) «Ποιο είναι το τριπλό ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ του Παύλου υπέρ των δεκάτων για τη συντήρηση των εργατών στην περίοδο της Καινής Διαθήκης;»

Ο απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί τρία εύστοχα επιχειρήματα μέσα από την καθημερινότητα για να αποδείξει ότι ο εργάτης του Κυρίου **πρώτος** απολαμβάνει τα αγαθά από τον κόπο της διακονίας του. Αναφέρεται σε τρεις ανθρώπους, που κατά σειρά είναι **στρατιώτης, γεωργός και ποιμένας**: «(α) **ΠΟΙΟΣ** εκστρατεύει ποτέ με δικά του έξοδα; (β) **ΠΟΙΟΣ** φυτεύει αμπελώνα, και δεν τρώει από τον καρπό του; (γ) **Ή, ΠΟΙΟΣ** ποιμαίνει ποίμνιο, και δεν τρώει από το γάλα του ποιμνίου;» (Α' Κορινθίους Θ/9:7).

(α) **Εφόσον ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ** ανήκει αποκλειστικά στην υπηρεσία του κράτους και δεν μπορεί να εκστρατεύσει και να πολεμήσει με δικά του έξοδα, γιατί δεν έχει προσωπικά έξοδα, αλλά συντηρείται από τον εργοδότη του, το ίδιο και ο εργάτης του Κυρίου, ως μάχι-

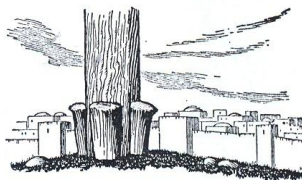
μος στρατιώτης του βασιλείου του φωτός για να εκστρατεύει εναντίον του βασιλείου του σκότους, θα πρέπει να συντηρείται από τον δικό Του ουράνιο εργοδότη.

(β) Εφόσον ο ΓΕΩΡΓΟΣ (ο αγρότης) απολαμβάνει πρώτος τους καρπούς από τη σοδειά του και μετά διαθέτει τη σοδειά στο εμπόριο για να συντηρείται οικονομικά, το ίδιο και ο εργάτης του Κυρίου (ποιμένας, απόστολος, κλπ) έχει το δικαίωμα να τρώγει από τους καρπούς του πνευματικού του αμπελώνα, σπέρνοντας και τη διδασκαλία των δεκάτων για να θερίζει πλούσιους καρπούς.

(γ) Εφόσον ο ΠΟΙΜΕΝΑΣ (ο βοσκός) παρέχει τροφή και προστασία στο ποίμνιό του και έχει το δικαίωμα να απολαμβάνει το γάλα και το μαλλί και από αυτά να συντηρείται οικονομικά, το ίδιο και ο εργάτης του Κυρίου έχει το δικαίωμα να θερίζει από το ποίμνιό του τα υλικά αγαθά, όταν ο ίδιος σπέρνει πνευματικά

Όταν ο Παύλος τελειώνει τα τρία επιχειρήματά του, τα συσχετίζει άμεσα με το νόμο του Μωυσή και τα παρουσιάζει να είναι άρρηκτα δεμένα με την εφαρμογή του νόμου, γι' αυτό σαν κεντρικό παράδειγμα χρησιμοποιεί τι γινόταν με **τα βόδια στο αλώνι**. Κατά συνέπεια, αυτός που εργάζεται μέσα στον αγρό του Κυρίου δικαιούται να έχει μερίδιο από τον κόπο του, γιατί είναι γεγραμμένο ότι *«δεν θέλεις εμφοράζει το στόμα βοός αλωνίζοντος»*.

- **Εδάφια για μελέτη:** Α' Κορινθίους Θ/9:7-9,10-11, Πράξεις Κ/20:28, Γαλάτες ζ'/6:6, Β' Τιμόθεου Β/2:3-4, Ησαΐας ΝΓ/53:7, Παροιμίες ΚΖ/27:18, 23, Δευτερονόμιο Κ/20:6, Α' Κορινθίους Γ/3:6-8.
- **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ" (σελ.183-195).

15) «Τι είναι το αδάπανο ευαγγέλιο; Έρχεται σε αντίθεση με τους μισθωτούς εργάτες του Θεού;»

Ο απόστολος Παύλος στις επιστολές του είναι υπέρμαχος της διδασκαλίας ο εργάτης του Θεού να συντηρείται οικονομικά από το ποίμνιο, ο ίδιος όμως είχε επιλέξει να κάνει "αδάπανο" το μήνυμα του ευαγγελίου: *«Ποιος λοιπόν είναι ο μισθός μου; (Είναι) το να κάμω ΑΔΑΠΑΝΟΝ το ευαγγέλιον του Χριστού»* (Α' Κορινθίους Θ/9:18). Αυτό σημαίνει ότι ο εργάτης του Θεού για να συντηρείται οικονομικά θα πρέπει να ασκεί κάποια βιοποριστική εργασία, όπως έκανε και ο Παύλος που στην Κόρινθο κατασκεύαζε σκηνές (Πράξεις ΙΗ/18:2-3).

Σήμερα που οι κοινωνικές συνθήκες δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με τις συνθήκες των αποστολικών αιώνων, μπορεί κάλλιστα ένας πιστός να έχει το βιοποριστικό του επάγγελμα και ταυτόχρονα να είναι ένας κήρυκας του Λόγου του Θεού, ποιμένας, ή ευαγγελιστής, ή διδάσκαλος, ή όπως αλλιώς τον οδηγεί ο Κύριος να έχει πολλές πνευματικές δραστηριότητες.

Ο Παύλος, όπως παρουσιάζει ισχυρά επιχειρήματα ότι ο Θεός θέλει οι **μισθωτοί εργάτες** Του να συντηρούνται οικονομικά από τους πιστούς (βλ. Α' Κορινθίους Θ/9:7-10, 13-14), το ίδιο παρουσιάζει ισχυρά επιχειρήματα για να στηρίξει αυτούς που επιθυμούν να κάνουν το ευαγγέλιο **αδάπανο** (βλ. Α' Κορινθίους Θ/9:12,18, Β' Κορινθίους ΙΑ/11:7-9, ΙΒ/12:13-14, Β' Θεσσαλονικείς Β/2:9, Γ/3:8-9). Κατά συνέπεια τα δύο αυτά δεν έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους, αλλά η ειδοποίησή διαφορά μεταξύ τους είναι ότι ο μεν Θεός θέλει αποκλειστική αφιέρωση και υπηρεσία από τους χρισμένους Του, οι δε εργάτες Του εκλέγουν εάν θα ακολουθήσουν το αδάπανο ευαγγέλιο.

Σήμερα, εάν ένας εργάτης του Κυρίου δεν ανήκει σε κάποια οργανωμένη ιεραποστολή, η οποία θα τον στηρίζει οικονομικά, είναι φυσικό **όταν ξεκινά μία νέα εκκλησία να εργάζεται**, αλλά αυτό όμως δεν πρέπει να είναι ο σκοπός του κάθε εργάτη, γιατί εφόσον θέλει να εργαστεί αποκλειστικά στο έργο του Κυρίου, δεν μπορεί να εμπλέκεται στα βιοτικά.

Ο Παύλος όταν πήγαινε σε μια πόλη για να κηρύξει το ευαγγέλιο, **δεν υπήρχαν καθόλου πιστοί**, για να τον συντηρούν όπως συνέβηκε και όταν ήρθε στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα να αναγκάζεται να εργάζεται, αλλά και στις περιπτώσεις που μπορούσε να συντηρείται οικονομικά δεν το έκανε από καθαρά προσωπική επιλογή, όπως είχε συμβεί με την εκκλησία της Κορίνθου.

- **Εδάφια για μελέτη:** Όλα τα σχετικά εδάφια βρίσκονται συγκεντρωτικά στη σελίδα 183-184.
- **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ" (σελ.199-220).

16) «Ο νόμος της ΣΠΟΡΑΣ και του ΘΕΡΙΣΜΟΥ, τι φέρνει στη ζωή μας, αφθονία ή στέρηση;»

Υπάρχει ένας νόμος του Θεού, που μένει για πάντα και που η τήρησή του από τον πιστό ανοίγει τους καταρράκτες των ευλογιών του ουρανού, είναι ο νόμος της σποράς και του θερισμού: *«Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει»* (Γαλάτες 5'/6:7). Απλή πρακτική, ότι σπείρει ο άνθρωπος αυτό και θα θερίσει, σπέρνει λίγα θερίζει λίγα, σπέρνει πολλά θερίζει πολλά. Εάν ο γεωργός σπείρει μόνο **ένα τσουβάλι** σπόρο σίτου, η σοδειά του θα είναι μικρή. Εάν όμως σπείρει είκοσι τσουβάλια σπόρο, θα θερίσει είκοσι φορές πιο πλούσια σοδειά. Ο Παύλος το επισημαίνει λέγοντας: *«Τούτο δε λέγω, ότι ο σπείρων με φειδωλία και με φειδωλία θέλει θερίσει, και ο σπείρων με αφθονία και με αφθονία θέλει θερίσει.»* (Β' Κορινθίους 9/9:6-7). Ότι γίνεται στον φυσικό τομέα, το ίδιο γίνεται και στον πνευματικό τομέα, εάν σπείρουμε **αγάπη** θερίζουμε αγάπη, εάν σπείρουμε **πόνος** θερίζουμε πόνο, ότι σπείρουμε αυτό και θα θερίσουμε. Υπάρχουν όμως αρχές στη φυσική σπορά, που εφαρμόζονται και στην πνευματική σπορά. Στην **εποχή της σποράς**, μόνο μπορούμε να σπέρνουμε, ενώ στην **εποχή του θερισμού** θερίζουμε αυτό που σπείραμε.

Όταν ο γεωργός σπέρνει, γνωρίζει επακριβώς **τι θα θερίσει**. Έχει τσουβάλια με σπόρους από **διάφορα είδη**, όπως σιτάρι, φα-

σόλια, ντομάτες, κολοκύθια, κλπ, τα οποία σπέρνει στον αγρό του χωριστά, χωρίς να τα αναμειγνύει. Το ίδιο πρέπει να κάνει και ο κάθε πιστός όταν δίνει στον Κύριο δέκατα και προσφορές. Θα πρέπει να γνωρίζει τι ακριβώς σπέρνει, για να μπορεί να γνωρίζει και τι θα θερίσει στον κατάλληλο καιρό. Για να το γνωρίζει αυτό, **θα πρέπει να ΟΝΟΜΑΤΙΖΕΙ την κάθε προσφορά** που κάνει, θα πρέπει να δίνει όνομα στη σπορά του, ώστε το αίτημά του να μην είναι γενικό και αόριστο, αλλά συγκεκριμένο.

Σπέρνει θεραπεία με την προσευχή του, θερίζει θεραπεία. Σπέρνει το μήνυμα της σωτηρίας, θερίζει ψυχές για τον Κύριο, θερίζει αυτό που σπέρνει, γιατί εάν σπείρει πατάτες δεν θα φυτρώσουν φασόλια. Εάν δεν σπείρει δέκατα, δεν θα έχει καμιά σοδειά και αυτός που δεν σπέρνει είναι **πνευματικά αιχμάλωτος** και δεν μπορεί να σπείρει, όπως και οι Ισραηλίτες όταν ήταν αιχμάλωτοι στους Αιγύπτιους δεν μπορούσαν να σπείρουν.

- **Εδάφια για μελέτη:** Γαλάτες ζ'/6:7, Β' Κορινθίους Θ/9:6-7, Λουκάς ζ'/6:38 και Ιζ'/16:25, Ρωμαίους Β/2:6, Εβραίους ζ'/6:10, Παροιμίες ΙΘ/19:17, Α' Πέτρου Δ/4:10.
- **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΕΚΤΟ" (σελ.87-95).

17) «Όταν έχουμε έλλειψη σπέρνουμε και στη φτώχεια, ή σπέρνουμε μόνο όταν υπάρχει αφθονία στη ζωή μας;»

Όχι μόνο δεν υπάρχει τέτοια διάκριση μέσα στην Βίβλο, αλλά αντίθετα ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να σπέρνουμε και όταν δεν έχουμε. Οι ευλογίες του Θεού και στις δύο περιπτώσεις είναι πλούσιες, γιατί ο Θεός δεν βλέπει ΠΟΣΑ δίνουμε, αλλά ΠΩΣ τα δίνουμε, εάν δηλαδή τα δίνουμε με λύπη ή με χαρά και καρδιά ευγνωμοσύνης, όπως στις παρακάτω περιπτώσεις:

(α) ΙΣΑΑΚ: Επί των ημερών του Ισαάκ έγινε μεγάλη πείνα και ο Θεός τον εμπόδισε να πάει στην Αίγυπτο για να φέρει τροφές, λέγοντάς του: *«Μην καταβείς εις την Αίγυπτον· κατοίκησε εις την γη την οποίαν θέλω σου επιεί· παροίκει εις την γη ταύτη και Εγώ θέλω είσθαι μετά σου»* (Γένεση Κζ'/26:2-3). Μέσα στην περίοδο της πείνας ο

Θεός έδωσε μια υπόσχεση στον Ισαάκ ότι θα είναι μαζί του. Υπάκουσε ο Ισαάκ και σε περίοδο φτώχειας και πείνας *«έσπειρε ...εις την γη εκείνη και εσύναξε κατ' εκείνον τον χρόνον εκατονταπλάσια· και ευλόγησεν αυτόν ο Κύριος»* (Γένεση Κς'/26:12). Η υπακοή στον Θεό ήταν που έφερε την ευλογία.

(β) Δίλεπτο ΧΗΡΑΣ: Η υπόσχεση του Κυρίου είναι **"Εγώ θα είμαι μετά Σου και δεν θα σε αφήσω, ούτε θα σε εγκαταλείψω!"** γι' αυτό πρέπει να σπέρνουμε στην αφθονία και στη στέρηση, να σπέρνουμε στη χαρά και στη λύπη, να σπέρνουμε σε κάθε κατάσταση. Αυτό έκανε και η χήρα στην εποχή του Ιησού Χριστού, που έβαλε στο γαζοφυλάκιο μόνο έναν κοδράντη, δηλαδή **δύο λεπτά**, αλλά αυτή όμως ήταν ΟΛΗ η περιουσία της, έσπειρε μέσα στη φτώχεια της, γεγονός για το οποίο την επαίνεσε ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός (βλ. Λουκάς ΚΑ/21:3-4, Μάρκος ΙΒ/12:41-44).

Η εντολή του Λόγου του Θεού είναι *«και θέλεις ΑΓΑΠΑ Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της διανοίας σου, και εξ όλης της δυνάμεώς σου· αυτή είναι η πρώτη εντολή»* (Μάρκος ΙΒ/12:29-30). Η χήρα γυναίκα αγαπούσε τον Θεό με όλη την καρδιά της, την ψυχή της, τη διάνοιά της και τη δύναμή της και αυτό το έδειξε στην πράξη με το να δώσει όλη την περιουσία της. Το δίλεπτο της χήρας είχε μεγάλη αξία ενώπιον του Θεού, γιατί αντιπροσώπευε τον πλούτο της καρδιάς της.

(γ) Εκκλησία ΦΙΛΙΠΠΩΝ: Απ' όλες τις εκκλησίες που ίδρυσε ο Παύλος βλέπουμε ότι μόνο η εκκλησία των Φιλιππίων τον ενίσχυε οικονομικά και μάλιστα οι Φιλιππησιοί πιστοί έσπειραν μέσα στη φτώχεια και στη θλίψη τους και αυτό στο αρχαίο θεόπνευστο κείμενο αποτυπώνεται με τη γλαφυρή περιγραφή του Παύλου: *«...Ενώ δοκίμαζαν μεγάλη θλίψη, και η βαθιά τους φτώχεια ανέδειξε με περίσσεια τον πλούτο της γενναιοδωρίας τους»* (Β' Κορινθίους Η/8:2). Η προσφορά τους στον Παύλο δεν ήταν σε περίοδο χαράς, ευημερίας και αφθονίας, αλλά αντίθετα οι καταστάσεις που τους περιέβαλαν ήταν δραματικές, υπήρχε πολλή θλίψη και στεναχώρια και φτώχεια,

αυτό όμως δεν εμπόδιζε τους αδελφούς να ενδιαφερθούν για τις ανάγκες του Παύλου και το έκαναν με περισσή χαρά.

- **Εδάφια για μελέτη:** Γένεση Κζ'/26:2-3,12, Παροιμίες ΙΑ/11:24-28 και ΚΓ/23:23, Λουκάς ΚΑ/21:3-4, Μάρκος ΙΒ/12:41-44, Β' Κορινθίους Η/8:2, Φιλιππησίους Δ/4:17-19, Α' Τιμόθεου ζ'/6:6-8, Εφεσίους Γ/3:20.
- **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ" (σελ.105-118).

18) «ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ & ΤΙΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ; ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΜΕ;»

Θα αναφερθούν παρακάτω, σαν μια **σφαιρική παρουσίαση** του όλου θέματος οι έξι (6) πιο βασικές περιπτώσεις μέσα από την Παλαιά Διαθήκη (ΠΔ) και την Καινή Διαθήκη (ΚΔ), στις οποίες πρέπει να δίνουμε τα δέκατα και τις προσφορές μας:

- **ΠΔ: ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - ΙΕΡΕΙΣ** (Γένεση ΚΗ/28:22, Α' Χρονικών ΚΘ/29:3, Β' Χρονικών ΚΘ/29:31 και ΙΕ/15:18, Α' Βασιλέων Ζ/7:51, κλπ).
- **ΠΔ: ΣΤΙΣ ΑΠΟΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** (Νεεμίας Ι'/10:37-39, Μαλαχίας Γ/3:10).
- **ΠΔ: ΣΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟ** (Νεεμίας Ζ/7:66-71, ΙΒ/12:44, Δευτερονόμιο ΛΒ/32:34, Ιησούς του Ναυή ζ'/6:19, κλπ).
- **ΚΔ: ΟΠΟΥ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΡΕΦΕΤΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ** (Α' Κορινθίους Θ/9:11-14, Γαλάτες ζ'/6:6,10, κλπ).
- **ΚΔ: ΣΤΙΣ ΤΟΠΙΚΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ** (Α' Κορινθίους Ιζ'/16:1-2, Γαλάτες ζ'/6:10, Ρωμαίους ΙΒ/12:13, κλπ).
- **ΚΔ: ΣΕ ΦΤΩΧΟΥΣ, ΧΗΡΕΣ, κλπ** (Α' Τιμόθεου Ε/5:4-8,16 και ζ'/6:18, Λουκάς ζ'/6:38, Ιάκωβος Α/1:27, Α' Ιωάννου Γ/3:17, κλπ).

Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΟΓΔΟΟ" (σελ.119-120).

19) «ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ & ΤΙΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ; ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΧΡΟΝΙΚΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ;»

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης οι Ισραηλίτες έδιναν **κάθε έτος** (Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22), **τρεις φορές το χρόνο** (Δευτερονόμιο Ιζ'/16:16-17), έδιναν **το πρώτο μερίδιο** από κάθε τι (Δευτερονόμιο ΙΗ/18:4, Έξοδος ΚΒ/22:29-30, Αριθμοί ΙΗ/18:12,24, Β' Κορινθίους Η/8:5) και από τις **απαρχές των γεννημάτων** τους (Παροιμίες Γ/3:9-

10, Β' Χρονικών ΛΑ/31:5, Αριθμοί ΙΓ/13:20, Δευτερονόμιο ΙΗ/18:3-4).

Στην Καινή Διαθήκη συγκεκριμένος χρόνος για το πότε πρέπει να προσφέρουμε στον Κύριο ρητά δεν αναφέρεται. Πρέπει όμως να δίνουμε και εμείς, όπως έκαναν οι Ισραηλίτες, το "πρώτο μερίδιο" από κάθε τι που έχουμε, γιατί δεν είναι δικά μας, αλλά είναι δικά Του και μας τα έχει εμπιστευθεί και το πρώτο που δίνουμε στον Κύριο είναι ο εαυτός μας (Β' Κορινθίους Η/8:5).

Υπάρχουν και αυτοί που διδάσκουν ότι πρέπει να δίνουμε υποχρεωτικά την "Πρώτη ημέρα" της εβδομάδας (σημερινή Κυριακή), στηριζόμενοι στα λόγια του Παύλου στην επιστολή Α' Κορίνθιους Ις'/16:2), αλλά ο Παύλος στην περίπτωση αυτή, όπως φαίνεται από τα συμφραζόμενα, δεν αναφέρεται στα ΔΕΚΑΤΑ, αλλά στις **ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΕΣ**, προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ (Α' Κορινθίους Ις'/16:3).

• **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΕΝΑΤΟ" (σελ.134-136).

20) «Ποιες είναι οι περιπτώσεις που μας αναφέρει η Βίβλος ότι ο Θεός προμήθευσε πλούσια;»

Μία από τις ιδιότητες του Θεού, όπως μας αποκαλύπτεται μέσα στην Βίβλο είναι **"ο Θεός ο προμηθεύων"** (Γένεση ΚΒ/22:7-8,14) και η προμήθειά Του περιλαμβάνει υλικά και πνευματικά αγαθά. Ο Πιστός έχει επίγνωση ότι *«κάθε δόση αγαθή και κάθε δώρημα τέλειο είναι "άνωθεν καταβαίνον" από τον Πατέρα των φώτων»* (Ιάκωβος Α/1:17). Αυτή η προμήθεια του Θεού ξεκινά μέσα από τον κήπο της Εδέμ και συνεχίζει σε όλες τις γενιές. **Ο Θεός π ρ ο μ ή θ ε υ σ ε ι:**

(1) **Τον Αδάμ και την Εύα:** Το πρώτο θαύμα προμήθειας του Θεού έγινε πριν ακόμα δημιουργήσει τον πρώτο άνθρωπο. Φρόντισε όταν ο Αδάμ έρθει στην ύπαρξη, όχι μόνο να μη στερείται από τίποτα, αλλά να του δώσει πλήρη κυριαρχικά δικαιώματα επάνω στη δημιουργία Του (Γένεση Α/1:28-29).

(2) **Τον ΑΒΡΑΑΜ:** Η Γραφή αναφέρει ότι ο Αβραάμ *«ήτο πλούσιος σφόδρα εις κτήνη, εις αργύριον και εις χρυσίον»* (Γένεση ΙΓ/13:2).

(3) **Τον ΙΩΒ:** «...Και εulόγησεν ο Κύριος τα έσχατα του Ιώβ μάλλον παρά τα πρώτα· ώστε απέκτησε 14.000 προβάτων και 6.000 καμήλους και 1.000 ζεύγη βοών και 1.000 όνους. Εγεννήθησαν ακόμη εις αυτόν 7 υιοί και 3 θυγατέρες...» (Ιώβ ΚΒ/42:12-13).

(4) **Τη ΧΗΡΑ από την πόλη Σαρεπτά, μέσω του ΗΛΙΑ:** «...Διότι ούτω λέγει Κύριος ο Θεός του Ισραήλ· το πιθάριον του αλεύρου δεν θέλει **κενωθεί** (αδειάσει), ουδέ το ρωγίον του ελαίου θέλει **ελαττωθεί** (μειωθεί), έως της ημέρας κατά την οποίαν ο Κύριος θέλει δώσει βροχήν επί προσώπου της γης» (Α΄ Βασιλέων ΙΖ/17:14).

(5) **Τη ΣΟΥΝΑΜΙΤΙΣΣΑ γυναίκα, μέσω του ΕΛΙΣΣΑΙΕ:** Όταν η γυναίκα αυτή επέστρεψε από τη γη των Φιλισταίων, που είχε καταφύγει, μετά από προειδοποίηση του Ελισσαιέ για τη μεγάλη πείνα που θα ερχόταν στον τόπο της, είχε χάσει το σπίτι της και τα χωράφια της (Β΄ Βασιλέων Η/8:1). Ο Θεός όμως μέσα στην πρόνοιά Του είχε προετοιμάσει με θαυμαστό τρόπο το δρόμο, ώστε να της επιστραφεί από τον βασιλιά όλη η περιουσία της. Ο Θεός της έδωσε πολύ περισσότερα απ' ότι είχε αφήσει όταν έφυγε (Β΄ Βασιλέων Η/8:5-6).

(6) **Το λαό ΙΣΡΑΗΛ από τη διακονία του ΙΗΣΟΥ:** Η επίγεια ζωή του Ιησού ήταν γεμάτη από θαύματα προμήθειας και **πνευματικών αγαθών** (σωτηρία, απελευθέρωση από πονηρά δεσμά, κλπ) και **υλικών αγαθών**, ήταν γεμάτη από προσφορά και θυσία, για τριάμισι χρόνια, καθόσον «*διήλθεν ενεργετών και θεραπεύων πάντας τους καταδυναστευομένους υπό του Διαβόλου...*» (Πράξεις Ι'/10:38).

(7) **Εμάς σήμερα από τη θυσία του ΙΗΣΟΥ:** Η μεγαλύτερη προμήθεια του Θεού στη ζωή του ανθρώπου **σε όλες τις γενιές** είναι η σωτηρία μας από την αιώνια απώλεια, εφόσον δεχθούμε ότι ο Ιησούς πέθανε στη δική ΜΟΥ και στη δική ΣΟΥ θέση.

• **Για λεπτομέρειες βλέπε:** "Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ" (σελ.149-157).

21) «Μπορεί ο άνθρωπος να κάνει συμφωνίες με τον Θεό στα οικονομικά, αλλά και σε άλλα θέματα;»

Ο Θεός μέσα στην Αγία Γραφή αποκαλύπτεται ως "**Θεός διαθήκης**", του αρέσει να κάνει συμφωνίες με τον άνθρωπο, γιατί η διαθήκη είναι αυτή που σφραγίζει και επικυρώνει τα συμφωνηθέντα ανάμεσα στις δύο πλευρές. Βασικός όρος που θέτει ο Θεός σε όλες τις συνθήκες για να απολαύσει ο άνθρωπος τις ευλογίες Του, είναι η υπακοή στον Λόγο Του και η τήρηση των εντολών Του.

Όπως ο Θεός κάνει συμφωνίες με τον άνθρωπο (**το δημιούργημα Του**), το ίδιο και ο άνθρωπος μπορεί να κάνει συμφωνίες με τον Θεό (**τον δημιουργό του**), μπορεί να Τον κάνει **συνέταιρο** στα οικονομικά του, στην εργασία του, στην οικογένειά του, στο πρόβλημά του, στη δυσκολία του, στη χαρά του, μπορεί να τον κάνει συνέταιρο σε όλους ανεξαιρέτως τους τομείς της ζωής του.

ΑΔΑΜ: Ο Θεός έκανε συμφωνία από την αρχή της δημιουργίας του πρώτου ανθρώπου, του Αδάμ, σύμφωνα με την οποία έπρεπε ο Αδάμ να υπακούσει στη μία εντολή Του, που ήταν **να μη φάγει από το δένδρο της γνώσεως του καλού και του κακού**, για να απολαύσει τις πλούσιες ευλογίες Του (Γένεση Β/2:16-17).

ΝΩΕ: Ο Θεός μετά έκανε διαθήκη με το Νώε ότι δεν θα καταστρέψει ποτέ τον κόσμο με κατακλυσμό υδάτων και σαν σημείο τήρησης της διαθήκης Του έβαλε το "**τόξο εν τη νεφέλη**", που σήμερα είναι γνωστό ως "ουράνιο τόξο" (βλ. Γένεση Θ/9:12-17).

ΑΒΡΑΑΜ: Ο Θεός πολλά χρόνια αργότερα ευλόγησε κατά πάντα τον Αβραάμ, λόγω της πιστότητάς του, κάνοντας συνθήκη μαζί Του (Γένεση, κεφ.ΙΕ/15) και για ενθύμηση της συνθήκης έδωσε το σημείο της "**περιτομής**" κάθε αρσενικού (βλ. Γένεση ΙΖ/17:10-12), που τυπολογικά σήμερα είναι το βάπτισμα στο νερό.

ΜΩΥΣΗΣ: Η νέα μεγάλη συνθήκη που κάνει ο Θεός ήταν με τον Μωυσή στο όρος Σινά, μια συνθήκη που έπρεπε να την αποδεχθεί ο λαός Ισραήλ και να την τηρήσει, για να απολαύσει τις ευλογίες Του (βλ. Έξοδος ΚΔ/24:4-7, Λευιτικό Κς'/26:3-5). Σαν σημείο τή-

ρησης της συνθήκης Του ο Θεός έδωσε τον εορτασμό της έβδομης ημέρας, του **"Σαββάτου"** (Εξοδος ΛΑ/31:13-14), που τυπολογικά σήμερα είναι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα Του.

ΓΟΛΓΟΘΑΣ: Ο Θεός σήμερα συνάπτει με τον άνθρωπο διαθήκη, η οποία είναι σφραγισμένη με το αίμα της θυσίας του Υιού Του, εφόσον αποδεχθεί προσωπικά τη θυσία Του αυτή. Ο πιστός υπακούοντας στον Λόγο του Κυρίου αφήνει τον προμηθευτή Κύριο να τον γεμίζει με ευλογίες, οι οποίες εξαρτώνται από το ύψος της σποράς που κάνει. Εφόσον ο ΝΟΜΟΣ του Μωυσή ντύθηκε τη ΧΑΡΗ του Ιησού, η τήρηση της εντολής των δεκάτων δίνει στον πιστό τη μεγάλη ευλογία να κάνει τον Θεό **συνέταιρό** του στα οικονομικά, η προϋπόθεση είναι η πιστότητα και η υπακοή στον Λόγο Του. Ο Παύλος ονομάζει τους πιστούς **"συνεργάτες"** του Θεού: **«...Διότι του Θεού είμεθα συνεργοί· σεις είσθε του Θεού αγρός, του Θεού οικοδομή»** (Α' Κορινθίους Γ/3:9).

• Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ" (σελ.225-236).

22) «Γιατί, ενώ γίνεται εφαρμογή της εντολής να σπέρνουμε, βλέπουμε μέσα στην εκκλησία να υπάρχουν καταστάσεις φτώχειας; Γίνεται κάτι λάθος;»

Αυτή είναι μία εξαιρετικά σπουδαία ερώτηση και είναι η απορία πολλών πιστών, γιατί να υπάρχουν φτωχοί μέσα στην εκκλησία, όταν έχουν Πατέρα τον μεγάλο Βασιλιά του σύμπαντος και αναρωτιούνται "μήπως ο Θεός θέλει να ζούμε μέσα στη φτώχεια;"

Σ' αυτούς που έχουν αυτή την απορία, θα θέσω και εγώ ένα σοβαρό ερώτημα και εάν δώσουν τη σωστή απάντηση, τότε θα γνωρίζουν και την απάντηση στο δικό τους ερώτημα: **"Αφού το τριπλό έργο του Ιησού επάνω στον Γολγοθά είναι τέλειο, μας έχει σώσει απ' ΟΛΕΣ τις αμαρτίες μας, μας θεραπεύει απ' ΟΛΕΣ τις αρρώστιες μας και σπάει ΟΛΑ τα δεσμά του Διαβόλου στη ζωή μας, γιατί λοιπόν αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα πιστοί βρίσκονται μέσα σε καταστάσεις αμαρτίας, ή έχουν αρρώστιες, ή βρίσκονται σε πνευματικά δεσμά;"**

Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι βρισκόμαστε σε συνεχή πόλεμο με τις πονηρές σκοτεινές δυνάμεις και μάλιστα είμαστε στις πρώτες γραμμές της μάχης και γνωρίζουμε ότι και ο νικητής σε μια μάχη, **έχει και αυτός τις απώλειες** σε νεκρούς και τραυματισμένους. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι: **(1)** Ο Θεός θέλει όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και αφού σωθούν να ζουν μια άγια και καθαρή ζωή ενώπιόν Του. **(2)** Θέλει όλοι να έχουν τέλεια υγεία, γιατί ο Ιησούς στο σταυρό πλήρωσε και για τις αρρώστιες μας και με τις πληγές Του είμαστε θεραπευμένοι, άλλωστε αυτό έκανε και ο ίδιος στην επίγεια διακονία Του, ευεργετούσε και θεράπευε όλους τους καταδυναστευόμενους από τον Διάβολο. **(3)** Τέλος, έσπασε τα δεσμά που ο Διάβολος μας είχε αιχμαλωτίσει, καθόσον ο Ιησούς του αφαίρεσε κάθε εξουσία, συντρίβοντάς του την κεφαλή με τον θάνατό Του και την ένδοξη ανάστασή Του.

Άρα, εφόσον πέφτουμε σε αμαρτία, ή έχουμε ασθένειες, ή δίνουμε τόπο στον Διάβολο, **το ίδιο συμβαίνει και με το πνεύμα της φτώχειας** που βλέπουμε να υπάρχει μέσα στην εκκλησία. Πως το πολεμάμε; Όπως ακριβώς κάνουμε και για τις άλλες περιπτώσεις, προσευχόμαστε για να γίνει αποκατάσταση, προσευχόμαστε για καθαρότητα και αγιότητα όταν πέσαμε σε αμαρτία, προσευχόμαστε για θεραπεία, όταν έχουμε πρόβλημα υγείας και προσευχόμαστε για ελευθερία όταν ο Διάβολος μας έχει παγιδέψει. Το ίδιο κάνουμε και για την κατάρα της φτώχειας, προσευχόμαστε να έρθει η ευημερία και η προμήθεια του Κυρίου.

Βρισκόμαστε σε συνεχή πόλεμο, πολεμάμε για να αποκτήσουμε τις υποσχέσεις του Κυρίου στη ζωή μας. Όταν το κάνουμε αυτό, τα βέλη του εχθρού είναι ακόμα πιο πολλά, προσπαθώντας να σπάσει το φρόνημά μας και να μας απογοητεύσει, ώστε να σταματήσουμε την προσευχή. Ένα από τα όπλα μας για να νικήσουμε την κατάρα της φτώχειας είναι και **η ομολογία μας** ότι ο Κύριος ο προμηθεύων και ότι οι επαγγελίες Του είναι η κληρονομιά μας, ως παιδιά του μεγάλου Βασιλιά.

Υπάρχει όμως και η περίπτωση, που εμείς είμαστε αποκλειστικά υπεύθυνοι όταν δεν θερίζουμε από τη σπορά που κάναμε. Ο σπόρος χρειάζεται χρόνο για να βλαστήσει, να αυξηθεί και να καρποφορήσει. Υπάρχει η εποχή της σποράς, υπάρχει και η εποχή του θερισμού. Πρέπει να μάθουμε με υπομονή και εμπιστοσύνη να περιμένουμε η σπορά μας να βλαστήσει, γιατί όταν δεν το κάνουμε αυτό και γογγύζουμε που ο Θεός "αργεί" ν' απαντήσει, τότε εμείς καταστρέφουμε το σπόρο, γιατί δεν είχε θαφτεί βαθιά στη γη (στην καρδιά μας) και δεν μπόρεσε να φυτρώσει, γι' αυτό μετά ήρθαν τα πετεινά του ουρανού (τα δαιμόνια) και τον άρπαξαν. Ο Λόγος του Θεού, λέγει: *«Διότι έχετε χρείαν υπομονής, διά να κάμετε το θέλημα του Θεού και να λάβετε την επαγγελίαν»* (Εβραίους 1'/10:36).

• Για λεπτομέρειες βλέπε:

"Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ" (σελ.237-240). "Κεφάλαιο ΕΚΤΟ" (σελ.90-94).

23) «Γιατί εμείς να έχουμε αφθονία, αφού ο Ιησούς ήταν απλός, φτωχικά ντυμένος και δεν είχε καμιά πολυτέλεια στη ζωή Του, συνέχεια ήταν στερημένος από αγαθά;»

Αυτό είναι ένα ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΟ ΨΕΜΑ του Διαβόλου. Πουθενά δεν αναφέρεται μέσα στα τέσσερα Ευαγγέλια ότι ο Ιησούς κατά την επίγεια διακονία Του ήταν φτωχικά ντυμένος και στερημένος από τα καθημερινά. Ο Ιησούς έκανε **τέλεια χρήση των νόμων του Θεού που αφορούν την ευημερία** και αυτό φαίνεται πολύ καθαρά από τις περιγραφές της Βίβλου. Ο Ιησούς έσπερνε πνευματικά και απολάμβανε υλικά, δεν είχε καμιά στέρηση αγαθών, γιατί ο Θεός Πατέρας άνοιγε τους καταρράκτες των ευλογιών Του.

Ο Ιησούς δεν ήταν ατημέλητος στην εμφάνιση ή ντυμένος με ρούχα τελευταίας διαλογής, αντίθετα, ήταν ντυμένος με ευπρέπεια και με πολύτιμα ακριβά ρούχα. Όταν Τον συνέλαβαν και θα Τον σταύρωναν οι στρατιώτες μοίρασαν μεταξύ τους τα ρούχα Του, που σημαίνει ότι ποιοτικά ήσαν πολύ καλά, αλλιώς θα τα πετούσαν. Για εκείνο όμως που κάνει ιδιαίτερο λόγο η Γραφή είναι για

τον χιτώνα που φορούσε ο Ιησούς. Γράφει «...ήτο δε ο χιτών άρραφος, από άνωθεν όλος υφαντός» (Ιωάννης ΙΘ/19:23-24). Για τον λόγο αυτό, οι στρατιώτες αποφάσισαν να μην τον κόψουν σε τέσσερα κομμάτια, για να πάρει από ένα κομμάτι ο καθένας τους, αλλά να ρίξουν κλήρο, ποιος θα τον έπαιρνε ολόκληρο. Εάν ο Ιησούς ζούσε φτωχικά θα φορούσε ένα τόσο πολύ ακριβό ρούχο;

Βλέπουμε επίσης ότι ο Ιησούς είχε δύο ομάδες μαθητών (12 και 70 μαθητές η κάθε ομάδα) και είχαν ένα ταμείο για τις ανάγκες των μετακινήσεών τους, για φαγητά, κλπ. Ένας οργανισμός για να λειτουργεί σωστά έπρεπε να έχει οικονομική άνεση. Σε άλλες περιπτώσεις βλέπουμε τον ίδιο τον Ιησού να προμηθεύει τα πλήθη και μάλιστα να υπάρχει πλούσιο περίσσειμα στο τέλος, όπως έγινε με τον χορτασμό των πέντε χιλιάδων ανθρώπων.

Ο ίδιος, όπου πήγαινε με τη συνοδεία Του γνώριζε ότι δεν θα στερηθούν τίποτα, καθόσον ο ουράνιος Πατέρας είχε φροντίσει για να τους προμηθεύει τα πάντα, όπως συνέβηκε όταν πήγαν το τελευταίο Πάσχα στην Ιερουσαλήμ. Όπου πήγαινε ο Ιησούς, τον καλούσαν οι πλούσιοι της εποχής Του για φαγητό, όπως έκανε ο Ζακχαίος, ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία και πολλοί άλλοι, οι οποίοι του παρέθεταν πλούσιο γεύμα, γι' αυτό και οι επικριτές του, Τον κατηγορούσαν ως οινόπότη και φάγο.

Τα έργα που έκανε ο Ιησούς μπορούμε και να τα κάνουμε και εμείς, όπως το είπε και ο ίδιος: «Όποιος πιστεύει εις Εμέ, τα έργα τα οποία κάμνω και εκείνος θέλει κάμει, και **μεγαλύτερα τούτων θέλει κάμει...**» (Ιωάννης ΙΔ/14:12). Η ίδια δύναμη που κατοικούσε μέσα στον Ιησού, κατοικεί μέσα και σ' εμάς. Ο Ιησούς ενεργούσε θαυματουργικά γιατί είχε παραδοθεί ολοκληρωτικά στο θέλημα του ουράνιου Πατέρα. Εάν και εμείς κάνουμε το ίδιο και εμπιστευθούμε τον Κύριο, υπακούοντας στους νόμους που έχει θέσει για τα οικονομικά, τότε θα θερίζουμε πλούσια σοδιά.

• Για λεπτομέρειες βλέπε: "Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ" (σελ.250-256)

. . . / / / . . .

24) «Θα μπορούσε να συνοψισθεί το θέμα των δεκάτων και των προσφορών μέσα σε 10 ΣΗΜΕΙΑ, ώστε το θέμα αυτό να το έχουμε πρώτο στη ζωή μας και να μπορούμε να ευαρεστούμε τον Κύριο;»

Ναι, αυτό μπορεί να γίνει και θα βοηθήσει όλους αυτούς που για πολλά χρόνια είχαν λάθος θέση και τώρα θα μπορούν να γνωρίζουν σωστά τους οικονομικούς νόμους του Θεού. **Αναφέρονται παρακάτω τα 10 επίμαχα σημεία της διδαχής της Αγίας Γραφής για το θέμα αυτό:**

01. Η εντολή των δεκάτων υπήρχε **πριν το νόμο του Μωυσή** και οι πρώτες αναφορές της Αγίας Γραφής για τα δέκατα έχουμε με τον **Αβραάμ** (Γένεση ΙΔ/14:18-20) και με τον **Ιακώβ** (Γένεση ΚΗ/28:20-22).
02. **Ο ηθικός νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης δεν καταργήθηκε. Ο Ιησούς διακήρυξε ότι ήρθε **να "πληρώσει" το νόμο**, δηλαδή να τον "γεμίσει" και όχι να τον καταργήσει (Ματθαίος Ε/5:17).
03. Εφόσον τα δέκατα είχαν καθιερωθεί πριν από το νόμο του Μωυσή, εάν δεχθούμε ότι ο νόμος καταργήθηκε, τότε τα δέκατα, εφόσον είναι **εκτός των διατάξεων του νόμου**, δεν συμπεριλαμβάνονται στην (υποτιθέμενη) κατάργηση του νόμου (Γένεση ΙΔ/14:18-20, ΚΗ/28:20-22).
04. Η πρώτη αποστολική εκκλησία **δίδασκε το νόμο** του Μωυσή, μέσα στον οποίο ήταν και τα δέκατα, όπως επισημάνθηκε και στη σύνοδο της Ιερουσαλήμ (Πράξεις ΙΕ/15:19-21).
05. Όταν Παύλος διακηρύττει **«όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη»** (Β' Τιμόθεου Γ/3:16), αναφέρεται μόνο στα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί ακόμα δεν υπήρχε η Καινή Διαθήκη. Κατά συνέπεια η πρώτη εκκλησία δίδασκε μόνο από την Παλαιά Διαθήκη, μέσα στην οποία αναφέρονται και τα δέκατα.
06. **Στην Παλαιά Διαθήκη** ο Θεός κατοικούσε μέσα στον επίγειο ναό της Ιερουσαλήμ και οι ιερείς συντηρούντο από τα δέκατα (Αριθμοί ΙΗ/18:21-32, Α' Κορινθίους Θ/9:13). **Στην Καινή Διαθή-**

κη οι πιστοί είναι ο ναός του Θεού του ζώντος και αποτελούν λαό ιερέων, είναι "βασιλείο ιεράτευμα" (Α' Κορινθίους ζ'/6:19, Α' Πέτρου Β/2:9, κλπ), γι' αυτό τα δέκατα και οι προσφορές είναι **για όλο το σώμα** της εκκλησίας του Ιησού Χριστού, ξεκινώντας πρώτα από την **τοπική μας εκκλησία**, εκεί που τρεφόμαστε πνευματικά (Α' Κορινθίους Θ/9:11-14, Γαλάτες ζ'/6:6,10).

07. Ο Παύλος υπεραμύνεται ο εργάτης του Θεού να συντηρείται από την εκκλησία με τα δέκατα, παρουσιάζοντας ισχυρά επιχειρήματα, από τα οποία ξεχωρίζουν τα **έξι** παρακάτω:
- **"Οι εργαζόμενοι στα ιερά τρώγουν εκ του ιερού"** (Α' Κορινθίους Θ/9:13-14).
 - **"Δεν θέλεις φράξει στόμα βοός αλωνίζοντος"** (βλ. Α' Κορινθίους Θ/9:9, Α' Τιμόθεου Ε/5:18).
 - **"Ποιος εκστρατεύει ποτέ με δικά του έξοδα;"**
 - **"Ποιος φυτεύει αμπελώνα και δεν τρώει από τον καρπό του;"**
 - **"Ποιος ποιμαίνει ποίμνιο και δεν τρώει από το γάλα τού ποιμνίου;"** (Α' Κορινθίους Θ/9:7).
 - **"Ο εργάτης είναι άξιος του μισθού του"** (Α' Τιμόθεου Ε/5:18, Λουκάς Ι'/10:7, Ματθαίος Ι'/10:10).
08. Ο Παύλος αναφέρεται και στο **"αδάπανο ευαγγέλιο"** (βλ. Α' Κορινθίους Θ/9:12,18, Β' Κορινθίους ΙΑ/11:7-9, 13-14, Β' Θεσσαλονικείς Β/2:9, Γ/3:8-9), το οποίο ήταν και η δική του προσωπική επιλογή στη διακονία του, χωρίς αυτό να έρχεται σε αντίθεση με τη διδαχή ο εργάτης να συντηρείται από το ποίμνιο.
09. Όπως η Καινή Διαθήκη, κατά την άποψη των αντιφρονούντων, **δεν διδάσκει** "ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ τα δέκατα", **το ίδιο δεν διδάσκει** ρητά "ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΝΟΥΜΕ τα δέκατα". Κατά συνέπεια η κατάργηση των δεκάτων δεν στηρίζεται στην Γραφή.
10. Το ότι **δεν αναφέρεται** στην Καινή Διαθήκη **ρητή διάταξη** για τα δέκατα, αυτό δεν είναι επιχείρημα ότι καταργήθηκαν, καθώς και σε άλλες διδασκαλίες της Γραφής οι ορολογίες της Παλαιάς Διαθήκης και της Καινής Διαθήκης δεν είναι πάντα ίδιες, ενώ αναφέρονται για το ίδιο ακριβώς θέμα.

2η κατηγορία

12 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

01) «Πρέπει να δεκατίζουμε τα χρήματα τα οποία έχουν προέλθει από παράνομες δραστηριότητες;»

Η απάντηση είναι αυτονόητη: Ότι είναι αμαρτία ο Θεός δεν το δέχεται, γιατί η φύση του Θεού είναι η αγιότητα και η καθαρότητα. Χρήματα που αποκτήθηκαν από πώληση αντικειμένων, ή από προσφορά υπηρεσίας, ή από οποιαδήποτε άλλη πηγή, που δεν συμφωνεί με τον Λόγο του Θεού, είναι βδέλυγμα για τον Κύριο.

Για παράδειγμα τέτοια είδη είναι ναρκωτικά, πορνογραφία, χαρτοπαιξία, τζόγος, αντικείμενα που σε γνώση μας είναι προϊόν κλοπής και πολλές άλλες περιπτώσεις, γνωστές ή άγνωστες. Χρήματα που αποκτήθηκαν από τα είδη αυτά, ή από προσφορά παράνομων υπηρεσιών, δεν μπορούν να μπαίνουν μέσα στην άγια αποθήκη του Θεού.

Θα πει κάποιος ότι ο αναγεννημένος πιστός δεν έχει καμιά σχέση με όλα αυτά. Αυτό είναι αλήθεια, αλλά ότι γίνεται με αυτά, το ίδιο θα γίνεται και με άλλα πράγματα, τα οποία στην πορεία διαπιστώνουμε ότι ενώπιον του Θεού είναι αμαρτία.

Ειδικά με το θέμα της πορνογραφίας, που κατά βάση είναι εμπόριο πορνείας, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι είναι ένα από τα αποτελεσματικά όπλα του Διαβόλου μέσα σ' όλους τους αιώνες και έρχεται η κρίση του Θεού σ' όσους εμπλέκονται με αυτή ή ωφελούνται οικονομικά από αυτήν. Αυτό είναι βδέλυγμα για τον Θεό: *«Δεν θέλεις φέρεi πληρωμήν πόρνης, ουδέ μίσθωμα κυνός (κίнайδου) εις τον οίκον Κυρίου του Θεού σου, δι' ουδεμίαν ευχήν· διότι αμφότερα ταύτα είναι βδέλυγμα εις Κύριον τον Θεόν σου»* (Δευτερονόμιο ΚΓ/23:18).

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με χρήματα που αποκτήθηκαν από άλλες παράνομες δραστηριότητες. Αλίμονο σ' αυτόν που πο-

τίζει κάποιον με βλαβερές ουσίες (ναρκωτικά, κλπ) και μετά τον εκ-
μεταλλεύεται: «*Ουαί εις τον ποτίζοντα τον πλησίον αυτού, (ουαί) εις ε-
σένα ο οποίος προσφέρει την φιάλη σου και επί πλέον μεθύεις αυτόν,
διά να θεωρείς την γύμνωση αυτών*» (Αββακούμ Β/2:15).

Χρήματα ή άλλα περιουσιακά στοιχεία που δεν αποκτήθηκαν
από παράνομες δραστηριότητες, αλλά αποκτήθηκαν από τόκους ή
από πλεονεξία, η Βίβλος δεν λέγει να τα δεκατίζουμε, αλλά να τα
προσφέρουμε στους φτωχούς: «*Ο αυξάνων την περιουσίαν αυτού
διά τόκου και πλεονεξίας συνάγει αυτήν διά τον ελεούντα τους πτω-
χούς*» (Παροιμίες ΚΗ/28:8).

**02) «Πρέπει να δεκατίζουμε τα χρήματα τα οποία προέρ-
χονται από νόμιμες δραστηριότητες, αλλά το πω-
λούμενο είδος είναι αμαρτία σύμφωνα με την Βίβλο;»**

Τέτοιες δραστηριότητες, που ενώπιον της πολιτείας είναι νό-
μιμες, είναι κάποιος να έχει κατάστημα και να πωλεί είδη που σύμ-
φωνα με τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού είναι αμαρτία, όπως τσι-
γάρα, άσεμνα περιοδικά και βιβλία, φυλακτά, γούρια, αγαλματίδια
θεοτήτων, κοσμήματα και αντικείμενα με αποκρυφιστικά και σατα-
νικά σύμβολα (ζώδια, κλπ), CD/DVD με σατανικούς στίχους και μου-
σική, τράπουλες, ταρώ, αποκριάτικες στολές που παρουσιάζουν
τον Διάβολο και άλλες σατανικές μορφές, θρησκευτικά είδη που η
Βίβλος απορρίπτει. Ο πιστός, που είναι ιδιοκτήτης κάποιου τέτοιου
καταστήματος, **δεν μπορεί να δεκατίζει τα κέρδη** από την πώλη-
ση των ειδών αυτών, αλλά και δεν πρέπει να εμπορεύεται τα είδη
αυτά, καθόσον ενώπιον του Θεού είναι βδέλυγμα.

Εδώ υπάρχει ένα πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο πιστός κα-
ταστηματούχος και που είναι το εξής: "Εάν είναι στη διακριτική του
ευχέρεια να μην εμπορεύεται τα είδη αυτά, φυσικά δεν υπάρχει
κανένα πρόβλημα, **τι γίνεται** όμως στην περίπτωση που είναι υ-
ποχρεωτικό από την κείμενη νομοθεσία ή από τα συνδικάτα των ε-
μπορικών ενώσεων να διαθέτει τα είδη αυτά, τι πρέπει να κάνει;"

Καταρχήν θα επισημάνουμε ότι ένας πιστός ποτέ δεν θα α-

νοίξει κατάστημα για παράδειγμα με **αποκριάτικες στολές**, γιατί εάν το κάνει αυτό, αποδέχεται το σύστημα των ειδωλολατρικών δοξασιών και γίνεται συνεργός με τον εχθρό της ψυχής, έστω και λόγω άγνοιας. Το ίδιο ισχύει και για είδη που έχουν άμεση σχέση με την αναβίωση αρχαίων ειδωλολατρικών εθίμων στις λεγόμενες **μεγάλες εορτές** (Χριστούγεννα, Πάσχα, κλπ), οι οποίες δεν έχουν καμιά σχέση με την Βίβλο, καθόσον οι επτά ετήσιες εορτές (Λευιτικό ΚΓ/23) που ο Θεός είχε καθιερώσει στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης καταργήθηκαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ένα κάποιος θέλει να μάθει λεπτομέρειες για τις επτά εορτές του Κυρίου, μπορεί να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ"** (κωδικός 40), ή να ακούσει τη σειρά 12 μαθημάτων με τον ίδιο τίτλο, που έχουν αναρτηθεί στο YouTube στο κανάλι Filadelfos Channel 1.

Όταν κάποιος έχει κατάστημα ψιλικών, εφημερίδων και περιοδικών, είναι υποχρεωτικό από τις εμπορικές ενώσεις να εμπορεύεται και άσεμνα περιοδικά (εβδομαδιαία, μηνιαία, κλπ). **Ένας πιστός, τι πρέπει να κάνει στην περίπτωση αυτή, γιατί εάν αρνηθεί να παραλάβει τα περιοδικά αυτά, θα έχει βαριές διοικητικές κυρώσεις από τα πρακτορεία εφημερίδων-περιοδικών, όπως πρόστιμα;** Πιστεύω ότι σε κάθε περίπτωση πρέπει να ενεργούμε με σοφία, όπως ενήργησε στο παρελθόν ένας αγαπητός φίλος, ο οποίος παραλάμβανε τα περιοδικά και τα έκρυβε και την επομένη εβδομάδα όταν ερχόντουσαν τα νέα τεύχη, τα επέστρεφε **ως απούλητα** και έτσι δεν ερχόταν σε αντίθεση με τις εμπορικές ενώσεις.

Σε περίπτωση που δεν μπορούμε να ενεργήσουμε όπως παραπάνω, δεν θα πρέπει να συμβιβαστούμε με το σύστημα του κόσμου, αλλά να έρθουμε σε αντίθεση με οτιδήποτε δεν συμφωνεί με τον Λόγο του Θεού. Εμείς είμαστε το ΦΩΣ του αναστημένου Ιησού μέσα στο ΣΚΟΤΑΔΙ της αμαρτίας του κόσμου, ο οποίος *«εν τω Πονηρώ κείται»* και βρίσκεται μέσα στην κυριαρχία του Πονηρού (Α' Ιωάννου Ε/5:19). Εάν εμείς δεν αντιδράσουμε, τότε το σκοτάδι θα γίνει ακόμα πιο βαθύ. Εάν το κάνουμε αυτό, θα στραφούν εναντίον

μας, αλλά ας θυμηθούμε τα λόγια του Πέτρου, όταν οι αρχιερείς απείλησαν τους αποστόλους να μην κηρύττουν τον Ιησού: *«Αποκριθείς δε ο Πέτρος και οι απόστολοι, είπον· Πρέπει να πειθαρχώμεν εις τον Θεόν μάλλον παρά εις τους ανθρώπους»* (Πράξεις Ε/5:29).

Χρήματα που (τυχόν) έχουν αποκτηθεί από την πώληση των ειδών αυτών, ο πιστός **δεν μπορεί να τα δεκατίζει**, γιατί ο Θεός δεν τα δέχεται. Ο Θεός είναι άγιος, έχει άγιους ανθρώπους για να συνεργάζεται και έχει αγίους τρόπους για να έρχονται χρήματα στον άγιο οίκο Του. Άλλωστε ο Θεός δεν έχει ανάγκη τα χρήματά μας, αλλά θέλει την καρδιά μας, γιατί *«του Κυρίου είναι η γη και το πλήρωμα αυτής»* (Ψαλμός ΚΔ/24:1), όλα είναι δικά Του και από τα δικά Του, δίνει και σ' εμάς.

03) «Ο Κύριος ζητεί δέκατα και προσφορές και από τους απερίτμητους, τους μη αναγεννημένους πιστούς;»

Ο μη αναγεννημένος δεν έχει καμιά υποχρέωση να δώσει τα δέκατά του, γιατί εφόσον δεν έχει αποδεχτεί τη θυσία του Ιησού Χριστού στον Γολγοθά, **ο Θεός δεν έχει συνάψει καμιά συνθήκη μαζί του**. Οι υποχρεώσεις και τα δικαιώματα του ανθρώπου ενώπιον του Θεού, αρχίζουν από τη στιγμή που αυτός έχει γίνει παιδί του Θεού και εισέρχεται στη βασιλεία Του.

Υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που άνθρωποι από τον κόσμο προσφέρουν με την καρδιά τους χρήματα σε ορφανούς, χήρες, αναξιοπαθούντες, κλπ, χωρίς να υπάρχει κάποια ιδιότητα, αλλά αυτό δεν έχει καμιά σχέση με την εντολή των δεκάτων, που αφορά μόνο πιστούς.

Η προσφορά των μη πιστών είναι περιστασιακή και όχι επαναλαμβανόμενη και **κάθε τι καλό που γίνεται είναι ευπρόσδεκτο από τον Κύριο** και ας προέρχεται από άτομα που δεν έχουν αναγεννηθεί, γιατί τέτοιες περιπτώσεις έχουμε και μέσα στην Αγία Γραφή. Για παράδειγμα βλέπουμε τον εθνικό εκατόνταρχο Κορνήλιο, να κάνει ελεημοσύνες και να ζητεί να γνωρίσει τον αληθινό Θεό: *«Ήτο δε κάποιος άνθρωπος εις την Καισάρεια ονόματι Κορνή-*

λιοςευσεβής και φοβούμενος τον Θεόν μετά παντός του οίκου αυτού, ο οποίος και έκαμνεν ελεημοσύνας εις τον λαόν πολλές και εδέετο του Θεού διαπαντός» (Πράξεις 1'/10:2).

Η εντολή των δεκάτων, αλλά και όλες οι εντολές του Θεού έχουν σαν αποδέκτες τους πιστούς. **Ο Θεός δεν σχεδίασε η εκκλησία να χρηματοδοτείται απ' έξω, αλλά από μέσα**, γι' αυτό και έδωσε εντολές λεπτομερείς πως θα ενεργούν τα παιδιά Του. Εάν εμείς σαν πιστοί δεν νιώσουμε υπεύθυνοι να δώσουμε για να καλύψουμε τα έξοδα του έργου του Θεού, τότε αυτό ποιος θα το κάνει; Μήπως ο Θεός είναι ζητιάνος και ζητεί τα χρήματα των απερίμητων; Όχι ο Θεός, σαν στοργικός πατέρας θέλει τα δικά Του παιδιά να Τον ευαρεστούν.

Εάν θέλουμε να μεταφέρουμε τα καλά νέα του ευαγγελίου για να σώσουμε τους συμπατριώτες μας από την αμαρτία, θα πρέπει με υπευθυνότητα να συνεισφέρουμε οικονομικά για να έχουμε θετικά αποτελέσματα στο στόχο που έχουμε θέσει. Κανένας πιστός δεν αρνείται το πόσο σπουδαίο ρόλο έχουν τα οικονομικά στην ευημερία μιας τοπικής συνάθροισης και αυτό φαίνεται και από την παρακάτω έρευνα.

Ένας ερευνητής της Αγίας Γραφής κατέγραψε **1.539** περικοπές της Βίβλου, που αναφέρονται στο να δίνει ο πιστός, ενώ για το θέμα της προσευχής κατέγραψε μόνο **523** περικοπές και για το θέμα της πίστης περίπου **500** εδάφια. Ένας άλλος μελετητής της Γραφής κατέγραψε **2.460** εδάφια που έχουν σχέση με τα οικονομικά, συμπεριλαμβάνοντας και αυτά που αναφέρονται με έμμεσο τρόπο στο θέμα αυτό.

Η διαφορά μεταξύ των περιπτώσεων αυτών είναι πολύ μεγάλη, όταν μάλιστα λάβουμε υπόψη ότι η **προσευχή** είναι το πρώτο βήμα του πιστού για οποιαδήποτε ενέργειά του, γιατί τα πάντα αρχίζουν με προσευχή και τελειώνουν με προσευχή και τίποτα δεν γίνεται **χωρίς πίστη**. Αυτό είναι πολύ σημαντικό να το καταλάβουμε, γιατί ο Θεός θέλει να ξεριζώσει από την καρδιά μας κάθε πνεύ-

μα φιλαργυρίας, απληστίας και μέριμνας και να μας δώσει μια καρδιά που να Τον εμπιστεύεται πλήρως.

Αυτός είναι και ένας λόγος που η Αγία Γραφή δίνει τόσο μεγάλη έμφαση στο οικονομικό θέμα. Ο Σολομώντας λέγει ότι *«το αργύριον αποκρίνεται εις πάντα»* (Εκκλησιαστής 1'/10:19), που σημαίνει ότι το αργύριο (ασήμι) δεν ικανοποιεί μόνο τις φυσικές - υλικές ανάγκες του ανθρώπου, αλλά επεκτείνεται και στα πνευματικά θέματα της εκκλησίας, η λύση των οποίων σε κάποιο βαθμό εξαρτώνται και από την οικονομική ευημερία. Είναι μεγάλη ευλογία ο κάθε πιστός να εφαρμόζει στη ζωή του το να δίνει με χαρά και αγάπη.

04) «Όταν κάποιος λόγω άγνοιας, δεν έδινε τα δέκατα, θα πρέπει να δώσει τα δέκατα και όλων των προηγούμενων ετών, όταν του αποκαλύφθηκε η αλήθεια;»

Όταν ο πιστός έρχεται σε επίγνωση της αλήθειας για το θέμα των δεκάτων και καταλάβει ότι βρισκόταν σε λάθος διδασχά, είναι αδύνατο να δώσει τα δέκατα των προηγούμενων ετών, γιατί αφενός μεν δεν μπορεί να γνωρίζει πόσα ήταν, αλλά και αυτό να συμβαίνει ίσως να μην έχει τη δυνατότητα να τα δώσει.

Σε μια τέτοια περίπτωση, ενεργεί με τον ίδιο τρόπο, όπως ενεργεί και στις άλλες περιπτώσεις που βρίσκεται σε λάθος διδασκαλία, αλλά κάποια στιγμή έρχεται σε επίγνωση της αλήθειας και αλλάζει πορεία, ακολουθώντας πλέον την αλήθεια που του αποκαλύφθηκε. Η πνευματική μας πορεία είναι γεμάτη από τέτοιες καταστάσεις, **γιατί δεν είναι δυνατόν να τα γνωρίζουμε όλα και να τα κάνουμε όλα σωστά.**

Όταν αναγεννιόμαστε γνωρίζουμε λίγα πράγματα μέσα από τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, την Βίβλο, αλλά σιγά σιγά αποκτούμε περισσότερες αποκαλύψεις και αλήθειες, αυξάνουμε και ωριμάζουμε πνευματικά και ότι μέχρι τότε ήταν λάθος, το αφήνουμε πίσω και προχωράμε μπροστά, όπως πρέπει να κάνουμε και με τη διδασκαλία των δεκάτων, όταν διαπιστώνουμε ότι μέχρι τώρα ακολουθούσαμε λάθος πορεία.

Θα πρέπει όμως να γνωρίζουμε ότι η κάθε αλήθεια, που μας αποκαλύπτεται έχει και την ιδιαιτερότητά της για το πως θα την αντιμετωπίζουμε και θα την εφαρμόζουμε. Για παράδειγμα, εάν επί χρόνια δεν είχαμε βαπτισθεί στο νερό, είτε γιατί δεν το είχαμε διδαχθεί, είτε, γιατί το αναβάλαμε ζώντας πνευματικά χλιαρά, ενώ αυτό έπρεπε να γίνει αμέσως με την αναγέννησή μας, σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού (Μάρκος 16:16, Πράξεις 2:38, κλπ). Όταν όμως ανοίξει η καρδιά μας από τον έλεγχο του Πνεύματος του Θεού και έρθουμε σε επίγνωση της αλήθειας, πρέπει αμέσως να εφαρμόσουμε την εντολή του Θεού και να βαπτισθούμε στο νερό. Εάν η απειθείά μας συνεχιστεί, τότε θα θερίσουμε κατάκριση.

Το ίδιο και με το θέμα της εντολής των δεκάτων, θα πρέπει αμέσως να ενεργήσουμε με έναν διαφορετικό τρόπο, που να ευαρεστεί τον Θεό και να φέρνει ευλογία στη ζωή μας. Στην περίπτωση αυτή μπορούμε να κάνουμε **συνθήκη** με τον Θεό ότι με πιστότητα θα φέρνουμε στην αποθήκη Του το δέκατο των υπαρχόντων μας, αλλά μπορούμε ακόμα περισσότερο να κάνουμε τον Θεό και **συνέταιρο** στα οικονομικά μας, στην εργασία μας, στην επιχείρησή μας, ή όπου αλλού εμείς μπορούμε και αυτό θα φέρει μεγάλη, πολύ μεγάλη ευημερία στη ζωή μας.

05) «Πρέπει να αποδεκατίζουμε το ποσό που μας δίνεται για αγορά συγκεκριμένου δώρου, ή αντί για δώρο;»

Οι Ισραηλίτες είχαν θέσει πολλές διατάξεις για όλες τις λεπτομέρειες της καθημερινότητας με αποτέλεσμα αυτό να ήταν γι' αυτούς ένα βαρύ φορτίο που δεν μπορούσαν να το αντέξουν, γεγονός που ο Κύριος Ιησούς είχε κατακρίνει δημόσια τους θρησκευτικούς άρχοντες ότι διδάσκουν το λαό *«διδασκαλίες και εντάλματα ανθρώπων»* (Ματθαίος 15:9, Λουκάς 21:7).

Θα πρέπει και εμείς σήμερα, σε ερωτήσεις όπως η παραπάνω, να μη θέτουμε παρόμοιες διατάξεις, που θα μας καταβαρύνουν και θα ξεφεύγουμε από την υγιή διδασκαλία του Λόγου του Θεού. Όταν κάποιος θέλει να μας κάνει ένα δώρο, αλλά δεν γνωρίζει τι μας αρέσει και για να μας ευχαριστήσει μας δίνει τα χρήματα

να αγοράσουμε εκ μέρους του αυτό που επιθυμούμε. Στην περίπτωση αυτή, είναι αυτονόητο, ότι αυτό που επιλέξαμε και αγοράσαμε, είναι σαν να το αγόρασε αυτός που μας έδωσε τα χρήματα, που σημαίνει ότι το ποσό αυτό δεν δεκατίζεται.

Για να μην πέφτουμε σε πλάνη και σε παγίδα του Διαβόλου σε τέτοιες περιπτώσεις, θα πρέπει να γνωρίζουμε το εξής: Εφόσον είμαστε υπάκουοι στην εντολή των δεκάτων και των προσφορών, τότε σε περιπτώσεις σαν την παραπάνω ή σε παρόμοιες περιπτώσεις θα ενεργούμε με ελευθερία πνεύματος και κατά συνείδηση. Εάν κάποιος θέλει να προσφέρει στον Κύριο μέρος ή όλο του χρηματικού δώρου που του πρόσφεραν, ή να το κρατήσει ολόκληρο είναι ελεύθερος να το κάνει, κανένας δεν έχει το δικαίωμα να τον κατακρίνει, είναι ένα δώρο που είναι στην απόλυτη διακριτική του ευχέρεια πως θα το διαθέσει. Θα πρέπει να ενεργούμε με σύνεση και να μάθουμε να μην βάζουμε πνευματικά δεσμά και φορτία βαριά που μας οδηγούν σε λάθος δρόμο.

06) «Όταν κάποιος είναι χρεωμένος και πληρώνει συνέχεια χρέη και δάνεια, πρέπει να αποδεκατίζει;»

Αναφερόμαστε εδώ ότι το χρέος το έχει αναγεννημένος πιστός και όχι πνευματικά απερίτμητος. Το ότι βρέθηκε σ' αυτή τη δυσχερή οικονομική κατάσταση ο χρεωμένος πιστός είναι **σημείο** ότι στη διαχείριση των οικονομικών του ζητημάτων δεν ενεργεί σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού και ειδικά δεν εφαρμόζει δύο βασικές εντολές του Θεού:

- **Δεν εφαρμόζει** την εντολή των δεκάτων, οπότε δεσμεύει τον Θεό να ανοίξει τους καταρράκτες των ευλογιών Του, κατά την υπόσχεσή του (Μαλαχίας 3:10).
- **Δεν εφαρμόζει** στη ζωή του το νόμο της σποράς και του θερισμού και κατά συνέπεια, εφόσον δεν έσπειρε, δεν θα μπορεί και να θερίσει (Γαλάτες 6:7).

Εδώ υπάρχει ο αντίλογος ότι δεν πρέπει όλες τις περιπτώσεις να τις κάνουμε κανόνα που δεν αλλάζει, καθόσον θα υπάρ-

χουν και περιπτώσεις που κάποιος πιστός να βρέθηκε σε χρέος από αντικειμενική αδυναμία. Αυτή η άποψη είναι σωστή, γι' αυτό όλες οι περιπτώσεις θα αντιμετωπίζονται με προσευχή και υπομονή ο Κύριος να κάνει έκβαση.

Ανεξάρτητα, ποιος είναι ο ορατός λόγος που ο πιστός οδηγήθηκε σε χρέος, ή σε χρεωκοπία, ή σε φτώχεια, θα πρέπει αμέσως να αρχίζει να αποδεκατίζει **ακόμα και μέσα στη φτώχεια**, ώστε να επιτρέψει στον Θεό να τον οδηγήσει σε πλήρη οικονομική ελευθερία από τα δεσμά που του είχε επιβάλει ο Μαμωνάς, ο άρχοντας του κόσμου τούτου. Για το θέμα αυτό αναφερόμαστε με λεπτομέρειες στο "Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ" (σελ.87-100).

Εφόσον ο χρεωμένος πιστός αρχίζει να κάνει πράξη και εφαρμογή τα λόγια του Κυρίου Ιησού *«ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού και πάντα ταύτα θέλουν σας προστεθεί»* (Ματθαίος 5'/6:33), ο Κύριος θα προσθέσει ευημερία στη φτώχεια του και θα τον ευλογήσει να ξεχρεώσει το χρέος του.

07) «Μπορεί κάποιος να μην δίνει το δέκατο στην εκκλησία που ανήκει, αλλά να το χρησιμοποιεί κατά την κρίση του;»

1. Αυτή είναι μια πολύ "επικίνδυνη" ερώτηση, που έχει αποδειχθεί πως όταν γίνεται, συνήθως υποκρύπτει υστεροβουλία, ιδιοτελή κριτήρια και δυσαρέσκεια, ακόμα και απείθεια στην εντολή του Θεού για τα δέκατα. Όταν αυτός που ερωτά, λάβει την επιθυμητή γι' αυτόν απάντηση **"...ναι μπορείς να χρησιμοποιείς το δέκατο κατά την κρίση σου, ή όπως ο Κύριος σε οδηγεί"**, αυτό ησυχάζει τη συνείδησή του γι' αυτό που ήδη είχε αποφασίσει να κάνει. Απλά ζητούσε μια επιβεβαίωση από κάποιον (για να πείσει τον εαυτό του) ότι βρίσκεται στο σωστό, που γι' αυτόν το "σωστό" είναι να σταματήσει να δίνει το δέκατο στην τοπική εκκλησία που ανήκει και τρέφεται πνευματικά για τους δικούς του λόγους (που στις περισσότερες των περιπτώσεων είναι δυσαρέσκεια με τον ποιμένα) και να δίνει "όπου αυτός κρίνει", γεγονός που αναπόφευκτα οδηγεί στη άμεση

ή σταδιακή παύση του να δίνει, γιατί σιγά - σιγά θα σταματήσει να έχει και έλεγχο μέσα του.

Προσωπικά, μέσα στην πολύχρονη εμπειρία μου στον αγρό του Κυρίου, έχω ακούσει πολλές τέτοιες μαρτυρίες αδελφών, που το εξομολογήθηκαν εκ των υστέρων, όταν κατάλαβαν ότι βρισκό-ντουσαν σε λάθος διδαχή για το θέμα αυτό.

2. Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ρητά αναφέρεται στο νόμο του Μωυσή ότι τα δέκατα πήγαιναν στον **επίγειο ναό** του Θεού και από αυτά συντηρούντο οι **ιερείς** (Αριθμοί ΙΗ/18:20-21,26-28, Α' Κορινθίους Θ/9:13-14, κλπ). Εκτός από το **τακτικό** (ιερατικό) δέκα-το, που έδιναν σε συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα, υπήρχε το **εορταστικό** δέκατο που το έδιναν ΜΙΑ φορά το χρόνο (Δευτερονό-μιο ΙΔ/14:22-26) και το **φιλανθρωπικό** δέκατο που το έδιναν κάθε ΤΡΙΕΤΙΑ (Δευτερονόμιο ΙΔ/14:28-29). Άρα το δέκατο πήγαινε στο ναό του Θεού, ή όπως αναφέρεται στην Βίβλο πήγαινε στις αποθήκες του Θεού και στο θησαυροφυλάκιο του Θεού.

Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, στην οποία εμείς σή-μερα ζούμε, ο Θεός δεν κατοικεί μέσα σε **χειροποίητους ναούς**, αλλά κατοικεί μέσα στους πιστούς, οι οποίοι είναι **ο πνευματικός άγιος ναός του Θεού** (βλ. Α' Κορινθίους ζ'/6:19, Β' Κορινθίους ζ'/6:16, κλπ). Σήμερα δεν υπάρχει επίγειος ναός του Θεού, κατά τα πρότυ-πα της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά όπου είναι δύο ή τρεις συγκεντρω-μένοι στο όνομα του Ιησού (Ματθαίος ΙΗ/18:20), εκεί είναι και ο Κύ-ριος και οι πιστοί αποτελούν μια **τοπική σύναξη (εκκλησία) του Χριστού**. Σήμερα οι αναγεννημένοι πιστοί αποτελούν σαν σύνολο ειδική πνευματική τάξη, είναι **"βασίλειον ιεράτευμα"**, είναι λαός (τάξη) ιερέων, γιατί οι αναγεννημένοι πιστοί είναι ενώπιον του Θεού βασι-λείς και ιερείς (Α' Πέτρου Β/2:9).

Άρα κατά την τυπολογία της Παλαιάς Διαθήκης, το δέκατο πηγαίνει εκεί που συναθροίζεται **ο πνευματικός ναός του Θεού**, που είναι οι πιστοί, πηγαίνει δηλαδή στις τοπικές εκκλησίες (δημό-σιες, κατ' οίκον, μεμονωμένοι πιστοί, κλπ), πηγαίνει εκεί που τρέ-

φεται πνευματικά ο πιστός, πηγαίνει εκεί που υπάρχουν μέλη του "ΕΝΟΣ σώματος", που κεφαλή Του είναι ο Κύριος Ιησούς.

3. Η κάθε τοπική εκκλησία είναι μια "πνευματική οικογένεια", όπου ο καθένας έχει τον δικό του πνευματικό ρόλο. **Από τη μία μεριά** ο πατέρας της οικογένειας (ποιμένας) φροντίζει με αγάπη για όλα τα παιδιά της συνάθροισής του (πιστοί-ποίμνιο). **Από την άλλη μεριά** οι πιστοί με τη δική τους αγάπη προς τον ποιμένα τους και με την υπακοή τους στον Λόγο του Θεού, φέρνουν ευλογία μέσα σε όλο το σώμα της συνάθροισης, γεγονός που ευαρεστεί τον πατέρα (ποιμένα) της ευλογημένης πνευματικής οικογένειας.

Ένα από τα μέσα που ο Θεός έχει προβλέψει για την ευλογία της τοπικής πνευματικής οικογένειας είναι τα δέκατα και οι προσφορές, όπως ακριβώς συμβαίνει και με μία φυσική οικογένεια, η οποία όταν δεν έχει έσοδα, οδηγείται σε προβλήματα και φτώχεια.

Επειδή αγαπάμε τον ποιμένα μας και τους αδελφούς που είμαστε στην **ίδια τοπική οικογένεια** και επειδή αγαπάμε όλο το σώμα του Χριστού (μέρος του οποίου είμαστε και εμείς), πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να γίνουμε εκτελεστές του Λόγου του Θεού και να φθάσουμε στο σημείο να γίνουμε μιμητές της πρώτης εκκλησίας, όπου όλα ήταν ήσαν κοινά και ούτε ένας έλεγε ότι είναι δικό του κάτι από τα υπάρχοντά του (Πράξεις 4/32).

4. Εκείνο που θα πρέπει να προσέξουν οι υπεύθυνοι των τοπικών εκκλησιών είναι **να μην επιβάλλουν** καταναγκαστικό νόμο για την καταβολή των δεκάτων. Έχουν πολύ μεγάλη ευθύνη ενώπιον του Θεού, όταν από τη μία μεριά **δεν διδάσκουν** την εντολή των δεκάτων και των προσφορών, γιατί είναι μια από τις βασικές Βιβλικές διδασκαλίες, αλλά από την άλλη μεριά **δεν μπορούν να αιχμαλωτίζουν** τις συνειδήσεις των πιστών (και κατά την ανθρώπινη νομοθεσία να παραβιάζουν "προσωπικά δεδομένα"), όπως γίνεται σε μερικές περιπτώσεις, ευτυχώς πολύ ελάχιστες, όπου ο **ποιμένας απαιτεί από τα μέλη της συνάθροισής του να δηλώνουν το α-**

κριβές ποσό που θα δίνουν μηνιαίως, ως δέκατο, παρουσιάζοντας διάφορα προσχήματα.

Ο ποιμένας πρέπει να λέγει στο ποίμνιο (στην πνευματική του οικογένεια) όλα τα υπάρχοντα οικονομικά προβλήματα, ώστε οι πιστοί να γίνονται κοινωνοί των προβλημάτων, **όπως γίνεται και σε μια φυσική οικογένεια**, αλλά δεν μπορεί να επιβάλλει "οικονομικά μέτρα ή ποινές", γιατί στην πορεία στους πιστούς θα δημιουργηθούν ενοχές και κατάκριση μέσα τους, εάν σε κάποια χρονική στιγμή δεν μπορέσουν να εκπληρώσουν την υπόσχεση την οποία έδωσαν και αυτό μπορεί να συμβεί γιατί έδωσαν την υπόσχεση, **είτε** λόγω πίεσης από μέρους του ποιμένα, **είτε** λόγω στιγμιαίας συναισθηματικής φόρτισης, **είτε** επειδή δεν είχαν τη δύναμη να αρνηθούν και όχι επειδή ήταν μια ειλικρινής απόφαση μιας γενναιόδωρης καρδιάς που θέλει να ευαρεστεί τον Θεό, υπακούοντας στην εντολή για τα δέκατα και τις προσφορές.

Μία τέτοια ενέργεια σημαίνει για τον υπεύθυνο της τοπικής συνάθροισης δύο πράγματα, (1) **ή ότι** δεν έχει διδάξει σωστά το ποίμνιο και οι πιστοί δεν έχουν καταλάβει τη μεγάλη σπουδαιότητα να δίνουν, (2) **ή ότι** ο ίδιος δεν εμπιστεύεται τον Θεό ότι θα καλύψει όλες τις ανάγκες που υπάρχουν.

Ως υπεύθυνος κατά καιρούς διαφόρων συναθροίσεων, δεν είχα εφαρμόσει αυτή την τακτική και πάντα υπήρχε **οικονομική πληρότητα**, έχοντας διδάξει τους αδελφούς για την ευλογία του "δίδειν". Αντίθετα, σε κάποια περίπτωση που είχα κληθεί μαζί με άλλους αδελφούς από τον ποιμένα κάποιας τοπικής συνάθροισης, στην οποία τότε διακονούσα ως πρεσβύτερος, να δηλώσουμε τι ποσό μπορούσαμε να δίνουμε το μήνα, ήμουν ο μόνος που αρνήθηκα και δεν το έκανα. Το αποτέλεσμα ήταν αργότερα η στάση μου αυτή να δικαιωθεί, γεγονός που μου το αναγνώρισε και ο ίδιος ο ποιμένας, καθόσον όσοι δήλωσαν την καταβολή ενός ποσού, για κάποιο λόγο δεν μπόρεσαν να ανταποκριθούν στην υποχρέωση αυτή και βρέθηκαν εκτεθειμένοι και ενώπιον του ποιμένα που είχαν

δώσει την υπόσχεση και ενώπιον του Θεού.

08) «Πρέπει να αποδεκατίζουμε μόνο ότι έχει σχέση με τα οικονομικά ή άλλα αντικείμενα και πράγματα;»

Στην Παλαιά Διαθήκη βρίσκουμε όλες τις λεπτομέρειες για τα δέκατα, ώστε να γνωρίζει επακριβώς ο πιστός τι πρέπει να προσφέρει στον Κύριο. Ο Θεός δεν ζητούσε από το λαό Του το δέκατο των χρημάτων, αλλά το δέκατο **απ' όλα τα υπάρχοντα τους** και την εποχή εκείνη τα υπάρχοντά του λαού ήταν τα γεννήματα των ζώων τους και τα προϊόντα της γης (βλέπε: Λευιτικό ΚΖ/27:30,32, Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22, Β' Χρονικών ΛΑ/31:5-6, Νεεμίας ΙΒ/12:44, ΙΓ/13:5,12, Μαλαχίας Γ/3:10, κλπ).

Αυτό σημαίνει ότι σήμερα, όταν ο πιστός δίνει στον Κύριο μόνο το δέκατο των χρημάτων του και δεν δίνει και το δέκατο από **τα λοιπά υπάρχοντά του** κλέβει τον Θεό. Θα ισχυριστεί κάποιος τι άλλο μπορεί να προσφέρει ο πιστός σήμερα εκτός των χρημάτων του, αφού οι κοινωνικές συνθήκες έχουν αλλάξει;

Η απάντηση είναι ότι μπορούμε να εντάξουμε στα δέκατα **το αντικείμενο της επιστήμης μας και της εργασίας μας**, εάν δηλαδή είμαστε γιατροί, νομικοί, έμποροι, λογιστές, επιχειρηματίες, καταστηματαρχές, γεωργοί, κτηνοτρόφοι κλπ, θα πρέπει να προσφέρουμε **χωρίς αμοιβή** τις γνώσεις μας, τα εφόδιά μας, τις υπηρεσίες μας και τα αγαθά μας σ' αυτούς που έχουν ανάγκη, αρχίζοντας από τους οικείους της πίστης μας. Πρέπει ο καθένας μας να κατανοήσει ότι η εντολή των δεκάτων περιλαμβάνει **πάντα τα υπάρχοντα** του κάθε πιστού και όταν ο Λόγος του Θεού χρησιμοποιεί τη φράση *«πάντων των υπαρχόντων»*, ή *«πάντα τα γεννήματα του αγρού και των ζώων»*, σημαίνει ότι πρέπει να δεκατίζονται τα "πάντα" και όχι μόνο τα χρήματα, όπως γίνεται σήμερα και αυτό δυστυχώς έχει γίνει πλέον καθεστώς.

. . . / / / . . .

09) «Η σύζυγος είναι υποχρεωμένη να δίνει το δέκατο ή καλύπτεται από την πνευματική της εξουσία, που είναι ο άνδρας της;»

Τόσο στην περίοδο του νόμου, όσο και στην πρώτη αποστολική εκκλησία, αλλά και στους επόμενους αιώνες που ακολούθησαν, η θέση της γυναίκας έναντι του άνδρα ήταν σε πολύ υποδεέστερη θέση και δεν ήταν εργαζόμενη, ώστε να έχει προσωπικά έσοδα και να προσφέρει στον Κύριο. Στις τότε πατριαρχικές κοινωνίες, αυτό γινόταν αποκλειστικά από τον άνδρα, ενώ η θέση της γυναίκας ήταν στο σπίτι.

Σήμερα οι κοινωνικές συνθήκες έχουν ριζικά αλλάξει και δεν έχουν καμιά σχέση με τις προηγούμενες γενιές, όπου η γυναίκα είναι πλέον εργαζόμενη σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, φθάνοντας ακόμα και στο ύψιστο αξίωμα μιας χώρας, ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ή Πρωθυπουργός, κλπ. Υπάρχουν περιπτώσεις που ο μισθός της γυναίκας είναι κατά πολύ μεγαλύτερος από το μισθό του άνδρα.

Η σύγχρονη πιστή εργαζόμενη γυναίκα έχει και αυτή τις ίδιες οικονομικές υποχρεώσεις ενώπιον του Θεού, καθόσον οι μισθοί των δύο συζύγων είναι έσοδα της οικογένειας και αποτελούν ευλογία από τον Θεό, γι' αυτό και **πρέπει να αποδεκατίζονται**. Στην περίπτωση που πιστός μέσα στην οικογένεια είναι μόνον ο ένας από τους δύο εργαζόμενους συζύγους, το **μη πιστό μέλος** δεν έχει καμιά υποχρέωση να αποδεκατίζει τα υπάρχοντά του.

Το πρόβλημα υπάρχει όταν η γυναίκα είναι πιστή και ο σύζυγος δεν είναι και αυτός δεν της επιτρέπει να αποδεκατίζει το μισθό της για να το δίνει στον Κύριο, **τι πρέπει να κάνει στην περίπτωση αυτή;** Ο άνδρας και ως μη πιστός είναι η εξουσία που ο Θεός της έχει δώσει και όλες οι αποφάσεις της είναι κάτω από την εξουσία και την προστασία του άνδρα της, **εκτός μιας περίπτωσης που είναι η σωτηρία της**. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να δίνει, καθόσον μπορεί να το κάνει με άλλον πρόσφορο τρόπο,

χωρίς όμως να έρχεται σε αντίθεση με τον άνδρα της, στον οποίο πρέπει να είναι "υποταγμένη" με αγάπη.

Θα πρέπει να αναφερθεί και το γεγονός ότι υπάρχει μερίδα υπευθύνων, αλλά και πολλών απλών πιστών, κυρίως έγγαμων **που δεν δέχονται αυτή την άποψη**, καθόσον υποστηρίζουν ότι η σύζυγος δεν έχει καμιά υποχρέωση να δεκατίζει τα έσοδά της, γιατί την ευθύνη αυτή την έχει η πνευματική της εξουσία που είναι άνδρας της (βλ. Α' Κορινθίους ΙΑ/11:23, Εφεσίους Ε/5:22-23, κλπ).

10) «Όταν κάποιος δεν δίνει το δέκατο, αυτό μπορεί να γίνει αιτία να χάσει την ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ;»

Η απάντηση στο παραπάνω ερώτημα είναι "**όχι**", γιατί η σωτηρία μας **αποκτάται** από την αποδοχή του έργου του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και **δεν εξαρτάται** εάν θα προσφέρουμε τα δέκατα ή όχι στον Κύριο, ή εάν θα παραβούμε κάποια άλλη εντολή.

Βέβαια, μέσα στην Βίβλο υπάρχουν και οι **θανάσιμες αμαρτίες**, που μπορεί να οδηγήσουν τον πιστό έξω από τη βασιλεία του Θεού, όπως είναι η βλασφημία του Πνεύματος του Θεού, για την οποία αναφέρθηκε ο ίδιος ο Ιησούς: *«Αληθώς σας λέγω ότι πάντα τα αμαρτήματα θέλουν συγχωρηθεί εις τους υιούς των ανθρώπων και οι βλασφημίες, όσες βλασφημήσουν· όποιος όμως βλασφημήσει εις το Πνεύμα το άγιον, δεν έχει συγχώρηση εις τον αιώνα, αλλ' είναι ένοχος αιωνίου καταδίκης...»* (βλ. Μάρκος Γ/3:28-29, Λουκάς ΙΒ/12:10).

Η εντολή των δεκάτων δεν είναι από τις θανάσιμες αμαρτίες, αλλά η απειθεια του πιστού στην εντολή αυτή, όπως και στις άλλες εντολές του Κυρίου, φέρνει αποτελέσματα που θερίζονται εδώ στη γη και κατά μια άλλη έκφραση η μη εκτέλεση των εντολών του Κυρίου στερεί τον πιστό από τις ευλογίες του ουρανού και βρίσκεται σε πνευματική ένδεια (έλλειψη).

Ο ίδιος ο Θεός, δια του στόματος του προφήτη Μαλαχία, δίνει μια υπόσχεση σ' αυτούς που φέρνουν τα δέκατα μέσα στις

αποθήκες Του και η υπόσχεση του Θεού **έχει διπλή ευλογία**, αποτελείται από δύο μέρη και θα ήθελα να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή στο 2ο μέρος, καθόσον από τους πιστούς παραλείπεται και δίνεται μεγάλη έμφαση μόνο στο 1ο μέρος.

Ο Θεός λέγει σ' εμάς "φέρτε όλα τα δέκατα στην αποθήκη, για να είναι τροφή στον οίκο Μου· και τώρα, δοκιμάστε Με σε τούτο...." (Μαλαχίας Γ/3:10). **Σε τι να δοκιμάσουμε τον Κύριο;** Να Τον δοκιμάσουμε στη διπλή ευλογία που μας υποσχέθηκε, εφόσον δεν Τον κλέβουμε και δίνουμε τα δέκατά μας:

1η ευλογία: *«...(Θα) σας ανοίξω τους καταρράκτες του ουρανού και εκχέω την ευλογία (Μου) εις εσάς, ώστε να μην αρκεί τόπος δι' αυτήν....»* (εδ. Γ/3:10) .

2η ευλογία: *«...Και θέλω επιτιμήσει υπέρ υμών (για χάρη σας) τον καταφθείροντα και δεν θέλει φθείρει τους καρπούς της γης σας· ουδέ η άμπελός σας θέλει απορρίψει προ καιρού τον καρπόν αυτής εις τον αγρό, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων....»* (εδ. Γ/3:11) .

Το 1ο μέρος της ευλογίας του Θεού είναι να ανοίξει τους καταρράκτες του ουρανού και η προμήθειά Του προς τον άνθρωπο θα είναι τόσο μεγάλη, που δεν θα υπάρχει χώρος γι' αυτήν. Η ευλογία αυτή του Θεού έχει να κάνει πρώτιστα με ΥΛΙΚΑ ΑΓΑΘΑ.

Το 2ο μέρος της ευλογίας είναι ότι θα **"επιτιμήσει τον καταφθείροντα"**. Ποιος είναι αυτός που καταφθείρει τον πιστό και σε τι τον καταφθείρει; Είναι ο Διάβολος που σαν στόχο έχει θέσει να καταφθείρει την ψυχή του πιστού, να του φέρει θλίψη και πόνο και να τον καταστήσει πνευματικά ανίσχυρο, ώστε στον πνευματικό πόλεμο να είναι παροπλισμένος. Όλα αυτά θα συμβούν όταν ο πιστός κλέβει τον Θεό στα δέκατα, όταν όμως υπακούει στην εντολή των δεκάτων, τότε ο Θεός επιτιμά τον Διάβολο και δεν μπορεί να καταφθείρει τον πιστό. Άρα, όταν πιστός δεν δίνει το δέκατο, αυτό δεν έχει καμιά σχέση με την αιωνιότητα, γιατί δεν χάνει τη σωτηρία του, αλλά χάνει τις ευλογίες του Θεού στη ζωή αυτή, καθόσον δίνει τόπο στο Διάβολο να τον καταφθείρει και να τον οδηγήσει σε πνευματική αιχμαλωσία.

11) «Όταν κάποιος δεν δίνει το δέκατο που ανήκει στον Θεό, μπορεί να το διεκδικήσει ο Πονηρός;»

Ναι αυτό μπορεί να γίνει, γιατί εμείς δίνουμε αυτή την εξουσία στον Διάβολο. Αντίθετα, ο Θεός κάνει τα πάντα για να μας προστατέψει και να μην συμβεί αυτό, γι' αυτό ο Λόγος Του είναι γεμάτος προειδοποιήσεις και μας λέγει τι πρέπει να κάνουμε ώστε ο σπόρος μας **να μη γίνει τροφή στον Διάβολο**.

Όταν ένας γεωργός έχει σπόρο στις αποθήκες του και δεν τον σπέρνει, φοβούμενος μήπως κάποτε έρθει ξηρασία και δεν καρποφορήσει, **τότε τι μπορεί να συμβεί;** Ο κάθε σπόρος έχει μια διάρκεια ζωής, εάν μείνει πολύ καιρό στις αποθήκες και δεν σπαρθεί στην εποχή του, θα αρχίσει σιγά - σιγά να σαπίζει και ο γεωργός θα αναγκαστεί να τον πετάξει έξω, οπότε θα γίνει τροφή στα πετεινά του ουρανού. Εφόσον ο γεωργός δεν έσπειρε, φυσικά δεν θα μπορεί και να θερίσει, αλλά το πρόβλημά του επιδεινώνεται ακόμα περισσότερο, γιατί θα πρέπει **να δανεισθεί** νέο σπόρο για να μπορεί να σπείρει και πάλι, ο ίδιος δεν θα έχει δικό του σπόρο.

Ότι γίνεται στον φυσικό τομέα, το ίδιο γίνεται και στον πνευματικό τομέα. Όταν ο πιστός (γεωργός) έχει στις αποθήκες του χρήματα (σπόρους) και δεν τα σπέρνει, ενώ η εντολή του Κυρίου είναι να σπέρνει, τότε η απειθείά του δίνει εξουσία στις πονηρές δυνάμεις να έχουν εξουσία επάνω στο σπόρο του και να τον διεκδικούν με διάφορους τρόπους.

Ο Λόγος του Θεού πολύ καθαρά λέγει *«μην δίνετε τόπον εις τον Διάβολο»* (Εφεσίους Δ/4:27). Εφόσον μέρος των χρημάτων, του πνευματικού σπόρου, ανήκουν στον Κύριο και δεν τα δίνουμε, δίνουμε τόπο στον Διάβολο για να μας τα πάρει. Το ερώτημα είναι: **"Πως και με ποιον τρόπο θα μας τα πάρει ο Διάβολος;"**

- **Μια μεγάλη μερίδα πιστών**, πιστεύουν ότι ο Διάβολος θα τα πάρει, φέρνοντας στη ζωή μας μια σειρά από προβλήματα (τα οποία ο πιστός λανθασμένα χαρακτηρίζει ως "ατυχίες"), όπως να μας χτυπήσουν το αμάξι, ή να καταστραφούν αντι-

κείμενα στο σπίτι μας, ή να μας κλέψουν, ή να έρθει κάποια ασθένεια στη ζωή μας και πολλά άλλα, που στη συνέχεια για όλα αυτά θα χρειαστούν χρήματα για να γίνει η αποκατάσταση. Εφόσον, δεν τα σπείραμε στον Κύριο για να μας τα αυξήσει, αυτά έγιναν λάφυρα του Διαβόλου.

- **Μία άλλη μερίδα πιστών**, δεν δέχονται την παραπάνω άποψη, καθόσον υποστηρίζουν ότι ο Θεός που είναι αγάπη δεν θα το επιτρέψει να μας συμβεί αυτό, γιατί εφόσον προσευχόμαστε για να υπάρχει η προστασία Του από τις παγίδες του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του, θα κάνει χάρη και έλεος επάνω στα δικά Του παιδιά.

Οι δύο παραπάνω απόψεις όπως έχουν διατυπωθεί, αν και είναι αντικρουόμενες, επιφανειακά φαίνονται ότι ταυτίζονται, καθόσον και στις δύο υπάρχουν μέσα σπόροι αλήθειας από τη διδασκαλία του Λόγου του Θεού. Για τον λόγο αυτό, θα ήθελα να δούμε με περισσότερες λεπτομέρειες, τι λέγει και η Γραφή για το θέμα αυτό, ώστε να μην οδηγηθούμε σε λάθος συμπέρασμα.

Η Γραφή λέγει ότι ο Θεός είναι απείραστος κακών και δίνει μόνο αγαθές δόσεις (βλ. Ιάκωβος Α/1:13-17), δεν φέρνει Αυτός προβλήματα, άσχημα πράγματα στη ζωή μας, ατυχίες και αρρώστιες. Οτιδήποτε έχει σχέση με κακό είναι από τον Διάβολο, που μισεί τον άνθρωπο. Η φύση του Θεού είναι η αγιότητά Του και η δικαιοσύνη Του και η Γραφή λέγει ότι ο θρόνος επάνω στον οποίο κάθεται ο Θεός είναι «δικαιοσύνη και κρίση» (Εφεσίους 97:2) και η δικαιοσύνη Του δεν αλλάζει τους νόμους τους οποίους ο ίδιος έχει θέσει και ο νόμος της σποράς και του θερισμού θεσπίστηκε από την αρχή της δημιουργίας του κόσμου και ισχύει σε όλες τις γενιές.

Εφόσον εμείς συνάγουμε μέσα στις αποθήκες μας τον σπόρο και δεν τον σπέρνουμε, θα έρθει στιγμή που ο σπόρος αυτός θα "σαπίσει" και θα τον φάνε τα "πετεινά" (δαιμόνια) του ουρανού. Εμείς νομίζουμε ότι έχοντας γεμίσει τις αποθήκες μας, ότι έχουμε εξασφαλίσει και οικονομικά το μέλλον μας, αδιαφορώντας όμως

για τον πλησίον μας, που είναι η **δεύτερη μεγάλη εντολή** του Κυρίου Ιησού (Μάρκος ΙΒ/12:31). Άρα στην περίπτωση που γεμίζουμε μόνο τις αποθήκες, πολύ απλά δεν υπάρχει σπορά. Το αποτέλεσμα είναι οι πιστοί, εφόσον «έσπειραν *ANEMON*, *διά τούτο θέλουν θερίσει ανεμοστρόβιλον*» (Ωσηέ Η/8:7), δηλαδή εφόσον δεν έσπειραν τίποτα, δεν θερίζουν και τίποτα.

Ο Ιησούς για να μας προφυλάξει από αυτή την κατάσταση αναφέρθηκε στην παραβολή του άφρονα (ανόητου) πλουσίου, ο οποίος αφού έφτιαξε πολύ μεγάλες αποθήκες και τις γέμισε με αγαθά (σπόρους), γεμάτος υπερηφάνεια είπε στον εαυτό του: «*Ψυχή μου, έχεις πολλά αγαθά αποταμιευμένα δι' έτη πολλά· αναπαύου, φάγε, πίε και ευφραίνου*» (Λουκάς ΙΒ/12:16-19). Αφού τελείωσε τα πάντα, κάθισε στο ωραίο του σαλόνι και έπινε το ποτό του ευχαριστημένος, έχοντας κλείσει τα μάτια του και ονειρευόμενος μελλοντικά μεγαλεία. Ξαφνικά ακούει τη φωνή του Θεού να του λέγει: «*Άφρον, ταύτην την νύκτα την ψυχήν σου απαιτούν από σου· όσα δε ετοιμάσας, τίνος θέλουν είσθαι; Ούτω θέλει είσθαι όποιος θησαυρίζει εις εαυτόν και δεν πλουτίζει εις Θεό*» (Λουκάς ΙΒ/12:20-21).

Το εύλογο ερώτημα είναι: "Ποιοι είναι αυτοί, που **"απαιτούν"** την ψυχή του, γιατί ο Θεός δεν είναι, αφού Αυτός τον προειδοποιεί τι θα του συμβεί;" Είναι τα δαιμόνια, τα "πετεινά" του ουρανού που θα φάνε τον σπόρο που έχει συνάξει στις αποθήκες του.

Θα πει κάποιος ότι η παραβολή αναφέρεται για τον άφρονα (άπιστο) άνθρωπο και όχι για τους πιστούς. Αυτό ακριβώς θέλει ο Κύριος να μας προφυλάξει, γι' αυτό στο τέλος της παραβολή καταλήγει, λέγοντας «έτσι (κατά τον ίδιο τρόπο) θα είναι **ΟΠΟΙΟΣ...** » και στο **"όποιος"** δεν εξαιρείται κανένας, είτε είναι πιστός, είτε είναι άπιστος, «...έτσι θα είναι **ΟΠΟΙΟΣ** θησαυρίζει για τον εαυτό του και δεν...». Προσέξτε, τι λέγει στη συνέχεια «...και δεν πλουτίζει για τον Θεό» και γνωρίζουμε ότι μόνον ο αναγεννημένος πιστός μπορεί να πλουτίζει για τον Θεό και όχι ο άπιστος (άφρονας).

Άρα, όταν σαν πιστοί συνάγουμε σπόρους (αγαθά) και δεν

τους σπέρνουμε, δίνουμε τόπο στον Διάβολο και εξουσία να έρχεται για να τους διεκδικήσει και τότε θα φέρει στη ζωή μας την κατάρρα της φτώχειας και σε αυτό έχουμε πολλές μαρτυρίες πιστών ανθρώπων, **ΠΩΣ ξαφνικά έχασαν** τα πάντα, ενώ υπήρχε στη ζωή τους αυτάρκεια και οικονομική ευμάρεια και **ΠΩΣ μετά απόκτησαν** και πάλι τα υπάρχοντά τους, όταν ο Θεός τους αποκάλυψε ότι ήσαν **απειθείς** στους οικονομικούς νόμους που έχει θέσει.

Θα κλείσω την απάντηση στο ερώτημα αυτό με την υπενθύμιση ότι η απείθεια στις εντολές του Θεού *«είναι καθώς το αμάρτημα της μαγείας· και το πείσμα (είναι) καθώς η ασέβεια και ειδωλολατρεία»* (Α' Σαμουήλ ΙΕ/15:23). Απείθεια και μαγεία ταυτίζονται, αυτό σημαίνει ότι η ανυπακοή μας στους οικονομικούς νόμους του Θεού (δέκατα, προσφορές, κλπ) είναι βδέλυγμα ενώπιόν Του.

Άρα, **-αγαπητέ αναγνώστη-** δεν χρειάζεται να δεχτώ ειδικά την παραπάνω άποψη ότι τα "ατυχήματα" που ήρθαν στη ζωή μου, καταστροφές, κλοπές, αρρώστιες, κλπ, μου τα φέρνει ο Διάβολος, επειδή δεν σπέρνω (έστω και εάν αυτό συμβαίνει), αφού με κάποιον άλλον τρόπο ο Διάβολος **θα μας πληρώσει** για την απείθεια μας, καθόσον η μαγεία ανήκει στο δικό του βασίλειο και αυτός γνωρίζει πως θα έχει το επιθυμητό γι' αυτόν αποτέλεσμα.

12) «Ο Ιησούς, εάν κοιτάξουμε σαν σύνολο τα Ευαγγέλια δεν έκανε πολλές αναφορές για τα οικονομικά, γιατί εμείς να δίνουμε τόσο μεγάλη έμφαση;»

Αυτό είναι ίσως το μεγαλύτερο ψέμα του Διαβόλου, για να αποπροσανατολίσει τον πιστό και να τον αποτρέψει να σπέρνει, γιατί εάν ο πιστός μάθει να σπέρνει, αυτός έχει υποστεί ένα πολύ ισχυρό και θανατηφόρο πλήγμα. **Ο Θεός είναι αγάπη**, ενώ ο Διάβολος φέρνει πόνο, θλίψη, μίσος και δυστυχία και όταν ο πιστός μάθε να δίνει, τότε **εκδηλώνει την αγάπη του Θεού** και σπλάχνα οικτιρμών και αυτό ο Διάβολος το πολεμά με λύσσα.

Ο Ιησούς επειδή το γνώριζε αυτό, στην επίγεια διακονία Του έκανε πάρα πολλές φορές αναφορές για θέματα που έχουν σχέση

με τα οικονομικά. Εάν κάποιος καθίσει και καταγράψει τις αναφορές αυτές θα βρεθεί προ εκπλήξεων, ήδη για ολόκληρη την Αγία Γραφή υπάρχουν περίπου 2.500 αναφορές.

Όπως επίσης ένα πολύ μεγάλο ψέμα του Διαβόλου είναι ότι ο Ιησούς δεν αναφέρεται τόσο στις ενέργειες του Διαβόλου και των πονηρών πνευμάτων, όσο αναφέρεται για τη σωτηρία και την αγάπη του Θεού, γι' αυτό προσπαθεί να πείσει τους πιστούς να μην ασχολούνται καθόλου μαζί του. Ο απόστολος Παύλος όμως που γνωρίζει τις μεθοδείες του Διαβόλου μας λέγει να κάνουμε το αντίθετο, δηλαδή να γνωρίζουμε και όχι *«να αγνοούμε τα διανοήματα αυτού»* (Β' Κορινθίους Β/2:11). Από έρευνα που έχουν κάνει μελετητές της Γραφής, έχει διαπιστωθεί και καταγραφεί ότι ο Ιησούς στα Ευαγγέλια ασχολείται με τις πονηρές δυνάμεις περισσότερο από κάθε άλλο θέμα.

Μία λοιπόν μεθοδεία του Πονηρού είναι να αποτρέπει τον πιστό να ασχολείται με τους οικονομικούς νόμους του Θεού. Ο Ιησούς έκανε το εντελώς αντίθετο και πάντα η διδασκαλία Του είχε σχέση με τη σπορά και τον θερισμό. Καθαρό παράδειγμα έχουμε με τις παραβολές του Ιησού, οι περισσότερες από τις οποίες περιλαμβάνουν μέσα οικονομικά ζητήματα, ή ολόκληρη η παραβολή να αναφέρεται καθαρά στη διαχείριση των οικονομικών. Μπορεί μια παραβολή να έχει πνευματικό περιεχόμενο και να αναφέρεται συμβολικά και τυπολογικά στη διαχείριση πνευματικών θεμάτων, αλλά έχει την ίδια εφαρμογή και στον φυσικό τομέα. **Μερικές από τις παραβολές αυτές είναι οι ακόλουθες:**

- **Παραβολή των ΤΑΛΑΝΤΩΝ** (Ματθαίος ΚΕ/25:14-30). Πρόκειται για μία από τις πιο χαρακτηριστικές παραβολές του Ιησού, που αναφέρεται στη διαχείριση των οικονομικών του Θεού (βλ. "Κεφάλαιο ΔΩΔΕΚΑΤΟ").
- **Παραβολή των 10 ΜΝΩΝ** (Λουκάς ΙΘ/19:12-26). Εδώ έχουμε την ίδια περίπτωση με την παραβολή των ταλάντων, όπου το κεντρικό μήνυμά της είναι *«πραγματευθήτε εωσού έρθω»* (εδ.13).

- **Παραβολή της ΧΑΜΕΝΗΣ ΔΡΑΧΜΗΣ** (Λουκάς ΙΕ/15:8-10). Η γυναίκα (που συμβολίζει την εκκλησία) έχασε τη μία από τις δέκα δραχμές που είχε και αναστάτωσε ολόκληρο το σπίτι της μέχρι να βρει την πολύτιμη δραχμή της.
- **Παραβολή του ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ** (Λουκάς ΙΕ/15:11-32). Η παραβολή αυτή έχει σχέση με τα οικονομικά, καθόσον ο άσωτος υιός σπατάλησε το μερίδιο της περιουσίας του.
- **Παραβολή του άφρονα ΠΛΟΥΣΙΟΥ** (Λουκάς ΙΒ/12:16-21). Εδώ έχουμε χαρακτηριστική περίπτωση φιλάργυρου και άπληστου ανθρώπου, αλλά και σκληρόκαρδου και αδιάφορου για τον πλησίον του.
- **Παραβολή του ΑΔΙΚΟΥ ΔΟΥΛΟΥ** (Ματθαίος ΙΗ/18:23-34). Το βασικό μήνυμα της παραβολής είναι η έλλειψη συγχωρητικότητας και η αγάπη για το χρήμα, καθόσον ο κύριος χάρισε στο δούλο του ένα πολύ μεγάλο ποσό που του χρωστούσε, αλλά ο δούλος αυτός δεν έκανε το ίδιο σ' έναν σύνδουλό του, που του χρωστούσε πολύ μικρότερο ποσό.
- **Παραβολή του ΣΠΟΡΕΑ** (Ματθαίος ΙΓ/13:18-23). Προσέξτε πως τελειώνει ο Ιησούς Χριστός την παραβολή στο εδ.23: *«Ο δε σπαρθείς (σπόρος) επί την γην την καλήν, ούτος είναι ο ακούων τον λόγον και νοών· ο οποίος και καρποφορεί και κάμνει ο μιν εκατόν, ο δε εξήκοντα, ο δε τριάκοντα».*
- **Παραβολή των 10 ΠΑΡΘΕΝΩΝ** (Ματθαίος ΚΕ/25:1-13). Αν και η παραβολή αυτή φανερώνει πολύ καθαρά την πνευματική εφαρμογή της, γιατί το "έλαιον" συμβολίζει το Πνεύμα του Θεού, αναφέρεται όμως σε αγοραπωλησία, που παραπέμπει σε οικονομική συναλλαγή.
- **Παραβολή του ΔΕΙΠΝΟΥ** (Λουκάς ΙΔ/14:16-24). Όλοι όσοι δεν δέχτηκαν την πρόσκληση του άρχοντα, η άρνησή τους οφειλόταν σε **οικονομική συναλλαγή** (αγορά σπιτιού, βοδιών).

- **Παραβολή του ΑΔΙΚΟΥ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗ** (Λουκάς Ις'/16:1-8). Ο οικονόμος του πλούσιου ανθρώπου έκανε μια συμφωνία με τους χρεοφειλέτες του κυρίου του, ο οποίος βλέποντας ποιο ήταν το αποτέλεσμα της συμφωνίας τον επαίνεσε γιατί ενήργησε με φρόνηση.
- **Παραβολή του ΤΕΛΩΝΗ και του ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ** (Λουκάς ΙΗ'/18:9-14). Αν και το κεντρικό μήνυμα της παραβολή αφορά την υπερηφάνεια του Φαρισαίου και την ταπεινότητα του τελώνη, μέσα στην προσευχή του Φαρισαίου γίνεται λόγος για την καταβολή των **δεκάτων** (εδ.12).
- **Παραβολή του ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗ** (Λουκάς Ι'/10:30-37). Ο Σαμαρείτης που βοήθησε τον άνθρωπο που έπεσε θύμα ληστών, όταν τον πήγε σε ξενοδοχείο πλήρωσε και **δύο δηνάρια** για τα έξοδά του. Ο Ιησούς επαίνεσε τη σπορά του Σαμαρείτη που ήταν και χρηματική.
- **Παραβολή των ΔΥΟ ΧΡΕΟΦΕΙΛΕΤΩΝ** (Λουκάς Ζ'/7:41-43). Ο ένας χρωστούσε 500 δηνάρια και ο άλλος 50 δηνάρια, αλλά ο δανειστής στο τέλος τους χάρισε το χρέος.

Από τις παραπάνω αναφορές, που είναι μια μικρή μόνο παρουσίαση, φαίνεται πολύ καθαρά ότι ο Ιησούς πολύ συχνά μέσα στη διδασκαλία Του αναφερόταν σε οικονομικά θέματα, σε οικονομικές συναλλαγές που κάνει ο άνθρωπος, σε προσφορές καρδιάς, όπως ο Σαμαρείτης, κλπ. Μέσα όμως από όλες αυτές τις αναφορές ο Ιησούς θέλει να μορφώσει τον πιστό, ώστε να έχει καρδιά γενναιόδωρη και να εννοήσει ότι δεν μπορεί να δουλεύει δύο κυρίους, γιατί ή τον ένα θα μισήσει και τον άλλον θα αγαπήσει.

Ο Ιησούς είπε *«δεν δύνασθε να δουλεύετε ΘΕΟ και ΜΑΜΩΝΑ»* (Λουκάς Ις'/16: 13), δεν είπε "Θεό και Διάβολο", γιατί ο Διάβολος είναι ο Μαμωνάς, είναι **"ο θεός του χρήματος"** και όταν ο πιστός δεν ξεριζώσει από την καρδιά του τη φιλαργυρία, θα είναι υπηρέτης του. Ο Κύριος ευαρεστείται να σπέρνουμε συνέχεια και θα μας δώσει πλούσια σοδειά στο θερισμό, γιατί είναι υπόσχεσή Του.

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΟ

"ΟΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΑ"

Στο κεφάλαιο αυτό παρουσιάζεται ένας **ΣΚΕΛΕΤΟΣ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ**, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν ένα βοήθημα από εργάτες του Κυρίου (ομιλητές, κήρυκες, διδασκάλους) για να διδάξουν το λαό του Θεού το θέμα των δεκάτων και των προσφορών. Αναγράφονται επιγραμματικά **μόνο τα εδάφια** με πολύ λίγες διευκρινιστικές υποσημειώσεις. Για λεπτομέρειες και ανάλυση των εδαφίων, θα ανατρέχουν στα αντίστοιχα κεφάλαια του βιβλίου.

Πιστεύω ότι το περιεχόμενο του κεφαλαίου αυτού, θα αποτελέσει τη βάση επάνω στην οποία θα μπορεί να στηριχθεί ένας μελετητής και διδάσκαλος της Βίβλου για να δημιουργήσει μια **σειρά μαθημάτων και μηνυμάτων** για τη σπουδαιότητα των οικονομικών θεμάτων μέσα στην πνευματική ζωή της εκκλησίας, **προσθέτοντας** και τα δικά του επί πλέον στοιχεία από άλλες πηγές.

Στην εύρεση στοιχείων ο εργάτης του Κυρίου θα βοηθηθεί και από τις πηγές που αναγράφονται στη ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ (στο τέλος του βιβλίου), οι οποίες για την Ελληνική Χριστιανική βιβλιογραφία θεωρούνται ότι είναι πολύ φτωχές. Μπορεί όμως ο ενδιαφερόμενος να βρει και στο διαδίκτυο (youtube) **σχετικά μηνύματα** για το θέμα των δεκάτων, τα πιο ενδιαφέροντα από τα οποία έχουν συμπεριληφθεί στη "βιβλιογραφία".

Οι **"ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΗΡΥΚΑ"** μπορούν να θεωρηθούν ότι αποτελούν μία **"γενική ανασκόπηση"** όλου του βιβλίου, λαμβανομένου υπόψη ότι και το προηγούμενο κεφάλαιο, το οποίο περιλαμβάνει **"ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ και ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ"**, έχει παρόμοια δομή, καθόσον παρουσιάζει υπό μορφή ερωτήσεων (1η κατηγορία) μία περίληψη του βιβλίου.

... /// ...

ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ ΥΠΗΡΧΑΝ ΠΡΙΝ ΤΟ ΝΟΜΟ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

- **ΑΒΡΑΑΜ:** Γένεση ΙΔ/14:14-17,18-20, Εβραίους Ζ/7:1-3.
- **ΙΑΚΩΒ:** Γένεση ΚΗ/28:20-22 (βλ. και ΜΗ/48:3).

ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Λευιτικό ΚΖ/27:30-32, Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22, Β' Χρονικών ΛΑ/31:5-6, Νεεμίας ΙΓ/13:12, Μαλαχίας Γ/3:8-9.

- **ΕΥΛΟΓΙΕΣ από την ΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ:** Δευτερονόμιο ΚΗ/28:1-14.
- **ΚΡΙΣΗ από ΑΝΥΠΑΚΟΗ ΣΤΟ ΝΟΜΟ:** Δευτερονόμιο ΚΗ/28:15-35.

ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ και ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ

(Οι λευίτες δεν είχαν κληρονομιά στη γη)

Δευτερονόμιο Ι'/10:8-9, ΙΔ/14:28-29, Αριθμοί ΙΗ/18:21, Εβραίους Ζ/7:59.

Οι "ΑΠΑΡΧΕΣ" δεν ήταν το ίδιο με τα "ΔΕΚΑΤΑ"

Έξοδος ΚΒ/22:29-30 και ΚΓ/23:16-19, Παροιμίες Γ/3:9-102, Αριθμοί ΙΗ/18:12 και ΚΗ/28:26.

- Με τις "απαρχές" σχετίζονται και 3 από τις 7 ετήσιες εορτές που αναφέρονται στο Λευιτικό ΚΓ/23. Οι εορτές αυτές είναι η 3η (Δράγματος), η 4η (Πεντηκοστής) και η 7η (Σκηνοπηγίας).

ΤΡΙΑ "Ε Ι Δ Η" ΔΕΚΑΤΩΝ

- (1) **ΙΕΡΑΤΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ:** Αριθμοί ΙΗ/18:20-21, 26-28.
Δινόταν στους ΙΕΡΕΙΣ για να συντηρούνται.
- (2) **ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ:** Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22-23, 24-26.
Δινόταν κάθε χρόνο στο ΛΑΟ (και στους ΙΕΡΕΙΣ).
- (3) **ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΔΕΚΑΤΟ:** Δευτερονόμιο ΙΔ/14:28-29.
Κάθε τριετία σε ΞΕΝΟΥΣ, ΧΗΡΕΣ και ΟΡΦΑΝΑ (και στους ΙΕΡΕΙΣ).

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΤΗΡΓΗΣΕ ΤΟ ΝΟΜΟ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ;

Ματθαίος Ε/5:17 - Ο Ιησούς ήρθε "να γεμίσει" το νόμο (βλ. αρχαίο).

Τι σημαίνει "ΓΕΜΙΖΩ;"

Βλέπε "μακαρισμούς": Ματθαίος Ε/5:1,16, 27-28).

Να γίνει ανάλυση τι σημαίνει "τύπος" και "αντίτυπον"

Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΔΑΣΚΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

- α. **ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ:** «Μη νομίζετε ότι ήλθον να καταλύσω τον ΝΟΜΟ ή τους ΠΡΟΦΗΤΕΣ· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω (αρχ. "αλλά ΠΛΗΡΩΣΑΙ")...» (Ματθαίος Ε/5:17).
- β. **ΙΑΚΩΒΟΣ:** «...ΔΙΟΤΙ ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ αυτόν εις τις συναγωγές, αναγνωσκόμενος κατά παν σάββατον» (Πράξεις ΙΕ/15:19-21).
- γ. **ΠΑΥΛΟΣ:** «ΟΛΗ η Γραφή είναι θεόπνευστη» (Β' Τιμόθεου Γ/3:16). "Γραφή" ήταν μόνο τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ

- **"Οι εργαζόμενοι στα ιερά τρώγουν εκ του ιερού"**
Α' Κορινθίους Θ/9:13-14, Γαλάτες ζ'/6:6.
- **"Δεν θέλεις φράξει στόμα βοός αλωνίζοντος"**
Α' Κορινθίους Θ/9:9, Α' Τιμόθεου Ε/5:18, Δευτερον. ΚΕ/25:4.
- **"Ποιος εκστρατεύει ποτέ με δικά του έξοδα;"**
- **"Ποιος φυτεύει αμπελώνα και δεν τρώει από τον καρπό του;"**
- **"Ποιος ποιμαίνει ποίμνιο και δεν τρώει από το γάλα του ποιμνίου;"** Α' Κορινθίους Θ/9:7, 10 -11.
Βλέπε: Πράξεις Κ/20:28, Γαλάτες ζ'/6:6, Β' Τιμόθεου Β/2:3-4, Ησαΐας ΝΓ/53:7, Παροιμίες ΚΖ/27:18,23, Δευτερονόμιο Κ/20:6, Α' Κορινθίους Γ/3:6-8.
- **"Ο εργάτης είναι άξιος του μισθού του"** - Α' Τιμόθεου Ε/5:17-18, Λουκάς Ι'/10:7, Ματθαίος Ι'/10:10, Α' Κορινθίους Θ/9:14, Α' Θεσσαλονικείς Ε/5:12-13.

Ο ΠΑΥΛΟΣ και ΤΟ ΑΔΑΠΑΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Α' Κορινθίους Θ/9:12,18, Β' Κορινθίους ΙΑ/11:7-9, ΙΒ/12:13-14,
Β' Θεσσαλονικείς Β/2:9, Γ/3:8-9, Πράξεις ΙΗ/18:2-3).

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΣΠΟΡΑΣ" ΚΑΙ ΤΟΥ "ΘΕΡΙΣΜΟΥ"

Γαλάτες ζ'/6:7, Β' Κορινθίους Θ/9:6-7, Λουκάς ζ'/6:38, Ις'/16:25, Ρωμαίους Β/2:6, Εβραίους ζ'/6:10, Παροιμίες ΙΘ/19:17, Α' Πέτρου Δ/4:10.

ΣΠΟΡΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ και ΣΤΗΝ ΕΛΛΕΙΨΗ

- **ΙΣΑΑΚ**: Γένεση Κζ'/26:2-3,12, Παροιμίες ΙΑ'/11:24-28, ΚΓ'/23:23.
- **Το δίδεπτο της ΧΗΡΑΣ**: Λουκάς ΚΑ'/21:3-4, Μάρκος ΙΒ'/12:41-44 Δευτερονόμιο ΙΔ'/14:22-23, 24-26.
- **ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΙ**: Β' Κορινθίους Η'/8:2, Φιλιππησίους Δ'/4:17-19, Α' Τιμόθεου ζ'/6:6-8, Εφεσίους Γ'/3:20.

"Π Ο Υ" ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ

- **ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - ΙΕΡΕΙΣ**: Γένεση ΚΗ'/28:22, Α' Χρονικών ΚΘ'/29:3, Β' Χρονικών ΚΘ'/29:31, ΙΕ'/15:18, Α' Βασιλέων Ζ'/7:51.
- **ΣΤΙΣ ΑΠΟΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**: Νεεμίας Ι'/10:37-39, Μαλαχίας Γ'/3:10.
- **ΣΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟ**: Νεεμίας Ζ'/7:66-71, ΙΒ'/12:44, Δευτερονόμιο ΛΒ'/32:34, Ιησούς του Ναυή ζ'/6:19.
- **ΟΠΟΥ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΡΕΦΕΤΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ**: Α' Κορινθίους Θ'/9:11-14, Γαλάτες ζ'/6:6,10.
- **ΣΤΙΣ τοπικές ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ**: Α' Κορινθίους Ιζ'/16:1-2, Γαλάτες ζ'/6:10, Ρωμαίους ΙΒ'/12:13.
- **ΣΕ ΦΤΩΧΟΥΣ, ΧΗΡΕΣ, κλπ**: Α' Τιμόθεου Ε'/5:4-8,16 και ζ'/6:18, Λουκάς ζ'/6:38, Ιάκωβος Α'/1:27, Α' Ιωάννου Γ'/3:17.

"Π Ο Τ Ε" ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ

- **Κάθε έτος**: Δευτερονόμιο ΙΔ'/14:22.
- **Τρεις φορές το χρόνο**: Δευτερονόμιο Ιζ'/16:16-17.
- **Το πρώτο μερίδιο από κάθε τι**: Δευτερονόμιο ΙΗ'/18:4, Έξοδος ΚΒ'/22:29-30, Αριθμοί ΙΗ'/18:12,24, Β' Κορινθίους Η'/8:5.
- **Τις απαρχές των γεννημάτων**: Παροιμίες Γ'/3:9-10, Β' Χρονικών ΛΑ'/31:5, Αριθμοί ΙΓ'/13:20, Δευτερονόμιο ΙΗ'/18:3-4.

Πρώτη ημέρα εβδομάδας: Α' Κορινθίους Ιζ'/16:2-3 - Πρόκειται για συνεισφορές και όχι για δέκατα (ιστορική αναφορά του Παύλου).

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ αριθμού ΔΕΚΑ (ΔΕΚΑΤΟ)

Ο αριθμός ΔΕΚΑ (από τον οποίο προέρχεται το "δέκατο") συμβολίζει τη **δοκιμασία και τη θλίψη**, αλλά και την **πληρότητα** των ενεργειών, όπως βλέπουμε στις ακόλουθες περιπτώσεις:

10 ΠΛΗΓΕΣ της Αιγύπτου (Έξοδος, κεφάλαια Θ/9 - ΙΒ/12).

10 ΕΝΤΟΛΕΣ δόθηκαν στον Μωυσή. (Έξοδος Κ/20:1-17).

10 ΦΟΡΕΣ άλλαξε ο Λάβαν τους μισθούς του Ιακώβ, που γι' αυτόν ήταν μια μεγάλη δοκιμασία (Γένεση ΛΑ/31:7).

10 ΦΟΡΕΣ οι φίλοι του Ιώβ τον ντρόπιασαν (Γένεση ΛΑ/31:7).

10 ΠΑΡΘΕΝΕΣ έχουμε στην παραβολή του ΙΧ (Ματθαίος ΚΕ/25:1-11).

10 ΛΕΠΡΟΙ θεραπεύτηκαν από τον Ιησού (Λουκάς ΙΖ/17:12-19).

10 ΗΜΕΡΩΝ ΘΛΙΨΗ αναφέρεται ότι θα έχουν οι πιστοί της περιόδου της εκκλησίας της Σμύρνης (Αποκάλυψη Β/2:10).

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο "ΠΡΟΜΗΘΕΥΩΝ" ΠΛΟΥΣΙΑ

- **ΑΔΑΜ και ΕΥΑ:** Γένεση ΙΓ/13:2.
- **ΑΒΡΑΑΜ:** Γένεση Α/1:28-29.
- **ΙΩΒ:** Ιώβ ΚΒ/42:12-13.
- **ΧΗΡΑ** από την πόλη Σαρεπτά: Α΄ Βασιλέων ΙΖ/17:14).
- **ΣΟΥΝΑΜΙΤΙΣΣΑ** γυναίκα: Β΄ Βασιλέων Η/8:1, 5-6.
- **Λαό ΙΣΡΑΗΛ** δια του **ΙΗΣΟΥ:** Πράξεις Ι'/10:38.
- **ΕΜΑΣ** σήμερα διά μέσου της θυσίας του Ιησού Χριστού.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΙ - ΥΠΗΡΕΤΕΣ - ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

- **Εδάφια για μελέτη 1:** Α' Πέτρου Δ/4:10, Α' Κορινθίους Δ/4:1-2, Λουκάς ΙΒ/12:42-44, Α' Κορινθίους Δ/4:2, Τίτος Α/1:7-9.
- **Παραβολή των ΤΑΛΑΝΤΩΝ:** Ματθαίος ΚΕ/25:14-30.
- **Παραβολή των 10 ΜΝΩΝ:** Λουκάς ΙΘ/19:11-26.
- **Συνεργάτες του Θεού:** Α' Κορινθίους Γ/3:9, Β' Κορινθ. ζ'/6:1.
- **Εδάφια για μελέτη 2:** Παροιμίες ΙΑ/11:24-25, Εκκλησιαστής ΙΑ/11:1, Λουκάς ζ'/6:38, Β' Κορινθίους Θ/9:6-7.

ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

- **2 ομάδες μαθητών με κοινό ταμείο:** Ιωάννης ΙΓ/13:29. Ματθαίος Ι'/10:5-10 (12 μαθητές), Λουκάς Ι'/10:3-9 (70 μαθητές).
- **Ο ακριβός "άρραφος" χιτώννας:** Ιωάννης ΙΘ/19:23-24.
- **Χορτασμός πέντε χιλιάδων:** Μάρκος Η/8:19-21.
- **Αφθονία για πληρωμή φόρων:** Ματθαίος ΙΖ/17:27.
- **Αφθονία για μεγάλη ψαριά:** Λουκάς Ε/57:1-11.
- **Προμήθεια για την εορτή του Πάσχα:** Ματθαίος ΚΑ/21:1-7.
- **Προμήθεια για τον τελευταίο δείπνο:** Μάρκος ΙΔ/14:13-16.
- **Κατηγορία: Φάγος και οينوπότης:** Λουκάς Ζ/7:34, Ματθαίος ΙΑ/11:19 και ΚΖ/27:57.
- **Ευεργετών και θεραπεύων:** Πράξεις Ι'/10:38.
- **Μεγαλύτερα τούτων:** Ιωάννης ΙΔ/14:12 & Ε/5:19, Ρωμαίους Η/8:11.
- **Επιχείρημα αντιφρονούντων:** Λουκάς Θ/9:58.
- **Εδάφια για μελέτη:** Μάρκος Ι'/10:29-30, Α' Ιωάννου Ε/5:14-15, Ψαλμός ΠΔ/84:11.

ΟΙ "ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ" ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

- **ΑΔΑΜ και ΕΥΑ:** Γένεση Β/2:16-17.
- **ΝΩΕ:** Γένεση Θ/9:12-17.
- **ΑΒΡΑΑΜ:** Γένεση ΙΕ/15, & ΙΖ/17:10-12.
- **ΜΩΥΣΗΣ:** Έξοδος ΚΔ/24:4-7, Λευιτικό Κς'/ 26:3-5.
- **Μ' ΕΜΑΣ** σήμερα με τη θυσία του Ιησού στον Γολγοθά.

ΔΕΚΑΤΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΧΡΗΜΑΤΑ

Το δέκατο αφορά ΟΛΑ ΤΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ του πιστού και δεν αναφέρεται ειδικά στα χρήματα: Λευιτικό ΚΖ/27:30,32, Δευτερονόμιο ΙΔ/14:22, Β' Χρονικών ΛΑ/31:5-6, Νεεμίας ΙΒ/12:44, ΙΓ/13:5,12, Μαλαχίας Γ/3:10.

... /// ...

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΠΗΓΕΣ - ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

01. ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Μετάφραση του αρχιμανδρίτη Νεόφυτου Βάμβα
έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ»
("νέος Βάμβας απλοποιημένος" - ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ 2022)

02. ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Αρχαίο κριτικό (Ελληνικό) κείμενο - έκδοση «U.B.S.»

03. ΤΟΝ ΘΕΟ ΚΑΜΕ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΝ ΣΟΥ

Florence Christie - έκδοση 1969

04. ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΛΕΤΟΥΡΝΩ

Αλβέρτος Λόριμερ - έκδοση «ο ΛΟΓΟΣ - 1961»

05. ΣΠΟΡΑ και ΘΕΡΙΣΜΟΣ

Γιώργος Παππάς - έκδοση «ΘΕΡΙΣΜΟΣ»

06. ΟΙ ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΗ ΓΗ

Βιογραφία Δήμου Σακαριάν - Ιωάννη & Ελισάβετ Σέριλ - 1984

07. ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Δημήτρης Χρηστίδης - έκδοση «ΕΡΩΔΙΟΣ - 2013»

08. ΕΜΠΙΣΤΕΨΟΥ ΤΟΝ ΘΕΟ ΓΙΑ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΣΟΥ

Jack Hartman - έκδοση «το ΑΝΩΓΕΙΟ - 1998»

09. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Αλκιβιάδης Τζελέπης - έκδοση «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - 2021»

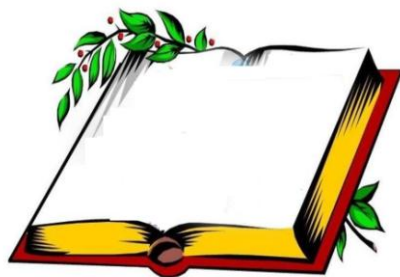
10. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ

Αλκιβιάδης Τζελέπης - έκδοση «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - 1994»

11. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Σειρά 16 μηνυμάτων με ομιλητή τον Αλκιβιάδη Τζελέπη - 2019
πηγή: YouTube: Filadelfos Channel 1

12. **ΔΕΣΜΑ ΠΙΣΤΩΝ** - σειρά 4 μηνυμάτων
Μέμος Σακελλαρίου (Youtube: Ελληνική Χριστιανική Εκκλησία)
13. **ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ ΣΑΝ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΟ ΘΕΟ** (14.07.2019)
Δημήτρης Λέκκας (Youtube: Χριστιανική Εκκλησία Αθηνών)
14. **ΒΙΒΛΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ** (Ιαν. - Απρ. 2022)
Συμεών Κοντούδης - Σειρά 10 μηνυμάτων
(Youtube: Logos Church Thessaloniki)
15. **ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**
Αργύρης και Πέγκυ Σιμώνη (Youtube: 2gether With Jesus)
16. «ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ»
Ιωάννου Σταματάκου - έκδοση «ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΜΗΘΕΥΤΙΚΗ - 1990»
17. «ΛΕΞΙΚΟ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ»
Γεωργίου Μπαμπινιώτη - έκδοση 1998
18. Ηλεκτρονική Εγκυκλοπαίδεια «ΒΙΚΙΠΑΙΔΕΙΑ»
<http://el.wikipedia.org/wiki/> (Ελληνικά)

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

1. ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ: Αλκιβιάδης Τζελέπης: Γεννήθηκε στο χωριό Σελινούντας (Κρόκοβα) του Αιγίου - Ν. Αχαΐας. Πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, γιατί σε ηλικία 9 ετών πεθαίνει ο πατέρας του και αφήνει τη μητέρα του χήρα με 6 παιδιά (το μεγαλύτερο τότε ήταν 11 ετών και το μικρότερο ενός έτους). Ο πατέρας του ήταν ψάλτης στην εκκλησία του χωριού του, γεγονός που τον επηρέασε θετικά στο να σέβεται και να αγαπά τον Θεό. Κατά την περίοδο που πήγαινε Γυμνάσιο (εξατάξιο) ήταν από τα τακτικά μέλη του κατηχητικού σχολείου στη Χριστιανική Ένωση του Αιγίου. Όταν βρισκόταν στη Β΄ Τάξη είχαν δωρίσει σε όλους τους μαθητές από μία Καινή Διαθήκη σε απλή δημοτική γλώσσα (έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ») Άρχισε να την διαβάζει και του δημιουργήθηκαν πολλές απορίες, αλλά οι υπεύθυνοι της κατεστημένης εκκλησίας που εκπροσωπούσαν την Χριστιανική Ένωση, στα ερωτήματα που είχε, του έδιναν πάντα στερεότυπες απαντήσεις, όπως «...πήγαινε στην εκκλησία ...Αναψε κανένα κεράκι ...Φίλησε το χέρι του παπά, κλπ, κλπ». Επειδή όλες αυτές οι προτροπές που του έδιναν, δεν είχαν καμιά σχέση με το Ευαγγέλιο που διάβαζε, ήθελε ο ίδιος να ψάξει και να βρει το αληθινό νόημα της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας, γιατί στο χώρο αυτό δεν μπορούσαν να του λύσουν τις πνευματικές αναζητήσεις που είχε, αφού και οι ίδιοι δεν γνώριζαν.

2. ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ: Τον Σεπτέμβριο του 1975 έρχεται στην Αθήνα για να φοιτήσει στο Πολιτικό Τμήμα της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η επιθυμία στην καρδιά του για να γνωρίσει την αλήθεια συνέχιζε να καίει, αλλά ο εχθρός της ψυχής, του παρουσίασε άλλα ενδιαφέροντα, όπως πολιτική, διασκέδαση, κλπ, τα οποία όχι μόνο δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του, αλλά αυτό συνέχεια μεγάλωνε. Για ένα χρόνο ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την πολιτική, έχοντας ενταχθεί σε κάποιο πολιτικό φορέα. Καμιά όμως δραστηριότητα δεν γέμιζε το κενό της καρδιάς του και μέσα στο πνεύμα του υπήρχε μια ανεξήγητη θλίψη και μια μεγάλη απογοήτευση, με αποτέλεσμα να αναρωτιέται «**Εάν πράγματι αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής του; Και εάν αυτός ήταν, τότε γιατί δεν τον ευχαριστούσε τίποτα;**». Στην κραυγή αυτή της καρδιάς του, ο ουρανός δεν έμεινε ασυγκίνητος, γιατί ο Ιησούς αποκαλύπτεται σ' όποιον με θέρμη Τον εκζητεί.

3. ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ: Το έτος 1976 και ενώ βρισκόταν στο Β΄ έτος των σπουδών του, εργαζόταν σε μια ιδιωτική επιχείρηση στην περιοχή Μεταμόρφωση Αττικής. Εκεί εργαζόταν και ένας νεαρός άνδρας, ονόματι Νί-

κος, που αγαπούσε τον Θεό και η συμπεριφορά του και ο τρόπος του διέφερε όλων των άλλων. Κάποια ημέρα είχε μαζί του ένα άρθρο από μια ημερήσια εφημερίδα, που παρουσίαζε μία κινηματογραφική ταινία με θέμα τον Αντίχριστο. Το πήρε, το διάβασε και ένιωσε τη μεγαλύτερη έκπληξη στη ζωή του. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως, ενώ είχε διαβάσει πολλά χριστιανικά βιβλία και επί χρόνια πήγαινε στο κατηχητικό σχολείο, δεν γνώριζε τίποτα για τον «άνθρωπο της αμαρτίας», τον Αντίχριστο και τώρα μια πολιτική εφημερίδα να ασχολείται ιδιαίτερα με το θέμα αυτό, λόγω της ταινίας. Αυτό ήταν το κίνητρο για να αρχίσει να μελετά τον Λόγο του Θεού με ζήλο. **Όλα τα άλλα ενδιαφέροντά του παραμερίστηκαν.**

Μελετώντας συστηματικά τον Λόγο του Θεού άρχισαν τα πνευματικά του μάτια να ανοίγουν και να κατανοεί πράγματα για τα οποία πριν είχε απορίες και ερωτηματικά. Η ζωή του άρχισε να αποκτά νόημα και σκοπό. Κατάλαβε πλέον, **γιατί** υπάρχει, **γιατί** ο Ιησούς σταυρώθηκε, **γιατί** ο κόσμος βρίσκεται μακριά από τον Θεό, **τι** πρέπει να πιστεύει και να ακολουθεί, **πώς μπορεί** να σωθεί από τις αμαρτίες του και **τι** ήθελε από αυτόν ο Ιησούς. Γνώριζε πολλά ΓΙΑ τον Ιησού Χριστό, αλλά ακόμα του έλειπε το πιο σημαντικό, δεν είχε γνωρίσει προσωπικά ΤΟΝ ΙΔΙΟ τον Ιησού. Ήξερε με το νου ποια είναι η αλήθεια, αλλά με την καρδιά δεν είχε γνωρίσει Αυτόν που είναι η Αλήθεια. Αυτό συνέβηκε τον **Απρίλιο του 1977**, κάποιο πρωινό που δεν εργαζόταν και ήταν μόνος σπίτι. Καθώς μελετούσε τον Λόγο του Θεού, ένιωσε την επιθυμία να αφιερώσει τη ζωή του στον Ιησού και να αναλάβει Αυτός το τιμόνι της ζωής του. Γονάτισε και με απλά λόγια ζήτησε από τον Κύριο Ιησού να έρθει το Πνεύμα Του να κατοικήσει μέσα στην καρδιά του και να αναλάβει Αυτός τη ζωή του. Τότε, έγινε μάρτυρας μιας θαυμαστής εμπειρίας, κάτι σαν ουράνιο φως τον γέμισε και η ζωή του σε δευτερόλεπτα άλλαξε ριζικά. Μια νέα πνευματική γέννηση έγινε εκείνη τη στιγμή, αναγεννήθηκε από το άγιο Πνεύμα του Θεού. ΠΡΙΝ ήταν ένας **χαμένος αμαρτωλός** με προορισμό την αιώνια καταδίκη, ΤΩΡΑ ήταν ένας **σωσμένος αμαρτωλός** με ουράνια και αιώνια κληρονομιά.

Τον Σεπτέμβριο του **1980** κατατάχθηκε στην Πολεμική Αεροπορία, όπου εκπλήρωσε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, υπηρετώντας το μεγαλύτερο μέρος της θητείας του στην Λήμνο. Ένα μήνα μετά την απόλυσή του από το στρατό, νυμφεύεται και από τον Νοέμβριο του **1982**, αρχίζει μαζί με τη σύζυγό του να εργάζονται για τον Κύριο Ιησού στη χριστιανική συνάθροιση που είχε πάει όταν ο Κύριος τον αναγέννησε. Ο Κύριος τον ευλόγησε και στον τομέα της εργασίας του, όπου με θαυμαστό τρόπο άνοιξε δρόμο και τον Μάρτιο του **1984** διορίζεται σε Υπηρεσία του

δημόσιου τομέα, στην οποία παρέμεινε μέχρι το **2013**, όπου υπέβαλε παραίτηση, λόγω συμπλήρωσης των απαιτούμενων ετών υπηρεσίας.

4. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ: Στις **9 Νοεμβρίου 1987**, ημέρα Δευτέρα, ο Κύριος Ιησούς τον βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα Του. Όπως ο ίδιος ομολογεί στη βιογραφία του, ήταν γι' αυτόν μια συγκλονιστική εμπειρία. Καθώς προσευχόταν μαζί με άλλους πιστούς και δόξαζε τον Κύριο Ιησού, Αυτός τον γέμισε με το Πνεύμα Του, όπως ακριβώς γεμίζει ένα δοχείο με νερό και ταυτόχρονα ένας χείμαρρος δοξολογίας έβγαινε από μέσα του **σε ξένες γλώσσες**, όπως συνέβηκε για πρώτη φορά στους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής και όπως συνέβηκε και συμβαίνει σε εκατομμύρια πιστούς σε όλους τους αιώνες και σ' ολόκληρο τον κόσμο (βλ. Πράξεις Β/2:1-4). Με την **«αναγέννησή»** του το Πνεύμα του Θεού καθάρισε τη ζωή του από κάθε αμαρτία, γιατί ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε τις δικές του αμαρτίες και τις δικές του αρρώστιες, πέθανε ο Ιησούς ΑΝΤΙ γι' αυτόν. Με το **«βάπτισμα του αγίου Πνεύματος»** ο Κύριος κατοίκησε μόνιμα μέσα του και το σώμα του έγινε ο ζωντανός ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού.

5. ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ: Ο τομέας στον οποίο δραστηριοποιήθηκε σχεδόν αμέσως από τα πρώτα χρόνια της αναγέννησής του και αυτή ήταν η κύρια κλήση του από τον Θεό ήταν η **διακονία του Λόγου Θεού** και σαν ομιλητής (κήρυκας και διδάσκαλος) έχει μεταφέρει τα καλά νέα του ευαγγελίου του Ιησού, σ' όλη την Ελλάδα, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να έχουν ευλογηθεί, καθώς εκζητούν τον Ιησού Χριστό στη ζωή τους και στρέφονται με δίψα στον άγιο Λόγο Του, την Βίβλο, που αποτελεί ύψιστη τιμή για τη χώρα μας (όπως συχνά τονίζει), καθόσον η Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, ένα προνόμιο μοναδικό για εμάς, που ο Θεός δεν το έδωσε σε κανένα άλλο έθνος.

Κατά καιρούς έχει αναλάβει ως υπεύθυνος **την ποιμανση διαφόρων συναθροίσεων ή χριστιανικών ομάδων** σε Αθήνα και επαρχία που λειτουργούσαν, είτε κατ' οίκον, είτε σε δημόσιους χώρους (κτίρια), έχοντας συνεργαστεί με όλες σχεδόν τις αναγεννημένες ομάδες, ομολογίες και συναθροίσεις, που δραστηριοποιούνται στη χώρα μας, Ελληνόφωνες και Αγγλόφωνες. Τα μηνύματά του, αρχικά μέσω κασετών και αργότερα μέσω CD και DVD έχουν μεταφερθεί σε ολόκληρη την Ελλάδα και το εξωτερικό. Με τη χρήση του ιντερνετ (facebook, youtube, κλπ) τα μηνύματά του μεταδίδονται και σε ολόκληρο τον κόσμο, με αποτέλεσμα πολλοί να έχουν ευλογηθεί, σύμφωνα με τις δικές τους μαρτυρίες.

6. ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟ ΕΡΓΟ: Σε ηλικία **19** ετών συνέγραψε δύο κοινωνικά διηγήματα, από τα οποία το ένα απέσπασε μια πολύ καλή κριτική από εκδοτικό οίκο. Όταν αργότερα αφιέρωσε τη ζωή του στον Ιησού Χριστό, αποφάσισε να αφιερώσει το ταλέντο του στη δική Του υπηρεσία. Μέχρι αρχές του έτους 2022 **έχει συγγράψει** συνολικά **41** βιβλία με ποικίλη ύλη, όπως ερμηνευτικά, απολογητικά, εσχατολογικά, κλπ, **έχει δημιουργήσει 3** υμνολόγια και **έχει κάνει** πολλές ολιγοσελίδες μελέτες (μέχρι 20 σελίδες). Θεωρείται, ίσως ο πιο πολυγραφότατος συγγραφέας στην Ελληνική χριστιανική βιβλιογραφία.

Επειδή, ένα από τα χαρίσματα του είναι του **διδασκάλου**, όλα σχεδόν τα βιβλία του απευθύνονται σε συγκεκριμένο αναγνωστικό κοινό, απευθύνονται σε άτομα που είναι εξοικειωμένα με τον Λόγο του Θεού. Πολλά από τα βιβλία του έχουν αποσταλεί σε διάφορες πολιτικές και κοινωνικές προσωπικότητες, καθώς και σε διάφορους φορείς και έχουν αποσπάσει ευμενή σχόλια και κριτικές. Τοπικές εφημερίδες της γενέτειράς του συχνά έχουν προβάλει τα βιβλία του, με εξαιρετικές κριτικές.

6. ΔΙΑΚΟΝΙΑ "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ": Στην όλη διακονία του έχει δώσει την άτυπη επωνυμία **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»**, γιατί πιστεύει ότι μόνο με ειλικρινή αγάπη και φιλαδέλφεια μπορεί κάποιος να υπηρετήσει και τους αδελφούς και τον πλησίον του, μια γνήσια φιλαδέλφεια που να έχει τα σπλάχνα του Ιησού Χριστού και την καρδιά της αγάπης του Πατέρα. Είναι ένας από τους ελάχιστους πρωτεργάτες που έχει εργαστεί επί δεκαετίες για την αληθινή ενότητα της εκκλησίας, **με διαφορετικές δογματικές θέσεις**, γι' αυτό και είχε πολεμική εναντίον του, καθόσον όσοι μιλούσαν για "φιλαδέλφεια" και "ενότητα" την εννοούσαν μέσα σε στενά δογματικά πλαίσια. Η πίστη του είναι ότι ο Κύριος στις έσχατες ημέρες που ζούμε, ετοιμάζει το λαό Του για κάτι θαυμαστό, ετοιμάζει το **«νέον πράγμα»** που αναφέρεται στον Ησαΐα ΜΓ/43:18 και για το σκοπό αυτό φέρνει σε επαφή αδελφούς, άγνωστους μεταξύ τους και με διαφορετικές δογματικές τοποθετήσεις, αλλά με ένα κοινό στόχο και οραματισμό: Να χρίσουν τη κεφαλή του σώματος, να χρίσουν τον αναστημένο και ένδοξο Ιησού, γιατί Αυτός είπε **«Όταν εγώ υψωθώ, θα ελκύσω πάντας προς εμαυτόν»** και όταν συμβεί αυτό, τότε η εκκλησία θα έρθει σε αληθινή ενότητα πνεύματος.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Λεπτομέρειες για την πνευματική πορεία του συγγραφέα, μπορεί ο ενδιαφερόμενος να διαβάσει την αυτοβιογραφία του που κυκλοφορεί με τίτλο **«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ»** (κωδικός 11). Όλα τα βιβλία έχουν αναρτηθεί σε αρχεία PDF στο facebook στην ομάδα **«Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»**, καθώς και στην ιστοσελίδα (site): www.AlkiviadisFiladelfos.com, όπου η πρόσβαση είναι ελεύθερη. Όλα τα μηνύματα έχουν αναρτηθεί στο κανάλι **Filadelfos Channel 1** στο YouTube.

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφείς: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (θησαυρός πρακτικής θεολογίας)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ - εσχατολογικό (7η έκδοση 2021)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεσις Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Α.Τ.)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΣΟΦΡΕΝΕΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ημέρα του Κυρίου (έκδοση βελτιωμένη)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η Θεότητά του Ι.Χριστού
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 670 ύμνοι)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - Τραγούδια, Ύμνοι, Κάλαντα (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ από την ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ μέχρι ΣΗΜΕΡΑ /ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ και ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖΩΟΦΙΛΙΑ και ΖΩΟΛΑΤΡΕΙΑ - Φιλόζωος ή Φιλανθρωπισμός;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - προφητική & ερμηνευτική μελέτη
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκα και προσφορές (έκδοση 2022)

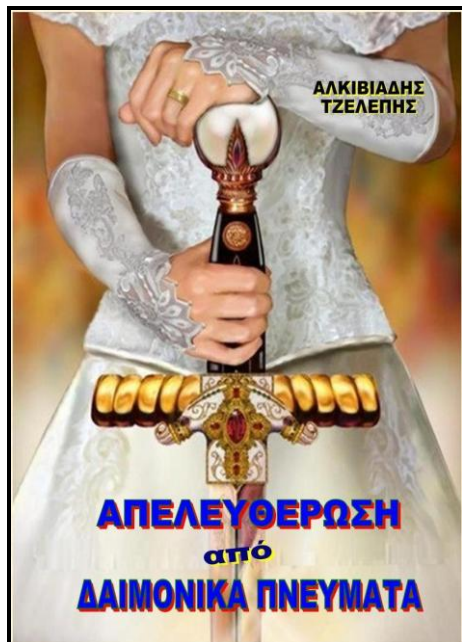
ISBN: 978 - 960 - 92560 - 2 - 5

Α' έκδοση: 08/1995 ♦ Γ' έκδοση: 06/2007

Ανατύπωση: 05.2021 ♦ Σελίδες 88

- Ποια σχέση υπάρχει ανάμεσα στη «ΜΑΣΟΝΙΑ» και τον «ΣΑΤΑΝΙΣΜΟ;»
 - Τι αντιπροσωπεύουν τα «ιερά σύμβολα» των μασόνων-σατανιστών;
 - Ποια σχέση υπάρχει στα κινήματα «ειρήνης» και τον μελλοντικό «Παγκόσμιο Ηγέτη», τον αποκαλούμενο "Αντίχριστο;"
 - Πως αντιδρούν σήμερα στην κατάσταση αυτή οι επίσημοι πολιτικοί, κοινωνικοί και εκκλησιαστικοί φορείς;
-Αυτά και πολλά άλλα ερωτήματα βρίσκουν απάντηση στο βιβλίο αυτό.

Το βιβλίο αυτό είχε κυκλοφορήσει αρχικά με τίτλο «**ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ και ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ**», αλλά επειδή το βασικό θέμα που πραγματεύεται είναι η χρήση των **ΚΟΙΝΩΝ ΙΕΡΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ** που χρησιμοποιούνται και από τους «μασόνους» και από τους «σατανιστές» (υπάρχει πλήρης ταύτιση), κρίθηκε σκόπιμο ο τίτλος να αλλάξει και να αποδίδει την πραγματικότητα, όπως αποκαλύπτεται και από τις σελίδες του βιβλίου.

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 10 - 4

Α' έκδοση: 01/2001 ❖ Β' έκδοση: 2022

Το βιβλίο αποτελείται από τρία μέρη:

Μέρος 1ο - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

"ξεσκεπάζοντας τον εχθρό"

Μέρος 2ο - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

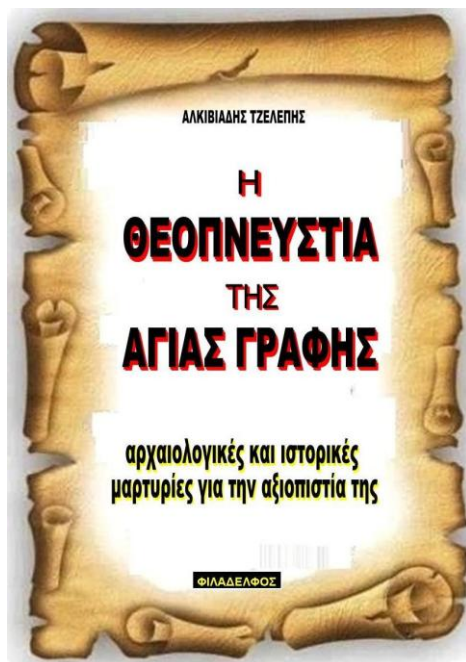
"συντρίβοντας τον εχθρό"

Μέρος 3ο - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ

"σπάζοντας τα δεσμά του εχθρού"

❖ Μια θαυμαστή αποκάλυψη του Κυρίου Ιησού Χριστού στην εκκλησία των τελευταίων καιρών, **για να ξεσκεπαστούν και να συντριφτούν τα έργα του Διαβόλου** και των πονηρών σκοτεινών δυνάμεών του και **για να ετοιμαστεί η νύμφη Του** για τον ένδοξο ερχομό Του.

❖ Πρόκειται για διασκευή του βιβλίου «**ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ**» των Φράνκ και Άιντα Μακ Χάμνοντ, στο οποίο έχουν προστεθεί από τον συγγραφέα Αλκιβιάδη Τζελέπη πλήθος νέων στοιχείων, απόψεων και πληροφοριών, με αποτέλεσμα η ανάλυση να γίνεται με λεπτομερή τρόπο. Τα 2 τελευταία κεφάλαια έχουν προστεθεί εξ ολοκλήρου από τον Έλληνα συγγραφέα.

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 29 - 6

Α' έκδοση: 03/2018 ❖ **Β'** έκδοση: 11/2019

Αρχική έκδοση: 05/1992 ❖ Σελίδες 84

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ μεταφράστηκε στην Ελληνική γλώσσα από τους Εβδομήκοντα (Ο΄) και χρησιμοποιήθηκε για μεγάλο χρονικό διάστημα επίσημα και από τους Ιουδαίους.

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ γράφτηκε απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, μία μεγάλη ευλογία του Θεού για τους Έλληνες.

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ Ολόκληρη (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) βρίσκεται σε μόνιμη βάση το 1^ο βιβλίο σε παγκόσμια κυκλοφορία, παρ' όλο που δέχεται συχνά πολλές και σκληρές κριτικές εναντίον της.

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου:

Κριτική των κειμένων της Αγίας Γραφής - **Υλικό και τρόπος γραφής των κειμένων** - Κώδικες και Χειρόγραφα της Βίβλου - **Λάθη αντιγραφών και αιτίες** - Εβραϊκά κείμενα - **Μεταφράσεις της Αγίας Γραφής** - Μεταφραστικά λάθη του Ν.Βάμβα - **Αρχαιολογικές και ιστορικές μαρτυρίες.**

ISBN: 978 - 960 - 92560 - 7 - 0

Α' έκδοση: 02/2002 ❖ Γ' έκδοση: 05/2013

Ανατύπωση: 2022 ❖ Σελ. 80

❖ Πολεμικές συρράξεις με τεχνολογία τρόμου, τρομοκρατικές ενέργειες που ξεπερνούν τον κινηματογραφική φαντασία, εμφύλιες διαμάχες που αφανίζουν λαούς ολόκληρους, θρησκευτικές συγκρούσεις χωρίς τέλος, φοβερές επιδημίες, πείνα, αρρώστιες, ανεργία, πληθωρισμός, σεισμοί, καταστροφικά καιρικά φαινόμενα, άνθρωποι γεμάτοι μίσος, κακία, θεομπαίχτες, εγωιστές, αλαζόνες, καιροσκόποι, σατανολάτρες και πολλά άλλα κοινωνικά προβλήματα ζωντανεύουν στις σελίδες του βιβλίου αυτού.

Το βιβλίο αυτό προχωρεί στο μέλλον και περιγράφει φοβερά γεγονότα που πρόκειται να συμβούν:

❖ Ο πύργος του Άιφελ θα πέσει - Ο Νείλος ποταμός θα ξεραθεί - Τα Ηνωμένα Έθνη θα διαλυθούν - Ουρανοξύστες στη Νέα Υόρκη θα πέσουν - Το νερό θα γίνει σπάνιο στη Μέση Ανατολή - Η Τουρκία και οι γύρω περιοχές θα αιματοκυλίσουν - Ο Ειρηνικός και ο Ατλαντικός Ωκεανός θα ενωθούν ...κλπ.

Αυτά θα είναι μερικά από τα γεγονότα που αναφέρονται στο βιβλίο!

ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

44

Δέκατα και Προσφορές

❖ Ίσως ο τίτλος του βιβλίου να προκαλεί στον αναγνώστη απορία. ΠΩΣ είναι δυνατόν ο άνθρωπος να γίνει συνέταιρος του Θεού; ΠΩΣ είναι δυνατόν ο άγιος Θεός, ο δημιουργός του σύμπαντος, να συνεργάζεται με τον αμαρτωλό άνθρωπο; Την απάντηση την δίνει ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, η Αγία Γραφή. Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι «*συνεργοί του Θεού είμαστε*» (Α' Κορινθίους Γ3:9). Ο ίδιος ο Θεός λέγει «*περί του έργου των χειρών Μου, ΠΡΟΣΤΑΣΕΑΤΕ ΜΕ*» (Ησαΐας ΜΕ45:11), ο Θεός μας δίνει το δικαίωμα να Τον προστάζουμε! Ο άνθρωπος που έχει λυτρωθεί από τις αμαρτίες του με το αίμα της θυσίας του Ιησού Χριστού, γίνεται παιδί του Θεού και έχει όλα τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτή τη σχέση.

❖ Σε τι λοιπόν θα μπορούσε ο άνθρωπος να συνεργαστεί και να συνεταιριστεί με τον Θεό; Την απάντηση την δίνει ο Θεός: «*Φέρετε πάντα τα ΔΕΚΑΤΑ εις την αποθήκη Μου, διά να είναι τροφή εις τον οίκο Μου· και δοκιμάσατέ Με τώρα εις τούτο, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, εάν δεν σας ανοίξω τους καταρράκτες του ουρανού και εκχέω την ευλογία Μου εις εσάς, ώστε να μην αρκεί τόπος δια την ευλογία αυτήν*» (Μαλαχίας Γ3:10). Ο Θεός ζητεί να Τον κάνουμε συνέταιρό μας στα οικονομικά μας, στις επιχειρήσεις μας, σε όλα τα υπάρχοντά μας, ξεκινώντας μόνο με ένα μικρό κεφάλαιο, το οποίο θα είναι το δέκατο των υπαρχόντων μας. Ο Θεός είναι αξιόπιστος συνέταιρος και ζητεί να Τον δοκιμάσουμε.

❖ Σήμερα μεταξύ των διαφόρων χριστιανικών εκκλησιών, ομολογιών και κινήσεων υπάρχει διαφορετική αντιμετώπιση εάν η εντολή του Θεού για τα δέκατα ισχύει και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Πιστεύω ότι από τη μελέτη μας αυτή θα δοθεί καθαρή απάντηση για το αντιλεγόμενο αυτό θέμα, που δεν θα αφήσει ερωτηματικά και απορίες στον αναγνώστη, καθώςσον περιλαμβάνει και αναλύει τα επιχειρήματα και των δύο θέσεων. Ερωτήματα, όπως τα παρακάτω, βρίσκουν απάντηση:

- Γιατί ο Θεός είχε δώσει την εντολή των δεκάτων στην Παλαιά Διαθήκη;
- Τι εφάρμοζε η πρώτη αποστολική εκκλησία για την εντολή των δεκάτων;
- Ο νόμος του Μωυσή εκπληρώθηκε και καταργήθηκε, ή ισχύει ακόμα;
- ΠΟΙΟΙ πρέπει να δίνουν στον Θεό, ΠΟΤΕ, ΠΟΥ και ΠΩΣ να δίνουν;
- Ο νόμος της ΣΠΟΡΑΣ και του ΘΕΡΙΣΜΟΥ έχει ισχύ στην Καινή Διαθήκη;
- Μπορούμε να «σπέρνουμε» και όταν δεν έχουμε;
- Μπορούμε να κάνουμε διαθήκες - συνθήκες με τον Θεό;
- Μπορεί ένας πιστός αναγεννημένος να είναι πλούσιος και επιχειρηματίας;

"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - βιβλιοθήκη - "FILADELFOS"
Site: www.AlkiviadisFiladelfos.com
Facebook: [Alkiviadis Tzelepis \(filadelfos\)](https://www.facebook.com/AlkiviadisTzelepis)
E-mail: filadelfos02@hotmail.com